GÜLSEN KILIÇASLAN

Bütün Kuzgunlar Siyahtır

Gerçeğe ulaşmanın yolu doğruyu bulmaktan geçer.

nemesis
KİTAP

GİRİŞ

Yağmurun şiddetli sesi arasında, korkudan keskinleşen duyuları sayesinde, arkasından gelen hızlı ayak seslerini daha net duyabiliyordu artık. Ayağına batan kıymık ve taşların acısını duyamayacak kadar soyutlanmıştı bedeninden. Birkaç kez ağaç köklerine takılıp sendeleyince bu hızda kaçarsa kısa sürede yakalanacağını anladı ve ağaçların –özellikle de yapraklarını kışın bile dökmeyen çamların– hayli sıklaştığı bir yerde sürekli zikzaklar çizerek Mikail'in görüşünden çıktı. Sonra da büyük bir ağaç kovuğunun içine sinip saklandı.

Buz gibi havada sırılsıklam olmuş, iliklerine kadar ıslanmıştı, çok üşüyordu. Soğuktan çıplak ayaklarını hissedemez olmuştu zaten. Elleri ise çatal çekicin sapını öyle sıkı kavramıştı ki soğuktan morarmayan yerleri, kan gitmediği için beyazlaşmıştı. Saçlarından gözlüğünün camına süzülen suların arasından Mikail'in sırtı görüş alanına girdi. Saat on yönünde dikilmiş, Esin'in nerede olabileceğine bakıyordu. Arkasına döndüğü anda onu görebilecekti.

Sadece bir an için, Esin'in gözü elindeki çekice kaydı ve bir kez daha düşünmesine gerek kalmadı. Parmak uçlarında yürüyerek zaten yakın mesafede olan Mikail'e arkasından yavaşça yaklaşmaya başladı. Mikail'in aniden arkasına dönmesi için ufak bir çıtırtı, belki bir kuş sesi ya da bir dalın rüzgârla savruluşu yeterliydi ama hiçbiri olmadı. Düzenli sağanağın, ağaçların dalları ve korunun yumuşak toprağı üzerine düşen damlaları dışında hiç ses yoktu. Esin soluğunu tutmuş vaziyette, çıplak ayaklarının ucuna basarak ilerledi ve Mikail daha ne olduğunu anlaya-

madan çatal uçlu çekici sırtına indirdi. Çekicin iki sivri ucu Mikail'in etine girerken tüyler ürpertici bir ses çıkardı. Saplandığı yerden kan sızmaya başlayınca çekiçten elini çekip geriledi Esin.

O koyu kırmızı leke sanki eline bulaşan kirin ve kötülüğün rengiydi. Gökyüzü, sanki tüm kötülükleri gözler önüne serebilmek için bir şimşekle parladı ve hemen arkasından öfkeyle gürledi. Yaralı adamdan, bundan daha korkunç bir ses geldi ve Esin'in donup kalan bedeninin çözülmesini sağladı.

Daha önce sesini duymadığı Mikail'den hayvani bir inleme yükseldi. Ses öyle derinden ve vahşiydi ki bir yığın gece kuşu ve bir kuzgun sürüsü ötüşerek dallarını terk ettiler. Ve genç Aslan dizlerinin üzerine düştü. Mikail yüzünü ona dönüp sırtında çekiçle yere devrilirken, Esin ardına bile bakmadan koşarak kaçmaya başladı.

1. BÖLÜM: ÇÖKÜŞ

"Yenilenmek, kendini yinelemekten daima daha zor ve daha iyidir."

Milyonlarca insanın bir arada yaşadığı, üstüne basılıp geçilmekten yolların aşındığı, binaların sırt sırta, yan yana yükseldiği, yolların hiç boş kalmadığı, insan keşmekeşinin adeta Arasat'ı andırdığı, kuş seslerinin klakson seslerinden duyulmadığı, gündüz kirli hava ve dumandan güneşin; gece yeryüzündeki ışıklandırmalardan yıldızların görünmediği, yetişkinlerin sevmedikleri işlerde sabah dokuz–akşam beş çalışmak zorunda oldukları, çocukların zorla en tatlı uykularından uyandırılarak eğitilmek için değil de sorgulamadan kabul etmeleri için okula yollandığı, ıssız sokağı kalmamış ama ıssız ruhlar ve kimsesiz evsizlerle dolu kaldırımlarıyla İstanbul dayanılamayacak kadar kalabalıktı. Hatta insanla dolup taşıyor demek daha doğru bir tabir olurdu.

Bahçelievler'in Yenibosna semti bu kalabalığın en yoğun görüldüğü bölgelerden biriydi ve yalnız kalmak isteyen bir insan için doğru ikamet noktası olduğu asla söylenemezdi. Kasım ayının soğuk ve ıslak havası, semtteki yürüyen ölüler ordusunu –yani çalışan nüfusu– daha da huysuzlaştırmış ve kimsenin kimseye tahammülünün olmadığı bir atmosfer oluşturmuştu. Kalabalık, devasa bir sünger gibi mutluluğu ve huzuru çekip alıyor, insanı soluksuz bırakıyordu.

Yalnızlığında mutlu ve huzurlu hisseden Esin için bu iki kat zor bir yaşam demekti. Ama okulu bu semte yakındı ve kalabalığın yanında pahalılığın da had safhaya ulaştığı İstanbul'da, en ucuz ve en makul yerde yaşamak hayati öneme sahipti.

Yirmi yaşında, baharda yeni açmış bir çiçek gibi taze ve güzel görünen Esin, ruhunun çoktan çürüyüp gittiğini hissediyordu. Gözlüklerin ardına gizlediği mavi gözlerinde yalnızlık hüküm sürüyordu. Kimseyle göz göze gelmeyi bile istemiyor, içinden ne birini dinlemek ne de konuşmak geliyordu. Oysa buğday başağı gibi sarı saçları, bembeyaz teni, güldüğünde yüzünde beliren iki gamzesiyle çok çekiciydi. Gamzelerinin varlığını unutacak kadar uzun süredir gülmüyordu. Elmacıkkemiklerini belirginleştiren dolgun yanaklarındaki o güzel pembelik kaybolalı da hayli oluyordu. Burnuyla harika bir uyum sağlayan minik, sivri çenesi yüzüne ona özgü, karakteristik bir anlam yüklüyordu. Başını kaldırıp çenesini ve minik burnunu havaya diktiği zamanlarda hep güçlü görünürdü. Fakat başını göğe çevirmeyeli bayağı olmuştu. Artık kamburunu çıkararak yürüyordu. Aynı kızdı ama farklı davrandığı için farklı görünüyordu.

İstanbul Kültür Üniversitesi'nin, Ataköy Yerleşkesi'nde, Psikoloji bölümü öğrencisi olan Esin, sınıfın en ön sırasında oluşturduğu köşesinde tüm arkadaşlarından kendini tecrit etmiş, notlarını gözden geçirirken araştırma yöntemleri hocası, onu huzursuz eden şu cümleleri kurdu:

"Bu dönem, notunuzun yüzde otuzu gruplar halinde hazırlayacağınız ödevlerden oluşacak."

Grup! Tek derdi havalı görünmek olan birkaç önyargılı dedikoducuyla beraber ödev yapmak zorunda mıydı?

"Gruplar dörderli olacak. Sınıf mevcudunuz altmış kişi olduğu için bunun sorun olmayacağını düşünüyorum. Kendi aranızda gruplarınızı oluşturun ki haftaya araştırma konularınızı verebileyim. Herkese iyi hafta sonları."

Oysaki Akif Hoca yanılıyordu, bu Esin için çok çok büyük bir sorundu. Herkes çıkmak için hareketlenirken Esin yerinden fırlayıp soluğu kürsünün önünde aldı. Diğerlerinin onu duya-

mayacağı bir sesle Akif Hoca'ya, "Hocam," diyerek seslendi. Gitmek üzere ayağa kalkmış olan Doçent Doktor Akif Samim, "Efendim Esin," diye cevap verip yürümeye, Esin de peşi sıra onu takip ederek konuşmaya başladı.

"Hocam, ben ödevimi tek başıma yapmak istiyorum."

"Sebep?"

"Çalışıyorum ve okul saatleri dışında pek vaktim olmuyor. Kimseye kendi sorumluluğumu yüklemek istemiyorum."

"Bu bir grup çalışması, buna vakit yaratmalısın çünkü bu ödevin asıl amacı, meslektaşlarınla etkileşim halinde olmayı öğrenmek. Ayrıca çok başarılı bir öğrencisin, kimseye yük olacağını sanmıyorum."

"Ama hocam..."

"Aması yok! Daha doyurucu bir bahanen yoksa bir ödev grubuna dahil olmak için sınıfına dön."

Esin, hocasını takip ederken koridora çıktığının farkında bile değildi. Geri dönerken tek bir şeyden emindi, o da kimseyle birlikte çalışarak ödev filan yapmayacağıydı. Gerekirse ödevden gelecek puanı almayacaktı. Eşyalarını almak için sınıfa girdiğinde Çınar önünü kesti. "Merhaba, Esin," dedi beyaz dişlerini sergileyen bir gülüşle.

"Merhaba..." diye duyulamayacak kadar kısık bir sesle cevap vererek bakışlarını yere indirdi Esin. Bu çocuğun dik bakışları onu hep rahatsız ediyordu.

"Bizim grubumuza gelmek ister misin diye soracaktım."

Sormuştu zaten! Soracaktım nasıl bir tabirdi öyle? Niye lafı dolandırmak yerine direkt konuşmuyordu kimse? O gayet net cevap vererek, "Hayır, teşekkürler," dedi ve kitaplarını çantasına tıkıp montunu alarak sınıftan çıktı. İşe yetişmek için hayli yorucu bir yolculuk onu bekliyordu.

Kulaklığını takıp müziği açtı ve okuduğu Kültür Üniversitesi'nden minibüs duraklarına doğru koşturdu. Tıklım tıkış minibüs yolculuğunun ardından Ataköy Marina'ya vardı. Çalıştığı lüks et restoranına vaktinden önce geldiği halde işletme müdürünün rahatsız edici dik bakışlarıyla karşılaştı. Görmezden gelip önlüğünü giymek için arka tarafa yürürken, "Esin!" diye seslenen işletme müdürünün sesiyle durmak zorunda kaldı.

"Buyurun Burak Bey."

"Çok ani olacak ama... Restoranımız küçülmeye gidiyor ve ilk olarak yarızamanlı çalışanları işten çıkarıyoruz."

Esin'in şaşkın bakışları arasında eline bir zarf tutuşturup, "Bu ay çalıştığın günlerin karşılığı," dedi.

Esin ne bir soru sordu ne de cevap verdi. Zarfı alıp restorandan çıktı ve ağlamamak için kendini sıktı. Bugün daha ne kadar kötü olabilirdi acaba? Gökyüzü, ona cevap verirmiş gibi çakan bir şimşeği takip eden gök gürültüsüyle yırtıldı, ardından da sağanak yağmur bastırdı. Yağmurdan kaçan insanların aksine, o hiç istifini bozmadan ve ıslanmaktan korkmadan yürüyüşüne devam etti. Yağmuru seviyordu; gözünde tomurcuklanan yaşları saklayan kocaman bir orman gibiydi.

Zarfın içindeki miktarı kontrol edip çantasına attıktan sonra tekrar minibüs durağına yol aldı. Yağmur yüzünden minibüs tıklım tıkıştı. Ter ve ucuz parfüm kokularının pis nefes kokusuna karıştığı yolculuk boyunca düşünüp durdu. Manevi olarak çöküşü, annesinin ölümünden beri sistemli olarak devam ediyordu ve şimdi bir de bu çöküşe maddi açıdan içine düşeceği durumun sıkıntısı eklenmişti. Et restoranındaki garsonluk işi zor, yorucu ve az kazançlıydı ama çalışma saatlerini okuldaki ders programına göre ayarlamasına müsaade edilmişti. Restoranın en yoğun olduğu saatler onun okuldan çıktığı akşam vakitleriydi zaten. Üstelik bahşişler de hiç fena sayılmazdı. Kiranın kendine ait kısmını zorlanmadan ödeye-

biliyordu. Hemen bir iş bulamazsa ev arkadaşı Meryem'e kötü haberi vermesi gerekecekti. Dolmuştan indikten sonra duraktan evine doğru yürümeye başladı. Yağmur hızını kesse de devam ediyordu. Yenibosna, Yıldırım Beyazıt Caddesi'nin hafif eğimli yokuşunda birkaç yüz metre yürüdükten sonra sağ taraftaki bir sokağa girdi. Küçük bir tiyatro atölyesiyle Asya yemekleri satan köhne bir dükkânın hemen yanındaki, aslında eski fakat görünümü yeni apartmana girdi. Bina en az otuz yıllık olmasına rağmen, sadece üç yıl önce yapılan dış cephe kaplaması sayesinde yeni bir yapıymış gibi görünüyordu. Asansörü olmayan bu binada, birinci katta oturuyor olmak bir avantajdı. Tabii hemen yan dairede oturan deli kadını, bir dairede on beş kişi kalan mülteciler ve üst kattaki, karısını öldüresiye döven manyağı saymazsak...

Anahtarını kilide yeni sokmuştu ki daha o anahtarı çeviremeden kapı Meryem tarafından açıldı. Aslında, gotik tarzıyla Meryem de Esin gibi içine kapanık ve pek konuşmayan biriydi ve ev arkadaşı olurken bu soğuk duruşları onları birbirine çekmişti. İkisi de gerekmedikçe birbirlerinin odasına dahi uğramaz ve özel alanlarına tecavüz etmezdi. Birbirlerine kapıyı filan da açmazlardı, hatta Esin, Meryem'in evde olup olmadığını odasından gelen gitar melodileri sayesinde anlardı.

Şimdi kapının bu şekilde açılmasından Meryem'in dışarı çıkacağı sonucunu çıkardı ama Meryem ona kapıyı açmak için oradaydı. "Ben de seni bekliyordum," dedi sabırsızca.

"Neden?"

"Ev sahibimiz değişmiş! Ya istediği kirayı vermemizi ya da evi boşaltmamızı istiyor," diyerek bir avukattan gelen mektubu uzattı. Esin mektubu okuyup, "Öylece kafalarına estiği gibi kış ortasında çıkarabilirler mi bizi?" diye sordu öfkeyle.

"Sözleşmemiz olsa bir bok yapamazlardı ama sözleşme imzalamamıştık en başta."

Esin istenilen miktara bakıp sekiz yüz liradan bin iki yüz liraya çıkarılan kiranın kendine düşen fazladan iki yüz lirasını düşünerek iç çekti. Aslında miktar makuldü, eski ev sahibi öğrenci oldukları için onları zorlamayan bir miktarı kabul etmişti sadece. Ödeyebilecek olsaydı ev sahibinden dayalı döşeli olan bu evden hiç çıkmak istemezdi ama işten yeni çıkarılmışken daha ucuz bir yeri düşünmek daha makul geliyordu. Bir yanlışlık olmasını umarak zarfın arkasını çevirip adresi kontrol etti:

"Şelale Sokak, Zafer Mahallesi
No: 15, Kat:1, Daire: 3
Yenibosna/Bahçelievler
İstanbul"

Ne yazık ki adres tamamen doğruydu. Esin iç çekerek zarfı indirdiğinde Meryem, "Ne yapacağız?" diye sordu.

"Bilmiyorum, on beş gün müddet verilmiş. Bu süre zarfında ev arayabiliriz."

"Aslında sen gelmeden netten bir baktım da piyasa uçmuş. Bu ev gibi eşyalı bir yeri bulmak çok zor. Eşya almaya da açıkçası bende para yok."

"Beni de bugün işten çıkardılar."

"Aaa... Bilmiyordum, üzgünüm. Gelir gelmez ben de salak gibi evle ilgili mevzulara girdim."

"Sorun değil."

"İyi misin peki?"

"İyiyim. Sonra konuşalım mı bu ev konusunu? Islandım, kurulanıp biraz dinlenmek istiyorum."

"Tabii ki. Gerçekten çok üzgünüm, böyle gelir gelmez kapı ağzında sana bu zarfı gösterip düşüncesizlik ettiğim için."

"Sorun değil, gerçekten."

Sonunda kapı eşiğinden ayrılıp odasına girdiğinde kendini yatağına attı. Berbattan da öte durumdaydı şu an. Durup dinlenmek, hatta daha da aciz bir şekilde kendisi için üzülüp ağlamak seçenekler dahilinde olsa da üstünü değiştirip saçlarına bir havlu sardıktan sonra bilgisayarını açıp iş aramayı seçti. Burası koskoca metropoldü. Kalabalık, bir dezavantaj olduğu kadar, bir avantajdı da. İş sirkülasyonu her daim devam ederdi. Biri sizi kovduysa diğeri muhakkak eleman arıyor olurdu. İstanbul'da -çok seçici olmadığınız taktirde- cuma günü işsiz kaldıysanız pazartesi başka bir yerde işe başlayabilirdiniz. İş ilanları için dizüstü bilgisayarını açıp yatağının ortasına oturduğunda yine garsonluk ya da benzeri işlere bakmaya başladı.

İş arama sitelerinden en popüler olanına girdiğinde buradaki hesabında bir mesajı olduğunu gördü. Mesajı açtığında, böyle bir iş başvurusu yapmadığına emin olsa da yazılan notta, "CV'niz değerlendirilmiştir, mülakata hak kazandınız," yazıyordu.

Bir adresle randevu saati ve H.T. Aslan ismi dışında bilgi yoktu. Ekrana bakarken bir an mesajı silmeyi düşündüyse de adresin yakınlığı dolayısıyla telefonuna kaydetti ve bilgisayarını kapattı. Adres, hemen okulunun yanındaki Ataköy Selenium Retro'nun binalarından birindeydi. Gerçekten okulunun dibindeydi, iki bina kümesinin arasında başka bir bina, hatta yol dahi yoktu.

Yerleşkeyle evinin arası yürüme mesafesiyle on beş yirmi dakikaydı zaten. İşe gitmek için hiçbir toplu taşıma aracına binmesi gerekmeyecekse bu harika olurdu. İşe ve okula yürüyerek gidip gelebilmek İstanbul'da büyük bir lükstü. Belki de şansı dönmeye başlamıştı bu mesajla. Her çöküşün ardından bir sıçrayış olmaz mıydı? Yenilenmek, kendini yinelemekten daima zor ve iyidir ne de olsa.

Onun çöküşü çok hızlı başlamıştı. Hep böyle fakir değildi, aksine çok varlıklı bir doktordu babası ve annesi de babasının sekreteriydi. İkisi de özel bir hastanede, çok iyi maaşla çalışıyorlardı. Fakat üç yıl önce annesini bir yangında kaybetmelerinin ardından babası tamamen değişmişti. Önce işini bırakmış, sonra da sanki iki gün önce karısı ölmemiş gibi davranmaya başlamıştı. Esin'i anneannesiyle bırakıp kayıplara karışmıştı. Karısının cenazesine katılmadığı gibi, geçen yıl ölen kayınvalidesinin cenazesine de icabet etmemişti Tuna Bey. Esin, babasından artık kin bile duymayacak kadar uzaklaşmıştı. Her şeyden ve tüm sorunlardan sevgilisine sığınarak kaçıyordu. Ta ki o kazaya dek...

Ona bu mutluluğu da çok gören kader, anneannesinin vefatını duyup onu teselliye gelen sevgilisi Barlas'ı da yolda yakalamış, sevgilisi tutkunu olduğu motosikletiyle bir kaza yaparak ölmüştü. Dokunduğu her hayatın kayıp gittiğini düşündüğü içindi biraz da bu izole hayatı. Kimsenin hayatına girmezse kimseye de başındaki kara lanetten dolayı zarar gelmezdi. Evet, normalde her anlamda bilime inanan Esin, bu konuda tamamen batıl inançlara sahipti. Kendisini lanetlenmiş, hatta en şeytani şekilde işaretlenmiş olarak hissediyordu. Mutluluk Esin'in hakkı değildi ve birisi bu kuralı aşarsa cezası ölümdü. Babası durumu ilk fark eden olduğu için gitmişti belki de. Kaçmasa o da ölmüş olurdu, kim bilir?

Babası bir açıklama yaparak gitseydi aslında onu affedebilirdi ama bu şekilde çekip gitmesini annesinin hatırasına hakaret saymadan edemiyordu. Babasından maddi olarak yardım almayı da bu yüzden kesinlikle reddediyordu. Gerçi anneannesi sağ iken, Esin'e çaktırmadan babasının yolladığı paraları kabul edip tüm masrafları rahatça karşılayarak onu şu an okuduğu özel üniversiteye kaydettirmişti ve dört yıllık ücreti peşin ödenen okul için müteşekkir olması gerekirdi. Fakat çok istediği psikoloji bölümü bile ona iğrenç gelmişti bu bilgiyi öğrendikten sonra.

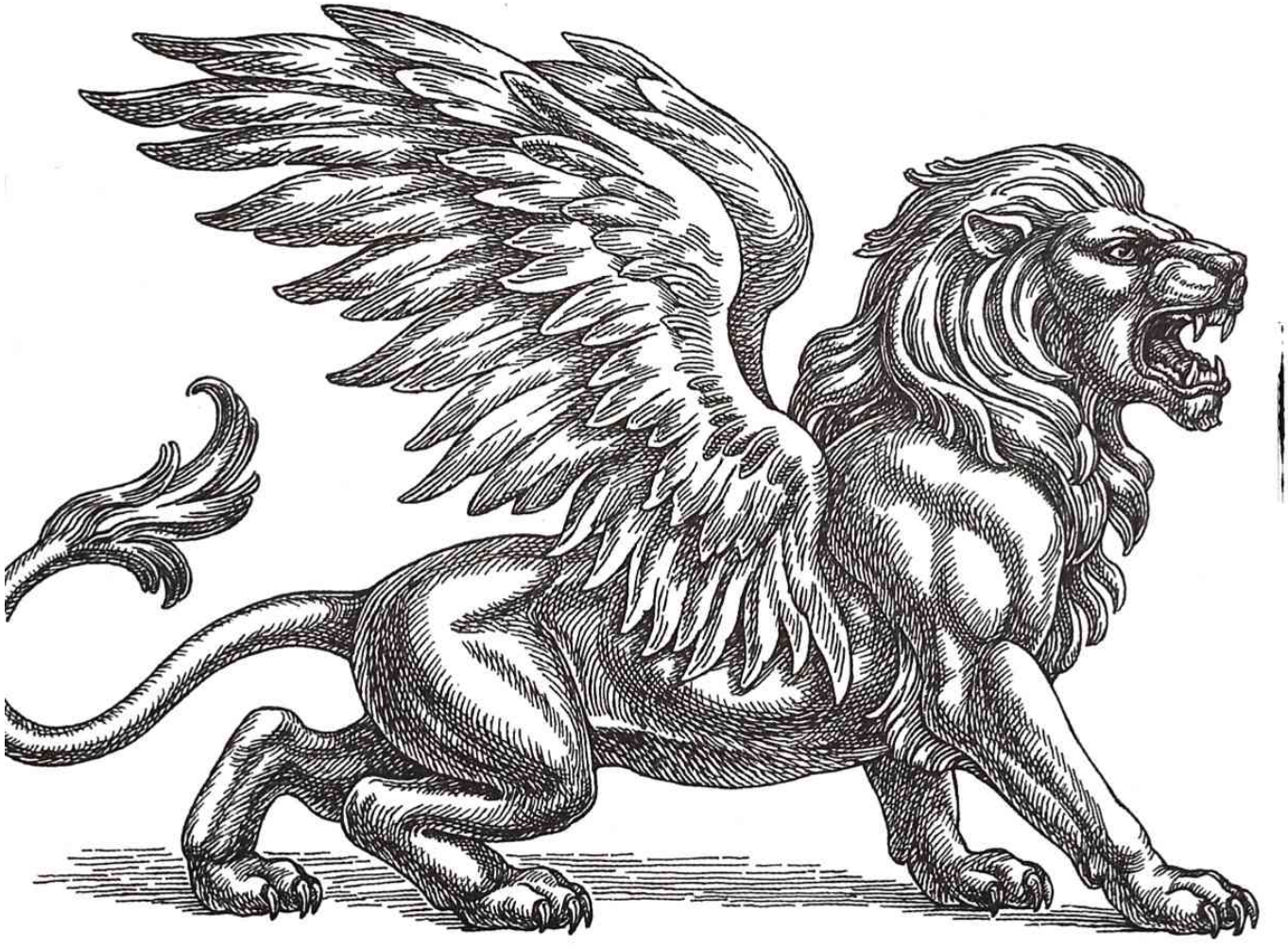
Okulunun ikinci yılına berbat bir ruh haliyle başlangıç yapsa da mutsuzluğunu unutmak için aklını derslerine verince geçen yıla kıyasla çok daha başarılı bir öğrenci olup çıkmıştı. Geçen yıl annesi olmasa da anneannesi ve onu teselli edip seven bir sevgilisi, Barlas vardı. Bu yıl ise yapayalnızdı.

Yaşadığı ruhsal çöküşü şimdi bir de ekonomik çöküş takip ediyordu. Bir ara küs olduğu babası bile aklına gelmişti ama maalesef onun nerede olduğuna dair en ufak bir fikri dahi yoktu. Operatör Doktor Tuna Bey'e ait ne bir adres ne de bir telefon numarası vardı Esin'de. Bu gizem Esin'e, başka bir kadınla gitmiş olmasaydı, babasının tehlikede olduğunu düşündürebilirdi. Babasının yirmi sekiz yaşındaki genç sevgilisini öğrendiği gün, endişelenip onu düşünmeyi bırakmıştı. Artık sadece ondan iğreniyordu. Nasıl bir adam yirmi yıllık eşi öldüğünde cenazeye bile kalmadan sevgilisiyle kaçıp giderdi ki?

Yine babasını düşünüp öfkelenirken kendisini sırtüstü yatağına bıraktı. Ne olurdu tıpkı çocukluğundaki gibi annesini ve onu sevseydi? Babası çekip gitmemiş olsaydı kendisini böylesine kaybolmuş hissetmezdi Esin. İşten kovulduğunu öğrendiği andan beri engellediği gözyaşları artık yollarını bulmuş, yüzünü yıkıyorlardı. Ağlayarak uyuduğunun farkında bile değildi.

2. BÖLÜM:
GARİP BİR İŞ

"Mavi gözlerinde yatan hüzünde kayıpları saklıydı,
sarı saçlarında ise birkaç tel beyaz..."

Öğabah uyandığında, Esin'in eli gayriihtiyari telefonuna gitti ve bir gözünü aralayıp öylesine saate baktı. Saat dokuz buçuk olmuştu! Odası apartman boşluğuna baktığı için gece gündüz karanlık olurdu. Onu uyandıracak güneş ışınları olmadığı için daima telefonun çalar saatini kurardı ama dün öylece uyuyakaldığından kuramamıştı. Aslında bu sabah saat ona kadar dersi yoktu fakat dün baktığı iş ilanı için görüşmesi sabah saat dokuzdaydı. Geç kalmıştı işte! Kim iş görüşmesine bile geç kalan birisini işe alırdı ki? Sıkıntıyla yataktan kalkıp lavaboya gitti.

Banyodan çıkmak için kapıyı açtığında, gözünden akmış koyu renk makyajıyla yeni uyandığı belli olan ev arkadaşı Meryem'le karşılaştı. Kız, Esin'in suratında nasıl bir umutsuzluk gördüyse, "Ev işini bu kadar kafana takma, buluruz bir yer," deme ihtiyacı hissetti. Acizliğini bu denli belli ettiği için utandı Esin ve açıklama yaptı hemen.

"Evi düşünmüyordum. Dün akşam iş ilanlarına bakarken, mülakata çağırıldığıma dair bir mesaj vardı ama randevu saat dokuzdaydı. Geç kaldım, okulun dibindeki iş kulelerindeydi hem de!"

"Aa, hadi ya... Kötü olmuş."

"Çok da önemli değil aslında. Zaten ben başvuru yapmamıştım, mesaj atmışlar yine de. Muhtemelen yanlış kişiye yazmışlardır. Yoksa öyle bir iş kulesinde beni ne yapsınlar? Boşuna erkenden uyanmış olacaktım."

"Onlar mı mesaj attı sana?"

"Mesaj attı derken, Kariyer.net'teki hesabıma atmışlar."

"Yani CV'ni inceleyip seni uygun bulmuşlar demek oluyor bu da."

"Nasıl yani?"

"Bu tarz iş bulma sitelerinde sadece senin ve benim gibi iş arayanlar yok. Aynı zamanda çalışan arayan işverenler de var. Özgeçmişin, uygun özellikleri arayan her işveren tarafından görülebilir. Ve bu da seni seçilmiş kişi gibi bir şey yapar."

"Seçilmiş?"

"Evet. Bence geç de gitsen seninle görüşüp seni işe alma ihtimalleri çok yüksek. Çünkü aslında görüşmeyi talep eden onlar."

"Yani bu saatten sonra olsa bile gitmeli miyim sence?"

"Ne kaybedersin ki?"

"Haklısın. Ben hazırlanıp çıkıyorum o zaman."

Esin odasına döndüğünde, saati görüp kaçırdığı mülakatı bir kenara bıraktı. Biraz daha oyalanırsa saat ondaki dersini de kaçıracaktı. Dolabından eline gelen iki parçayı giyerek saçlarını şöyle bir taradı ve gözlüğünü takıp aceleyle odasından fırladı.

Ruhu yorgun olduğunda daha derin uyuyordu hep. Yoksa tüm binayı sarsacak şekilde arabesk müzik dinleyen çatlak kadının gürültüsünü duymamak imkânsızdı.

Apartmandan çıkar çıkmaz kulaklıklarını takıp neşelenmek ve biraz enerji depolamak için hep yaptığı gibi Bob Marley çalma listesini açtı. Bob Marley'in her "Be Happy..." deyişinde şarkıya inat, hep mutsuz hissediyordu. Depresyon belirtilerini kendisinde görmeye başlayalı çok olmuştu ama göz ardı etmeyi tercih ediyordu. Çünkü içindeki bir ses mutlu olmayı hak etmediğini haykırıyordu. Bu sesin mantıklı bir dayanağı, hatta sunacak alelade bir nedeni bile yoktu fakat Barlas'ın ölümüyle birlikte Esin'in içine çöreklenip iyice yerleşmişti bu fikir.

Şelale Sokak'ın taş parke yolunu geride bırakıp Yıldırım Beyazıt Caddesi'ne çıktığında ne şarkının umut verici sözlerini ne de büyüleyici ritimdeki fevkalade müziğini duyuyordu. Kulağındaki müziği ve diğer her şeyi, hatta milyonların oluşturduğu kalabalığın sesini bile yutmuştu içindeki boşluk. Uzay boşluğu gibiydi, ses orada yayılamıyordu. Belki ışık gerekliydi o soğuk boşluğu delebilmek için. Kimsenin, hayatına ışık getirmek için uğraşmayacağını fark etti Esin ve kalbi burkuldu.

İlk dersin bitiminden sonra öyle yemeği vaktiydi ve yeni işsiz kalmış birine, okulun giriş katındaki Cafe Canopy'nin fiyatları biraz fazla gelebilirdi, tabii mönüsünde İtalyan yemekleri bile olan okul yemekhanesi fiyatları da... Yemek şirketi, devlet üniversitelerindeki gibi uygun fiyattan hizmet vermiyordu ne yazık ki. Esin, bu yüzden öğlen yemeğini genelde evden getirirdi. Kendine bir sandviç hazırlardı ve kimsenin olmadığı bir masaya oturup çay ya da kahveyle, bir kitap eşliğinde usulca yerdi.

Bu sabah biraz aceleyle çıktığı için sandviç hazırlayamamıştı. Yine de okuldaki yemeklere fahiş fiyatlar ödeyecek değildi. Yolun bu kısmı Ataköy olsa da karşısı Yenibosna ve Şirinevler'di. Yani aynı yemek, daha düşük hizmet kalitesiyle yarı fiyatına yenebilirdi. Karşılıklı semtleri birbirinden ayıran D-100 karayolu, sadece işlek bir ulaşım hattı değildi. Yolun bir tarafında kalan Bakırköy ilçesine bağlı Ataköy sakin, düzenli, kutu kutu yüksek apartmanların sırayla ve itinayla dizilip benzer renklerle, uyum içinde boyandığı sitelerden oluşurken yolun diğer yakası olan Şirinevler ve Yenibosna keşmekeş içinde, meydanında zırhlı bir polis aracının beklemesini gerektirecek kadar kaotik ve her çeşitten insanın dahil olduğu yoğun bir ka-

labalıktan oluşuyordu. Emlak fiyatlarını böylesine etkileyen bir karayolu için yalnızca ulaşım hattı demek yanlış olurdu. D-100 karayolu kast sistemindeki gibi bir sınıf farkının ince çizgisiydi aynı zamanda.

Esin her zaman gittiği dürümcüye doğru yürümek için okuldan çıktığında, gözü girişinde "Selenium" yazan devasa binaya takıldı. Bir anlık tereddütten sonra kendisini kaybedecek bir şeyi olmadığına ikna edip güvenlik kulübesine doğru yürüdü. Güvenlik görevlisine, "İş görüşmesi için gelmiştim," derken öyle utandı ki hâlâ kaybedecek bir şeyler kaldığını anladı; mesela guruu! Adam kibarca, "Kiminle iş görüşmek için?" diye sordu.

Ne Esin'in tipine ne de öğlen vakti gelmiş olmasına aldırmıştı. Esin telefonuna not aldığı yazıyı açıp, "H.T. Aslan yazıyordu," dedi.

Adam önündeki bilgisayarı kontrol edip, "Esin Hanım siz misiniz?" diye sordu. Bu beklenmedik gelişme karşısında sadece başını sallayabildi Esin. Bir yanlışlık yoktu, basbayağı buradan birinden iş teklifi gelmişti.

"Kimliğinizi görebilir miyim?"

"Tabii."

Esin kimliğini gösterince güvenlik onu bahçeye aldı ve H.T. Aslan'ın asistanını arayıp Esin'in geldiğini bildirdi. Esin'e de yolu tarif edip hangi kuleye gitmesi gerektiğini söyleyerek onu yönlendirdi. Esin iş görüşmesinin, ananasa benzettiği, oval yapılardan birinde olduğunu düşünmüştü ama ofisler, Aşçıoğlu Selenium Retro diye isimlendiren bina kümesiydi anlaşılan. Bir yüzünde kocaman Aşçıoğlu İnşaat yazan bu binalar, sanki birbirine eklenen küp ve dikdörtgen prizmalardan oluşuyormuş gibi tuhaf bir mimariye sahipti.

Şık yapının girişindeki resepsiyona yaklaştı ve güvenliğe verdiği bilgilerin aynını vermek için çekingen bir şekilde, "Ben iş görüşmesi için gelmiştim," dedi yine.

Ama resepsiyondaki kız da onu şaşırtarak, "Esin Hanım'dı değil mi?" dedi. Sanki herkes gelmesini bekliyordu ya da öğlen vakti iş görüşmesine gelen tek salak olduğu için tarihe geçmek üzereydi. Her iki ihtimalde de baş döndürücü bir şaşkınlık kaçınılmazdı ve onuncu kata yönlendirilen Esin, asansörle üst kata çıkarken buraya ne halt etmeye geldiğini düşünüyordu.

Asansörün kapısı açılıp da karşısında çok şık bir etek-ceket takımla onu bekleyen kadını görünce bu sorgulama daha da önem kazandı. Kadın, "Merhaba Esin Hanım, hoş geldiniz," diyerek elini uzattığında Esin'in de elini uzatıp, "Merhaba, hoş bulduk," demesi birkaç uzun saniye sürdü.

Kadın kendinden emin bir şekilde dimdik durarak konuşmaya başladığında Esin kamburunu düzeltmek için kafasını kaldırdı. Bir metre altmış üç santim, kadınlarda Türkiye ortalaması için fena bir boy değildi ama hep kambur yürüyerek olduğundan da kısa görünürdü Esin. Dik durunca karşısındaki kadınla boylarının denk olduğunu anladı.

"Ben insan kaynakları departmanından Meltem, size bekleme odasına kadar eşlik etmek için buradayım."

Esin, "Teşekkürler," diye mırıldanıp başıyla onaylayınca kadın, stilettolarının topuklarını tıkırdata tıkırdata yürümeye başladı. Esin uzun zaman sonra ilk kez ne giydiğini umursayıp kıyafetinden utandı. Buradaki resmi şıklığa yakışmayacak kadar paspaldı. Gri kabanı, bordo renkli salaş kazağı ve en rahat -aynı zamanda en bol- kotuyla dilenciye benzediğini düşündü. Bakışları, her topuk vuruşunu hipnotize olmuş gibi izlediği Meltem Hanım'ın stilettolarından kendi spor ayakkabılarına kaydı. *Keşke ayakkabılarımı yıkasaydım ya da en azından tozunu almak için bir silseydim*, diye düşündü.

Bekleme odasına geldiklerinde üstünde envai çeşit kanepe ve ikramlık olan alçak bir orta sehpasını çevreleyen yumuşak, deri koltuklara buyur edildi. Kabanı ve sırt çantası, bizzat Mel-

tem Hanım tarafından alınıp vestiyere asıldı. Israrla yiyecek içecek ikram etti Meltem Hanım. Bu kadar hazırlığın sadece kendisi için değil, muhtemelen öğleden önce ve vaktinde görüşmeye gelen diğer adaylar için de yapıldığını düşünen Esin odadan çıkmak üzere olan Meltem Hanım'a, "Ben geç kaldım aslında," dedi.

"Biliyoruz," dedi kadın gülümseyerek. Esin, bunu ilk önce alay ibaresi saydı fakat Meltem Hanım, "Gelmenize öyle memnun olduk ki inanın bu gecikmenin hiçbir önemi yok," diye devam edince son on dakikadır yaşadığı şoklara bir yenisi daha eklendi. Onu bu kadar önemli kılan ne olabilirdi ki? Meltem Hanım gittiğinde, aç olmasına rağmen bir iki kurabiye tırtıklamak dışında bir şey yiyemedi. Öyle meraklanmıştı ki iştahı kaçmıştı. Ona asır gibi gelen on dakikalık bir bekleyişin ardından Meltem Hanım odaya geri döndü ve koyu renk rujunun gerisinde parlayan inci gibi dişlerini sergileyen bir gülümsemeyle, "Hamit Bey sizi bekliyor," dedi.

Hamit? Biraz düşününce H.T. harflerindeki H'nin gizeminin çözülmüş olduğunu anladı. Uzun koridorları arşınlarken alt kattakine nazaran daha küçük bir resepsiyon bankosunun önünden geçtiler. Bankonun arka duvarında kocaman, kükreyen, kanatlı bir aslan logosunun yanında led ışıklarla aydınlatılmış harflerle "Aslan Forex" yazıyordu.

Esin'in "forex"in ne olduğu hakkında en ufak bir fikri bile yoktu ve Meltem Hanım'a bunu sorarak kendisini daha da küçük düşürmeyi hiç istemiyordu. Nasıl bir idiot, iş görüşmesine geldiği yerin ne iş yaptığını araştırmazdı ki? Gerçi ona yollanan mesajda bir şirket bilgisi yoktu ve bu da Esin'in araştırma yapmasını engelleyen bir unsurdu. Bunun arkasına sığınabilirdi amma velakin yapmadı ve kotunun cebinden çaktırmadan telefonunu çıkarıp arama motoruna "Forex nedir?" diye yazdı. Cevap açılamadan Meltem Hanım bir kapının önünde durdu ve kapıyı tıklayıp içeri girdi. Esin telefonunu cebine geri tıkıp,

"Buyurun lütfen," diyen Meltem Hanım'ı takip ederek odaya adımını attı.

Aydınlık ve geniş ofis sade bir zevkle döşenmişti. Odanın en göz alıcı noktası, devasa bir yağlıboya kuzgun tablosunun önündeki şık maun masaydı. Masada oturan adam pek insan kaynaklarından bir tipe benzemiyordu. Üzerindeki özel yapım takım elbise ve onu tamamlayan ipek kravatı zenginliğinin birer göstergesiydi. Önündeki bir dosyadan kafasını kaldırıp Esin'i görünce ayağa kalkarak, "Hoş geldiniz, Esin Hanım," dedi ve kibarca elini sıktı.

"Hoş bulduk," diye mırıldanan Esin'e masanın önündeki koltuklardan birini işaret edip, aynı kibar ama mesafeli sesiyle, "Lütfen oturun," dedi. Sonra kendisi de yüksek arkalıklı deri koltuğuna oturarak, "Ne içersiniz?" diye sordu. Esin'den ses çıkmayınca, "Çay, kahve?" diye seçenek belirterek sordu.

Esin usulca, "Kahve," dedi ve Hamit Bey, telefon açıp kahve istedi. Adam kahveler gelene dek önündeki bilgisayarın ekranına bakmaya devam etti. Bu iki dakikalık sürede Esin de H.T. Aslan'ı incelemeye başladı.

Otuz yaşında ancak görünüyordu ve yeni yeni dökülmeye başlayan dalgalı, koyu saçlarıyla uyumlu koyu renk gözlerini keskin hatları olan simsiyah kaşları tamamlıyordu. İri burun delikleri, düzgün hatlı burnunda bir kusur oluşturmayıp aksine, yüzüne karizmatik bir hava katıyordu. Köşeli çenesi sinekkaydı tıraşlıydı. Yüzünde orantısız sayılabilecek tek şey, burnuyla iri dudakları arasındaki mesafenin normalden biraz fazla olmasıydı ama alnının genişliği bu orantısızlığı perdeliyordu. Orta boylu olmasına rağmen geniş omuzlu, atletik vücut yapısı sayesinde olduğundan uzun görünüyordu. Bu fiziksel özelliklerine bakıldığında yakışıklı bir beyefendiydi sadece ama çok daha ötesini görebiliyordu Esin.

O koyu kahve gözlerinden zekâ parıltıları yansıyordu. Kendinden emin tavrı ve tüm odayı dolduran görünmez bir his sa-

yesinde, her istediğini elde edebilen güçlü bir imaj çiziyordu. Bu hem inanılmaz hem de biraz ürkütücü geldi Esin'e.

Kahvelerin gelmesi ve tekrar yalnız kalmaları üzerine Hamit Bey, sonunda kafasını ekrandan kaldırıp delici bakışlarını Esin'e dikti. Kahvesini eline alıp bir yudum içtikten sonra koltuğunda geriye yaslandı. "Sanırım sizi davet eden kişi olarak ilk benim konuşmam icap eder," dedi. "Kendimi tanıtmakla başlayayım. Ben Hamit Talip Aslan, Aslan Forex Şirketi'nin sahibiyim. Anne ve babamı yıllar önce kaybettim ve ailemden bana kalan tek kişi olan erkek kardeşimle birlikte yaşıyorum. Benim hayattaki en değerli varlığım o."

Esin, adamın bir iş görüşmesi için niye özel hayatıyla ilgili bu kadar bilgi verdiğini anlayamadı. Zaten insan kaynaklarından Meltem Hanım gibi birisi yerine, bizzat patronla görüşüyor olması da ayrı bir garipti. Yine de soru sormayıp dinlemeye devam etti. Esin daima önce dinler, izler ve en son da sorup araştırarak kendi bilgisine ulaşırdı. Asla başkasının argümanına güvenmezdi.

"İş konusuna gelirsek... Öncelikle iş görüşmesi talebimizi kabul ettiğiniz için teşekkür ediyorum. Size attığımız mesajda iş tanımı hakkında bilgi yoktu. Bu, özel hayatımın gizliliği için aldığım bir önlem aslında. Çünkü bahsi geçen iş, erkek kardeşimin bakımı."

Esin birden aydınlandı, tabii ki anlamını bile bilmediği forex şirketi için çağırılmamıştı. Çocuk bakıcısı olma fikri daha samimi ve kolay geldi ona. Rahatlayarak kahvesinden bir yudum aldı. "Anlıyorum," dedi içtenlikle.

"Kardeşim total mutizm hastası, yani..."

Esin otomatik olarak, "Yani hiç konuşmuyor," diye tamamladı. Sonra bu yaptığına pişman olup, "Üzgünüm, sözünüzü kestim," dedi mahcup bir tavırla.

Ama Hamit Bey ilk kez ciddi tavrından ödün verip takdir dolu kısa bir gülümseyişle, "Bunu biliyor olmanız, size iş teklifinde bulunmakla doğru bir hamle yaptığımı ispatlıyor," dedi. "Özellikle psikoloji öğrencilerini seçtik bu iş için ama adaylar içinden kimse bu terimin karşılığını dahi bilemedi."

Aslında Esin de bilmekten ziyade, kendince çeviri yapmıştı. "Mute" ifadesinin sessiz demek olduğunu İngilizceden biliyordu. "Total" zaten artık bizim de dilimize geçmiş bir ifadeydi. Bu basit bağlamı diğerlerinin kuramamış olması onun şansınaydı. Yine de Esin sadece bir öğrenciydi ve tedavi uygulayabilecek yeterliliğe sahip değildi. "Doktoru var, öyle değil mi?" diye sordu.

"Elbette, pek çok doktoru var ama onlarla hiç mi hiç iletişim kurmuyor. İlaç tedavisini de artık kabul etmiyor. Açıkçası insanları zombiye dönüştüren, bağımlılık yapıcı o ilaçları ben de onaylıyor değilim. Ama asıl sorun, benim zavallı küçük kardeşimin gün geçtikçe daha çok içine kapanması. Ben tüm gün işteyim ve kardeşim evde çalışanlarla yalnız kaldığında sürekli odasına çekiliyor. Onu kabuğundan çıkarabilecek ama bunu yaparken doktor değil de bir arkadaşıymış gibi davranabilecek birine ihtiyacım var. O kişi siz olabilir misiniz?"

Esin iş görüşmesinin bu kadar hızlı ilerlemesi karşısında şaşkın olsa da, "İşin tam tanımını öğrenip alacağım ücreti bilirsem size kesin bir cevap verebilirim," dedi profesyonelce.

"Kabul ettiğiniz takdirde aylık üç bin lira alacaksınız. Sigortanız yatırılacak, yol ve yemek masraflarınız iş saatleri içinde bana ait olacak."

Esin üç bin lirayı duyunca ağzı hafif aralık kaldı ve kahvesini içmek için dudaklarını aralamış gibi yaparak hemen durumu toparladı ya da öyle yaptığını sandı çünkü Hamit Bey, "Dolgun bir maaş verdiğimi düşünebilirsiniz ama aslında bir önceki çalışanımıza da aynı miktarı ödüyorduk," diyerek açıkladı.

"Evet, gerçekten çok iyi bir maaş ama iş tanımında hâlâ muğlak noktalar var. Bu da karar vermemi güçleştiriyor açıkçası."

"Aklınıza takılan ne varsa buyurun sorun?"

"Yemek ve temizlik yapmam gerekecek mi?"

"Hayır, dediğim gibi, evde bu işler için personelimiz var."

"Peki ya erkek kardeşinizin kişisel temizliğinin sağlanmasına ya da ödevlerine yardım etmem gerekiyor mu?"

Alaycı bir gülümsemeyle, "Kesinlikle gerek yok," diye cevapladı. Esin bu gülümseyişi çok fazla soru soruyor olmasına yordu. Galiba kendini küçük duruma düşürüyordu. Ama kafasına takılan şeyler varken nasıl olurdu da cevapları öğrenmeden bu teklife evet derdi.

"Son bir sorum daha var. Yatılı mı kalacağım, yoksa sadece gündüzleri mi çalışacağım? Çünkü okulum var, biliyorsunuz."

"Çalışma saatleriniz ders programınıza göre esnek olacaktır. Daha çok hafta sonları ya da hafta içi, okulunuz bittikten sonra, size tahsis edilen araçla evime gidip kardeşime göz kulak olmanızı ve ona konuşması için yardım etmenizi umuyorum. Ama ben yurtdışı seyahatlerine çıktığımda geceleri de kalmanızı istemem gerekecek."

"Şey... az evvel son soru dediğimi biliyorum ama merak ettiğim bir şey daha var. Eviniz nerede?"

"Silivri'de."

Esin yuvarlak çerçeveli gözlüklerinin ardından gözlerini kocaman açtı. Silivri çok uzaktı ve bu da cevabını olumsuz yönde etkileyecek bir unsurdu. Zaman paradan daha değerliydi ve yolda harcayacağı vakti nakitle yerine koyamazdı. Ondan bir cevap beklediği için dik dik bakan Hamit Bey'e dönerek, "Bunu biraz düşünmem gerek," dedi.

Hamit Bey dirseklerini önündeki masaya koyup parmaklarını birbirine kenetleyerek ellerini birleştirdi. "İkna olmanı-

zı kolaylaştırmak için maaşınızı dört bin liraya çıkarabilirim. Üstelik iş sözleşmesini şimdi imzalarsanız bin lirasını hemen avans olarak alabilirsiniz."

Et restoranında kazandığının neredeyse üç katıydı bu. Düşünmek bile aptallıktı ama okula gidebilmek için çalışması gerekiyordu, yani okula gitmeye vakti olmazsa bu işin gereği de olmazdı. Sanki Esin'in ne düşündüğünü biliyormuş gibi, "Yalnızca okul saatleriniz dışında çalışacaksınız," diye altını çizdi Hamit Bey.

Daha iyi bir işi ve ücreti ancak rüyasında görürdü Esin. Yine de içine sinmeyen bir durum vardı. Derslere girebilecek olsa da okul sonrası ders çalışma zamanının ne kadarını çalacaktı bu iş? Vize ve final dönemi odasına kapananlardandı Esin de. Dersleri düşünürken birden aklına hocası Akif Bey'in verdiği ödev geldi. Grup ödevinden kurtulmanın yolunu bulmuştu!

Aniden kafasını kaldırıp, cevap bekleyen Hamit Bey'e, "Kabul ediyorum," dedi.

Sonrası umduğundan hızlı gelişti. Esin'den iş sözleşmesi için gerekli evrakları istediler ve sürecin çabucak sona ermesi için yanına verilen bir stajyer kızla sağlık raporu dahil her şey bir saat içinde tamamlandı. Söz verilen ödemeyi de nakit olarak elden teslim etmişlerdi. Esin, öğleden sonraki dersine yetişmek için okulun giriş kapısına doğru koşarken hem şaşkın hem de mutluydu. Genelde berbat olsa da arada sırada bu yalan dünyada güzel şeyler de olabiliyordu demek. Evden taşınmak zorunda değildi ve düşündüğü gibi hocasını ikna edebilirse grup ödevine katılmak zorunda da kalmayacaktı.

Islak kaldırımda hızlı adımlarla okula doğru ilerlerken hiç beklemediği bu garip iş teklifinin hayatına olumlu etkilerini düşündü. Bir çocukla ilgilenmek Esin'in ruhuna da iyi gelecekti. Çalışacağı ev biraz uzaktaydı belki ama özel araçla alınıp bırakılacaktı, trafikte geçireceği zamanı okuyarak ya da ders çalışarak değerlendirebilirdi ve böylece kaybettiği bir şey de olmazdı.

Kültür Üniversitesi'nin kapısından girerken öğrenci kimliğini okuttu ve anneannesiyle kayıt için geldikleri o ilk sefer hariç ilk kez olumlu hisler taşıyarak geçti turnikelerden. İki blokun kesiştiği girişe yöneldi ve bir sonraki ders başlamadan Akif Hoca'yı bulabilmek için binanın orta noktasındaki cam çatının altında bulunan yürüyen merdivenler yerine asansörlere yöneldi. Kırmızı metal kapılardan biri hemen açıldı ama içinden Çınar'la birkaç sınıf arkadaşı çıkınca hemen diğer asansöre yöneldi ve Çınar'ın bakışlarını yok sayarak asansöre girdi. Üçüncü katı tuşladı, kata varınca dersliklerle dolu koridorun sonuna doğru koşar adım ilerledi. Akif Hoca'yı tam odasından çıkarken yakaladı.

"Merhaba, hocam!"

"Merhaba, ne bu acele? Bir sorun mu var?"

"Evet, hocam. Ödevimi gruptakilerle birlikte değil de bireysel olarak yapabilir miyim?"

"Bunu daha önce de sormuştun ve cevabımı biliyorsun."

"Ama hocam ben çok ilginç bir ödev konusu buldum ve bir hastayı gözlemleyerek ödevimi yazacağım için bu durum grupla çalışmaya pek de elverişli değil."

İşte şimdi Akif Hoca'nın dikkatini çekmişti. "Kimmiş bu hasta? Henüz okulu bile bitirmediğinin farkında olduğunu düşünüyorum."

"Elbette, zaten ben doktoru ya da psikoloğu sıfatıyla yanında bulunmayacağım, gözlem yapan bir çift göz olacağım o kadar. Hastanın bakımından ben sorumluyum, yeni işim bu."

"Hastanın rahatsızlığı ne peki?"

"Total mutizm."

"Total? Selektif mutizm çok bilindik, özellikle çocuklarda görülür ama total mutizm nadirdir. Gerçekten bir hasta üzerinden bu konunun araştırmasını ve seçtiğin yöntemi okumak farklı olur fakat bunun grup çalışmasına niye bir engel teşkil ettiğini hâlâ anlamış değilim."

"Hastanın evinde çalışacağım ve bu esnada raporumu yazacağım. Hastanın velisinin, yani patronumun, evine arkadaşlarımı getirmemden memnun olacağını hiç sanmam."

"Bu makul bir gerekçe, haklısın. Yine de bunun grup çalışmasına olan uyumunuzu görmemi sağlaması gerekiyor ve tek başına çalışman bu açıdan seni değerlendirmemi imkânsız kılar."

"Bu kez böyle kabul edin hocam, lütfen. Çok hevesliyim bu konuyu araştırmak için."

"Kimsenin araştırma hevesini kırmak istemem. Bir kereliğine dediğin gibi olsun."

"Teşekkürler hocam, pişman olmayacaksınız."

"İnşallah, göreceğiz. Benim girmem gereken bir dersim var, müsaadenle ben gidiyorum."

"İyi dersler, hocam."

Koridorda yürüyen Akif Hoca'nın sırtına bakıp derin bir nefes aldı ve rahatlamayla gözlerini kapattı. Bu işi de halletmişti işte. Gözlerini açtığında koridor tamamen boştu ve bu durum, ona derse geç kaldığını hatırlattı. Aceleyle dersliğine yöneldi ve kapıyı çalıp içeri girdi. Her zaman özen gösterdiği gibi yine diğerlerinden uzak bir köşeye oturup yeni başlayan derse ortak oldu sessizce.

Akşamüzeri eve girdiğinde, çalan müzikten Meryem'in evde olduğunu anlayıp odasının kapısını çaldı.

"Gir!"

"Merhaba!"

"Sana da. İş görüşmen nasıl gitti?"

"İşe alındım, hatta avans bile verdiler."

"Ciddi misin? Harika bir haber bu! O zaman taşınmıyoruz?"

"Evet, benden yana sorun yok."

"Ben de annemle konuştum, onlar da bu tutarda bir artışı karşılarken zorlanmayacaklarını söylediler."

"Sorun kendiliğinden çözüldü öyleyse."

"Kesinlikle! Gelsene içeri, kutlamak için birer bira içelim."

"Teklifin için teşekkürler ama yarın işteki ilk günüm olacak o yüzden sabah uyandığımda berbat bir baş ağrısı istemiyorum."

"Peki, sen bilirsin."

"İyi akşamlar."

"Sana da."

Esin eşiğinde beklediği kapıyı çekip kendi odasına döndü ve yarın tanışacağı ufaklığa ilk olarak nasıl yaklaşacağını düşünmeye başladı. Soyunurken cebinden çıkardığı telefonun ekranı açılınca, arama motoruna en son yazdığı "Forex" kelimesinin ne olduğuna dair sonuçları gördü.

"Foreign(For) ve Exchange(Ex) kelimelerinden oluşur. Forex, bir ülkenin para birimi ile başka bir ülkenin para birimi arasındaki değişim oranından faydalanılarak, döviz ticaretinin yapıldığı uluslararası piyasaların tamamını ifade eder. Forex piyasası yatırımcılarına kaldıraçlı işlem yapma imkânı sunan, dünyanın en büyük pazarlarından biridir. Kelime anlamı

olarak forex, döviz takası anlamına gelse de bu piyasada döviz, yani farklı ülkelerin para birimleri yanında altın, gümüş, petrol, kahve, buğday gibi yüzlerce üründe işlem yapılmaktadır."

Ona tamamen yabancı olan bu bankacılık terimini okuyup geçti ve total mutizm hakkında araştırma yapmaya başladı. Total mutizmle ilgili yok denecek kadar az bilgi bulunca selektif mutizm hakkında karşısına çıkanları okudu. Seçici konuşmama diye adlandırılan bu durum, uzmanlar tarafından çocukluk yıllarındaki geçici bir vaziyet olarak görülüyordu. Öyleyse Hamit Bey neden kardeşinin total mutist olduğunu düşünüyordu? Çocukların belli bir yaşa dek susmayı seçmesi sık görülen bir şeydi ne de olsa.

İnternetteki yetersiz bilgileri kapatıp duşa girdi. Yarın okuldan sonra, işteki ilk günü başlayacaktı ve dinlenmiş olmalıydı. Bakıcılık yapacağı çocuk, aynı zamanda onun ödeviydi ve pür dikkat incelemesi de gerekecekti. Tabii doyurucu birkaç kaynak kitap da lazımdı. Aklının bir köşesine, boş vaktinin olduğu ilk anı kütüphaneye giderek değerlendirmeyi yazdı.

Yuvarlak gözlüklerini çıkarıp aynada kendisine baktı. Mavi gözlerinde yatan hüzünde kayıpları saklıydı, sarı saçlarında ise birkaç tel beyaz... Acısını dışarı yansıtan bu kadar az iz olması ironikti. Sadece beyaz teni bir ruhu andırır gibi soluk olduğu için karanlık mizacına uygun düşüyordu ama onu da gamzeleri ve pembe dudakları bozuyordu. Endamı ve düzgün fiziğiyle kusursuz denecek bir güzelliğe sahipti ama ne bunun farkındaydı ne de bunu umursuyordu. Çünkü onun güzel görünmek istediği tek insan, Barlas ölmüştü.

3. BÖLÜM:
ZİFİR KÖŞK'TEKİ AYNA

ZİFİR KÖŞK ASLAN AİLESİNE AİTTİR.

Dersi bitince, iş sözleşmesinde belirttiği saat olan beşte okulun giriş kapısındaki kemerden çıktı ve onu alacak aracı nerede beklemesi gerektiğini gözüne kestirmek için sağa sola bakınmaya başladı. Ancak o uygun yeri bulamadan, "Esin Hanım?" diye seslenen genç bir adamın onu almaya gelen şoför olduğunu anladı. Adam siyah bir Mercedes-Benz Vito'nun arka kapısını açıp içeriye buyur etti Esin'i. Açık kahve, şık, süet deri döşemeye adım attı Esin ve konforlu koltuklara oturup araca göz gezdirdi. Şoför mahalliyle arka tarafı ayıran siyah bir cam vardı ve geniş araçta mini buzdolabı, televizyon, hatta açılır kapanır bir masa bile vardı.

Şoför yerine geçince aradaki camı indirdi ve dikiz aynası yardımıyla Esin'e bakarak, "Hoş geldiniz efendim," dedi. "Ben Seymen, Hamit Bey'in evine yapacağınız yolculuklarda sizi bu araçla ben getirip götüreceğim. Araçta wi-fi dahil, size lazım olabileceğini düşündüğümüz her şey var. Buzdolabından atıştırmalık ya da içecek, ne isterseniz alabilirsiniz. Karşınızda, iki koltuğun arasındaki bölmede çay ve kahve makineleri var. Arzu ettiğinizi içebilirsiniz. Televizyon internete direkt bağlıdır ve istediğiniz tüm film ya da dizileri yolculuğumuz boyunca izleyebilirsiniz. Uyumak isterseniz araç koltukları tam olarak yatay pozisyona girer, bunu için sağ taraftaki düğmeye basmanız yeterli olur. Araç içi sıcaklıktan memnun musunuz? Değilseniz hemen değiştirebilirim."

"Hayır, gerek yok. Böyle gayet iyi. Yol ne kadar uzun sürüyor ki tüm bunlar tahsis edilmiş?"

"Bir saat kadar ama trafik yoğun olursa süre biraz daha uzayabilir."

"Şimdi de tam iş çıkış vakti, yani trafiğe takılırız kesin."

"Silivri tarafı pek nüfus barındırmadığı için şehrin içinden çıktıktan sonra trafik olmaz. Yolculuğumuz korktuğunuz kadar uzamayacak, sizi temin ederim. Rahat etmeniz için camı kapatıyorum ama bana ihtiyacınız olursa soldaki panele basarak camı indirebilirsiniz. İyi yolculuklar dilerim."

"Teşekkürler."

Siyah cam yavaşça hareket ederek kapanırken araba da yola koyuldu. Yolculuğun başlarında beklenilen trafiğe takıldılar ama Beylikdüzü'nü geçtikten sonra trafik açıldı ve araç hız kazandı.

Esin ilk defa gideceği bu yeri merak ettiği için bugün zamanını yolu izleyerek değerlendirmeye karar verdi. Şehir merkezinden uzaklaştıkça araçlar azalmaya, ağaçlar artmaya başladı. Yol kenarındaki binaların şekli ve sayısı da değişti. Çok katlı, dip dibe yapı kümeleri seyrele seyrele yerini tek katlı müstakil evlere, bazen de virane gibi tarla ortasında tek başına duran eski yapılara bıraktı. Esin, şehrin gürültüsünden ve karartı gibi her yanı saran beton yığınlarından uzaklaşmış olmaktan her ne kadar mutlu olsa da bir yandan da endişe duymaya başlamıştı. Nereye götürüyorlardı onu? O kadar varlıklı bir adam niye Tekirdağ sınırı denilebilecek kadar merkezden uzak bir yerde oturuyordu? Sakin bir hayat sürmek istediği için olabilirdi elbette ama hemen köprü ayağında doğayla iç içe villalar, konaklar, yalılar da vardı. Merkezden bu kadar uzakta oturmak için doğa sebep gösterilemezdi. Üstüne üstlük her gün işe gitmek için bu yol tepiliyorsa bu işin altında başka bir şey var demekti.

Tabii bunların hepsi Esin'in hislerinden ibaretti ama hüsnükuruntu yapan biri değildi. Daha hislerinin onu yanılttığı hiç olmamıştı. İnsanlara baktığında onlardaki iyi ya da kötü ener-

iyi hissedebiliyordu. Çoğu zaman hislerine dayanak olacak kanıtları da zekâsı sayesinde şıp diye buluveriyordu ama arada sırada adını koyamadığı sebeplerden ötürü bir insanın karakteri ya da neyi niçin yaptığıyla ilgili fikri oluyordu. Bu ikinci kategoriye giren cinsten bir histi. Bir tehlikenin kalbine doğru yol aldığını hissediyordu, hatta bundan emindi ama niye böyle düşündüğünü bilemiyordu. İş teklifinin aniliği ya da onun başvurmadığı bir mülakata çağırılmış olması şüphe uyandırıcı olabilirdi fakat sonradan öğrendiğine göre pek çok sınıf arkadaşı da aynı şekilde görüşmeye davet edilmişti. Bu kez boşa çıkardı belki karamsarlığı, belli mi olur?

Alçak, iki sıra dikenli telle çevrili çitleri izlerken "Akören Köyü'ne Hoş Geldiniz" yazan mavi bir tabelanın yanından geçtiler. Tabelayı yeni arkalarında bırakmışlardı ki bulutların altında uçsuz bucaksızmış gibi uzanan yeşil çimlerin üzerinde, devasa rüzgârgülleri onları selamladı. Rüzgâr enerji santraline ait bu rüzgârgülleri, Esin'in tuhaf bir şekilde hoşuna gitti. Yol uzun olsa da manzarası şaşırtıcı derecede güzeldi. Rüzgârgüllerinin sayısı artarken köylülere ait evlerin yanında büyük çiftlikler de görülmeye başlandı. Bu çiftliklerin tabelalarında doğal tarım ve hayvancılık yaptıkları yazıyordu.

Bekir Sıtkısoy Caddesi üzerinde, taştan yapılma bir çiftliği izlerken gözüne bir tabela takıldı. "Şair Sokağı" yazıyordu. Gerçekten sevdiği tüm şairleri o sokakta bulabilecek olsa hiç düşünmeden tasını tarağını toplayıp oraya yerleşirdi. Fakat sadece sağ kalan şairler değil, ölenlerin de hayaletleri süzülse o sokakta ne güzel olurdu. Ölü gibi yaşayan Esin için hiç sorun olmazdı bu durum. Zaten içinde olduğu ruh halinin derinliğini sadece şairler, düştüğü karanlığı ise ölüler anlayabilirdi. Zombi gibiydi, hatta zombiden de beterdi. O, hiç ölmemiş, sağlıklı bir bedende kendini hapsolmuş hisseden, bu diyara ait olmayan bir ruhtu. Ölmek için can atan, kalbinin gereksiz işleyişinin durması için yalvaran bir umutsuzdu.

Gittikçe sıklaşan evler dikkatini düşüncelerinden yola vermesini sağladı. Herhalde köye girmişlerdi artık. Araba bir oyun parkını ve yanındaki emlakçıyı geçtikten sonra Bağlarbaşı Caddesi'nde ilerlemeye başladı. Oymak Sokağı'ndan sonra ise bozulan asfalt nedeniyle yavaşlayarak ve hafif bir sarsıntıyla devam etti yoluna. Pek çok villa, çiftlik evi, köylülere ait müstakil evleri ve köy meydanıyla camisini geride bıraktıktan sonra toprak, çamurlu bir yola çıktılar. Artık tüm yaşam ve yerleşim geride kalmıştı. Esin daha ne kadar gideceklerini düşünürken sık ağaçlardan oluşan bir koruya yaklaştılar ve siyah, demirden, kocaman bir giriş kapısı gördü.

Kükreyen, kanatlı bir aslan profili, ince bir demir işçiliğiyle kapının tam ortasına kondurulmuştu. Avrupa'daki şatoların girişlerinde görülebilecek türden bir görkeme sahip, dökme demirden kapıda dantel misali işlenmiş birçok figür, kapının en göz alıcı noktası olan altın rengine boyanmış kükreyen aslan başının etrafını çevrelemişti.

Araç kapının açılması için beklerken, Esin de bu el işçiliği harikasına daha yakından ve dikkatle bakma fırsatı buldu. Büyük kanatlı aslan figürünün hemen altından geçen bir flama şekli aslanın boynunu yarımay şeklinde sarmıştı. Flamada hayli süslü bir stille şöyle yazıyordu:

ZİFİR KÖŞK
ASLAN AİLESİNE AİTTİR.

Esin bu ana dek beğendiği kapıyı artık bir görgüsüzlük abidesi sayıyordu. Adam sanki padişah torunu ya da veliaht prensti de böyle bir kapı yaptırmıştı dağ başındaki evine. Şişkin cepler, şişkin egolar doğuruyordu; bu değişmez bir gerçekti. Bu kapı da kanıtıydı işte.

Otomatik dış kapının bir kısmı açıldı ve araba da sonunda bahçeye giriş yaptı. O kötü, toprak yol, kapının eşiğinden geç-

meleriyle birlikte yerini kaymak gibi asfalta bıraktı. Bir müddet daha etrafı sık ağaçlarla çevrili asfalt yolda devam ettikten sonra geniş bir açıklığa çıktılar.

Geniş çimenliğin üzerindeki görkemli bir yapı ile önündeki büyük fıskiye hemen dikkati çekiyordu. Eve yaklaştıkça sağ tarafta kalan daha küçük birkaç yapı daha gördü Esin. Müştemilat olduğunu düşündüğü bu küçük yapıların eve bayağı uzak olduğunu fark etti. Ev sahibi mahremiyeti için her türlü önlemi almıştı sanki.

Araba üç katlı köşkün önündeki taşlıkta durunca Esin de çantasını alıp araçtan indi. Onu ilk karşılayan, üstlerinden uçan bir kuzgun sürüsü oldu. Viktorya tarzı bina yeni olmasına rağmen tüm ihtişamıyla o dönemi yansıtıyordu. Taştan yapılma binanın her yanı oymalar ve el işçiliğinin hünerlerinin sergilendiği kemerlerle doluydu. Buraya ev demek haksızlık olurdu; sanat eseriydi. Gri taşlar ve yer yer bordoya boyalı dış duvarlar içindeki büyük camlar ve binanın sağ tarafında yükselen altıgen kule... Hepsi mimari bir uyum içinde büyüleyici ve bir o kadar da ürkütücüydü. 19. yüzyıla aitmiş, hatta bizzat 19. yüzyıldan fırlamış gibi duran evde ve etrafındaki koruda onu tedirgin eden bir şey vardı.

Esin, evin korku filmlerine mekân olabileceğini düşündü. Şehir merkezinden en az beş derece daha soğuktu burası, serin bir rüzgârın getirdiği ürpertiyle kollarını vücuduna doladı. Sanki biri onu izlermiş gibi huzursuz hissediyordu. Simsiyah kuşlardan oluşan kuzgun sürüsü, yerde bir gölge oluşturacak kadar kalabalık şekilde tekrar üstlerinden uçunca gözleriyle onları takip etti.

Çatıya konan kuzgunlara bakarken, pencereden onu izleyen bir sureti fark etti. Yakalandığını anlayan röntgenci camdan uzaklaşıp kaybolurken Esin dik çatının hemen altındaki gözpencereye bakakaldı. Hisselerine güvenmek değil, güven-

memek aptallık olurdu. Bu lüksün ve ihtişamın ortasında, nedensiz yere bir kurt içini deşip duruyorsa gözlerini açık tutması icap ederdi, yumması değil.

Şoför küçük bir öksürükle varlığını hatırlatınca Esin başını aşağı indirdi. "Ev... gerçekten büyükmüş!" dedi şapşal gibi görünmemek için.

"Evet, öyle. Göründüğünden de büyüktür ama size evi ve etrafı ben değil, Ayna gösterecek."

Ayna mı? Esin, şoförün yersiz bir şaka yaptığını ya da tuhaf bir imada bulunduğunu düşünürken geniş verandaya çıkan beş basamaklı merdivenin başında siyahlar içinde genç bir kadın göründü. Kadın öyle sessiz yaklaşmıştı ki ne çift kanatlı kapının açıldığını ne de veranda da kadının yürüdüğünü görmüştü. Gölge gibi süzülmüştü.

Kadın ince sesi ve tuhaf aksanıyla, "Misafirimizi getirdiğin için teşekkürler, Seymen," dedi. Seymen başıyla selam verip arabaya geri bindi ve araç aralarından geri çekilerek uzaklaşınca Esin'le kadın baş başa kaldılar.

Kadın siyah, nubuk babetleriyle zarifçe basamakları indi ve Esin'e elini uzatıp, "Zifir Köşk'e hoş geldiniz. Merhaba, ben Ayna," dedi.

Şimdi ona ışık tutacak *ayna*nın ne olduğunu anlamıştı işte. Garip bir ismi vardı, hiç bilindik bir isim değildi.

"Merhaba, ben de Esin. Tanıştığımıza memnun oldum. İsmin gerçekten çok ilginç, daha doğrusu, pek nadir bir isim demek istiyorum."

İlk kurduğu cümlenin kulağa kaba geldiğini düşünüp açıklama ihtiyacı hissetmişti. Ayna beyaz tenindeki koyu gözlerine ulaşmayan, pembe dudaklarının kenarlarını kıvırmayan bir gülümsemeyle, "Bu, hangi coğrafyada olduğuna göre değişir," dedi. "Memleketim Türkmenistan'da çok yaygın bir isimdir. Binlerce Ayna Ahmedova olduğuna eminim hatta."

"Haklısınız, bunu hiç düşünemedim," dese de aslında şüphelenmişti bir Orta Asya ülkesinden geldiğinden. Hafif çekik kaşları ve biraz geniş yüzüyle Türkiye'ye nazaran daha Asyalı bir görünüme sahipti.

Siyah, parlak saçlarının kısa ve hoş bir kesimi vardı. Saçlarının arkası ensesinin tamamını açıkta bırakacak kadar kısayken, önleri yüzünü çevreleyip köprücükkemiklerine dokunacak kadar uzundu. Kâkülleri ise vamp bir görünüm kazandırıyordu genç kadına. Minik, dik burnu ve elmacıkkemiklerini saran dolgun yanaklarıyla çekici bir yüzü vardı. Boyu kısa olmasına rağmen, zayıf ve narin vücuduyla bunu dengeliyordu. Minyon olmanın en büyük avantajıyla yirmi beş yerine yirmisinde gibi görünüyordu.

Esin de bu yanılgıya düşüp, "Evde yaşıtım bir çalışan olmasına sevindim," dedi.

"Ben sizden beş yaş büyüğüm aslında. Tam yirmi beş yaşımdayım!" diye karşılık verdi Ayna, üzerine basarak.

Esin, kadının genç, hatta çok çıtır görünmesinden ziyade kendi yaşını nasıl bildiğine takıldı. "Öyle mi?" diyebildi şaşkınlıkla. "Çok daha genç görünüyorsunuz oysa."

Siyah, dizinin hemen üstünde biten, fakir kollu, kadife elbisesi vücudunu sararak ince belini ve kalçalarını ortaya çıkarmıştı. V yakasında hafif bir dekoltesi vardı. Aslında bu giyim tarzının yirmi yaş için ağır olduğunu Esin de fark etmişti ama çoğunlukla hizmetçi, bebek ya da hasta bakıcı olarak çalışmak için Ortadoğu'dan gelenlere üniforma giydirme merakı zenginlerin tutkusuydu. Annesi de Esin'in Azeri dadısına hep beyaz gömlek ve siyah etek giymesini söylerdi. Bu şekilde, bir misafiri geldiğinde evin hanımını hemen ayırt edebilmesini isterdi. Esin, bunu o zaman saçma bulduğu gibi şimdi de saçma buldu.

Ayna'nın çekici yüzünü gölgede bırakabilmek için düz siyah elbiseden fazlasına ihtiyaç vardı. Göz göze geldiği Ayna,

"Teşekkürler," dedi donuk gözlerle. Aslında bir gözü diğerinden daha donuk ve küçüktü sanki. Dumanlı, siyah göz makyajı altındaki gözlerinin asimetrik duruşu tek kusuruydu Ayna'nın.

Esin, bu detaya odaklanmışken Ayna arkasını dönüp, "Eve girelim artık. Soğukta kaldınız," dedi. Arkasını dönmesiyle ensesindeki üçüncü gözle karşılaştı Esin. Daha doğrusu bir göz dövmesiyle. Beyaz tenindeki siyah dövme, elbisenin önüyle simetrik şekilde V olan sırt dekoltesi sayesinde, tüm dikkati üstüne çekiyordu.

Soğuktan mı, yoksa bu göz dövmesiyle Ayna'nın donuk sol gözünün arasında bir bağlantı olduğundan şüphelenmesiyle mi bilinmez, Esin ürperdi. "Evet, içeri girsek iyi olacak," diyerek Ayna'yı takip etti.

Veranda çok uzundu, ön cephenin tamamını sarıyordu. Çift kanatlı büyük dış kapıya geldiklerinde Ayna, minyon yapısından beklenmeyen bir çeviklik ve güçle, kendisinin iki misli uzunluğundaki kapıyı açtı. Ahşap kapı da ev gibi Viktorya tarzıydı, üzerinde birbirinden güzel oyma ve kakmalar vardı, kulpları yine altın rengi, demirden yapılma üç boyutlu aslan kafalarıydı. Kapının üstünü, yarımay şeklinde, mavi ve kırmızının ağırlıklı olduğu mozaik bir cam taçlandırıyordu.

Eşikten adım atıp hole girdikleri anda kapının üstündeki camın ışık oyunlarını gördü. Bahçeyi gün gibi aydınlatan spot ışıklarının vurduğu duvarlar mozaikteki renklerle parlıyordu. Daha bunun büyüsünden kurtulamamışken, "Montunuzu verin, vestiyere asalım," diyen Ayna'nın sayesinde, beyaz ve antika olduğuna emin olduğu portmanto ile yanındaki yeşil, kadife pufu fark etti. Bu ev, Esin gibi tarihi romanlara ya da filmlere takıntısı olan birisi için cennetti!

Eğer çocukla da iyi anlaşırlarsa hayatının işini bulmuş demekti. Çocuk aklına gelince montunu çıkarıp Ayna'ya verirken, "Hamit Bey'in kardeşi nerede?" diye sordu.

"İş için çok heveslisin ama '*işinin*' seni pek de istemediğini belirtmek isterim ki hayal kırıklığına uğrama. Bu, sana karşı geliştirilmiş kişisel bir şey değil. Mikail daha önceki refakatçilerine de aynı itici tavırla yaklaştı hep."

"Zoru severim, bence anlaşabiliriz onunla."

"Biz de aynı gemiyi gözleriz."

Ne demekti şimdi bu? Esin hiçbir şey anlamamıştı. Bir hizmetçiye göre çok vakur duruyordu ve Esin'den bir on santim kısa olmasına rağmen ona yukardan bakan bir edayla, dimdik omuzlarla karşısında dikiliyordu.

"Önce köşkü gezdireyim size," diyerek önüne düştü Esin'in ve holden kocaman bir salona geçtiler. Salonun tavanı iki kat yüksekliğindeydi ve tam ortasından devasa, kristal bir avize sarkıyordu. Salonun iki odak noktası vardı; biri üst kattaki balkona çıkan ahşap merdivenler, diğeri ise iki metre karelik, kocaman şömine ile önündeki sallanan sandalyeydi. Esin bir ev için fantezi kuracak olsaydı o fantastik hayali bu evin yanında muhakkak sönük kalırdı. Viktorya tarzı esintilerin, mobilyalar aracılığıyla salonu da sardığı bu antika eşyalar cümbüşünde dans etmek istedi. Bu kadar mutsuz olduğu bir zamanda, Alice gibi bir delikten geçip kendini harikalar diyarında bulmuş olması inanılmazdı. Mutsuzluğa olan alışkanlığından mı, yoksa o hep haklı çıkan içgüdüleri yüzünden mi bilinmez, tedirginliği hâlâ içini kemiriyordu.

Salonun kuzey tarafını baştan başa kaplayan pencerenin önüne gelip arka bahçeye baktı. Büyük yüzme havuzunun yüzeyinde –mevsimden ötürü– sadece sarı yapraklar yüzüyordu.

Varlıklı bir ailede büyümüş olan Esin, her şeyin parayla satın alınamayacağını fark etti bir anda. Hep lüks sayılan evlerde, yazlıklarda oturmuşlardı ama asla böyle masalsı bir dekorasyonun içinde olmamıştı. Bir iç mimar tutup isteklerinizi listeleseniz bile bu kadarını yapamazdı. Şöminenin üstündeki kan

ağlayan kadın tablosu biraz iç karartıcı olsa da iki yanındaki kitaplıklar bu havayı biraz yumuşatmıştı.

O kitaplıklardan bir kitap seçip sallanan sandalyeye oturmamak için kendini zor tuttu. Bu evde çalışandı, bunu unutmaması gerekti!

"Anladığınız üzere burası salon, akşam yemeklerini burada yiyoruz," diyerek on iki kişilik büyük masayı işaret eden Ayna, pek de aynı tevazuda değil gibiydi.

"Yiyoruz derken? Personel de mi bu salonda yiyor yemeğini?"

"Personel mutfakta yer ama ben evin kâhyasıyım ve siz bir çalışan olduğunuz kadar misafirimizsiniz de. O yüzden bundan sonra Aslan Ailesi'nin baylarına, yemek vakitlerinde bu sofrada birlikte eşlik edeceğiz."

Pozitif de olsa Esin ayrımcılıktan hoşlanmazdı. "Bu diğer çalışanlara haksızlık olur. Diğer herkes nerede yiyorsa ben de onlarla yerim."

"Bunu benimle değil, Hamit Bey'le görüşmeniz gerekecek. Bu hususta söz sahibi ben değilim çünkü. Söz hakkı bende olsaydı yeriniz çok daha farklı olurdu."

Esin bu soğuk cümlelerden bir anlam çıkaramasa da düşmanca tavırlardan kıskanıldığını fark etti. Kim bilir o masaya, ev sahiplerinin yanına oturabilmek için ne kadar beklemesi gerekmişti ki bir anda gelip otoritesine ortak olan Esin'i istemiyordu. *Bu doğal ve anlaşılabilir*, diye düşündü Esin. Büyük çocukların kardeşlerini istemediği bir dünyada yaşıyorduk ne de olsa.

Salonu geride bırakıp mutfağa girdiklerinde dört kişilik bir personel karşıladı onları. Aşçı hariç hepsi kadındı ve Ayna'yı görür görmez ellerindeki işi bırakıp diklendiler.

Ayna, "Murat Şef nerede?" diye buyurunca sol taraftaki aşçı, ocağın arkasından bir adım öne çıkıp, "Buradayım," dedi. Ayna,

adamı görebilmek için yüzünün sağ tarafını çevirince Esin buz gibi gerçeğin farkına vardı. Ayna'nın sol gözü protezdi! Bu yüzden hayli geniş olan mutfağın sol tarafını görememişti.

Tanıştıkları andan beri Ayna için kaldırdığı kalkanları ilk kez indirdi kendi usu içinde. Engelli biriyle savaşacak değildi. Bu saatten sonra Ayna ne derse sineye çekip hoş görmeye çalışacaktı.

Ayna, o tarafı görememiş olmasını gözüne değil de mutfaktaki buhara bağlayarak, "Davlumbazı çalıştırsanıza Murat Şef, göz gözü görmüyor mutfakta," dedi.

Kırkını geçkin Murat Şef hemen bir tuşa bastı ve hafif bir motor gürültüsü başladı. Ayna sırayla, "Murat Şef; şef aşçımız, Fatma; aşçı yamağı, Nilay ve Saniye de evin temizliğinden sorumlular," diyerek herkesi tanıttı. "Bahçeyle, çiftlikteki tarla ve ahırlarla ilgilenen personel burada kalmıyor. Onların çoğu köylülerden oluştuğu için köyde kendi evlerinde kalırlar. Zaten çiftlik de köyün içinde sayılır."

Hamit Bey'in bu evden bağımsız bir çiftliği olmasına değil de yanından az evvel geçtiği çiftliklerden birinin Aslan ailesine ait olduğunu nasıl anlamadığına şaşırdı Esin. Çünkü bir yerlerde ya da bir tabelada muhakkak aslan logosu olmalıydı ve Esin bunu gözden kaçırmış olsa gerekti.

Mutfaktan çıktıktan sonra, her biri ilk baskı gibi görünen kitaplarla bazı kupa ve madalyaların sergilendiği camekânlı dolaptan başka eşya olmayan bir koridora geçtiler. Koridordaki üç odadan ikisi birbirinin eşi mobilyalarla dekore edilmiş misafir yatak odalarıyken üçüncü odanın yalnızca kapısının önünden geçerek içine girmediler. Ayna, "Burası da benim odam," demekle yetindi.

Üst kata çıktıklarındaysa girmedikleri oda sayısı üç oldu. Biri Mikail'in yatak odasıydı ve kapıda pirinçten bir kakmayla M.C. Aslan yazıyordu. Diğer oda Hamit Bey'e aitti ve onun ka-

pısında da H.T. Aslan yazıyordu. Üçüncü oda ise Hamit Bey'in çalışma odasıydı ve o yokken zaten kapısı kilitli tutuluyordu. Parayla ve para üzerinden yapılan spekülasyonlarla kazanç sağlayan bir adamın, işle ilgili her türlü belgeyi kilit altında tutması çok mantıklıydı.

Bu katta içine girebildikleri tek oda televizyon odası oldu. Burası aşağı kattaki salonun dörtte biri kadardı ve büyük ekran bir televizyonun karşısına yerleştirilmiş rahat koltuklar, ses sistemi ve oyun konsolundan anlaşıldığı üzere film izlemek ya da oyun oynamak içindi.

En üst kat olan çatı katına çıktıklarında Ayna önce Esin'in kalacağı odayı gösterdi. Esin kapıdan içeri girer girmez bu küçük odanın onu böylesine mutlu etme sebeplerini kafasından geçirmeye başladı. Eğimli dik tavanın ortasındaki göğü gören uzun ince pencere, duvardaki diğer pencerenin hemen önündeki yazı masası, kitaplarla doldurulmayı bekleyen kitaplık ve önündeki antika, kadife döşemeli hardal rengi berjer, Viktorya tarzı çift kapaklı, zarif, beyaz gardırop ve ceviz ağacından yapılma, oyma ve kakmalarla süslü dört direkli, tek kişilik bir karyola... Karyolanın sarmal oymalarla süslü direklerine bağlanmış beyaz tüller bu masalsılığı bir üst evreye taşıyordu. Yerdeki etnik desenli, yünden Isparta halısı döşemenin bir kısmını kaplıyordu. Yatak başındaki komodinin üstündeki antika abajur bile harika bir detaydı Esin için. Odayı hayranlıkla süzerken Ayna, "Kusura bakmayın, Hamit Bey geleceğinizi aniden haber verdi. O yüzden ardiyedeki eski eşyalardan bir şeyler derledik. Ama yatak, yorgan, yastık ve nevresim takımları yenidir," diyerek mobilyalar arasındaki renk uyumsuzluğu için açıklama yaptı.

Esin ise odaya gülümseyerek bakarak, "Ben bayıldım," dedi.

"Beğendiyseniz ne mutlu bize. Şimdi de küçük beyin çalışma odasına geçelim isterseniz. Hem kendisiyle de tanışmış olursunuz."

O arkada, Ayna önde geniş koridorun karşısındaki çift kanatlı kapının önüne geldiler. Kapıyı daha açmadan tempolu müzik sesi net bir şekilde duyulur oldu. Esin kaşlarını çatmış, yüksek müzik sesine bir anlam vermeye çalışırken, Ayna, "Gürültücü bir komşunuz var," dedi ve kapıyı bir kez tıkladı. Bu gürültüde kapının tıklanması değil, önünde bando mızıka çalınması icap ederdi ki duyulsun. Fakat zaten Ayna, içeriden buyur edilmeyi beklemeden kapının topuzunu kavrayıp kanadı itti.

Esin, Ayna'nın arkasından adım attığı odayı gözden geçirirken aşağıdan Nilay, "Ayna Hanım!" diye seslendi. Ayna, Esin'e hiçbir şey demeden odadan aceleyle çıkıp merdivenlerden aşağı inince Esin arkasından öylece bakakaldı. Sonra küçük bir çocukla ilk tanışma için takdime gerek olmadığına karar verip odanın ortasına doğru yürümeye başladı. Çatı katının –Esin'in, bu eve göre küçük olan odası için ayrılan bölüm haricinde– tamamı tek bir oda şeklindeydi. Tavanın çatıya paralel olarak en dik ve yüksek olduğu noktada kirişlerden sarkan ipleri gördü Esin ve yerlere serilmiş minderleri görünce, bu çalışma odasının sportif bir aktivite için olduğunu anladı.

L şeklinde dönen odada ilerledikçe, müzik sesi basla birleşerek Esin'in sadece kulaklarını değil, tüm vücudunu sarar olmuştu. Ve birden onu gördü!

Bir barfiks çubuğunda dans eder gibi sallanırken, kaslı vücudunu kolları değil de görünmez kanatları taşıyormuş gibi kolayca hareket ettiren onu... Neydi bu? Erkek diyerek betimlemek çok anlamsızdı çünkü bu vücut ve sergilediği estetik, erkek kavramını yetersiz kılıyordu. İnsan demek bile haksızlıktı bu vücuda. Düz yolda bile sendeleyen Esin'inki insan vücuduysa, havada vücuduyla daireler çizerek savrulan bu vücut bir insana ait olamazdı. İnsan vücudu, bu hareketleri yapabilecek çeviklik ve kapasiteye sahipse niye Esin de onun gibi havada birkaç parende atarak tek elle karşıdaki bara geçebilecek kondisyona sahip değildi?

İşine konsantre olmuş bir şekilde, havada bir bardan diğerine, bir halkadan ötekine ayakları hiç yere değmeden biraz daha süzüldü genç melek. Evet, en doğru kelime melek olurdu! Tıpkı filmlerdeki insan kılığına girmiş meleklere benziyordu bu genç adam. Ya da daha da ileri gidip ona mitolojik bir Yunan Tanrısı diyebilirdi. Büyülenmiş şekilde izlediği antrenman, halkalardan yere doğru atılan sayısız parende ve taklayla birlikte tam bir metre önünde keskin ama zarif bir inişle son bulunca göz göze geldiler.

Altındaki spor tayt dışında, üzerinde giysi olmayan yarı çıplak melek, ellerini iki yanına düz bir çizgi oluşturacak şekilde açtı ve gerçekten var olan kanatlarını -kas olan tabii ki- sergileyerek dimdik bir duruş sergiledi.

Gösteri sona erdiği için üzülmemek imkânsızdı. Esin alkışlamak, hatta tezahüratta bulunmak istiyordu ama onun yerine ayran budalası gibi baktı.

Yukarı kalkık başını indirdi genç adam ve kapalı gözlerini biten müziğin son melodisiyle yavaşça açtı. Karşısında Esin'i görünce önce şaşırsa da bu uzun sürmedi. Açık kollarını indirdikten sonra da Esin'e öldürecekmiş gibi bakmaya başladı.

Esin, onu gizlice izleyen kendisi olduğu için ilk konuşması gerektiğini anlayıp, "Merhaba, ben Esin," dedi. "Ayna, bana evi gezdiriyordu da... Şey... eee... ben yeni çalışanım, Hamit Bey'in küçük kardeşi Mikail'e bakıcılık edeceğim. Ancak sanırım Mikail, aşağıdaki yatak odasında. Siz kimdiniz bu arada? Mikail'in antrenörü müsünüz yoksa?"

Hiç cevap gelmedi, hatta Esin aniden yok olmuş gibi, genç adam onun varlığına dair tek bir tepki vermeden yanından geçip gitti. Odanın bir köşesindeki kapıyı açıp Esin'in banyo olduğunu tahmin ettiği yere girdi ve yüzüyle saçları hafif nemli bir şekilde, ensesine aldığı havluyla az sonra banyodan çıktı. Sakallarını sıvazlayıp dağılmış saçlarındaki lastiği aldı ve sarı

tellerin araya karıştığı omuzlarına kadar inen kumral saçlarını tekrar topladı. Bir köşeye atılmış soluk renkli bir tişörtü alıp giyindi. Esin de birbirleriyle olan her bağlantısı görünen kasları ve henüz şekillerini tam anlayamadığı dövmelerle süslü güzel vücudu giyinmeden önce son kez süzerken yakalandı!

Tişörtten çıkan kafa direkt kendisine bakıyordu. Bal rengi gözler, biçimli ve açık renk kaşların ardından keskin bir şekilde Esin'in mavi gözlerine dikildiler. Dik ve mükemmel derecede güzel burnundan soluyarak ona bir kez daha öldürecek gibi bakınca, Esin de, "Rahatsızlık verdiğim için özür dilerim. Ben artık gideyim," dedi.

Gitmek için arkasını döndüğündeyse onları izleyen Hamit Bey'le göz göze geldi. Hamit Bey, "Kardeşim Mikail'le tanıştınız demek," dedi.

Esin, hiçbir şey anlamamıştı bu cümleden. "Mikail?" diyerek tekrarladı.

Hamit Bey derin bir nefes alıp, "Mikail Cem Aslan," diyerek eliyle yakışıklı, genç adamı gösterdi ve devam etti. "Benim kardeşim ve senin yardım edebileceğini umduğum, total mutist hasta."

tellerin araya karıştığı omuzlarına kadar inen kumral saçlarını tekrar topladı. Bir köşeye atılmış soluk renkli bir tişörtü alıp giyindi. Esin de birbirleriyle olan her bağlantısı görünen kasları ve henüz şekillerini tam anlayamadığı dövmelerle süslü güzel vücudu giyinmeden önce son kez süzerken yakalandı!

Tişörtten çıkan kafa direkt kendisine bakıyordu. Bal rengi gözler, biçimli ve açık renk kaşların ardından keskin bir şekilde Esin'in mavi gözlerine dikildiler. Dik ve mükemmel derecede güzel burnundan soluyarak ona bir kez daha öldürecek gibi bakınca, Esin de, "Rahatsızlık verdiğim için özür dilerim. Ben artık gideyim," dedi.

Gitmek için arkasını döndüğündeyse onları izleyen Hamit Bey'le göz göze geldi. Hamit Bey, "Kardeşim Mikail'le tanıştınız demek," dedi.

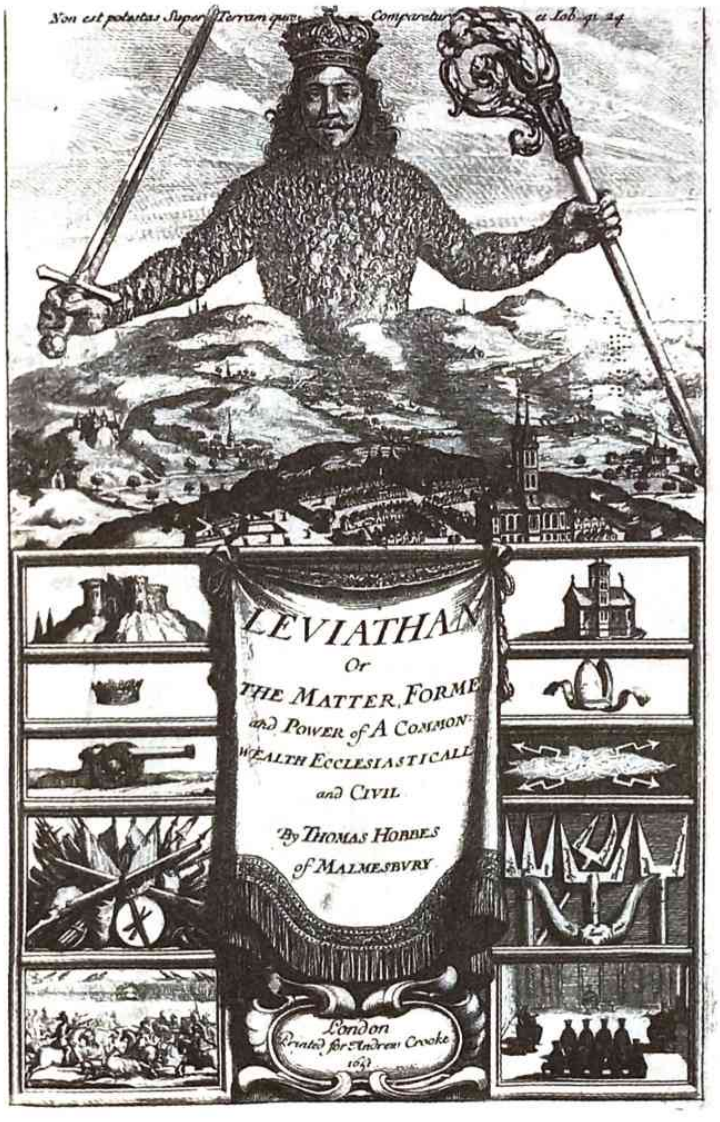
Esin, hiçbir şey anlamamıştı bu cümleden. "Mikail?" diyerek tekrarladı.

Hamit Bey derin bir nefes alıp, "Mikail Cem Aslan," diyerek eliyle yakışıklı, genç adamı gösterdi ve devam etti. "Benim kardeşim ve senin yardım edebileceğini umduğum, total mutist hasta."

4. BÖLÜM: LEVIATHAN'A KARŞI ASLAN

"Yeryüzünde onun benzeri yoktur.
Korkmayacak şekilde yaratılmıştır.
Altındaki her şeyi görür
ve bütün gurur oğullarının kralıdır."

Eyub kitabı, 41. Bâb

Esin artık ortada bir çocuk olmadığını kavramıştı ama yine de, "Peki bakıcılık edeceğim çocuk kim?" diye safça ağzından çıktı kelimeler.

"Çocuk demedim hiç. Kardeşim var dedim ve doğru. Ama gördüğün gibi çocuk değil, yirmi üç yaşında bir yetişkin. Zaten çocuk olsa total mutist demek abartılı olurdu. Ne de olsa çocuklarda yaygın olan selektif mutizmdir. Birkaç ay ya da yıl sonra konuşma ihtimalleri yüksektir. Ancak Mikail gibi uzun yıllar susan birine total mutizm tanısı konulur. Bunları bildiğinizi ümit ediyorum, aksi halde diğer adaylarla aynı sıradanlığa sahip olduğunuzu düşüneceğim."

Esin'in yanakları utançla kızardı. Bir çocuğa bakıcılık edeceğini düşünüp hastalığı doğru düzgün araştırmayı ertelemişti. En kısa sürede kütüphaneye gitmeliydi. Hamit Bey'e, "Ama küçük kardeşim demiştiniz," diye hatırlatınca, "Kardeşim benim için hâlâ küçük ve savunmasız, hep de öyle kalacak," yanıtını aldı. Esin, düşünmeden yanlış bir yargıya varmış olmaktan ötürü kendine kızgın, alacağı parayı sorup hastanın yaşını sormayı unuttuğu için de mahcuptu. Hamit Bey, onu bu utançtan kurtarıp konuyu değiştirme nezaketinde bulunarak, "Neyse, şimdi odana gidip yerleş, bu konuları daha sonra konuşuruz," dedi.

Spor salonuna çevrilmiş odadan kendi küçük odasına kaçar gibi gitti Esin ve sırt çantası dışında eşyası olmadığı için yerleşmek yerine kafasını toplamak için yatağa uzandı. Bu evde kaç saat kalacağını hiç bilmiyordu ve tam olarak ne için işe alınmıştı? Hasta bir çocuk olsa anlaşılır bir işi olurdu ama genç

bir erkeğe, değil doktor olmak üçüncü sınıfa bile geçmemiş bir öğrencinin ne gibi bir faydası olabilirdi?

En azından hastayı analiz edip ödevini yapabilirdi. Çantasından defter kalem çıkarıp antika sayılacak eskilikteki çalışma masasına kuruldu.

"Hasta adı: Mikail Cem Aslan." Mikail yazarken, *onu meleğe benzetmem boşuna değildi*, diye düşündü Esin. "Genç erkek hasta, 23 yaşında, fiziksel engeli yok. Kullandığı ilaçlar ve gördüğü tedaviler... Anne babanın yaş ve meslek bilgileri..."

Bir sürü bilgi eksikti. "Ödevi geçtim, hakkında hiçbir şey bilmezken nasıl yardım edeceğim ona?" diye kendi kendine mırıldandı Esin.

Camdan dışarıya bakarken gözleri daldı ve korunun oluşturduğu ağaç denizinde kayboldu. Huzur vermesi gerekirken bu koru da onu korkutuyordu. Ödlek bir kız değildi, asla da olmamıştı ama şehirden bu kadar uzakta, korku filmi setini andıran, adı Zifir Köşk olan, eski eşyalarla döşenmiş kocaman bir evdeydi! Evin etrafını çevreleyen karanlık bir koru, tek gözü olmayan bir kâhya, hiç konuşmayan yakışıklı bir adam ve bakışlarıyla bile insanın tüylerini diken diken eden Hamit Bey'i de unutmamak gerekiyordu tabii... Bu yerde iç açıcı olan tek bir şey bile yoktu. Kapının vurulmasıyla daldığı düşüncelerden irkilerek sıyrıldı.

"Girin."

Ayna kısaca, "Hamit Bey çalışma odasında seni bekliyor," dedi.

Ayna'nın peşine takılıp alt kata indi ve çalışma odasının önünde yalnız başına kaldı çünkü Ayna, hiçbir açıklama yapma gereği duymadan, zemin kata inen merdivenlere yöneldi. Esin kapıyı tıklatınca Hamit Bey'in tok sesi, "Gir!" dedi.

Bir kısmı kütüphane, diğer kısmı ise çalışma masasından ibaret oda, bir krala ait gibi görünüyordu. Maun ahşap her yeri

asaletiyle sarmıştı. Gösterişten ve şatafattan uzak, koyu renkli dekorasyon etkileyiciydi. Kütüphane kısmı ise biraz ilginçti çünkü evde hiç doktor olmamasına rağmen neredeyse tüm raflar, babasından ötürü çok iyi bildiği tıp kitaplarıyla doluydu.

Esin, Hamit Bey'in el işaretiyle gözünü kitaplardan alıp çalışma masasının önündeki eski tip deri berjerlerden birine oturdu. Girizgâha gerek duymadan, "Gördüğün gibi, Mikail, Hamuşan'dan gelen gibi hiç konuşmuyor," dedi.

"Şey... o demek? Ne demiştiniz?"

"Hamuşan, bilmiyor musun?"

Esin olumsuz anlamda kafasını sallayınca, "Mikail'e söylersin, bir ara seni de götürür oraya. Ziyarete gider sık sık."

"Peki, benim konuştuğumu anlayabildiğine, daha doğrusu duyabildiğine nasıl bu kadar eminsiniz? Eğer hiç konuşmadıysa..."

"Altı yaşına dek konuşuyordu. Ayrıca hiç tepki vermiyor da değil. Sadece iletişimi minimumda tutmaktan hoşlanıyor. Jest ve mimikleriyle bazen cevap veriyor, çok nadir yazarak isteklerini belirtiyor."

"Altı yaşında geçirdiği bir travma var mı?"

"Evet. Maalesef anne ve babamızı bir kazada kaybettik."

"Anlıyorum. Bu gerçekten çok acı olmuş, ben de yakın zamanda annemi, anneannemi ve çok yakın bir arkadaşımı kaybettim."

"Anlayamazsın!" dedi Hamit Bey öfkeden uzak, keskin bir sesle. Esin, sırtından aşağı biri buz döküyormuş gibi irkildi. Yaslanarak oturduğu koltukta doğrulup ucuna kaydı. Bu sert çıkışın sebebini bilmiyordu ama çok gerilmişti birden. Hamit Bey, "Kaza olduğunda biz de arabadaydık ve anne babamızın ölümünü gördük," dediğinde, Esin bunun nasıl acı bir tecrübe olduğunu hayal etmeye çalıştı. Biri altı, diğeri on üç yaşında iki

çocuğun çaresizce, en sevdiklerinin ölümünü izlediğini düşünmek bile korkunçtu.

Esin, gergin sessizlikte gözlerini hemen önündeki duvarda asılı çerçeveye dikti. Çerçeve içinde, afiş benzeri bir çizim vardı ve dikkatli baktıkça ilginç detaylar fark etmeye başladı. Bir elinde kılıç diğerinde süslü bir değnek tutan, kafasında tacıyla bir kral, bir mesken yerinin tepeleri üstünde yükseliyordu. Asıl ilginçlik, adamın sadece yarısı görünen vücudundaydı. İlk bakışta, uzaktan kumaş deseni sandığı şeylerin, minik insan figürlerinin oluşturduğu kalabalık olduğunu fark etti. Afiş, yatay bir çizgiyle ikiye bölünmüştü ve altta da püsküllü bir perde üzerine büyük harflerle "LEVIATHAN" yazılıydı.

Hamit Bey, Esin'in dikkatinin kaydığı noktayı fark edip, "Thomas Hobbes'ın büyük eseri *Leviathan*'ın 1651'deki orijinal iç kapağının büyütülmüş bir kopyası," dedi.

Esin, patronu konuşurken dalıp gitmiş şekilde yakalandığı için yanakları kızararak, "İlginç bir resim," dedi.

"Evet, bence de öyle. Bu yüzden çalışma odamda. Hobbes'ın *Leviathan*'ı, her kelimesiyle hatırlanmayı hak ediyor. Peki, sana ilginç gelen nedir bu resimde?"

"Adamın, yani kralın vücudu... Minik insanlardan oluşuyor ya da bana öyle geliyor."

"Doğru, tam üç yüz insan şekli var orada ve hepsinin yüzü, kralın kafasına dönüktür. Bu kitap kapağı, kitabın özü gibidir çünkü bizzat Hobbes'ın tasviriyle çizilmiştir. Resmin alt kısmında, kralın bir tarafında kale, top, taç, sancak ve silahlarla, ordu gibi otoriteyi simgeleyen ikonlar yer alırken, diğer tarafta ise kiliseye dair dini ikonlar var. Elinde tuttuğu kılıç ve meşale de aşağıda sıralananlara eşlik eder. Adı ve üstündeki açıklama bile çok ilginçtir:

'LEVIATHAN or The Matter, Forme and Power of A Commonwealth Ecclesiastical and Civil.'

Anlamı: 'LEVIATHAN ya da Bir Din ve Dünya Devletinin İçeriği, Biçimi ve Kudreti.'"

Hamit Bey'in açıklamasına ve kendi İngilizcesinin tercümesine rağmen kafası karışmıştı. "Leviathan, İncil'de de adı geçen bir su canavarı değil miydi?"

"İncil'de değil, Eski Ahit'te geçer adı ve kötülüğü temsil eder."

"Öyleyse bunun güçle ilgisi ne?"

"Bu dünyada her şey güçle ve onu elde etmekle ilgidir."

Esin bu beylik cümleden nasıl bir anlam çıkarması gerektiğini düşünürken sessiz kalınca Hamit Bey, "Hobbes'ın *Leviathan*'ını okumadığını anlıyorum bu manasız bakışlarından," deyince Esin oturduğu yerde diklendi.

Cahil, hiçbir şey okumayan, aptal bir kız değildi. Sadece dersler ve daha birçok günlük işin arasında iyi olan her kitabı okuyacak kadar çok vakti olmamıştı. Savunmaya geçerek, "Ben sizden daha gencim ve okumak ya da tecrübe edinmek için sizinki kadar çok vaktim olmadı henüz," dedi.

"*Leviathan*'ı on altı yaşında okumuştum."

Esin, Hamit Bey'le ilgili hangi mekâna gitse kitaplıklarla karşılaştığını düşününce kendisinin okuyup da onun okumadığı bir kitap olamayacağını anladı. Yenilgiyi kabul edip, "Aslında okumayı ben de çok seviyorum ama sanırım sizinkiyle kıyaslanamaz bu sevgim," dedi.

"Okumak ve öğrenmek... Hele içinde bulunduğumuz bilgi çağında, sevgiden ya da bir hobi olmaktan çok daha ötedir. Okumak insanı bin bir gözlü yapar. Bu cümle 1480 yılından kalma el yapımı bir kitabın giriş cümlesi ve öylesine söylenmiş bir laf değil. Çünkü bilgi güçtür, güç ise her şey."

"Niye güçlü olmak sizce bu denli önemli?"

"Güç özgürlüktür de ondan."

"Çok güçlü olup da hapishanelerde mahkûm olmuş olanlar peki?"

"Bahsettiğim fiziksel güç değil elbette."

"Bunu anladım zaten. Demek istediğim, çok yüksek mevkilerdeki insanların bile hapse düşebildiği ve artık özgür olmadıkları gerçeği."

"Bir şeyi elde etmek kolay, elde tutmaksa zordur. Gücü elde tutabilmek içinse akıllı davranmak lazım gelir. Söz gelimi, onunla caka satmak yerine, elinde değerli bir şey tutan her akıllı insan gibi onu saklamak gerekir. Yoksa daha ne olduğunu anlamadan uçar gider ellerinden. Leviathan, o büyük güce sahip karanlık bir canavardır. Hobbes'a göre, kendi rızasıyla gücü Leviathan'a vermeden kimse barış ve huzur içinde yaşayamaz. 'Leviathan, özgürlüğünü alıp sana barışı sunar,' diyor."

"Kendinizi Leviathan'la özdeşleştirdiğiniz için mi resim bu duvarda asılı?"

"Leviathan bir yalancı, kan emici bir canavar! Bense kanatları olan bir aslanım, özgür ve adil! Kimsenin bana kul, tebaa ya da köle olmasını istemem. Yalnız avlanırım, bedenimi oluşturacak kölelere ya da korkaklara ihtiyacım yoktur. Leviathan devlettir! Bizi köleleştirmeye çalışan, her insanın kendi kafası varken bizi vücut olmaya zorlayıp kafamız yokmuş gibi davranan, barışı sağlayacağını vaat ederek özgürlüğümüzü elimizden alan ve bizlere sadece kan dolu savaşı veren! Resim, bana düşmanımı hatırlatması için burada asılıdır."

"Eğer devletle savaş halindeyseniz aslan yerine Don Kişot demek daha doğru olur size. Zira yel değirmenleriyle savaşmak kadar anlamsız bir çarpışma olur bu."

"Devlete değil, tüm devletlere karşıdır benim savaşım. Tüm dünyadaki gelmiş geçmiş devlet kavramına ve sistemlere."

"Çok izonomik söylemler bunlar ama forex şirketiniz varken sistemden şikâyet etmek biraz yüzeysel kalıyor."

"Sistemi çökertebilmek için tüm işleyişine ve parçalarına hâkim olmak gerekir. Ancak her virüs gibi onun da kalın bir kabuğu var. O kabuğun dışından sistemi tanıyamazsın ve bilmediğin şeyi parçalarına ayıramazsın. Bu yüzden onun bir parçası oldum ve forex şirketimi kurdum."

"Sizi bu kadar rahatsız eden ne ki sistemle ilgili?"

"Seni rahatsız etmeyen bir şey var mı etrafında? Sokak çocukları, adaletsiz gelir dağılımı, açlık, şiddet, yolsuzluklar... Bunların hiçbiri seni rahatsız etmiyor mu yani?"

"Ediyor elbette ama..." Esin nasıl toparlayacağını bilmediği cümleyi kafasında evirip çevirdi ve sonunda, "Evin yakınlarındaki bir çöplük gibi bu saydıklarınız," dedi. "Koku başta dayanılmaz derecede rahatsız edici ve mide bulandırıcı ama zamanla alışıyorsunuz ve burnunuz kokuyu almaz oluyor. O zaman uzak ve kiri size hiç ulaşmayacakmış gibi hissettiğiniz bir güvenle yaşamaya devam ediyorsunuz."

"Ama bu örneğe göre bir yanılgıda yaşıyorsun. Çünkü aslında çöplük sana çok yakın ve sen kokusunu alamasan da aslında hâlâ kokuyor."

"Öyle. Zaten kim gerçeklikte yaşıyor ki?"

"Beklediğimden çok çok daha müstesna bir kişilik sergiliyorsun. Eminim bu Mikail'in de ilgisini çekecektir. Bir kez daha seninle doğru seçimi yaptığımı görmüş oldum."

"Mikail'den söz açılmışken, tam olarak benden istediğiniz nedir?"

"Onu konuşturman."

"Daha eğitiminin ilk yıllardaki bir öğrenciyim ben, Hamit Bey."

"Bunu biliyorum ama zaten profesyonel yaklaşımlar pek işe yaramadı. Ben de spontane bir hamle yaptım ilk kez. İsterse Esperanto konuşsun, yeter ki sesini duyayım."

"Esperanto?"

"Tuhaf ve çok nadir bir dil. Polonyalı bir göz doktoru olan Lejer Zamenhof tarafından, 1887'de ortaya atılan milletler arasında ortak bir dil düşüncesiyle oluşturulmuştur. Pek çok insan bugün bu dili konuşuyor. Hatta biri de benim."

"Ömrümde tanıdığım en ilginç kişi oldunuz, hem de açık ara farkla."

"Farkla öne geçmeyi severim. Ama kimi gerçekten tanıyoruz ki bu hayatta?"

"Sisteme düşman birinin, sistemin öngördüğü rekabetçi davranışları sergilemesi yine tuhaf oldu."

"Dünyadaki devletlerin hepsini birden yıkamam ya da devlet kavramını tüm insanlığın kafasından bir gecede silemem, biliyorum. Benim isteğim, onun kötü yönlerini kesip atmak, maskesini indirip çirkin yüzünü gün yüzüne çıkarabilmek."

"Peki, bu teorik söylemlerinizin, süslü odalardan öteye geçmişliği oluyor mu hiç? Çünkü siz, sistemin el üstünde tuttuğu zenginlerdensiniz."

"Süslü zengin! Kimin ne yaşadığını ve bulunduğu yere nasıl ulaştığını hiç kimse bilemez, küçükhanım. Sorunuzun cevabına gelecek olursak; evet. Eğitimdeki adaletsizliği yok etmek için çabalıyorum. Elimden geldiğince, pek çok yetim çocuğa, en iyi imkânları sunarak eğitim almalarını sağlıyorum. Bence sisteme indirilebilecek en iyi darbe bu. Onun köleleştirmeye çalıştığı çocukları eğitip sistemde fark yaratmak."

"Bu yönünüzü hiç bilmiyordum."

"Beni hiç tanımıyorsun çünkü."

"Ama tanımak isterim, çünkü kimin için çalıştığımı bilmeye hakkımın olduğunu düşünüyorum."

"Kardeşi için her şeyi yapabilecek bir ağabeyim öncelikle," derken gözleri bir noktaya sabitlendi. Mikail'e çok düşkün ol-

duğunu söylemese bile bu bakışlar yeterli olurdu. "Bir işadamı ve hayırseverim aynı zamanda. Bunları bilmen yeterli olur sanırım. Başka merak ettiğin?"

"Aslında var," dedi Esin ve Hamit Bey'in yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce aceleyle açıkladı. "Yani sizin hakkınızda değil, işimle ilgili merak ettiklerim var."

"İçim rahatladı doğrusu çünkü bir ara özel hayatımla ilgili yersiz sorular sormandan korktum. Yeri gelmişken, baştan bir uyarı olarak bu konuya da değinmek istiyorum. Ben dahil, bu evden ya da çalışanlardan kimseyle gönül ilişkin olamaz! Şunu asla unutma lütfen, burada sadece Mikail için bulunuyorsun!"

"Anladım, zaten asla öyle bir niyetim de yok."

"Güzel. Öyleyse senin merakını giderelim bakalım. Nedir sormak istediğin?"

"Mikail'in hasta geçmişi dosyasını okumak istiyorum," dedi ama Hamit'in kıstığı gözlerini görünce, "mümkünse tabii," diye ekledi sonuna.

"Kardeşimin özel hayatının gizliliği gereği bu mümkün değil ama merak ettiklerini Ayna'dan öğrenebilirsin. Ona, sana yardımcı olması için talimat veririm. Başka?"

"İlaç alıyor mu Mikail?"

"Bir süre tedavilerinden biri için almıştı ama şu an için hayır. Bugün gördüğün gibi olimpiyat seçmelerine hazırlanıyor ve ilaç almayı istemiyor. Zaten bir fayda sağladıkları da yoktu ilaçların."

"Olimpiyatlara mı katılacak?"

"Hayır, öncelikle olimpiyatlara katılmayı hak etmesi gerek. Tabii milli sporcudur, orası ayrı."

"İnanılmaz gurur verici, uğruna ben de olsam tüm ilaçları bırakırdım. Doktoru bu konuda ne düşünüyor? Yani ilaç almaması hususunda."

"İlaçları almasını istiyordu önceleri ama sonra olimpiyatlara katılmak gibi bir amacın Mikail'e ilaçlardan çok daha iyi geldiğini keşfetti ve onun onayıyla ilacı yavaş yavaş kestik."

"Hangi dalda katılmak istiyor?"

"Artistik jimnastik."

"Pek olimpiyatları izleyen birisi değilimdir ama onu izlerken, bir insan daha mükemmel nasıl hareket edebilir diye düşündüm hep. Bence başaracaktır."

"Umudumuz bu yönde. Bu yüzden dikkatinin dağılmaması çok önemli."

Esin, yine Mikail'le yakınlaşmaması konusunda uyarıldığını sezince son sorusunu sordu. "Ben, saat kaça kadar burada kalmalıyım ve tam olarak ne yapacağım?"

"Akşam yemeğinden sonra evine dönmen için Seymen seni alacak. Genç bir hanımefendiyi evine aç yollamak olmaz. Benim iş seyahatine çıktığım zamanlar hariç, hep akşam yemeğine dek kalmanızı isteyeceğim. Burada geçirdiğiniz vakitlerin büyük kısmını Mikail'in etrafında değerlendireceksiniz. Yanında onunla konuşmaya çalışan birine bir yerden sonra kayıtsız kalamayacağını ümit ediyorum. Burada çalıştığın süre zarfında, çatı katındaki küçük oda sana ait, kişisel eşyalarını getirebilsin."

"Peki, sorularımı cevapladığınız için teşekkür ederim."

"Ne demek." Ayağa kalkıp Esin'in elini sıktı ve Esin tam kapıdan çıkmak üzereyken, "Yeryüzünde onun benzeri yoktur. Korkmayacak şekilde yaratılmıştır. Altındaki her şeyi görür ve bütün gurur oğullarının kralıdır," dedi. "*Eyub* kitabının, kırk birinci bâbının en son iki mısraından Leviathan'ın tanımı ve Hobbes'ın, kitabındaki 'Cezalar ve Ödüller' başlıklı bölümüne seçtiği mısralar."

Esin cevap vermeyip düşünceli bir şekilde çıktı. Garip ama etkisi altına girmemenin imkânsız olduğu biriydi Hamit Bey.

Daha önce hiç bu kadar dolu biriyle karşılaşmamıştı. Her sözü güçlüydü ve gücünü gerçeklikten alıyordu. Yalanlarla kimseyi oyalayacak biri değildi, öte yandan sırlarla dolu olduğu da aşikârdı. Esin'in düşüncelerini, Hamit Bey'in kafa karıştırıcı sözlerinden uzağa taşıyabilen daha güçlü tek şeyse Mikail'in görüntüsüydü. Mikail'in de bir çekim alanı vardı fakat ağabeyinden farklı olarak onunki aklını değil, bedenini etkiliyordu. Hem de en olmadık yerinden...

İlk akşam yemeği pek hoşsohbet olmayan Esin için bile kasvetliydi. Kimse konuşmadığı gibi, Ayna da çattığı kaşlarıyla Esin'in varlığını masada istemediğini açıkça ortaya koyuyordu. Ama o yine iyiydi; Esin'i tamamen yok sayan Mikail, daha da sinir bozucuydu. Görünüşe bakılırsa masada oturmasının tek nedeni, Hamit Bey'in isteğiydi. Uzun masanın bir ucuna oturan dört kişinin oturma planı şöyleydi: Hamit Bey masanın başındaydı, sağ yanında Ayna, sol yanında ise Mikail ve onun yanında da Esin oturuyordu. Esin, kendisine nefretle bakan Ayna'nın yanında oturmayı yeğleyeceğini fark edince suyundan bir yudum alıp kendini yüreklendirdi. Daha Mikail'in yanına bile oturamazken ona nasıl yardım edebilirdi ki? Hem Mikail'in bu yok sayışı, kişisel bir durum değildi. Hastaydı ve o yüzden böyle davranıyordu. Kimsenin onu küçümsediği ya da istemediği yoktu, bunlar onun hüsnükuruntusuydu. Ayna hariç tabii, o gerçekten Esin'i masada istemiyordu ama bu da Esin'in pek umurunda değildi.

Yemeğin ardından tatlılar geldiğinde Mikail de Esin'le ilk kez iletişime geçmiş oldu. Esin'in tatlısı unutulmuştu, en azından Ayna'nın iddiası bu yöndeydi. Herkesin önüne, seçimine

göre farklı bir tatlı konulmuştu ve Mikail kendi minik pasta tabağını Esin'in önüne iterek masadan kalktığında Esin de arkasından, "Teşekkürler," diyebildi. Şansına, en sevdiği tatlı olan balkabaklı "*cheesecake*"i görünce tabağı daha çok önüne çekip yemeye başladı. Pasta harikaydı ve üniversite öğrencisi Esin için pek sık bulunan bir lezzet değildi doğrusu.

Esin tabağındaki son kırıntıları da çatalıyla toplayıp ağzına götürürken Hamit Bey, "Çok iyi," dedi. "Daha ilk günden senin varlığını kabul etti. Ayna'nın varlığına dair bir belirti göstermesi için aylar geçmesi gerekmişti. Senden önceki bakıcılarının varlığını kabul ettiği ise hiç olamamıştı."

Mikail tarafından yok sayıldığı için gururu kırılan Esin'in gözleri duyduklarıyla kocaman açıldı. Beklediğinden çok daha ciddi bir durum vardı karşısında anlaşılan. Susmak Mikail'e yetmiyor gibiydi. İstediğinde görmüyor ve duymuyordu da.

Seymen'in onu almasının ardından eve gitmek için yola çıktıklarında tek düşündüğü Mikail'di. Ona yardım etmeyi cidden çok istiyordu çünkü Mikail'e her baktığında altı yaşında kısılıp kalmış bir çocuk görüyordu. Hem düşüncelere dalıp gitmiş olduğundan hem de artık trafik filan kalmadığından dönüş çok daha hızlı oldu.

O muhteşem eşyalı köşkten, kendi öğrenci evine dönmek nedense daha huzur verici geldi Esin'e. Evet, köşk muazzam güzellikteydi ama tıpkı ismi gibi karanlık bir tarafı da vardı. Adını koyamadığı ve bu yüzden daha da endişelendiği bir yönü... Oysa bu ev tanıdıktı, yabancı ya da yanlış gelen bir tarafı yoktu. Kare şeklindeki holde karanlıkta bile korkmadan yolunu bulabiliyordu. Zaten ampulü olmadığı için karanlıkta ilerlemek

zorundaydı. Solda hemen mutfak kapısı vardı, sağda da Meryem'in odası. Tam karşıda minik bir hole geçiş vardı. O holün karşısı banyo, solu Esin'in odası, sağ taraf ise ütü odası olarak kullandıkları minik odaydı. İkisi de odalarında yalnız kalmayı daha çok sevdikleri için en küçük odayı ortak kullanım alanı yapmışlardı.

Esin bir yatak, iki deri koltuk, bir masa ve bir dolaptan oluşan odasının ışığını yakıp kapısını çekti. Artık her gün, diğerini aratır cinsten sürprizlerle dolu geçiyordu. Kafası, fiziksel olarak hiç yorulmadığı bir gün için çok doluydu. Rahatlamak için duş yaptı ve hemen uykuya çekildi. Ama bütün gece, rüyasında dev su canavarı Leviathan tarafından kovalanıp durdu. Sabah da canavar tarafından yakalanıp yutulmak üzereyken irkilerek uyandı.

Kâbus dolu, berbat gecenin sabahında bir de okul vardı. Kalabalık caddede okula doğru yürürken, işe ya da okula koşturan insanlar, sanki Leviathan'ın bedenin bir parçasıymışçasına bilinçsiz ve aynı anda hareket ediyormuş gibi geldi ona. Özgürlüklerini elleriyle teslim etmiş korkaklar sürüsü...

Kafasını sallayarak bu düşünceleri atmak istedi Esin. Ne de olsa kimseyi korkaklıkla yargılamayacak kadar iyi biliyordu korkunun nedenlerini. İnsan mutluyken ve kaybedecek değerleri varken korkardı. Sevdiklerini kaybetmenin acısını bildiğinden, huzur ve barış için feda edilen özgürlüğü de saygıyla karşıladı. Hamit Bey tuzu kuru bir adamdı. Hayatı paramparça olmadığı için bu insanları anlayamazdı. Zengin bir adamın felsefi zırvalıkları yüzünden uykularının kaçması saçmaydı. Böyle düşününce Leviathan'ı tekrar kâbuslarında görmeyeceğine emin oldu.

5. BÖLÜM: SUSKUN MELEK

Kafanın derdine de deva bulamaz mısın?
İçimizde kök salmış bir kara düşünceyi
Söküp atamaz mısın aklımızdan?
Beynimize işlemiş kuşkuları silemez misin?

Macbeth, 5. Perde, 3. Sahne
W. Shakespeare

Elma yeşili yağmurluğunun kapüşonunu başına çekerek yağmur iyice bastırmadan okula varabilmek için adımlarını hızlandırdı. Turnikelerden geçip avluya vardığında yavaşladı ve bahçedeki küçük süs havuzlarına karışan yağmur damlalarını izledi. Yağmuru yüzünde de hissedebilmek için kafasını göğe kaldırdı ve gözlerini yumdu. Gözlerini açıp başını yere indirirken gözüne Hamit Bey'in ofisinin de içinde olduğu ofis kuleleri takıldı. Aniden değişen rüzgârın yönü hayatında büyük değişikliklere neden olurken düşündü. Her sözü derin anlamlar taşıyan Hamit Bey'i ve tek kelime etmeyen Mikail'i...

Hiç değişmeyen şeyler de vardı tabii. Sabah kalkıp okula gelmek, üçüncü kata çıkıp sırayla aynı dersliklere girip çıkmak. Okuldaki kalabalığa tahammül etmek.

Kampüs binasına girdiğinde yürüyen merdivenlere yönelecekken durdu. Okul kütüphanesinde, total mutizmi araştırmaya başlayabilirdi. Kütüphaneye gidip, aradığı kitabı bulabilmek için "mutizm" yazdı bilgisayar ekranına. Kütüphane içindeki eserleri aramak için kullanılan bilgisayarda çıkan altı kitabı da raflardan alıp inceledi ama sonuç internette yaptığı aramadan farklı değildi. Total mutizmin tanımı ve sebebi olabilecek bilgilerden öteye gitmeyen, daha çok selektif mutizm ve pedagoji alanına ait kitaplar buldu. Fakat kitaplardan birinde, total mutist bir hastanın tedavisinden de örnek olarak bahsediliyordu ve bu, Esin'e aslında aradığı bilgiyi veren şey oldu. Kitabı kütüphaneden ödünç alıp başlamak üzere olan dersine yetişti ve ilk

kez dersi dinlemek yerine merakla total mutist hastanın dosyasının anlatıldığı örneği okudu.

Hoca derse ara verdiğinde, Esin de okuduğu metinden başını kaldırdı ve camdan dışarı bakıp yağan yağmuru izledi bir müddet. Örnekte bahsedilen hasta, çok değer verdiği bir aile üyesini -babasını- kaybettiği için susmuştu ve on üç yıllık susma döneminin ardından, şehirden gelen ağabeyi tarafından alınıp hastaneye götürülmesiyle tanı konulup ilaç tedavisine başlanılmıştı. Hastayı girdiği uzun soluklu depresyondan ilaçlar çıkarmış ve hasta, ilaçları almaya başladıktan dokuz hafta sonra, yıllardır konuşmadığı annesi ve kardeşleriyle telefonda konuşmuştu. Keşke Mikail'in durumu da bu kadar basit olsaydı. Hamit Bey gibi bir ağabeyi varken Mikail'e en iyi ilaç tedavisinin uygulanmadığını düşünmek aptalca olurdu. Ama ilaçlar Mikail'de işe yaramamıştı işte. O sadece bir ebeveyn kaybetmemişti, onların ölümüne şahit olmuştu, çok daha travmatik bir hasta geçmişi vardı ve bu sebeple ilaçlar bile işe yaramamış olabilirdi. Bugün Ayna'yla konuşup onun hakkında daha çok şey öğrenebilirse hem ödevi için hem de Mikail'e yardım için önemli bir adım atabilirdi. Gün boyu, katıldığı tüm derslerde Mikail'i ve bir insanın on yedi yıl boyunca susmasına sebep olacak kadar kötü hatıralarını düşündü.

Okul kapısından çıktığında araba yine hazır vaziyette onu bekliyordu. Arabaya binerken bir iki sınıf arkadaşı onu görüp aralarında fısıldaşmaya başladılar. Esin onları umursamadı ve arabaya biner binmez kitaplarını açıp ders çalışmaya koyuldu.

Evin bahçesinden içeri girerken yine o kasveti iliklerine kadar hissetti. Sanki görünmez bir kubbe evi içine alıyor ve karanlık tüm hisleri evin etrafında topluyordu. Kendine ödleklik ettiğini söyleyip arabadan indi. Ayna, onu yine verandada bekliyordu.

"Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk," diyerek hızlı adımlarla sağanak yağmurdan verandanın sağladığı korunaklı ortama ulaştı. Fakat yine de biraz ıslanmaktan kurtulamadı. Eve girdiklerinde Ayna, Esin'in saçlarından sızan yağmur damlalarına bakıp kaşlarını kaldırdı.

"İstersen odana çıkıp kurulan."

"Şey, evet. Sanırım öyle yapsam iyi olacak."

"Aç mısın?"

"Evet, biraz."

"Kurulandıktan sonra mutfağa gel. Sana atıştırmalık bir şeyler hazırlasınlar. Sen yerken de biraz konuşuruz. Hamit Bey, merak ettiğin şeyler olduğunu söyledi."

"Evet, çok iyi olur."

"Tamam, mutfakta bekliyorum o halde."

Ayna mutfağa yönelirken Esin, merdivenleri çıkmaya başladı. Tarihi bir romandan fırlamış gibi duran odasına girince yanında getirdiği küçük çantayı açtı ve yedek kıyafetlerle kitaplarını dolaplara yerleştirdi. Tarağı ve saç kremini alıp odanın köşesinde bulunan kapıyı açarak banyoya girdi.

Ve tamamen hazırlıksız olarak ikinci kez onu gördü! Mikail, cam duşakabinin içindeydi. Genç adamın sırtının dönük ve camın da bir kısmının buğulu olmasına şükretti Esin. Su sesinden gelişini fark etmemiş olan Mikail'e görünmeden banyoyu terk etmek için yavaş yavaş geriledi. Ama kapının yanında duran porselen çöp kovasını devirmekten kurtulamadı. Çöp kovası büyük bir şangırtıyla tuzla buz olurken Mikail de hemen suyu kapatıp duşakabinin kapısını açtı. İçgüdüsel olarak gözlerini kapattı Esin.

Bir müddet öylece durduktan sonra aptalca dikildiğini anlayıp gözlerini araladı ve beline bir havlu sarmış Mikail'in banyonun diğer ucundaki başka bir kapıdan çıkmakta olduğunu gördü. Bu ortak banyo muydu? Her köşeyi anlatıp göstermiş

olan Ayna, Esin'in odasındaki banyonun Mikail'in antrenman odasıyla ortak kullanımda olduğunu söylemeyi unutmuştu!

Esin sinirle burnundan soluyup yere eğildi ve kırıkları toplamaya başladı. İstemeden de olsa yarı çıplak ve ıslak Mikail'i düşünüp duruyordu. Bu düşünceler ona hem kendine ihanet gibi uzak gelirken hem de bir gizemin şifresini bulmak kadar cazip görünüyordu. Sevgilisi Barlas öldüğünden beri -ki henüz sadece bir yıl olmuştu- başka bir erkekle ilgilenmek aklının ucundan dahi geçmemişti. Şimdi ise Mikail'in vücudunun hatırladığı her parçasını birleştirebilmek için zihnini zorluyor ve gözlerini hemen kapatmak yerine daha yukarılara bakmadığına pişmanlık duyuyordu. Üstünden sular sızan kaslar için değildi bu merak, kendine söylediği bu yalana inanmasa da, "Dövmeler," diye mırıldandı. Onu meraklandıran Mikail'in sırtının büyük kısmını kaplayan ve omuzlarından kollarına doğru ilerleyen dövmelerdi. Henüz tam olarak yakın mesafen görüp inceleyemediği için ne olduklarını bir türlü çözememişti. *Keşke banyo daha az buharlı olsaydı*, diye düşündüğünü fark edince kızardı ve tüm zihnini kırıkların şekillerini inceleme işine verdi.

İşi bitince de buraya niye geldiğini hatırlatan yansımasını gördü. Mikail'in, omuzlarına dökülen ıslak kumral saçlarını ve duştan sonra bile nasıl kusursuz göründüğünü hatırladı, aynı anda kendi paspal görüntüsünü ve sıçan gibi ıslak saçlarını da. Saçlarını daha çok eziyet eder gibi hışımla kurutup taradı ve tepesinde topladı.

Mutfağa indiğinde iştah açıcı mini sandviçlerle dolu bir tepsi tezgâhın üstünde onu bekliyordu. Tezgâhın hemen arkasında da Ayna oturuyordu.

Esin de Ayna'nın tam karşısındaki bar taburesine oturdu ve sitemle, "Banyonun ortak olduğunu niye söylemedin?" dedi.

"Unutmuşum. Bir sorun mu var?"

"Hayır, hiç olur mu!"

Ayna sürekli imalı konuşan birisi olduğu halde Esin'in tonlamasındaki imayı anlamamış gibi davrandı. Esin bu yalana tabii ki inanmamıştı ama şu aşamada üstelemesi tuhaf kaçardı. Mikail'i çıplak gördüğünü ise asla söyleyecek değildi! Sinirle bir sandvici ağzına tıktı. Lezizdi! Damağındaki şölenin keyfini çıkarıp ağzındakini yuttuktan sonra kotunun arka cebinden not defterini ve kalemini çıkardı. Ayna o samimiyetsiz gülümsemesini yüzüne kondurup, "Sorguya başlamadan önce çay alır mısın?" diye sordu.

"Lütfen."

Ayna demliğe uzanıp iki fincan çay doldurdu ve birinin içine bir dilim limon attı. Esin de limon isteyecekti ki gerek kalmadı çünkü limonlu çay Esin'e ikram edildi.

"Teşekkürler. Limonlu içtiğimi nasıl bildin?"

"Meslek sırrı," derken ilk defa samimi şekilde sırıttı Ayna. Esin şaşırsa da belli etmemeye çalışarak, "Sorularıma geçebilir miyim?" dedi.

"Tabii, bunun için buradayım."

"Mikail'in anne ve baba adı?"

"Bu kişisel bir bilgi, paylaşamam. Ve Mikail'in tedavisi için bir önemi yok."

"Peki, meslekleri neydi?"

"Kimin?"

"Ebeveynlerinin tabii ki."

"Annesi ev hanımı, babası ise memurdu."

"Hamit Bey nasıl bu kadar zengin oldu o zaman?"

"Bu soru da kişisel ve hasta dosyasıyla ilgisi yok ama yine de seni meraktan kurtarayım. Çok zeki biridir Hamit Bey, yetimhaneden ayrılır ayrılmaz borsada para kazanmaya başlamış. İlk yatırımı üniversite bursuymuş hem de. Katlanarak

artan para onu varlıklı bir genç yapınca da ilk iş, henüz on üç yaşında olan kardeşini de yetimhaneden çıkarıp yanına almak olmuş. Mikail'in hem annesi hem babası hem de ağabeyi olmuş kısacası."

"Gerçekten ona çok değer verdiği belli oluyor. Peki Mikail'e uygulanan tedaviler ve ilaçları öğrenebilir miyim?"

"Evet." Ayna göğsünden katlı bir zarf çıkarıp Esin'e uzattı. "Hepsinin tam listesi burada. Bu sabah senin için Mikail'in doktorundan isteyip yazdırdım."

"Teşekkürler."

"Başka sorun yoksa seni yemeğinle baş başa bırakayım."

"Aslında bir iki sorum daha var."

"Peki."

Esin, bir iki soru diyerek başladığı konuşmayı ikisinin de çayları, hatta önündeki mini sandviçleri bitene dek merak ettiği her şeyi sorup not ederek sonlandırdı.

Ayna gitmek için taburesinden kalkarken, "Diğer kapıyı kilitlersen sorun olmaz," dedi.

"Ne?"

"Banyoya girmeden önce diğer kapıyı kilitlersen bir sorun olmaz, diyorum."

"Anladım, teşekkürler."

"Ne demek. Ben yardımcı olmak için buradayım."

Bu kadar basit bir cümleye bile kötü bir tonlama eklemesi Esin'i ürpertti ama hemen kendini topladı ve içsesi, "Seni korkutmak için yapıyor, kanma bunlara," diyerek onu teskin etti.

Bir bardak kahve yapmak istediğinde ise şef aşçı Murat karşısına dikilerek, "Bir arzunuz mu vardı?" diye sordu. Bu soru daha ziyade, burası benim bölgem ve izinsiz geçiş yok, anlamında gibiydi.

"Kahve almak istemiştim."

"Siz odanızda istirahat ederken ben hemen hazır ederim."

"Aslında hiç zahmet etmenize gerek yok. Kahve ve sütün yerini gösterirseniz kendim de yapabilirim."

"Zahmet olmaz çünkü bu *benim* işim. Burada bulunma sebebim her türlü yiyecek ve içeceği servise hazırlamak."

Üstüne basarak söylediği benim kelimesinden sonra Esin ısrar etmedi. Teşekkür edip odasına çıktı. Kahveyi beklerken de boş durmayıp not defterini çıkardı ve öğrendiklerini hasta geçmişi şeklinde temize geçmeye başladı. Daha ebeveynlerin meslekleri, yaşları ve ölüm şekillerini yazmayı yeni bitirmişti ki kapı tıklandı. Orta hizmetçisi Nilay, kahvesini getirmişti.

Fincanı alıp kapısını kapattıktan sonra masaya geri oturdu ve bir yudum kahveyle zihninin açılması için kendine birkaç saniye izin verdi. Bol köpüklü kahve enfesti. En sevdiği; kahve dükkânlarında pek de sık satılmayan zencefilli kurabiye ve bitter çikolata parçacıklıydı. Şef gerçekten işini biliyordu. Köpüğün hatırı sayılır miktarını tek yudumda höpürdeterek içtikten sonra yazmaya devam etti. Diline damağına harika bir tat bırakan kahvesi bittiğinde raporunun ilk kısmı da tamamlanmıştı. Sandalyesinde geriye yaslanıp yazdıklarını hızlıca okudu.

"Hasta Adı: Mikail Cem Aslan. Genç erkek hasta, 23 yaşında, fiziksel engeli yok. 35 yaşında ev hanımı anne ve 36 yaşında orta tahsilli memur babanın ikinci çocukları. Bebeklik ve erken çocukluk dönemi normal. Kendinden yedi yaş büyük ağabeyiyle ilişkisi normal. Altı yaşındayken babasının kullandığı araç kaza yapıyor. Arka koltukta oturan hasta ve ağabeyi hafif sıyrıklarla kazayı atlatırlarken anne ve baba, çocukların gözü önünde vefat ediyor. Hasta o günden beri kimseyle konuşmuyor ve çok az iletişimle –daha çok yazarak– hayatına devam ediyor. Mimik ve jestlerini de çoğu zaman kullanmıyor. Ailesi-

nin ölümünün ardından sekiz sene yetimhanede kalmış. Bu sürenin yedi yılını ağabeyiyle aynı koğuşta, hatta yan yana yataklarda geçirirken, son bir yılında tek kalmış. Ardından on dokuz yaşındaki ağabeyi tarafından yetimhaneden alınmış ve velisi ağabeyi olmuş. Hasta, ağabeyinin de desteğiyle üniversiteden mezun olmuş. Sporla yakından ilgilenip olimpiyatlara katılmaya hak kazanabilmek için her gün saatlerce çalışıyor. Ekonomik durumu çok iyi, kültürlü, zeki ve iyi eğitimli ağabeyi, hastayla ve tedavisiyle yakından ilgileniyor. Hastaya ilk tedavi, ağabeyi onu on dört yaşında yetimhaneden çıkardıktan sonra, Fluoksetin 20mg/günlük doz ile başlanılmış. Yani hastaya, travmadan sekiz yıl sonra ilk kez ilaç tedavisi uygulanmış. Sonrasında pek çok doktor ve hipnoz dahil birçok farklı tedavi denenmiş ama sonuç alınamamış. Bugüne dek uygulanan tedavi ve verilen ilaçlar ilişikteki listede bulunmaktadır."

Esin, Ayna'nın verdiği kâğıtları da dosyasına koyup gerindi. Hipnoz bile işe yaramamışken o ne yapabilirdi hiçbir fikri yoktu ama Mikail'in en ilginç ödev olmak için biçilmiş kaftan olduğu kesindi. Araştırma yöntemleri dersi için en yaratıcı araştırmayı ortaya koyacaktı.

Odasında ödev yapmak yerine Mikail'in yanında olması gerekirdi. Bunun için para alıyordu ama bir saat önce çıplak gördüğü birinin yüzüne bakmaktan ve onunla aynı ortamda bulunmaktan kaçınmaya çalışmak çok da anlaşılmaz bir durum değildi. Yine de ayaklarını ve kendini zorlayıp odasından çıktı. Önce çalışma odasına baktı ama Mikail orada yoktu. Eğer yatak odasındaysa istirahat ederken onu rahatsız etmek kabalık olurdu. Gerçi antrenman yaparken rahatsız etmek daha da kaba bir davranış değil miydi? En iyisi evin ortak kullanım alanlarında olduğunda yanında bulunmaktı. Boş bardağı alıp biraz yürüyüp bacaklarını açmak için mutfağa indi. Nilay boşları toplamanın görevi olduğunun altını çizerek, bir daha zahmet etmemesini söylerken Ayna geldi.

Şaşkın bir yüz ifadesiyle tek kaşını kaldırıp, "Burada ne işin var?" dedi.

Böyle giderse Esin mutfağın girilemez olduğunu düşünecekti. Bu konuyu sorgulamak yerine, "Bacaklarımı esnetmek için alt kata indim," diyerek onu geçiştirmek istedi ama yanlış bir şey söylemişti anlaşılan.

"Buraya tembellik edip ortalarda dolanasın diye gelmedin."

"Biliyorum ama Mikail odasında sanırım ve onu rahatsız etmek istemedim. Salona ya da başka bir yere çıktığında yanına giderim."

"Mikail odasından çıkmaz. Sadece yemeklerde sofraya gelmek, antrenman yapmak ya da hava güzelse koruda koşmak için odasından çıkar. Hamit Bey sana, onu dışarı çıkarabileceğini umduğu için ödeme yapıyor, dışarı çıkmasını bekle diye değil!"

Aldığı paranın böyle uluorta dillendirilmesi Esin'i kızdırdı ve rahatsız etti. Alt tarafı o da bir çalışandı ve ona bu şekilde üstünlük taslamaya hakkı yoktu.

Omuzlarını dikleştirip, "Bana ödemeyi sen değil, Hamit Bey yapıyor. Sana hesap vermek ya da buyruklarına uymak zorunda değilim. Benimle ilgili bir sorunun varsa doğrudan Hamit Bey'e iletirsin!" diyerek resti çekti.

Ancak yine yanlış, hem de çok yanlış bir şey söylemiş olmalıydı ki Ayna kıpkırmızı kesilip gözlerini kıstı. Sıktığı yumruklarını ve gözlerini açtı. Fıldır fıldır dönen sağlam gözünü mutfaktaki personelin üzerinde gezdirdi ve kime baktıysa o kişi hemen toz olup mutfağı terk etti. Esin bu sözsüz talimat ve otorite karşısında etkilenmedim dese yalan söylemiş olurdu. Ama elbette ki kimseye pabuç bırakacak değildi. Ayna, kâhya olduğu için kendini bir şey zannediyordu. Oysa o da kâhyasından dadısına kadar birçok çalışanın olduğu bir evde, lüks ve rahat içinde büyümüştü. Esin, evin küçükhanımı olmanın ne

demek olduğunu biliyordu, Ayna ise evin hanımı rolünü oynamaya çalışıyordu.

Ayna, Esin'in dibine kadar girdi ve boyu Esin'den kısa olduğu için kafasını geriye atıp sağ işaretparmağını sallayarak kısık sesle konuşmaya başladı. "Burada bulunma amacını unutup benim otoritemi sorgulamak senin haddin değil! Hamit ısrar ettiği için karşımda dikiliyorsun ama aynı ısrarı ben gösterdiğimde Hamit de beni kırmayacaktır. O yüzden uslu dur!"

Hamit mi demişti o? Beye ne oldu diye düşünse de bunu dillendirmedi. Ya Ayna blöf yapıyor ve Hamit Bey'le aralarının samimi olduğunu ima etmeye çalışıyordu ya da gerçekten öyleydi. İkinci ihtimalde Ayna, hanım rolü oynamıyor, köşkün hanımı olma yolunda ilerliyor demekti. Esin, Hamit Bey'le ikisinin arasında bir ilişki olma ihtimalini değerlendirdi. Ayna'ya saygı duyduğu ve evin yönetimini ona bıraktığı açıktı. Sonra, ev sahipleriyle sofraya oturan tek çalışan da oydu ama yakın zamanda bunlara Esin de eklenmişti ve kimseyle bir gönül ilişkisi yoktu. Ayna bunu kıskanıyordu. Öyleyse Esin'e sofrada yer veren Hamit Bey'e kızgındı ve bunun acısını da Esin'den çıkarmaya çalışıyordu.

Yaptığı değerlendirmenin ardından, bu kez kelimelerini özenle seçerek konuştu. "Bu tavrı Hamit Bey'i kıskandığın için takınıyorsan hiç gerek yok çünkü ikimizin arasında asla bir şey olamaz."

"Biliyorum. Hamit piyonlarla takılmaz, vezirleri sever o ve onun veziri de benim!"

"Anlamadım! Her neyse, bu yine de bana patronluk taslamanı gerektirmez."

"Patronluk taslamıyorum, bu köşkün patronu zaten benim! On dokuz yaşımdan beri bu evde yaşıyorum ve evde düzeni yönetiyorum. Ben, duvarı ya da temelleri gibi bu evin ayrılmaz bir

parçasıyım. Oysa sen kâğıt mendil gibisin, seninle işi bittiğinde hemen kapının dışına atmak isteyeceği bir çöp olacaksın."

"Benim işim Mikail'e yardımcı olabilmek ve gerçekten bunu yapabilirsem zaten bana ihtiyaç olmadığını anlayıp kendim giderim. Kimsenin beni çöpe atması gibi bir durum yok. Sen her şeyi fazla dramatize ediyorsun kafanda."

"Şımarık zengin kızı olduğun günler bitti. Bak, şimdi buradasın! Dramatize etmeme gerek yok, her şey zaten çok dramatik senin için!"

Esin özel hayatı hakkında kimseye vermediği bu bilgileri Ayna'dan duymanın şokunu atlatır atlatmaz, "Nerden biliyorsun bunları?" diye hesap sordu.

Ayna bir pot kırdığının farkına varıp alnını sıvazladı. Esin'in bilmemesi gereken bir şeyi ağzından kaçırmıştı ama toparlaması uzun sürmedi. "Mikail'e yardım için tutulan ilk kız değilsin. Mikail konuşmasa da kızları araştırır. Onun odasındaki bilgisayardan görmüştüm. Yaralı kuşları çok sever Mikail, kızlarla işi konuşmadan ne kadar hızlı pişirdiğini duysan şaşarsın. Tam da bu sebepten hepsinin bu evdeki ömrü kısa sürdü. Hamit, kardeşine eskort istese eminim daha güzel kızlar bulurdu. Bu yüzden de o ölümcül hatayı yapan her kızı kovdu. Seni ilk gördüğümde ne düşündüm biliyor musun? Sıradaki hata!"

"Ben, öyle bir ahlaksızlığı asla yapmam!"

"Asla, asla deme! Ahlaksızlık senin genlerinde var ne de olsa."

"Ne saçmalıyorsun sen?"

"Genç bir kızla kaçan babandan bahsediyorum."

Esin özel hayatı hakkındaki her şeyin bilinmesinden ötürü kızardı. Bu kabul edilemez bir saygısızlıktı. Babam ya da başka bir aile üyem hakkında konuşma inisiyatifini ne sana ne de başkasına vermiyorum! Özel hayatım sadece beni ilgilendirir."

"Öyle diyorsan öyle olsun," dedi Ayna, pis bir sırıtışla. Esin'in pancara dönmüş suratından keyif aldığı açıktı. "Birbirimizi yeterince anladığımızı umuyorum," dedi ve Esin'e mutfak kapısını işaret ederek, "Şimdi, işini yapmak için Mikail'in odasına çıkmanı istiyorum fakat aynı zamanda yatağına girmemeni de şiddetle tavsiye ediyorum," dedi alayla.

Katlanılmaz bir kadındı Ayna, Esin daha fazla konuşmak istemediği için mutfağı hışımla terk etti. Hele de geçmişi çarşaf çarşaf önüne serilirken kaçmak istemesi çok normaldi. Basamakları ikişer üçer atlayarak patır kütür üst kata çıktı. Mikail'in kapısını yumruklar gibi çaldı. Kim oluyordu da bu çocuk onun özel hayatına burnunu sokuyordu? Hepsinin hesabını soracaktı ama kapının arkasından hiç ses gelmiyordu.

Esin yumruklama işinden sıkılınca, "Kapıyı açıp içeri giriyorum, haberin olsun!" diye yüksek sesle seslendi. Birkaç saat önceki gibi bir utanç daha yaşamamak için Mikail'i uyarmaktı amacı. Derin bir nefes alıp kapı tokmağını çevirdi ve kulağında kırmızı kulaklıklarla yatağında yüzükoyun uyuyan Mikail'i gördü. Önce odayı hemen terk etmeyi düşündü ama sonra, Mikail'in sırtını ve kollarını kaplayan dövmelerin ne olduğuna yakından bakıp merakını giderebileceğini fark etti. İçindeki şeytana uyup adım adım yatağa yaklaştı. Gölgesini dahi Mikail'in üstüne düşürmemeye çalışarak eğildi. Sonunda çok merak ettiği dövmeler karşısındaydı. Bunlar itinayla çizilmiş bir çift kanattı. Omuzlarından başlayıp sırtının yarısına ve kollarında da dirseklere kadar devam ediyordu. İki kanadın kesiştiği yerde, tam omuriliğinin üstünde ise düz bir çizgi halinde Arapça harflerle bir yazı ve yazının başlangıç noktasında günümüz rakamlarıyla, bir çember oluşturacak şekilde bir tarih vardı. Yazı ve tarih, uzaktan bakıldığında bir anahtar şeklini andırıyordu. Arapçası olmadığı için yazı da başka bir muammaydı. Tarih olarak ise 04.04.2001 yazıyordu. Esin bir meraktan kurtulup daha büyüğünün içine düşmüştü. Bu tarihi Hamit Bey'e sora-

cak olsa tam da Ayna'nın kastettiği tuhaf duruma düşmüş olacaktı. Mikail'e sorsa da cevap alamayacağı kesindi.

Tam kafasını kaldırıp geri çekiliyorken, lastik tokası gevşedi ve saçları topuzundan firar etti. Uzun, sarı saçlarının uçları, Mikail'in sırtından bir ürperti gibi geçti. Esin ne olduğunu bile anlamadan kendini sırtüstü yatakta, Mikail'i de elinde bir bıçakla üstünde buldu. Gırtlağına dayanan bıçağın izin verdiği ölçüde nefes almaya çalışarak, "Özür dilerim, uyandırmak istememiştim," dedi. Ya dilediği özür işe yaramıştı ya da Mikail düşmanını zararsız bulup azat etmişti. Hangisi olursa olsun Esin tek bir hareketle üstünden kalkan Mikail'e minnettardı. Şaşkınlığını ve korkusunu umursamadan -sesinin kontrollü çıktığını umarak- "Ayna senin yanında olmam gerektiğini söyledi. Kapını tıkladım ama duymadın. Sanırım kulaklıklar yüzünden. İşim gereği senin etrafında olmam gerekiyor. Bu tabii ki seni uyurken rahatsız etme hakkını bana vermez. Densizliğim için çok üzgünüm," diye bir çırpıda sıraladı.

Mikail ise hiç umursamadan kulaklığını çıkardı, bıçağı kılıfına yerleştirip yastığın altına geri koydu ve üstüne bir tişört giyindi. Varlığını yok sayan biriyle iletişime geçmeye çalışmak hem zor hem de dışarıdan bakıldığında komikti. Mikail etrafındayken, insan kendi varlığını sorguluyordu. Sanki o paralel bir evrendeydi ve ona ulaşamazdınız ya da artık tamamen görünmez olmuştunuz; sizi kimse ne duyuyor ne de görüyordu. Esin, son iki yılını görünmez olmayı dileyerek geçirdikten sonra ilk kez biri tarafından fark edilmek istediğini hissetti. Mikail, tarafından fark edilmek ve ona dövmesi başta olmak üzere yaşadığı travmalar hakkında sorular sormak istiyordu. Tabii bir de özel hayatına ne hakla burnunu soktuğu konusunda hesap sormak!

Bu konu aklına gelince aslında Mikail'in konuşmasını beklemeden de ona hesap sorabileceğin fark etti. "Aslına bakarsan senin de bana bir özür borcun var. Geçmişimi ve özel hayatımı kurcalaman etik değil. Konuşmasan da yazarak bana sorabilir-

din. Ben de yalnızca öğrenilmesini istediğim kadarını seninle paylaşırdım. Ayrıca hayatım hakkında bu kadar çok şeyi nasıl öğrenebildin? Yakınlarımın vefatını ölüm ilanlarından ve sosyal medya hesaplarımdaki başsağlığı mesajlarından öğrenmiş olabilirsin ama hâlâ anlam veremediğim şey, babamın genç bir kadınla kaçtığını nereden öğrendiğin. Bunu kimseyle paylaşmam ve bununla ilgili hiçbir yerde bir bilgi de yok. Ayna bana imalı bir şekilde babamdan bahsettiğinde şok oldum ve tüm bunları senin bilgisayarında gördüğünü söylediğinde ise çok ama çok kızdım!"

Cevap olarak Mikail'den tek bir mimik dahi bulamadığında boşa kürek çektiğini anladı. "Anlaşılan ilk defa bir köşede sessizce dinleyen değil de karşısındakinin canını sıkacak kadar çok konuşan kişi ben oldum. Genelde okulda bana hep tam tersi olur. Bu yüzden sürekli konuşarak seni rahatsız etmek yerine etrafında olup günlük aktivitelerini ve seni, yani davranışlarını izlemek istiyorum. Senin için bir sakıncası yoktur umarım, çünkü ağabeyin tam da bunun için bana iş verdi. Bunu yapmazsan boşa para almış olurum."

Akşam yemeğine dek bir gölge gibi sessizce Mikail'in yanında durdu ve rahatsızlık vermeden onu izleyerek takip etti. Mikail ilk önce defalarca, Türk bir jimnastikçinin bulduğu ve 2017'de kayıtlara jimnastikçinin adıyla, The Çolak olarak geçen hareketin videosunu izledi. Duvara monte edilmiş büyük ekran televizyonda açtığı videoyu Esin'in de izliyor olmasını sorun etmiyor gibiydi. Görüntüyü pek çok kez durdurup geri sardı. Bazı yerlerini defalarca izledi ve yaklaşık bir saat, video üzerinde yoğunlaşarak oturdu. Televizyonu kapattıktan sonra kitaplıktan bir kitap alıp okuma koltuğuna uzandı ve yine Esin yokmuş gibi okumaya başladı.

Shakespeare'ın *Macbeth* adlı eserini okuyordu. Esin onu izlerken hipnotize olmuştu sanki. Öyle yakışıklıydı ki insanın baktıkça bakası geliyordu. Hem de Shakespeare okuyor-

du. Atletik ve hem esnek hem de çelik gibi kaslardan oluşan vücudunu da unutmamak gerekti. Muntazam bir bedeni vardı ve onunla kendini ifade etmeyi öyle güzel öğrenmişti ki bedenindeki her kası onun gibi incelikle hareket ettirebilseydi, belki Esin de hiç konuşma ihtiyacı duymazdı. Mikail'in yüzü okuduğu kitabın arkasında kaldığı için yakalanma korkusu olmadan bakabildiği kadar uzun baktı ve yine o his etrafını sarınca kafasını başka yöne çevirdi. Bu Barlas'a ihanet etmek değildi de neydi?

Üstelik Esin yüzünden ölmüş sayılırdı. Yurtdışından sırf Esin'in anneannesinin cenazesine katılabilmek için gelmişti. Cenazeden bir gün sonra, Esin'le özel olarak konuşması gerektiğini söyleyip motorla onu almaya geleceğini yazmıştı. Bu son mesajı olmuştu. Esin dakikalarca Barlas'ı beklemiş, gelmeyince aramış ama ulaşamamıştı. Ertesi gün, ortak bir arkadaşlarından -Barlas'ın komşusu, Esin'in liseden arkadaşı bir kızdan- Barlas'ın ölüm haberini almıştı. Hava o gün yağmurluydu ve ıslak zeminde kayan motor defalarca takla atmıştı. Motorundan savrulan Barlas da bir trafik levhasına çarpmıştı hızla. Çarpışma şiddeti ve geliş açısı öyle fenaydı ki Barlas'ın boynu kesilmişti. Cenazeden sonra taziyeye gittiğinde, Barlas'ın ailesi ondan gitmesini istemişti. Haksız da sayılmazlardı, o olmasaydı oğulları hâlâ yaşıyor olurdu. Şimdi Barlas kat kat soğuk toprağın altında üşürken, Esin yakışıklı bir başka adamın etrafında ne hakla yanaklarını kızartacak kadar yüreğini ısıtabilirdi?

Üstelik böyle ayran budalası gibi bakmaya devam ederse Ayna'nın bahsettiği kızların listesine eklenmek üzere olduğu da ayrı bir gerçekti. Mikail'i bir ödev, bir hasta gibi görmeli ve profesyonel davranmalıydı. Aksi halde her şey sarpa saracaktı ve içinde yeterince kaos varken hayatına yenilerini eklemenin bir anlamı yoktu. Esin not defterini çıkarıp Mikail'in bugünkü davranışlarını kaydetti. Defteri yeni kapatmıştı ki Nilay kapıyı tıklatıp akşam yemeğinin hazır olduğunu haber verdi. Esin

kafasını kapıdan Mikail'in olduğu tarafa doğru çevirdiğinde onu ayakta ve iki adım ilerisinde görünce irkildi. Nasıl bu kadar hızlı ve sessiz bir şekilde yerinden kalkmış ve dibine kadar gelebilmişti? Sadece konuşmuyor değildi, hiç ses çıkarmıyordu sanki.

Mikail yanından geçip gidince Esin de elini kalbine koyup sakinleşmeye çalıştı. Ne Barlas'ı düşünmesi ne de odada bir iki tur atması Mikail'in üzerinde bıraktığı etkiyi üstünden silmeyince yemeğe inmeye karar verdi. Mikail'in uzandığı koltukta açık bıraktığı kitabı alıp gözüne takılan şu satırları okudu:

"Kafanın derdine de deva bulamaz mısın?
İçimizde kök salmış bir kara düşünceyi
Söküp atamaz mısın aklımızdan?
Beynimize işlemiş kuşkuları silemez misin?"

Bu ilahi bir işaret miydi, yoksa Mikail çok farklı bir yolla Esin'le iletişime geçip ondan yardım mı istiyordu? Neden kuşku duyuyordu ya da aklında kök salan kötü düşünce neydi? Ne yaşamıştı da kendini göstermekten korkmazken konuşmaktan korkar olmuştu? Olimpiyatlara katılmaya çalışan biri için içine kapanık, kalabalığı sevmiyor demek çok ama çok yanlış olurdu. Son dizeye gözü tekrar kayınca, "Kuşkular," diye mırıldandı Esin.

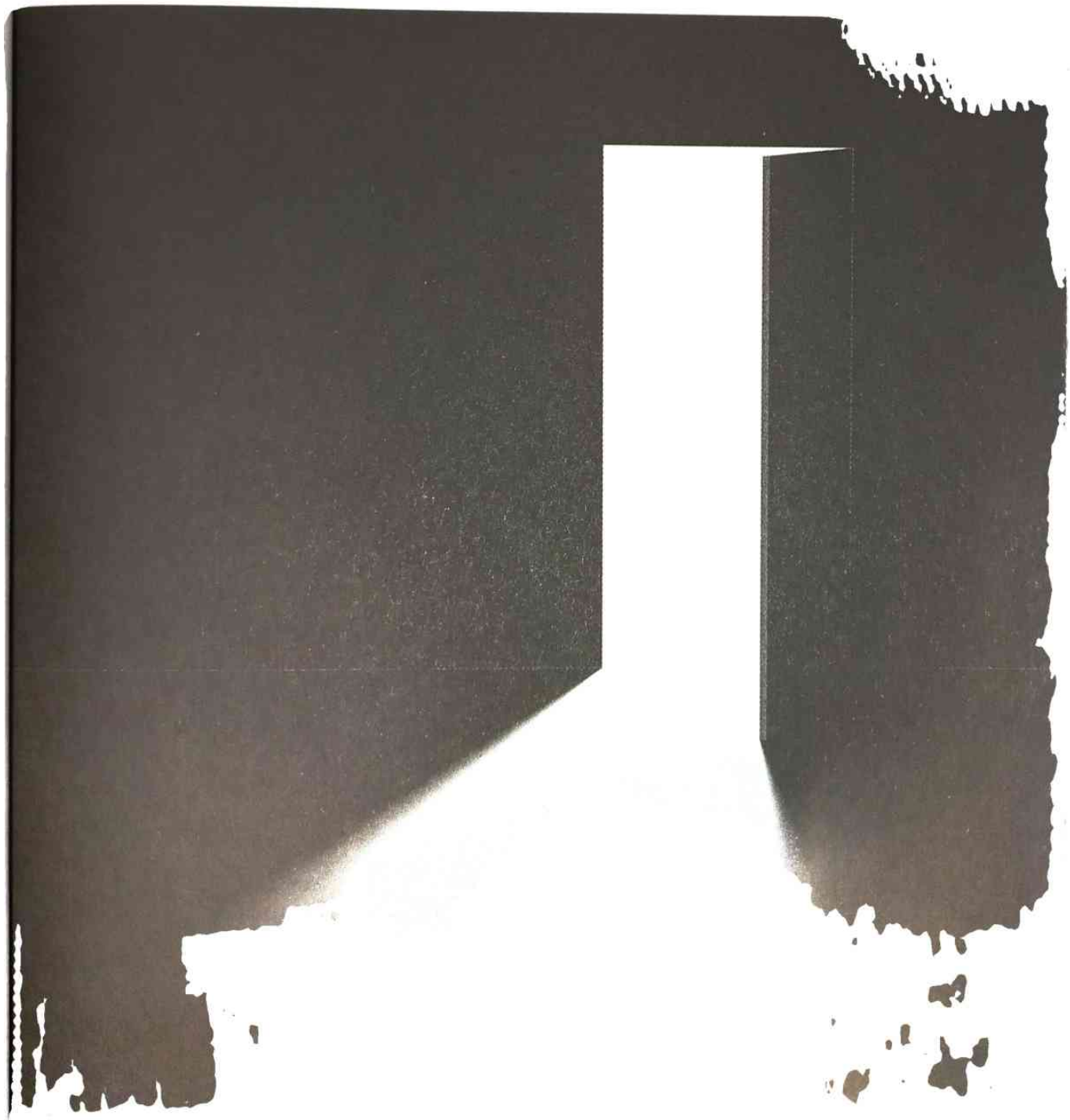
Akşam yemeği, Ayna'nın her zamanki gerginliğinin dışında, Esin için sıradan ve bir önceki günden farksızdı. Yemeğin ardından kapıya kadar geçirilip şoför tarafından yine evine bırakıldı. Artık yolda boş durmayıp ders çalışması gerektiğini biliyordu ama kendine defalarca yasaklamasına rağmen, Mikail'i düşünüp durmaktan kafasını derslerine veremiyordu. İlk kez yakışıklı bir çocuk görmüş değildi, niye bu kadar etkilenmişti? Mikail'in suskunluğu mu, yoksa gerçekten kanatları olan bir

melek gibi tüy misali oradan oraya konan kusursuz bedeninin estetik hareketleri miydi kafasını karıştıran? Belki hepsinden biraz. Garip biriydi. *Macbect*'teki satırlar aklına gelince, *yardım istiyorsa ona yardım edeceğim*, diye düşündü. Çocukluğunda bir yerlerde sesini kaybetmişti o.

Suskun ve hayata küskün bir melek. Evet, onu böyle tanımlamak en doğrusuydu.

6. BÖLÜM: GİZLİ ODALAR, GİZEMLİ KUTULAR

"Bu ev görünenden çok daha fazla sır ve yalanı saklıyordu..."

Okulun dış kapısından çıktığında yine onu almaya gelmiş olan siyah aracı görüp yürümeye başladı. Şoför Seymen de aracın yanında onu bekliyordu.

"Merhaba, Esin Hanım."

"Merhaba."

"Bugün sizi almaya gelmedim. Bir haber ulaştırmak için buradayım. Mikail Bey bu hafta boyunca, hocası ve takım arkadaşlarıyla çalışabilmek için spor kompleksinde olacak. Bu sebeple haftaya dek köşke gitmenize gerek yok."

Aklına gelen pek çok sorunun içinden ağzından ilk çıkanı, "Takım mı, jimnastik tek başına yapılmıyor mu?" oldu.

"Olimpiyat takımını kastetmiştim. Farklı ya da aynı kategorilerde yarışan milli takım, hocaları eşliğinde bazen beraber antrenman yapıyorlar."

"Anladım, teşekkürler, buraya kadar zahmet etmişsiniz. Arasanız da olurdu."

"Hamit Bey, önemli hiçbir bilgiyi teknolojik bir cihazla iletmez. Onun yerine ulak kullanır."

"Bu çok mu önemli bilgiydi sanki?"

"Mikail Bey söz konusu olunca, en ufak şey büyük önem taşır hale geliyor."

"Doğru ya, onu unutmuşum."

"İyi akşamlar dilerim, bana müsaade."

"İyi akşamlar."

Şoför çekip giderken Esin de evine doğru yürümeye başladı ama bir kurt içini, sorular da beynini kemiriyordu. Acaba, antrenman filan hepsi hikâyeydi de Ayna onu kovdurmuş muydu? O kadından beklenirdi, güç gösterisinde bulunup duruyordu sürekli. Mikail, antrenman yaparken takım arkadaşlarıyla ya da hocasıyla nasıl iletişim kuruyordu acaba? Bu da çok merak ettiği şeyler arasına girmişti. Çünkü Mikail, çevresiyle iletişimi hepten kesmiş değildi, sanki sadece kasıtlı olarak susmuştu. Takımda kızlar da var mıydı ve içlerinde Mikail'le ilişkisi olan biri var mıydı? Bu da cevabını öğrenebilmek için saçlarını kesebileceği kadar çok merak ettiği bir başka soruydu.

Bir hafta boyunca içi içini yedikten sonra o gün okul çıkışı siyah Mercedes Vito'yu yine kapının önünde görünce, gülmemek için yanaklarının içini ısırdı: Kovulmamıştı! Aldığı dolgun ücret bir yana, tuhaf ve ürkütücü de olsa Zifir Köşk'ü ve oradaki odasını özlemişti. Tamam, itiraf ediyordu işte, Mikail'i görmeyi de istiyordu. Tabii bunun nedeni, onun çok ilginç bir hasta olması dedi kendine. İçten içe buna hiç ama hiç inanmasa da umursamadı ve arabanın arkasına kuruldu.

Yolun yarısına ancak gelebilmişlerdi ki feci bir sağanak yağmur bastırdı. Trafik iyice arapsaçına dönerken Esin sıcak ve her türlü imkânın sağlandığı arabada rahatça ders çalışıyordu. Fakat trafik sıkışıklığı uzayıp saatler geçmeye başlayınca endişeden kitabı defteri kapattı. Böyle giderse akşam yemeğine ancak yetişebilirdi ve bu da sadece yemek yiyip gerisingeri dönmesi anlamına geliyordu. Bunu hiç istemiyordu çünkü Mikail'le paylaştığı sessizlik hoşuna gitmeye başlamıştı.

Hava kararkdığında köye ancak varabilmişlerdi ama köyden eve ulaşmak için girdikleri patika yol hâlâ devam eden sağanak nedeniyle çamur deryasına dönmüştü. Araba sonunda çamura saplanıp tekerlekleri boşta dönmeye başlayınca Seymen, aradaki siyah camı indirdi ve sıkıntılı bir sesle, "Çamura saplandık," dedi.

"Fark ettim."

"Ben yardım çağırdım ama gelmesi biraz uzun sürebilir. Siz isterseniz yürüyerek devam edebilirsiniz. Köşk girişine çok az yolumuz kaldı."

Esin, "Ben de aynı fikirdeyim. Koruyu görebiliyorum zaten," diyerek arabadan indi. Yağmurluğunun kapüşonunu kafasına çekip çamur içinde bata çıka ilerlemeye başladı. Koca köşke her şeyin en güzelini yapıp da yolunu niye yapmamışlardı acaba? İçinden söylene söylene karanlık korudan geçip demir kapıya vardığında kapıyı açmak için devasa kolu zorladı ama tabii ki kapalıydı. Kenarda, bronz bir aslan figürü şeklindeki zili fark edince hemen bastı. Kapı yine açılmayınca zilden parmağını hiç çekmeden basmaya devam etti. Sonunda zilin üstündeki diyafondan bir erkek sesi duyuldu:

"Kimsiniz?"

"Ben Esin. Burada çalışıyorum, şey olarak... Mikail Bey'e yardım etmek için. Kapıyı açar mısınız?"

"Esin Hanım, ben güvenlik şefi Özer. Niye arabayla gelmediğinizi sorabilir miyim?"

"Araba az geride çamura saplandı."

"Anladım. Kapının sağ ve sol üst köşelerinde gizli kameralar var. Onlardan birine doğru kafanızı kaldırıp yüzünüzü gösterir misiniz, lütfen?"

Esin kafasını kaldırıp önce sağa sonra sola baktı ama dikkatli arayışına rağmen kameraları göremedi. Diyafona eğilip, "Göremedim, tam olarak neredeler?" dedi.

"Kameraları görememeniz çok normal çünkü görünselerdi gizli kamera diyemezdik. Biz sizi gördük, efendim. Geçebilirsiniz."

Sonunda demir kapı otomatik olarak açılıp geriye doğru savruldu ve Esin de bahçeye girdi. Rüzgâr ve yağmur öyle şid-

detliydi ki Esin kötü hava koşullarına daha fazla maruz kalmamak için taş yol yerine kestirmeden giderek çimlerden yürümeye başladı. Az ileride, ışıl ışıl pencereleriyle sıcak ve kuru bir ortam vaat eden köşke bakarken hemen dibinde kocaman bir köpek havlamaya başladı.

Korkuyla gerileyip kaçmaya başladığında köpek de onu kovalamaya başladı. Karanlık ve yağmurdan ötürü etrafını pek de göremeden bacaklarının tüm gücüyle koşuyordu. Ayağına takılan ağaç kökleri ve yüzüne vuran dallar hızını kesmesine neden olurken yanlış tarafa gelmiş olduğunu fark etti. Tam bir aptal gibi korunun ortalarına doğru kaçıyordu, oysa köşke doğru koşup yardım istemekti niyeti. Gözlüğündeki damlalar da işini pek kolaylaştırıyor değildi, zaten gözlerinin bozuk olması ve yön bulmadaki beceriksizliği yüzünden bu durumdaydı.

Tabanı çamur dolu botlarının azizliğine uğrayıp kaydı ve çimle kaplı bir tümseğe yüzükoyun düştü. Düşüşünün gürültüsü nedeniyle birkaç kuzgun gaklayarak tünedikleri yerlerden kaçışırken, gözlükleri de fırlayıp bir köşeye uçtu. Aceleyle doğrulup köpek gelmeden onları aramaya başladı. El yordamıyla –bir hayli çamurla kaplı olsa da– gözlüklerini bulup taktı. Doğrulup yerden kalkar kalkmaz da düştüğü tümseğin başındaki bir çift taşı fark etti. Siyah, parlak taşların ne olduğunu idrak etmesiyle, yaklaşan havlama seslerini bile umursamaz oldu. Mezar taşları! Az evvel bir mezarın üzerine düşmüştü! Köpekten daha korkunç bir şey varsa o da bu iki gizemli mezardı. Mezarlardan uzaklaşmak için tekrar koşmaya başlamıştı ki o azman, devasa köpekle burun buruna geldi. Köpekle çarpışmamak için aniden durunca bir kez daha kayıp yere kapaklandı ve köpeğin üzerine doğru atladığını gördü. Yüzünü korumak için kollarını siper etti ama beklediği çarpışma olmadı. Köpek onu ısırmamıştı da. Hatta havlaması bile kesilmişti.

Tereddütle kollarını indirip gözlerini açtığında üzerinde haki renk bir yağmurlukla Mikail'i gördü. Köpek az evvel

ejderha gibi kükreyen o değilmiş gibi Mikail'in bacaklarına sürtünüp duruyordu. Mikail köpeğin başını okşayıp eliyle bir komut verince köpek koşarak uzaklaştı. Esin düştüğü yerden kalkmaya çalışırken yine kayıp yere serildi. Tekrar doğrulmak için kafasını kaldırdığında ise Mikail'in kendisine uzanan elini gördü. Elleri çamurlu olduğu için utanıp bir an tereddüt etse de o eli tutup yerden sağ salim kalkabildi. Mikail'le yan yana yürüyerek köşke vardıklarında, çamurlu kıyafetleriyle, bembeyaz verandaya basmak istemese de yapacak bir şey yoktu. Ayna, bu kez onları iç kapıda bekliyordu. Esin'i görünce çatılı kaşları gevşedi ve bıyık altından gülerek, "Geçmiş olsun, bu halin ne?" diye sordu.

"Köpek saldırdı, kaçarken düştüm ben de."

"Aaa! Roket'le tanıştınız öyleyse!"

"Roket?"

"Köpeğin adı."

"O dev hayvan için çok yerinde bir isim olmuş!"

Esin söylene söylene en üst kattaki odasına gidip banyoya girdi. Yağmurluğunu çıkarıp direkt yemek salonuna geçen Mikail'in üçüncü katta olmadığını bilse de banyonun iki kapısını da içeriden kilitledi. Çamur içindeki kıyafetlerini çıkarıp sıcak suda çözülmeyi bekledi. Tüm aksiliklere rağmen suçu yağmura değil, köpeğe buluyordu. Hepsi o azman hayvan yüzünden olmuştu.

Banyodan çıkma vakti geldiğinde etrafta havlu bulamayınca, havlusunu ayarlamayı önceden akıl etmediği için söylenerek odasına geçti. Bedeninden döşemeye sular damlarken yatağının üstüne yeni bırakılmış havluları gördü ve hemen sarındı. Sıcacıktılar. Tıpkı çocukken dadısının yaptığı gibi, biri havluları ısıtmıştı. Bazı lüksleri özlemediğini söylese yalan olurdu.

Giyinip akşam yemeğine indiğinde herkes yemeğe başlamak için onu bekliyordu. Sofraya oturduğunda ise konu belliydi: Roket! Hamit Bey, "Geçmiş olsun," dedi.

"Teşekkürler."

"Aslında uysal hayvandır Roket ama niye sana saldırdı hiç anlamadık?"

"Uysal olup saldırmasa da ben yine de kaçardım sanırım çünkü devasa boyutlarda bir köpek."

"Akbaş kangal kırmasıdır. Cinsinden ötürü büyük. İyi ki Mikail koşudan dönerken bulmuş seni."

"Bu yağmurda koşu mu yapıyordu?"

Mikail cevap vermediği için sanki o yokmuş gibi onunla ilgili sorular başkasına yöneltiliyordu. Hamit Bey, "Evet, koruda koşmaya bayılır," dedi. "Genelde Roket de ona katılırdı ama yağmurda kulübesinde pineklemeyi tercih etmiş anlaşılan. Sen de kulübenin az ilerisinden geçince Roket'in hassas burnunun radarına yakalanmışsın demek ki."

"Galiba. Roket ismi çok ilginç ama yerinde bir seçim olmuş o köpek için. Fırlayıp üzerime gelişini bir görseydiniz!"

"İsmi Mikail buldu?"

"Nasıl yani?"

"Roket bu eve Mikail'in doğum günü hediyesi olarak, henüz bir yavruyken geldi. Mikail'e ona ne isim vermek istersin diye sordum ama o her zamanki gibi cevap vermedi tabii. Birkaç gün sonra köpeğe özel bir tasma yaptırmış ve üstüne Roket yazdırmıştı. Köpekler sahiplerine benzerler. Roket de normalde Mikail kadar sessiz ve sakin bir mizaca sahiptir aslında. Bu gece dinlen, yarın sabah uyandığında tanışıp seversin, böylece bir daha sana havlamaz."

Esin, "Yani bu gece burada mı kalmam gerekiyor?" diye sordu tereddütle.

"Kalmak zorunda değilsin ama elverişsiz hava koşulları ve saati düşünerek, seni misafir etmenin çok daha centilmence olduğu kanaatindeyim."

Ertesi gün cumartesiydi ve okula gitmesi gerekmiyordu ama karşılaştığı o iki mezar, kaçıp gitmesi konusunda çığlık atan iç sesini bastırmada ve cesur olmasında hiç de yardımcı olmuyorlardı. Yine de mezarlardan bahsetmeyip, "Sabaha dek kalabilirim sanırım," demekle yetindi.

Ayna, onun teklifi kabul etmesine çenesini dudakları ince bir çizgi halini alana dek sıkarak ve burun deliklerini derin bir nefesle genişleterek tepki gösterdi. Mikail her zamanki tepkisizliğini koruyarak yemeğine devam ederken Hamit Bey, "En doğru seçim," diyerek onayladı.

Esin çatı katında yattığı için rüzgârın uğultusu ve rüzgârda savrulan ağaçların iflah olmaz sesleriyle gölgeleri, en çok onun odasında zuhur etmişti. Mışıl mışıl uyuyan ev ahalisinin aksine diken üstündeydi. Yatağında bir o yana bir bu yana dönüp dururken yatmadan evvel odasına getirilip bırakılan bir bardak sütü gördü. Rahatlayıp uyuyabilmek için bardağı alıp yatakta doğruldu. Tam istediği gibi ılımıştı süt, çok sıcak şeyleri çocukluğundan beri içemezdi. Gerçi sade süte bayıldığı da yoktu ama yine de bir yudum aldı.

Bu evde yiyip içtiği her şeyde olduğu gibi, bu süt de şans(!) eseri tam da Esin'in sütü sevdiği tek tarifle hazırlanmıştı; zencefil ve balla! Bu ikisi, süte herkesin koyduğu şeker gibi alelade şeyler olsa anlayabilirdi fakat öyle değildi. Sanki kişisel zevkleri hakkındaki her şey biliniyordu. Ya paranoyaklaşıyordu ya da gizlice izleniyordu. Böyle düşününce artık içi boş olan süt bardağını komodinin üstüne bırakıp yatağından fırladı. Önce banyonun ve odasının kapısını içeriden kilitledi. Sonra da perdeleri çekmeye başladı. Bahçede yürüyen kişiyi de bu şekilde fark

etti. Giydiği koyu renk yağmurluk nedeniyle yüzü ya da vücut hatları pek seçilmeyen biri, koruya doğru yürüyordu. Korunun sık ağaçları içinde yok olana dek izledi gideni. Kimdi acaba? *Belki de güvenlikten birisi devriye geziyordur*, diyerek perdeleri çekti ve camın önünden ayrılıp yattı ama hiç uyuyamadı.

Bu gece Leviathan'ın yerini o azman köpek almıştı ve Esin'i kovalayıp duruyordu her rüyasında. Gördüğü kâbuslar içinde en korkunç olanında ise kaçarken yerden çıkan yapış yapış çürümüş bir el, ayak bileğini yakaladı. Dengesini kaybedip yere düştü. Köpek üstüne doğru gelirken birden kocaman, altın yeleli bir aslana dönüştü. Ağzını kocaman açıp tam Esin'in kolunu koparacağı sırada uyandı. Gözlerini açıp etrafına baktığında hâlâ uyanamamış olabileceğini düşündü çünkü Zifir Köşk'ün çatı katının tavanına bakıyordu. Bu kasvetli yerin kendisi bizzat kâbustu oysa!

Çok erken saatte çıktığı için Hamit Bey kahvaltıda yoktu. Mikail ise okuduğu spor dergilerinin arkasında resmen kaybolmuştu. Yine Ayna'nın gudubet suratıyla karşı karşıyaydı Esin. Zaten öyle uykusuzdu ki bir an önce evine dönüp huzurlu, güzel bir uyku çekmek istiyordu. Esin'in çenesi kopacakmış gibi uzun bir esneyişinin ardından, Ayna, "İyi uyuyamadın mı yoksa?" diye sordu.

"Yerimi yadırgadım sanırım."

"Köhne bir evde kaldığını bilmesek burada rahat edememeni belki anlardım," diye mırıldandı.

"Nerden biliyorsun kaldığım yeri?" diye kaşlarını çatarak sordu Esin.

"Lafın gelişi öyle dedim, bir şey bildiğim yok. Evin bu köşkten daha iyi olamaz diye düşünüyorum," dedi ve Mikail'e kaçamak bir bakış atarak masadan aceleyle kalktı. Esin bu evde ne döndüğünü anlamış değildi ama nasılsa kokusu çıkardı yakında.

Salondan çıkan Ayna'dan gözlerini ayırdığında Mikail'in dik dik kendisine baktığını fark etti. Gözlerini ayırmadan masadan kalkan Mikail arka bahçeye çıkan sürgülü cam kapıyı açtı. Esin bu sessiz mesajı anlamıştı. "Benimle bahçeye çıkar mısın?" diyordu sözsüz bir şekilde. Onu takip edip peşinden bahçeye çıktığında Mikail ıslık öttürdü ve Roket o dev cüssesiyle fırlayıp geldi. Hiç konuşmayan Mikail'in sesinin çıktığı da bu ıslıkla teyit edilmiş oldu. Roket, salyalarını saçarak Mikail'in dizlerine sürünüp duruyordu.

Kirli bir gri üzerinde siyah lekelere benzeyen tuhaf benekleri vardı köpeğin. Sanki asıl rengi beyazmış da üstüne çok fena çamur sıçramış gibi, bu lekeler sadece sağrısında ve arka ayaklarında toplanmıştı. Mikail'in dev köpeği sevmek için eğilmesine bile gerek yoktu. Başını okşarken köpek de mutluluktan kuyruğunu sallıyordu. Mikail kafasını kaldırıp yine Esin'in yüzüne baktığında, Esin sıranın kendisine geldiğini anladı ama henüz köpeğe dokunacak cesareti kendinde bulamıyordu. Roket, Esin'den hızlı çıkıp onu koklamaya başlayınca Esin de taş kesilip put gibi bekledi. Bacaklarını ve gövdesini kokladıktan sonra geri çekilerek Mikail'e sürtünüp kafasını kaşıtmaya devam etti. Esin cesaretini toplayıp önce ürkekçe sırtına dokundu hayvanın ve Roket'ten bir itiraz gelmeyince o da Mikail gibi başını okşamaya başladı.

Dakikalar içinde Roket'le dost olmuşlardı bile. Esin ve Mikail bir frizbiyi sırayla fırlatıyor, Roket de yakalayıp ikisinden birine getiriyordu. Roket'in manevraları ve koşturmaları Esin'i öyle mutlu etmişti ki kahkaha atıp duruyordu. Mikail de hafif bir gülümsemeyle ona eşlik ediyordu.

Esen rüzgârla bir tutam saçı yüzüne gelen Esin saçlarından kurtulmak için kafasını rüzgârın aksi yönünde çevirdi ve salonun camında dikilmiş hiç de hoş olmayan bir bakışla onları izleyen Ayna'yı gördü. Ayna, Esin'le göz göze gelir gelmez telefonla birini aradı ve sırıtışı yüzünde genişleyerek camın önün-

den çekildi. *Kesin Hamit Bey'i aradı*, diye düşündü Esin. Tüm keyfi kaçmıştı birden. Mikail'e dönüp, "Ben üşüdüm, içeri geçelim mi?" dedi. Mikail cevap vermese de frizbiyi bırakıp köşke doğru yürümeye başladığında bir nevi *evet* demiş oldu. Esin bu sözsüz iletişime kolay alışmıştı. İnsanların çok sözle boş konuşmaları yerine, çok manalı uzun sususlarını tercih ederdi zaten.

İçeri geçtiklerinde Mikail tuvalete girince Esin de evde bir o yana bir bu yana turlamaya başladı. Aslında ilk başta Ayna'yı aramak için evde geziniyordu ama onu bulamayınca kafasını dağıtmak için sağa sola bakınmaya başlamıştı. O kara kadın yüzünden işinden kovulmak istemiyordu. Hocasına ödevinin ilk taslağını göstermiş, kocaman bir aferin almıştı. Mikail'le iletişim kurmaya da başlamıştı. Bu kasvetli köşke bile alışıyordu yavaş yavaş. Ayrıca bu maaşla kıyaslanabilecek başka bir iş bulması imkânsızdı.

Giriş kattaki koridorlardan birinde gördüğü camekâna yönelip incelemeye başladı. İçindeki kupa ve madalyalar Mikail'e aitti. Çocukluğundan bu yana pek çok başarıya imza atmıştı anlaşılan. Bir de eski kitaplar vardı bu camekânda. *Leviathan*'ı görünce dayanamayıp cam kapağı açtı ve işaretparmağını kullanarak kitabı raftan çekti. Aynı anda, camekân dolapla yanındaki kolon arasındaki duvar neredeyse hiç ses çıkarmadan, sürgülü bir kapı gibi cam dolabın arkasında doğru çekilerek açıldı.

Nefesini tutup bir adım geriledi önce. Kitap aynı şekilde yerine düşer düşmez kapı da kapandı. Gizli bir oda! Kim zaten şehirden ve diğer insanlardan bu kadar uzak bir evde ayrıca gizli bir oda yaptırırdı ki? Ve daha da önemlisi neden?

Koridorun sağına ve soluna bakıp gelen giden olmadığına emin olduktan sonra kitabı yerinden kaldırdı ve eline aldı. Duvar tekrar açıldığında kalbi kulaklarında atarak tedirgin adımlarla ilerledi. Aydınlatılmış demir merdiven karanlık bir yere iniyordu. Merakı korkusunu bastırınca ses çıkarmamaya gayret

ederek basamaklardan inmeye başladı. Korkudan elindeki eski kitaba eziyet ederek merdivenin sonuna vardı. Basamaklar karanlığa gömülürken, birden önü aydınlandı. Fotoselli lambalarla aydınlatma yapıldığı için ilk başta aşağısı karanlıktı, şimdi ise indiği merdiven.

Kare şekildeki odanın ortasına geldiğinde, soğuk ve nemli ortam tüylerini diken diken etse de artık korkusu geçmişti çünkü penceresiz bu bodrum katının gizemini çözmüştü. Küçük odanın dört duvarını çevreleyen raflarda, yan yatırılmış onlarca şişe vardı. Burası bir şarap mahzeniydi. Esin, çok değerli şarapların burada bir servet gibi yattığını, rafların üstünde yazan tarihlere ve şarapların getirildiği bölge isimlerine bakarak bile söyleyebilirdi. Buranın girişinin gizli olmasını çok çok normal karşılıyordu artık, zira evin tamamından daha değerliydi buradaki koleksiyon. Bunu anlayabilmek için degüstatör olmaya gerek yoktu. Çok değerli bir şişeyi kırmadan ya da kazara tüm rafları devirmeden mahzenden çıkmak için aceleci ama dikkatli bir şekilde merdivene gerileyip yukarı çıktı. Taş kesilmiş parmaklarını, kitabı yerine geri bırakırken hissedebildi.

Kapı yeniden kapanır kapanmaz da koridordan çıkmak için hızla yürümeye başladı. Koridorun girişinde neredeyse Ayna'yla çarpışıyordu. Korkuyla küçük bir çığlık attı.

Ayna ise kaşlarını çatıp, "Ne arıyorsun burada?" diyerek hesap sordu ona.

"Seni," diyerek aklına gelen ilk şeyi söyledi Esin. Aslında yalan da sayılmazdı. Başta bu koridora geliş nedeni, koridorun sonundaki Ayna'nın odasına gidip onu bulmaktı. Ama girmemesi gereken bir yerden yeni çıktığı için kendini yakalanmış gibi hissetmişti bir an.

"Odandasındır diye kapını tıkladım ama görüldüğü üzere odanda değilmişsin."

"Niye arıyorsun beni?"

"Beni Roket'le oynamam için bahçeye Mikail'in çıkardığını söyleyecektim. Bu da bir gelişme sayılır mı, yoksa dediğin gibi her kıza aynı şeyi yapıyor muydu?"

"Tabii ki bir gelişme! Mikail senden önceki hiçbir refakatçisini Roket'le tanıştırmamıştı."

"Biz Roket'le oynarken pek de memnun olmuş gibi bakmıyordun ama..."

Ayna sırıtarak, "Beni çok yanlış değerlendiriyorsun," dedi. "Ben, Hamit Bey'e kardeşinin aile üyeleri dışında biriyle daha iletişim kurduğunu müjdelemek için onu aradım."

"Öyleyse bu gerçekten iyi bir gelişme."

"Kesinlikle!"

"Tamam."

Esin ve Ayna, uzun bir bakışmanın ardından birbirlerinin yanından geçip gittiler. Esin koridorun sağa kıvrıldığı noktaya geldiğinde, omuzunun üstünden geriye bakar bakmaz Ayna'nın cam dolabı kontrol ettiğini gördü. Anlaşılan, çok pahalı şaraplardan Ayna'nın haberi vardı.

Sonraki günlerde camekânı yokladığında kilitli olduğunu gördü. Hatta kalın camlara bakılırsa kurşungeçirmez camdan bile olabilirdi bu dolap. Eski ve çok pahalı şaraplar, Esin'in umurunda değildi ama oraya izinsiz girdiğinin anlaşılıp anlaşılmadığını merak ediyordu. Gerçi anlaşılsa Ayna çoktan Hamit Bey'e ispiyonlardı. Yine de gizli olan her şey gibi, çok cazip bir yerdi bu dolap ve mahzen de. Ama ne yazık ki artık hep kilitli tutuluyordu. Filmlerdeki gibi duvardan açılan bir kapıdan geçmenin heyecan verici olduğu

inkâr edilemezdi. Ne kadar çocukça olursa olsun, güzel bir deneyimdi.

Fakat iflah olmaz merakı, sadece bir hafta sonra başına iş açtı. Mikail'i bulmak için odasının kapısını tıklamış, her zamanki gibi cevap gelmeyince de kapıyı açıp içeri girmişti. Mikail yoktu. Büyük olasılıkla yukarıda antrenman yapıyordu. Esin ilk önce çıkmak için kapıya yönelse de şeytana uyup o yokken etrafı incelemek için odada biraz daha kalmaya karar verdi. Raflara bakarken en üstte duran eski bir kutu dikkatini çekti. İlk başta içine bakmak için değil, eski, ahşap, yuvarlak formlu kutuyu incelemek için indirmişti sadece. Bu, eski zamanlarda şapkaları şekilleri bozulmadan taşımak için üretilmiş bir şapka valiziydi. Esin, üzerinde *"ailem"* yazan bir etiket görünce çok yanlış olduğunu bildiği halde merakla açtı kutuyu. "Mikail de beni araştırıp özel hayatıma burnunu sokmuştu, bu şekilde ödeşmiş oluruz," diyerek vicdanını rahatlatmak için kendi kendine mırıldandı. Hem ödevi için daha çok materyal toplamak hem de Mikail'i neyin sessizliğe gömdüğünü bulmak için kapağı kaldırdı. İçinden pek çok kâğıtla gazete kupürünün yanında bir de fotoğraf albümü çıktı.

İlk olarak albümü eline aldı ve fotoğraflara bakmaya başladı. Hamit Bey ve Mikail'in, anne babalarıyla çekilmiş pek çok mutlu çocukluk fotoğrafının yanında, ebeveynlerinin düğün fotoğrafları da yer alıyordu albümde. Bir resimde Mikail'in annesi, üzerinde beyaz üniforma, elinde çiçeklerle dikiliyordu. Babası doktor olan Esin, kadının üzerindekinin hemşire üniforması olduğuna iddiaya girebilirdi. Fotoğrafı yerinden çıkarıp arkasındaki notu okuduğunda haklı olduğunu anladı. *"Tıp Bayramı hatırası, Melek hemşire - 1998"* yazan bir not vardı.

Fotoğrafı albüme yeni koymuştu ki kapı açıldı ve Mikail'e yakalandı. Gözlerindeki öfke varken Mikail'in sözlere ihtiyacı yoktu. Esin elindeki albümü kutuya bırakıp, "Şey..." diye başladı ama Mikail onu bileğinden tutup dışarıya attı ve odanın

kapısını sertçe yüzüne kapadı. Ardından da kapıyı kilitlediğini bildiren o bilindik kilit sesi geldi.

Yakalanmanın verdiği utanç ve korkuyla kalbi küt küt atarken beynindeki çarklar tıkır tıkır işliyordu çünkü yanlış giden bir şeyler vardı. Hemen odasına koşup Mikail için tuttuğu defteri açtı. Doğru hatırlıyordu işte! Ona, Mikail'in annesinin ev hanımı olduğu söylenmişti oysa kadın hemşireydi. Niye böyle bir konuda yanlış bilgilendirilmişti?

Gizli odalar, gizemli kutular... Bu ev, görünenden çok daha fazla sır ve yalanı saklıyordu anlaşılan. *Ayna'nın her cümlesi hesaplı olarak verdiği bilgilerin ne kadarı doğruydu*, diye düşündü. Belki de Mikail'e hiç kimsenin yardım edemeyişinin sebebiydi bu garip sırlardı. Hasta geçmişi yanlış olursa travmaya neyin sebep olduğu da bilinemezdi. Sebebi bilemezken tedavi için uğraşmak ise çoğu zaman beyhude olurdu. Esin tekrar sorsa da gerçeği öğrenemeyeceğini bildiği için Mikail'in geçmişini kendi imkânlarıyla araştırmaya karar verdi. Bu gizemi çözecek ve Mikail'e yardım edecekti. Artık o donuk hayatında, yepyeni ve heyecan verici bir amacı vardı.

7. BÖLÜM: MEZAR TAŞLARI

Melek ve Aslan koyun koyuna burada yatmaktadırlar

04.04.2001

İnternette yaptığı araştırma sonuç vermeyince Esin de soluğu İstiklal Caddesi'ndeki Pami Sahaf Pera'da aldı. Demirören Alışveriş Merkezi'nin en üst katında bulunan bu yer, AVM'deki diğer dükkânların aksine, İstiklal'in o özgün ruhunu taşıyordu. Yeni ve eski kitapların yan yana yer aldığı dükkânda, fonda çalan bir pikabın sesi atmosferi doldururken, insanlar da ruhlarındaki kaosu boşaltıyorlardı.

Sahibi Tolga Bey de mekân kadar tuhaf bir adamdı. Pek çok kişinin aksine kâr sağlamakla uğraşmayıp bir sahafın ince ruhuyla yiyecek ve içecek satışı yapmıyor ama dükkânın içinde oturup okumak ve incelemek için gelen her kitapsevere izin veriyordu. Beyaz mermerlerle çevirili zemin ve duvarlar, hamamdan bozma bir etki yaratıyordu içeri girer girmez. Göbektaşı yerinde, dükkânın orta yerinde etrafı bir metre yüksekliğinde bir tezgâhla sarılı bir alan vardı. Bu alanda çoğunlukla çeşit çeşit antika sergilenirdi. Arada sırada bir yazarın imza günü ve söyleşisi için oradaki antikalar kaldırılır, yerine bir masa konulup yazar orada misafir edilirdi.

Esin arada bu etkinliklere de katılırdı ama burada asıl vazgeçemediği şey terastı. Ticari hiçbir amaca hizmet etmeyen dükkânın arkasındaki bol esintili terasa çıkıp oturmak serbestti. Kafandaki düşünceler rüzgâra karışıp gitsin ve biraz hafifleyeyim istiyorsan tam yeriydi burası. Yanınızda getirdiğiniz çayı ya da kahveyi içerek bir masada saatlerce çalışabilirdiniz.

Okuluna ve evine çok uzak olmasına rağmen, Esin ne zaman aklını boşaltmak ve farklı bir bakış açısı kazanmak istese

buraya koşardı. Kat ettiği uzun ve meşakkatli yol düşünülürse tam olarak koşturduğu söylenebilirdi. Yenibosna'dan son durak olan Yenikapı'ya dek metroyla geliyor, ardından o metrodan inip Hacıosman Metro Hattı'na binerek Taksim Meydanı'nda iniyordu. Neredeyse bir saat süren yola rağmen mutlu olduğu bu yere gelmek onu hep dinginleştiriyordu.

Eski gazetelerin ciltler halinde arşivlendiği kitapların arasından işine yarayan tarihleri indirip terasa taşıdı. Rüzgâr ıslık çalarak kulaklarını doldurup, soğuk içini titretse de içeri kaçmadı. Saatler boyunca azimle Hamit Bey'in anlattığı trafik kazasını aramaya başladı. Kazanın Mikail altı yaşındayken olduğunu söylemişti. Bu durumda minik bir hesapla kazanın 2001 yılında olduğunu söylenebilirdi. Ay farkı bir sapma olması ihtimalini de işin içine katıp 2000, 2001 ve 2002 yılına ait arşivleri incelemeye başladı. Kazaya dair hiçbir haber bulamadan geçip gidiyordu ki bir fotoğrafta Mikail'i tanıdı. Mikail'e ait o kutuyu karıştırıp çocukluk fotoğraflarını görmemiş olsaydı bu fotoğraf hiç ilgisini çekmezdi çünkü altındaki haber kaza değil, kayıp haberiydi.

"Fatih Meydanı'nda gecenin bir yarısı, biri on üç diğeri altı yaşında iki çocuk bulundu. Çocukların meydana aileleri tarafından terk edilip gidildiği anlaşıldı. Polis, Hamit Talip ve Mikail Cem ismindeki iki kardeşin ailelerini arıyor. Ailesi bulunana kadar sosyal hizmetlerde kalacak olan çocuklara ilk önce Fatih esnafı kucak açtı. Polis gelene kadar iki kardeşi doyurup üzerlerine battaniye örttüler."

Haber bu kadardı ve bir daha da hiçbir gazetede isimleri ya da cisimleri geçmiyordu. Fotoğrafı yakından inceleyip bir battaniye altında birbirlerine sarılmış iki kardeşe baktı uzun uzun. Dizüstü bilgisayarına gazetenin adını girip arşivde bu haberi

aramaya başladı. Gazetenin tarihi dikkatini çekti bilgisayara yazarken; 05.04.2001. Mikail'in dövmesinde yazan tarihten sadece bir gün sonrasıydı. Bilgisayarda aynı tarihli gazeteyi bulunca heyecanla bu haberi aramaya koyuldu ama bulamadı. Haber internetten silinmişti. Elindeki basılı haliyle birebir aynı olan internetteki gazeteden, sadece bu haber çıkarılmıştı.

Bu kez Mikail ve Hamit Bey'in isimlerini internette arattı ve Mikail'in artistik jimnastikte aldığı ödül ve derecelerle Hamit Bey'in forex şirketiyle ilgili haberler çıktı sadece. Geçmişleri sırdı adeta.

Gözlüğünü çıkarıp buz kesmiş elleriyle heyecandan yanan suratını sıvazladı. Mikail ve Hamit Bey, 4 Nisan 2001 tarihinde bir şey yaşamışlardı ve bu yüzden bugün, Mikail hâlâ yastığının altında bir bıçakla uyuyordu. Hamit Bey'le yüzleşip, ona yalan yanlış bilgi verirken nasıl Mikail'e yardım etmesini beklediğini sormak istedi bir an. Sadece bir an! Akıllı olup bilmiyormuş gibi davranırsa daha çok şey öğrenebilirdi, aptallık edip elindekileri gösterirse ya işten kovulurdu ya da başka bir bilgiye ulaşmaması için önlem alınırdı. Zifir Köşk'ün kapısından içeri girdiği ilk günden itibaren kaçıp gitmesini söyleyen içsesini yine susturdu ve gazete haberinin fotoğrafını çekti. Koruda gördüğü mezar taşlarının kime ait olduğunu bulmak istiyordu bir an önce. Çünkü bu ikisi arasında bir bağlantı olduğuna emindi artık.

Aralık ayının ilk haftası boyunca köşkteki her anında koruya gidip mezar taşlarını bulmak için kendini ikna etmeye uğraştı ama korkak tarafı ağır basıyordu. Yine ön bahçede dolaşıp oyalanarak karanlık korunun kenarlarında gezinirken Roket hav-

layıp yanına gelince gülümseyerek onu sevdi ve kulağına eğilip, "Koruya gidip eski anılarımızı yâd edelim mi?" diye sordu. Anlamış gibi havladı Roket ve yol arkadaşını bulan Esin derin bir nefes alarak koruya adım attı.

Neredeyse yarım saat dikenlerin ve sık ağaçların arasında dolaştıktan sonra mezar taşlarını bulabildi. Üzerlerine, simsiyah parlak tüyleri ve sinsice bakan boncuk gözleriyle, mezarlık kuşları olarak da anılan birkaç kuzgun konmuştu. Esin'i görünce kaçıp uçmak yerine, zekice bakışlarla yeni gelen ziyaretçilerini süzdü kuzgunlar ve biri uğursuzca gakladı.

Büyük bir iğde ağacının altında yer alan iki mezar vardı. O gece iki tane gördüğü mezar taşı aslında tekti. Tek bir siyah, granit blok, üstteki şekli nedeniyle yan yana getirilmiş iki taş gibi görünüyordu. Üstüne ise sadece şu sözler oyulmuştu:

Melek ve Aslan koyun koyuna burada yatmaktadırlar

04.04.2001

Yazının altındaki tarihte ellerini gezdirdi Esin ve ardından, "Yine o tarih," diye mırıldandı. Zamanlama doğruydu ama kazaya dair her şey yalandı sanki. Mezar taşlarının tepesindeki minik heykellere daha da yakından bakınca bunların kanatlı aslanlar olduğunu anladı. Şimdiye dek çok dikkatini çekmese de aslında evin neresinde bir aslan kakması ya da kabartması görse hepsinin arkasında kanatlar da vardı. O kanatları fazla abartılı bulmuş, gösteriş için konulduklarını düşünmüştü hep. İşin aslını şimdi idrak edebilmişti: Melek kanatları olan bir aslan...

Melek, annelerinin adıydı. Mikail'in odasındaki kutudan çıkan fotoğrafların arkasında öyle yazıyordu. O zaman Aslan da babalarının adıydı. Hem adı hem de soyadı Aslan olan biri; Aslan Aslan! Esin aydınlanacağına iyice kafası karışmıştı. Bir de

Mikail'in sırtındaki kanatlar vardı tabii. Acaba onlar da annesinin anısı için miydi? Yoksa adını bir melekten aldığı için miydi?

Roket bir serçe sürüsüne havlayıp onları kovalamaya başlayınca Esin de mezarlarla yalnız kalmamak için apar topar köpeği takip ederek korudan çıktı. Eve doğru yürürken kafasını kaldırınca çatı katındaki gözpencereden ona bakan Mikail'i gördü. Buraya geldiği ilk günde de aynı yerden gizlice bakan oydu. Esin bunu hatırlayınca gülümsedi. Küsmemişti işte, sadece eşyalarını karıştırdığı için onu sürüngürüyordu.

Esin kutuyu karıştırırken yakalandığından beri –yani bir hafta oluyordu– Mikail ona hayalet muamelesi yapıyordu. Aslında hayalet olsa daha işlevsel olurdu çünkü o zaman yüzüne kapanan kapılardan geçebilirdi. Mikail girdiği her odayı Esin kapı eşiğine varamadan kapatıp kilitliyordu.

"Neredeydin? Sana bahçede avare avare gez diye para ödenmiyor!"

Eve girdiği an, holde bekleyen Ayna söylenmeye başlamıştı.

"Roket'le oynuyordum," diyerek onu es geçti ve merdivenleri üçer beşer çıkarak çatı katına vardı. Mikail yine antrenman yapıyordu anlaşılan çünkü müzik sesi ayyuka çıkmıştı. İçeri girmek için kapı tokmağını çevirdi ama kapı yine kilitliydi. Birden aklına o muzip fikir gelince kendi odasından banyoya girdi ve banyonun diğer kapısına ulaştı. Bunu da kilitlememiş olmasını umarak çevirdi kolu ve bingo! Kapı açıldı.

Usul usul ilerleyip Mikail'i uzaktan izlemeye başladı. Tavandan sarkan halkalarda taklalar atan Mikail onu yere konana kadar fark etmedi. Gerçi sona eren müzikle birlikte yere indiğinde Esin'in olduğu yöne baksa da onu gördüğüne dair bir belirti göstermiş değildi.

Daha fazla bu saçmalığa katlanmak istemeyen Esin, "Seni camda gördüm. Bana bakıyordun, şimdiyse yokmuşum gibi davranıyorsun!" diye başladı söylenmeye. "Kaç kere özür dile-

mem gerek? Biliyorum çok yanlıştı eşyalarını karıştırmam ama sadece meraktan yapmadım, sana yardımcı olabilecek bir şeyler bulmaktı asıl amacım. Sanırım buldum da..."

Mikail tekrar kendisine baktığında Esin rahatlamayla derin bir nefes aldı. Sonunda ilgisini çekebilmişti.

"Korudaki mezarlar ebeveynlerine mi ait? Eğer öyleyse bu nasıl mümkün oldu? Çünkü 4 Nisan 2001'de öldüklerini düşünüyorum ama siz sadece yedi yıldır bu evde kalıyorsunuz. Mezarları mı taşıttınız? Neyse, bunlar teferruat ama bence senin sorunun aileni kaybetmek değil, onlardan kopamamak. Bir şekilde, hem de feci bir şekilde ebeveynleri kaybettin ama onları hâlâ aklından çıkaramadığın için üzüntün ve yasın devam ediyor. Öyle büyük bir keder taşıyorsun ki bunu kimseyle konuşmayarak hayatına dahil ediyorsun."

Mikail, konuşmanın yarısından sonra Esin'e olan ilgisini kaybetmiş, kulplu beygirde çalışmaya başlamıştı. Esin, Mikail'in bu cümleleri muhtemelen bin kez duyduğunu düşündü. Pek çok kişi ona yardım etmek için uğraşırken o susuyordu!

"Şımarık!" deyiverdi birden. Mikail, kulplu beygirin üstünde, iki kolunun tüm bedenini taşıdığı bir pozisyonda dondu kaldı. Esin de hazır Mikail'in ilgisi üstündeyken konuşmaya devam etti.

"Evet, şımarıksın sen! İlgi çekmek için susuyorsun bence. Ağabeyin her istediğini yapıyor ne de olsa. Birisi istemediğin bir şey yapınca onu yok saymak zaten kolay olan. Cesaretin varsa yüzleş benimle. Öfkeni kus, hadi!"

Mikail iki bacağını açıp kulplu beygirin ucuna oturdu ve Esin'e çatık kaşlarla bakmaya başladı. Bu çok ama çok iyiydi. Görünüşe bakılırsa Esin onu çileden çıkardıkça ilgisini de çekmiş oluyordu.

"Haksız olduğumu düşünüyorsan bir ses çıkar. Hiçbir şey duyamıyorum, demek ki şımarıklık ettiğini kabul ediyorsun sen de."

Mikail burnundan öfkeli bir tıslama çıkarınca Esin gülümsememek için dudaklarını sıktı ve bu hareket gamzelerini daha da ortaya çıkardı. Mikail'in ilgisini çekmekle kalmamış cevap yerine geçecek bir ses çıkarmasını bile sağlamıştı. Madem öfkesine kolay yeniliyordu suskun melek, Esin de bol bol onu kızdırırdı bundan sonra. Mikail müziği açıp antrenmana geri dönerken onu izleyen Esin'in kalmasına müsaade edince barıştıklarını anladı Esin. Onu dışarı atıp kapıyı kilitlememesi bunu gösteriyordu en azından.

Antrenman bitince Mikail odasına gitti ve Esin de o muhtemelen banyodayken Mikail'in odasında kalmanın bile ateşini çıkaracağını fark edip alt kata inmeye karar verdi. Çalışma odasına girmek üzere olan Hamit Bey'le karşılaşınca, "İyi akşamlar," dedi.

"Sana da. Nasıl gidiyor Mikail'le işler?"

"Az önce bana burnundan bir tıslama çıkararak cevap verdi!"

"Ne?"

"Yani bir şekilde iletişim kurduk. Ona, 'Şımarıksın, aksini düşünüyorsan bir ses çıkarmalısın,' dedim. O da bana tısladı."

"Hayli ilkel de olsa bir iletişim kurdunuz öyleyse."

"Evet. Aslında daha çok şey bilsem daha çok yardımcı olabilirdim."

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Bugün koruda Roket'le yürüyüşe çıktık ve iki mezar gördüm. Onlar annenizle babanızın mezarı mı?"

"Evet," dedi dalgın bir sesle.

"Peki, bu evde sadece yedi yıldır yaşadığınıza göre, mezarları nasıl burada oluyor?"

"Naaşlarını buraya naklettirdim."

"Neden?"

"Ailemi bir araya getirebilmek için."

Donuk gözlerle söylenen bu sözler üzerine Esin, "Anlıyorum," diyerek geçip gitmek istedi ama Hamit Bey, "Bu pazar akşamı boş musun?" diyerek onu durdurdu.

"Evet."

"Pazar akşamı özel bir davete katılmanı istiyorum. Senin için sorun olur mu?"

"Hayır."

Esin niye hayır demediğini bilmiyordu çünkü nereye gideceğini dahi bilmeden kabul etmişti. Son zamanlarda hep çok pervasız davranıyordu, artık kendini tanıyamaz olmuştu.

Dersin ortasında yine düşüncelere dalıp gitmişti. Nereye gideceğini sormadığı gibi, kiminle gideceğini sormayı da unutmuştu. İlk tahmini Mikail'e refakat edeceği yönündeydi ama düşük bir ihtimalle Hamit Bey'e eşlik edecek de olabilirdi. Öyle bir şey olursa Ayna onu parçalardı artık.

Önüne düşen kâğıt topla irkilip etrafına bakındı ve üç sıra arkada, çaprazdan ona el sallayan Çınar'ı fark etti. Kürsüde ders anlatan hocaya yakalanmamak için hemen önüne indirdi bakışlarını ve kâğıdı açıp okudu.

"Bu pazar kış partisi var. Benimle gelir misin?"

Esin cevap vermek için hiç acele etmedi ve hoca derse ara verince arkasına döndü. Çınar zaten hemen dibinde bitivermişti. Fazla beyaz ve parlak dişlerinin neredeyse tümünü sergileyen bir gülüşle, "Ee, ne diyorsun?" diye sordu.

"Üzgünüm ama başka bir yere sözüm var pazar akşamı için."

"Kim o şanslı kişi peki? Sorun olmazsa öğrenebilir miyim?"

"Yanlış anladın, kış partisine gitmiyorum. O akşam başka bir yerde olmam gerekiyor."

Esin bu konuşmayı dinleyen, hatta seyirlik oyun gibi izleyen sınıf arkadaşlarına tedirgin bir şekilde göz gezdirdi. Çınar keşke çekip gitseydi ama onun yerine ahiret soruları sormaya başladı.

"Nereye gideceksin? Kış partisinden daha iyi bir alternatifse ben de sana katılabilirim."

"Bilmiyorum."

"Nasıl?"

Onları dinleyenlerden birkaçı güldü. Esin, Çınar'ı başından savmak için yalan söylüyor gibi görünüyordu ama her kelimesi doğruydu söylediklerinin. İyice kızarmış olmasını umursamamaya çalışarak, "İş için gitmem gerek ve henüz detay verilmedi," dedi.

"Pazar akşamı çalışman gerekiyorsa çok gaddar bir patronun olmalı."

"Pek sayılmaz, çok iyi bir ödeme alıyorum ve bu da mesaiye kalmak gibi bir şey aslında."

"Anladım, sana kolay gelsin o zaman."

"Teşekkürler."

Sonunda Çınar gitmiş, Esin de sırasına sinip gözlerden uzaklaşabilmişti. Neyse ki sınıfın ilgisi üzerinden çok çabuk çekildi. Hemen önünde oturan bir grup kız attıkları çığlıklarla yeni ilgi odağı olmuşlardı. Konu, tasarım bir elbiseydi ve dünyada yalnızca beş adet dikilen bu elbiselerden biri New York'taki defileden sonra İstanbul'dan bir alıcıya satılmıştı. Kızlar şanslı ünlünün kim olduğunu tartışırken elbiseye olan aşklarını sık sık dile getiriyorlardı.

"Elbise değil, şiir!"

"Şunun asaletine baksanıza kızlar! Bunu giyen direkt prenses olur."

"Kumaşın kalitesi fotoğraftan bile belli oluyor. Hele üstündeki taşlar..."

"Kesin cemiyet hayatından biri almıştır."

"Ünlülerden biri de olabilir ama."

"Sanmam, onlar hep çakmasını diktiriyor böyle şeylerin."

"Haklısın."

Artık Esin dışında, erkekler de dahil olmak üzere, bu elbiseyle ilgilenmeyen kalmamıştı. Kızlar elbisenin güzelliğini merak edip telefona sarılırken, erkekler de o kadar çok para eden ne olabilir diye meraktan bakıyorlardı. Bu elbiseyle ilgili kaderin garip bir cilvesi vardı ama Esin henüz bunu bilmiyordu.

Ertesi akşam Zifir Köşk'e gittiğinde yatağının üstünde hediye paketine sarılı bir kutu buldu. Üzerindeki kartı okudu önce:

"Pazar akşamı giymen için. İyi seyirler."

Bir kutu dolusu DVD film hediye aldığını düşünerek açtı paketi ama içinden hiç ummadığı bir şey, sınıf arkadaşlarının, hatta tüm basının ilgisini çeken o nadir elbise çıktı.

8. BÖLÜM: FINDIKKIRAN

"Seni gidi fındıkkıran, yılanı deliğinden çıkaran..."

Sezen Aksu

Ellerinin arasından su gibi akan ipek kumaşı tutup yukarı kaldırdı. Biri ona şaka yapıyor olmalıydı! Nereye gidecekti ki bunu giymesi icap ediyordu? "İyi seyirler" ne demekti hem? Kafasındaki sorular bir yana, elbise fotoğraftakinden bile güzeldi.

Ekru renk elbisenin derin bir sırt ve bacak dekoltesi vardı. Ön kısmında, yakası ve göğüs kupları değerli taşlarla, beyaz altından tellerle örülüydü. Kollarında, ince transparan, kendinden kiraz çiçeği desenli ipek kullanılmıştı. Bu çiçekler, ekru ipekte birer gölge gibi görünüyordu sadece. Elbisenin kollarındaki volan neredeyse etekle aynı boydaydı. Belden dar gelip genişleyen eteklerin ucunda da yine kollardaki çiçek deseni gölgeleniyordu ama bu kez değerli bir taş, her bir kiraz çiçeğini daha görünür kılmıştı. Bu elbise hem tasarımı hem de üzerindeki taşlarla Esin'in hayal bile edemeyeceği türdendi.

Elbiseyi kutuya geri bırakıp kapağını kapattı ve kutuyu kucakladığı gibi soluğu Hamit Bey'in çalışma odasında aldı. Hamit Bey işaret ve başparmaklarıyla gözpınarlarına masaj yapıp, "Bir sorun mu var?" dedi. Hayli yorgun görünüyordu ve Esin, böyle bir konuyla onu meşgul etmenin ne kadar önemsiz olduğunu fark edince utandı.

"Şey... ben bu elbiseyi kabul edemem. Çok incesiniz, teşekkür ederim ama bu kadar pahalı bir elbiseyi giyemem."

"Elbiseyi sana Mikail aldı. Geceye onunla katılacaksınız çünkü benim halletmem gereken işlerim var. Seni de Mikail'le

yolluyorum çünkü onun dili olacaksın orada. Sana bir hediye vermiş olması, seninle iletişime geçtiği anlamına geliyor. Hediyesini geri vererek zaten kırılgan olan bağı hepten koparma lütfen. Bir kez giyiver, gönlü olsun."

"Tam olarak nereye gideceğiz?"

"*Fındıkkıran Balesi*'ne. Dünyaca ünlü bir bale topluluğu İstanbul'da gösteri yapacak. Organizasyonu cemiyetten tanıdığım bir ahbabım yapıyor ve davetiye yolladı. Gitmemek kabalık olur ama işlerim bu aralar çok yoğun. O yüzden beni temsilen kardeşimi, ona refakatçi olarak da seni yolluyorum."

"Anladım."

"Başka bir sorun var mı?"

"Hayır, rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Bu benim için rahatsızlık değil. Mikail, daima her işten önce gelir. Lütfen, her zaman bu detayı unutmadan hareket et."

Esin verilen mesajı anlamıştı; kardeşimin gönlünü kırma, yoksa ben de seni kırarım! Sessizce çekildi odadan, emir demiri keserdi ne de olsa.

O akşam yemekteki gerginlik elle tutulur cinstendi. Esin'e alınan elbise anlaşılan Ayna'yı mutsuz etmişti ve Hamit Bey'in yüzündeki sıkkın ifadenin sadece iş yoğunluğundan olmadığını, Ayna'nın bu tavrıyla da alakalı olduğunu düşünüyordu Esin. Mikail ise Esin'e yandan bakışlar atıp duruyordu. Elbise için teşekkür etmesini bekliyordu belki de. Ayna'ya nispet yapar gibi görünmek istemediği için Esin teşekkürü baş başa kaldıkları bir ana sakladı.

Yarın akşam baleye gidecekleri için bu akşam yine köşkte kalacaktı. Yemeğin ardından herkes odasına çekilince Esin de parmaklarının ucunda bir alt kata inip Mikail'in yatak odasının kapısını tıkladı. Ses gelmedi ve tam Mikail'in uyuduğunu düşünüp odasına dönmek için arkasını dönmüşken kapı açıldı.

Üzerinde bir yüzücü atleti ve altında pijamasıyla, saçları salık halde, tüm ihtişamıyla karşısındaydı ve soran gözlerle ona bakıyordu suskun melek. *Bu kadar mükemmel olması diğer insanlara haksızlık*, diye düşündü Esin.

"İçeri girebilir miyim?" diyerek izin istedi Esin bu kez. Son vukuatından sonra Mikail'den izin almadan odasına adım atmanın çok büyük kabalık olacağının farkındaydı. Mikail yana çekilerek ona yol verince odaya girdi ve gözleri hemen eski şapka kutusunu aradı ama ne önceki yerinde ne de odanın başka bir köşesinde kutudan eser vardı. Tıpkı mahzenin gizli girişinin anahtarı gibi, hemen ortadan kaldırılmıştı. Kutudan söz etmek yerine, "Elbise için teşekkürler," dedi.

Mikail her zamanki gibi cevap vermedi ve yatağına uzandı. Esin rahatsızlık verdiğini düşünerek, "Ben gideyim, sanırım uykun var," dediğinde Mikail yatakta doğruldu ve komodinin az üstüne monte edilmiş ekranda, Esin'in göremediği bir iki tuşa bastı. Sonra da camın önündeki koltuklardan birine oturdu. Esin de onu taklit edip karşısına oturdu ve hafifçe güldü.

"Böyle karşılıklı oturunca sanki bana bir şey anlatacakmışsın gibi oldu. Keşke öyle bir şey yapsan gerçekten."

Mikail cevaben camdan dışarı bakmaya başladı. Yıldızlı bir geceydi ve dolunay harika görünüyordu. Esin bu gecede, kelimeler yerine sessizliği paylaşmanın daha yüce ve özel bir şey olduğunu anladı. Beş dakikadır sessizlik içinde yıldızları izliyorlardı ki kapı tıklandı. Esin, gece vakti Mikail'in odasında birine –özellikle de Ayna'ya– yakalanmaktan korktuğu için hemen yerinden fırladı. Onun aksine, Mikail oldukça sakindi. Kapı cevap beklemeden açıldı ve elinde bir tepsiyle içeri Saniye girdi. Orta yaşlı kadını görünce Esin biraz rahatlayıp yerine geri oturdu. Ayna değildi, gerçi Ayna'ya onu burada gördüğünü söyleyebilirdi ama fevri hareketlerde bulunarak durumu daha da beter hale sokmaya gerek yoktu. Kötü bir şey yapmıyordu

ki paniklesin. Saniye getirdiği bol köpüklü kahveleri ikisinin önüne bıraktı.

"Afiyet olsun."

"Teşekkürler."

Saniye gittikten sonra Esin daha da huzursuz hissetti ve önündeki kahveye uzanıp bir yudum içti. Zehir gibi acıydı! Asla bu kadar sert kahve içemezdi. Hemen kahveyi yerine bıraktı. Aynı anda kendi kahvesini yudumlayan Mikail'de yüzünü ekşitti ve iki kahvenin yerini değiştirdi. Esin, bu küçük hilebaz harekete gülüp, "Boşuna uğraşma, benimki de çok acı zaten," dedi. Ama Mikail, Esin'in kahvesinden içtiğinde oldukça memnun görünüyordu. Bunun bir oyun olduğunu düşünüp Esin de Mikail'in kahvesinden içti ve bol kremalı lezzetin ağzında dağılışıyla mest oldu. Kahveler karışmıştı sadece. Mikail sert kahve seviyordu. Yatağının yanındaki ekrana yazarak mutfaktan kahve istemişti ama asıl soru şuydu: Esin'in, kahvesini bol kremalı sevdiğini nereden biliyordu? Belki de mutfaktakiler biliyordu ya da tesadüftü. Şimdi bunlara kafa yoramıyordu çünkü hiç düşünmeden Esin'in içtiği fincandan kahve içmişti. Dahası başkasının bardağını asla kullanmayan Esin de aynısını yapmış ve hiç rahatsızlık duymadığı gibi, heyecanlanmıştı da.

Kahvelerini içerken yine sessizlik içinde uzun uzun camdan dışarı baktılar. Hayatındaki yarım kalmışlıkları düşünmeye başladı birden. Annesiyle telefonda en son o konuşmuştu ve "Seni seviyorum kızım," diyen annesine "ben de" diyememişti. Söylemek içinden gelmemişti daha doğrusu. Hep işleriyle meşgul anne babasına kırgındı çünkü. Saatler sonra, annesinin, evde çıkan yangında hayatını kaybettiği haberini almıştı. Elektrik kontağından çıkan yangında canlı canlı yanmıştı annesi ve babası üzüntü yerine tuhaf bir korkuya kapılmıştı o gün. Esin'in babasını asıl affedemediği konu buydu. Anneannesi,

kızını kaybettiği halde tüm metanetiyle Esin'e sahip çıkarken babası çocuk gibi kaçmıştı.

Kahvesinin son yudumunu da içip ayağa kalktı. Sanki uzun bir sohbetin sonu gelmiş gibi, "Kahve için teşekkürler. İyi geceler," diyerek odadan çıktı. Merdivene doğru ilerlerken Hamit Bey'in yatak odasının önünden geçmesi gerekiyordu ve bazı sesler duyunca durdu. Aslında adı geçmese durmaz, geçip giderdi ama sesini ve aksanını hemen tanıdığı Ayna'nın, ismini yüksek sesle dile getirmesi üzerine kulak kesildi. Bir kulağını iyice kapıya yaklaştırıp dinlemeye başladı.

"Esin, Mikail'e iyi gelmiyor! Mikail'in iyiliği için hareket etseydin o kızı bu evden uzaklaştırırdın!"

"Artık çok geç. Mikail bu saatten sonra onun gidişini sorgular."

"Esin onun kim olduğunu bilse ne yapar bir düşün!"

Esin nefesini tutmuş, beklerken cevap daha önce hiç duymadığı bir dilde geldi. Ayna da bu dili konuşabiliyordu anlaşılan. Esin ne konuştuklarından çok nece konuştuklarını merak ederken buldu kendini. Belki de Hamit Bey'in daha önce bahsettiği o tuhaf dilde konuşuyorlardı.

İkilinin sesleri kesilince Esin duyabilmek için kulağını kapıya yapıştırdı. Ödünü koparan bir kütlemeyle kapıya bir şey çarptı. Elleri kalbinin üstünde geri çekilen Esin çığlık atmadığı için kendini tebrik etti. Acaba orada olduğunu anlayıp da kapıya bir şey mi fırlattılar diye düşünürken kapının arkasına dayanan bedenlerden ritimli bir çarpma sesi ve iniltiler yükselmeye başladı.

Esin bir anda kıpkırmızı kesildi ve bu kadar mahrem bir ana tanıklık etmenin utancıyla ses çıkarmamaya gayret ederek odasına çıktı. Ayna onu kıskançlıktan mı istemiyordu, yoksa Mikail'le ilgili bilmediği başka şeyler de mi vardı? Esin'i, Mikail'e yakıştıramıyordu büyük ihtimalle. Ya da çok daha küçük

bir ihtimal de olsa Mikail'in bilinmeyen kötü bir alışkanlığı
Esin gibi kızlar. Ayna bu konuda açık açık uyarmıştı onu. Ş
radaki ucuz kız olmak istemiyorsa geceleri Mikail'in odasına
inmeyi kesmeliydi. Fakat içindeki bir ses, sıradaki kız olmak
için bu kadar hevesliyken kendini durdurmasının zor olacağını
söylüyordu.

Pazar sabahı, eve gelen güzellik ekibi hummalı bir çalışmaya başladı. Esin, cilt bakımından başlanılarak çeşit çeşit işlemden geçti. Neyse ki işleri bittiğinde abartıdan uzak, oldukça doğal bir görüntüsü vardı. Tek sıkıntısı gözlüklerinin olmayışıydı. Dört numara miyop olan gözleri yüzünden uzağı seçemiyordu.

Buna değer, diye düşündü çünkü bu gece güzel hissediyordu. Ancak çok daha ötesi olduğunun farkında değildi. Mikail'i derinden sarsacak kadar farklı ve büyüleyici görünüyordu. Elbisenin etekleri bacaklarında dans ederken, sağ bacağı her adım atışında dekoltesinden zarafetle öne çıkıyordu. Hafif dalgalı saçları yüzünü altın başaklar gibi sarmıştı. Gözleri her zamankinden daha mavi görünüyordu çünkü ışıltılarını gizleyen gözlükler yoktu bugün. Tüm kıvrımları bir peri kızını andıracak şekilde orantılıydı. Sırt dekoltesi insanın içinde o pürüzsüz, yumuşak, beyaz tene davetsizce dokunma isteği uyandırıyordu.

Yüksek topuklu, zarif, lame ayakkabıları, odasından alt kata inmek için ciddi bir çaba harcamasını gerektiriyordu. Bir eliyle değerli taşlarla bezeli küçük gümüş çantasını tutarken diğer eliyle tırabzana yapışmıştı. Sonunda, salona birkaç basamak kaldığında şöminenin ateşi önünde, elinde bardakla dikilen Mikail ona döndü. Onu görünce elini aşağı indirdi. Bardağı o

kadar yan duruyordu ki içindeki kehribar rengi sıvı neredeyse çok kıymetli halıya dökülecekti.

Boşta sallanan bardağı bir anda kavrayıp içindekini tek dikişte bitirdi. Saçlarını tepesinde minik bir topuz yapmıştı ve uzun sakallarına biraz kısaltılarak çekidüzen verilmişti ama görünüşündeki en çarpıcı nokta üzerine tam oturan smokiniydi. Nefes kesiciydi suskun melek!

Mikail bardağını şöminenin üzerine bıraktı ve Esin'e yaklaşıp elini uzattı. Onun yardımıyla Esin, son basamakları kolaylıkla indi. Dengesini sağlamakta zorlandığı ve ileriyi pek de seçemezken kılavuza ihtiyacı olduğu için Mikail'in uzattığı koluna girdi hemen.

"Gözlüklerim yokken uzağı göremiyorum. Bu gece sen bana göz, ben de sana dil olacağım," dedi gülümseyerek. Mikail, akıllara zarar bir tatlılıkla gülümseyerek karşılık verdiğinde, dün Ayna ve Hamit Bey'in onun hakkında dediklerini unutmuştu bile.

Uzun bir araba yolculuğunun ardından Beşiktaş'taki Zorlu Performans Sanatları Merkezi'ne vardılar. Salon girişine kırmızı bir halı serilmişti ve önemli insanlar sırayla bu halıdan yürüyerek içeri giriyorlardı. Girişte yoğun bir ilgi ve bu kadar çok basın mensubuyla karşılaşmayı beklemiyordu Esin. Sanki bir bale gösterisinin prömiyeri değil de çok sansasyonel bir popçunun albüm tanıtım konseri girişi gibiydi. Aslında normal olan buydu, yani daha sanatsal olana daha çok ilgi göstermek gerekirdi ama günümüzde işler böyle yürümüyordu maalesef. Popüler olan her şey daha çok reklam geliri getirdiği için basın tarafından yakın markajdan izleniyor ve bol bol köpürtülüp kabartılarak topluma servis ediliyordu.

"Seyirciler arasında çok fazla ünlü var herhalde," diye söylendi Esin. Mikail'in koluna sıkı sıkı yapışmıştı ve hem eteğine basmamak hem de topuklu ayakkabılarının azizliğine uğrama-

mak için dengesini, dayanak olduğu beden aracılığıyla sağlıyordu. Uzağı pek seçemediği için pusuya yatmış bekleyen basının kimin için geldiğini hâlâ anlayamamıştı. Şimdilik cemiyet hayatından bir iki isimin poz vermeleriyle ilgileniyorlardı. Ama Esin bile daha ünlü birisinin ya da daha büyük bir olayın beklendiğini anlayabiliyordu konuşmalardan.

Ortağına su getiren bir televizyon muhabiri, plastik şişeyi kameramana uzatıp, "Görünürde var mı?" diye sordu.

"Yok."

"Biz çok arkada kaldık. Ön kapıya daha yakın bir yer kapabilseydik iyiydi. Bu mevkiden kadını ancak giriş kapısında kaybolurken çekebiliriz."

"Bence asparagas haber. Öyle biri yok bile!"

"Bütün basını kandırdılar diyorsun?"

"Bence öyle."

Muhabir, "Şu fotoğrafa bir daha bakalım," diyerek telefonunu çıkardı ve kafasını kaldırdığında kendisine bakan Esin'le göz göze geldi. Bakışları Esin'in elbisesi üzerinde uzun uzun dolaştıktan sonra su içen ortağının karnına bir dirsek attı. Adam öksürerek soluk borusuna kaçan suyu dışarı atmaya çalışırken Esin'i görünce öksürüğünü bile umursamadan kamerasının ışığını açıp objektifi Esin'e çevirdi.

Muhabir de hemen mikronu kontrol edip Esin'e uzattı. "İyi akşamlar, efendim. Adınızı öğrenebilir miyim?"

"Esin."

"Esin Hanım, elbiseniz fiyatıyla dudak uçuklatıyor. Bu elbiseyi almaya nasıl karar verdiniz?"

"Şey... aslına bakarsanız bu elbise bana Mikail'in hediyesi," diyerek koluna girdiği yakışıklı adamı işaret etti. Esin bu ani ilgi karşısında gözüne ışık tutulmuş tavşan gibi kalmıştı. Muhabir, Mikail'e mikrofon uzatıp, "Hanımefendi sevgiliniz mi? Sev-

gililerinize hep böyle pahalı hediyeler alır mısınız?" sorularını art arda sıralarken yanlarına gelen kalantor bir adam, "Mikail Bey hoş geldiniz," diyerek onları muhabir ve mikrofonundan kurtardı ama ikiliyi farkında olmadan diğerlerinin önüne atmış oldu. Kırmızı halıda ilerlemek, önlerindeki basın ve aralıksız patlayan flaşlar yüzünden imkânsız olmuştu. Tüm ilgi Esin ve Mikail'in üzerindeydi. Daha doğrusu, Esin'in üzerindeki elbisedeydi.

"Üzerinizdeki elbisenin parasıyla kaç evsiz çocuk doyurulurdu, hiç düşündünüz mü?"

"Sevgili misiniz?"

"Ne işle meşgulsünüz?"

"Bir milyon doları beyefendi mi ödedi?"

"Beyefendi sizi daha önce cemiyet hayatında hiç görmedik, ne işle meşgulsünüz acaba?"

"Beyefendi yabancı mı?"

O kalantor adamın güvenlik görevlilerini devreye sokmasıyla zor da olsa girişe yaklaşabildiler. Bir basın mensubunun kalantor adama, "Tahsin Bey, bir fotoğraf alsaydık bari. Saatlerdir bekliyoruz, elimizde adam gibi bir poz yok!" diye serzenişte bulunması üzerine, adam alnındaki terleri mendiliyle silip, "Mikail Bey, hanımefendiyle bir poz verseniz," diye ricada bulundu.

Mikail içeri doğru yürümeye yeltenince, "Ağabeyiniz olsa beni kırmazdı," diye ekledi. Bu sözü işe yaradı ve Mikail, Esin'i belinden tutarak tüm basının onları görebileceği bir noktaya çekip poz verdi. Esin artık flaşlardan kör olmuş gibi hissediyordu. Ona çok daha uzun gelen bir dakikanın ardından biraz daha kalmaları için yakınan basını kulak arkası ederek Mikail'in yönlendirmesiyle salona girebildiler.

Protokolde onlara ayrılan koltuklara geçtiklerinde, basın içeriye alınmadığı için şükretti Esin. Yanakları heyecandan

alev alev yanıyordu. Çok çirkin sorulara muhatap olmuştu ve sakin bir gece geçireceklerini beklerken böyle sansasyonel bir giriş onun için tamamıyla sürprizdi. Basının bu gece ünlü birini beklemek için burada toplandığını düşünmüştü, oysa bu kez beklenen ünlü bir elbiseydi. Tüm o kalabalık kendisi için gelmişti! En nefret ettiği iki şeydi ilgi ve kalabalık! Telefonunu çıkarıp saate baktı ve gösterinin başlamasına yirmi dakika olduğunu görünce kaçıp gitmek cazip bir seçenek olarak görünmeye başladı. Mikail'e ve Hamit Bey'e ayıp olacağını düşünmese çoktan kaçardı da. Sakinleşmeye gayret ederek derin nefesler aldı ve Mikail'e dönüp, cevap alamayacağını bildiği halde, "Geleceğimizi nereden biliyorlardı? Daha doğrusu elbiseyi giyenin geleceğini, çünkü o muhabir beni değil, elbiseyi tanıdı," dedi. Bu soruyu, ona cevap verebilecek olan Hamit Bey'e de yöneltmeyi kafasının bir köşesine not ettikten sonra, yanan yanakları serinleyene dek gözlerini kapatıp dinlendirdi.

Gösteri başladığında dinginleşmiş ve duru bir zihinle izlemeye hazırdı. Bu kılığına uymamasını umursamadan hemen gözlüklerini taktı. Doğrusu gösteri de bu özeni hak eden cinstendi. Petersburg'dan gelen topluluk harika balerin ve baletlerden oluşuyordu. Aralık ayının ortasında bir yeni yıl masalı izlemekse muhteşem bir deneyimdi.

Ünlü Rus besteci Çaykovski'nin bestelediği bale gösterisi aslında *Fındıkkıran ve Fareler Kralı* adındaki bir çocuk hikâyesinden ilham alınarak yazılmış. İlk sahnede, Stahlbaum ailesi karlı bir gecede, evlerinde bir yılbaşı partisi veriyor. Çocukları Clara ve Fritz'le büyük bir yılbaşı ağacının altında dostlarıyla eğleniyorlar. Gizemli Vaftiz Baba Drosselmeyer çocuklar için hediye olarak bir çuval dolusu oyuncak getirerek sahneye giriş yapıyor. Kimsenin istemediği bir fındıkkıranı Clara'ya hediye ediyor. Fritz, oyuncağını çok seven Clara'yı kıskanıp oyuncağı kırıyor ama Drosselmeyer onu tamir ederek Clara'yı tekrar mutlu ediyor.

Parti sona erince herkes yatmaya gittiğinde Clara fındıkkırana bir kez daha bakmak için ağacın altına geldi. Kollarında fındıkkıranla beraber uyuyakaldı. Gece yarısı yaklaşırken garip şeyler olmaya başlar. Clara fare sesleri duyarak uyanır. Oda bir fare ordusuyla dolmuştur, başlarında da Fareler Kralı vardır. Clara kaçmaya çalışır fakat dev fareler yolunu keser. Aynı zamanda odadaki oyuncaklar da canlanmıştır. Fındıkkıranın komutasındaki kurşun askerlerle Fareler Kralı'nın ordusu savaşır. Fareler Kralı galip gelmektedir ki Clara ayakkabısını Fareler Kralı'nın başına atarak onu öldürür ve komutanlarının öldüğünü gören diğer fareler odayı terk eder. Savaşı kazanan fındıkkıran, Clara'ya ayakkabısını geri getirir ve bir prense dönüşür. Beraber başka diyarlara yolculuk etmeye başlarlar. En sonunda ise Clara rüyadan uyanıp kendisini fındıkkırana sarılmış bir şekilde yılbaşı ağacının altında buldu.

Dekorları, kostümleri ve çocuk dansçılar dahil, tüm ekibin göz alıcı performanslarıyla baleden adeta büyülenmişti Esin. Basından çekindiği için ara da dahil olmak üzere hiç yerinden kalkmadan, neredeyse iki saat hevesle oturdu. Gösteri sona erdiğinde avuçları kızarıncaya dek alkışladı. Utanmasa orkestra çukuruna atlayıp orkestra şefi başta olmak üzere tüm müzisyenlerin ellerini sıkıp tek tek tebrik ederdi hepsini. Kötü başlayan gece büyüleyici bir masal sayesinde harika bitmişti.

Çıkarlarken Mikail şoföre mesaj attı ve kapalı otoparktan gizlice sıvıştılar. Daha doğrusu öyle olduğunu zannettiler. Önce Esin'i evine bıraktılar ve yorgun düşen Esin, o çok pahalı elbiseyi çıkarıp bir koltuğa serdikten sonra makyajını bile silmeden yatıp uyudu. Sabah, dağılmış makyajı ve gözlerini kaşındıran rimele lanetler okuyarak banyoya girdi. Duştan sonra ancak kendine gelebilmişti. Hızlı bir kahvaltının ardından yine okul yolunu tuttu.

Sıradan bir pazartesi sabahı, okuldaki herkesin birbirlerini dürtükleyip çeneleriyle onu işaret etmeleri üzerine ilginçleşmeye başladı. Esin, *bana öyle geliyor*, diye düşünerek kendini telkin etti. Ama sınıftan içeri girdiğinde bahçede ve koridorlarda karşılaştığı öğrencilerin aslında kibar davranmış sayılabileceklerini anladı.

Sınıfa girdiğinde, Esin'in gayet rahat duyabileceği bir tonda –sözde fısıldaşarak– aralarında dedikoduya başladılar. Bir magazin eki elden ele dolaşırken konuşulanlar Esin için utanç vericiydi.

"Eskortluk mu yapıyormuş?"

"Evet. Gazetede öyle yazmışlar."

"Vay be! Oysa çok sessiz sakin birine benziyordu."

"Yok be, her gün siyah bir araba kapıdan alıp gidiyordu bunu!"

"Zaten öylelerinden korkacaksın derler ya hep."

"Bu gazetelerdeki yakışıklı çocuğa mı eskortluk ediyormuş?"

"Evet. Milli sporcuymuş o adam ama ailesi çok zengin diye yazıyor haber sitelerinde."

"Artık adama nasıl bir hizmet veriyorsa, üstündeki elbiseye servet ödetebilmiş."

"Asıl fındıkkıran bu işte!"

Kızlar gülüşürken Esin dayanamayıp bir an kafasını o yöne çevirdi ve gazetede tam sayfa basılmış boydan bir fotoğrafını görünce daha da kızardı. Telefonundan internete bağlanıp haberlerde *Fındıkkıran*'ı aratmasıyla kendi boy boy fotoğraflarını görmesi bir oldu. Her gazete başka şekilde yazsa da haberlerdeki ortak noktalar; Esin'in, Mikail'in eskortu olduğu ve üstündeki elbisenin fiyatına bakılarak en pahalı eskort seçildiğiydi.

Nasıl böyle bir yalan uydururlar diye kafayı yemek üzereyken otoparkta çekilmiş birkaç fotoğraflarını gördü. Mikail, arabaya binerken Esin'e yardım ediyordu ve sonra o da yanına oturuyordu. Fotoğrafların altındaki başlık şöyleydi:

"GECENİN SONUNDA BERABER AYRILDILAR!"

Hocanın derse girmesiyle Esin daha fazla okuyamadı ama kalbi davul gibi çarparken dinlediği dersten de hiçbir şey anlamadı. Nasıl böyle aşağılık şeyler uydurabilirlerdi? Birinin onurunu, haysiyetini hiçe saymak bu kadar kolay olamazdı, olmamalıydı! Hoca derse ilk arayı verir vermez Esin eşyalarını toplayıp sınıftan çıktı. Asansörü beklerken Çınar yanına gelerek, "Bu çıkan haberler doğru mu?" diye sordu.

Şükür, birisi sormayı akıl etmişti! "Hayır!" dedi Esin hemen.

"Bana işim var demiştin o gece için, hani seni kış partisine davet ettiğimde."

"Doğruydu. O yanımdaki kişi benim işim!"

"Yani onun eskortu musun?"

"Hayır tabii ki! Ne saçmalıyorsun? Beni dinlemiyor musun? O, psikolojik destek vermek için yanında bulunduğum total mutist bir hasta. İşim ona göz kulak olmaktı çünkü hiç konuşmuyor."

"Öyleyse o haberler nereden çıktı?"

"Bilmiyorum!"

Esin gelen asansöre binerken Çınar ona uzun uzun baktı. Bu çocuk sırf onu reddetti diye, kendisini sorguya çekebileceğini mi sanıyordu? Sinir bozucu olmaya başlamıştı artık! Asansöre binip Çınar'ı geride bıraktı ve okuldan çıkar çıkmaz karşılaştığı ilk büfeden birkaç gazete aldıktan sonra eve kadar sabredemeyip büfenin az ilerisindeki Saray Muhallebicisi adlı pastaneye

girdi. Bir kahve sipariş edip gazeteleri incelemeye başladı. Sayfaları çevirirken histeri krizine tutulmuş gibi elleri titriyordu.

Bir iki gazetenin ilk sayfasında küçük bir dörtgenin içinde fotoğrafına ve haber özetine yer verilmişti ama istisnasız her gazetenin, magazine ayırdığı ilk sayfanın arka yüzünde boy boy fotoğrafları vardı. Eline ilk geçeni okumaya başladı hızla.

"MİLYON DOLARLIK ELBİSEYİ ESKORTU İÇİN ALDI"

Başlık her şeyi özetler durumda olsa da okumaya devam etti.

"Sadece beş adet dikilen ve geçtiğimiz hafta New York'ta satışa sunulan, değerli taşlarla süslü ve bir kısmı altınla örülü ipek elbiselerden birinin bir Türk'e satıldığı yönündeki dedikodular doğrulandı. Zengin forex yatırımcısı Hamit T. Aslan'ın milli jimnastikçi olan kardeşi Mikail Cem Aslan'ın (23), elbiseyi eskortu için aldığı söyleniyor. Dün gece prömiyeri yapılan Fındıkkıran Balesi*'ne meşhur elbiseyi giyerek gelen Esin (20) adındaki genç kadının eskort olduğu yönündeki iddialar doğru mu bilinmez ama ikili gece boyunca samimi pozlar verdi ve gösteriden birlikte ayrıldılar. Soruları yanıtsız bırakarak objektiflere poz veren ikili göz kamaştırdı. Milli jimnastikçi Mikail Cem Aslan yakışıklılığıyla, partneri Esin Hanım ise güzelliğiyle göz doldurdu. Cemiyet hayatından pek çok tanınmış ismin katıldığı geceye damgasını vuran ise Esin Hanım'ın üstündeki milyon dolarlık elbise oldu."*

Kalbini ezen bir sıkıntıyla üç aşağı beş yukarı benzer olan diğer haberleri okudu. Ağlamamak için dudaklarını birbirine bastırıp duruyordu. Gözlüğünü çıkarıp yüzünü avuçlarının arasına aldı ve iğrenç magazin muhabirlerinin, birinin hayatın-

daki etkilerini düşünmeden nasıl böyle şeyler uydurabildiklerini düşündü uzun uzun. Bir gazeteyi arayıp işin içyüzünü anlatmak tek çözüm gibiydi. O daha bunları düşünürken telefonu çaldı ve Hamit Bey'in asistanı, çıkan haberlerle ilgili kimseyle konuşmaması gerektiği konusunda onu sıkı sıkı tembihledi. İmzaladığı iş sözleşmesindeki gizlilik ve özel hayatın mahremiyetiyle ilgili maddeleri okumayı da ihmal etmedi.

"Mikail'in konuşamadığı ve bu konuda yardım aldığı, Hamit Bey'in iş hayatındaki insanlardan sakladığı özel bir durumdur," dedi adam. "Sadece antrenörü, takım arkadaşları ve evdeki devamlı çalışanlarla siz ve ben biliyoruz bu sırrı. Başka kimse de öğrenmemeli. Bu konuda söz verdiniz ve bunu, imzaladığınız hukuki bir sözleşmeyle de tasdik ettik. Unutmadınız umarım."

"Hayır, unutmadım ama benim onurum ve haysiyetim ne olacak? En azından sizin tarafınızdan, eskort olmadığıma dair bir açıklama yapılsa olmaz mı?"

"Eskortu değil dediğimizde sevgili olduğunuzu düşüneceklerdir. Bu sizin için daha iyi bir anılma şekli olabilir ama Hamit Bey'in kabul etmeyeceği bir seçenek."

"Asistanı ya da sadece arkadaşı deseniz?"

"Sizce buna inanırlar mı? Daha büyük yalanlar uydurup işi büyüteceklerdir. İnanın bana, en iyisi sessiz kalıp beklemek. Sandığınızdan çok daha çabuk unutulacaktır."

"Keşke o elbiseyi giymeseydim hiç."

"Beni anladığınızı umuyorum."

"Anladım."

"İyi günler dilerim."

"Size de."

Telefonu kapattıktan sonra içinden önündeki her şeyi fırlatıp atmak geçse de kendini tuttu. İmzalarken bir hastanın özel hayatını ifşa etmemek olarak düşünmüştü sözleşmeyi ama şim-

di bambaşka bir şekle bürünmüştü. Onun elini kolunu bağlayan ve yüksek bir tazminat yaptırımı olan ağır bir prangaydı. Kendini ifade etme özgürlüğünü elinden alıyordu.

Ödevini düşününce iyice içi sıkıldı. Mikail'le ilgili hasta geçmişi ve diğer bilgileri kaydedip hocasına gösteriyordu. Sadece Doçent Doktor Akif Samim okuyacaktı bilgileri ama bu da aslında sözleşmeye aykırıydı. İmzalarken bu kadar önemli gelmemişti oysa. Hamit Bey'in aynı zamanda avukat olan asistanı üstüne basana dek de anlayamazdı zaten. Adam telefonda üstü kapalı şekilde Esin'i tehdit etmişti resmen. Susmazsa ömrü boyunca çalışsa ödeyemeyeceği bir tazminatın yükü altında ezilecekti.

Başı ağrıdan çatladığı için okula dönmek yerine eve gitti. Kendini yatağa atıp bir ağrıkesici yardımıyla uyudu. Akşam vakti, kapısı tıklanınca uyandı.

"Esin?"

"Efendim, Meryem."

"Gelebilir miyim?"

"Tabii ki."

"Uyuyor muydun? Rahatsız ettim, çok özür dilerim."

"Önemli değil, zaten haddinden fazla uyumuşum. Gelsene içeri."

"Aslında sen benim odama gelsen daha iyi olacak sanırım."

"Neden?"

"Çünkü senin odanda televizyon yok."

Esin aklına gelenin başına gelmemiş olmamasını dileyerek yataktan fırladı ve soluğu Meryem'in odasında aldı. Küçük, tüplü televizyonda Mikail'in kolundaki şaşkın halini görünce elini alnına vurdu. Akşam haberlerindeydi, hem de her kanalda.

"Şey... bulduğun o iyi maaşlı iş... eskortluk muydu?"

"Meryem sen de mi? Hayır, tabii ki!"

"Özür dilerim. Eskortluk da yapsan önemli değil benim için..."

"Ama yapmıyorum! Niye kimse beni dinlemiyor? O koluna girdiğim adama yardım ediyorum sadece."

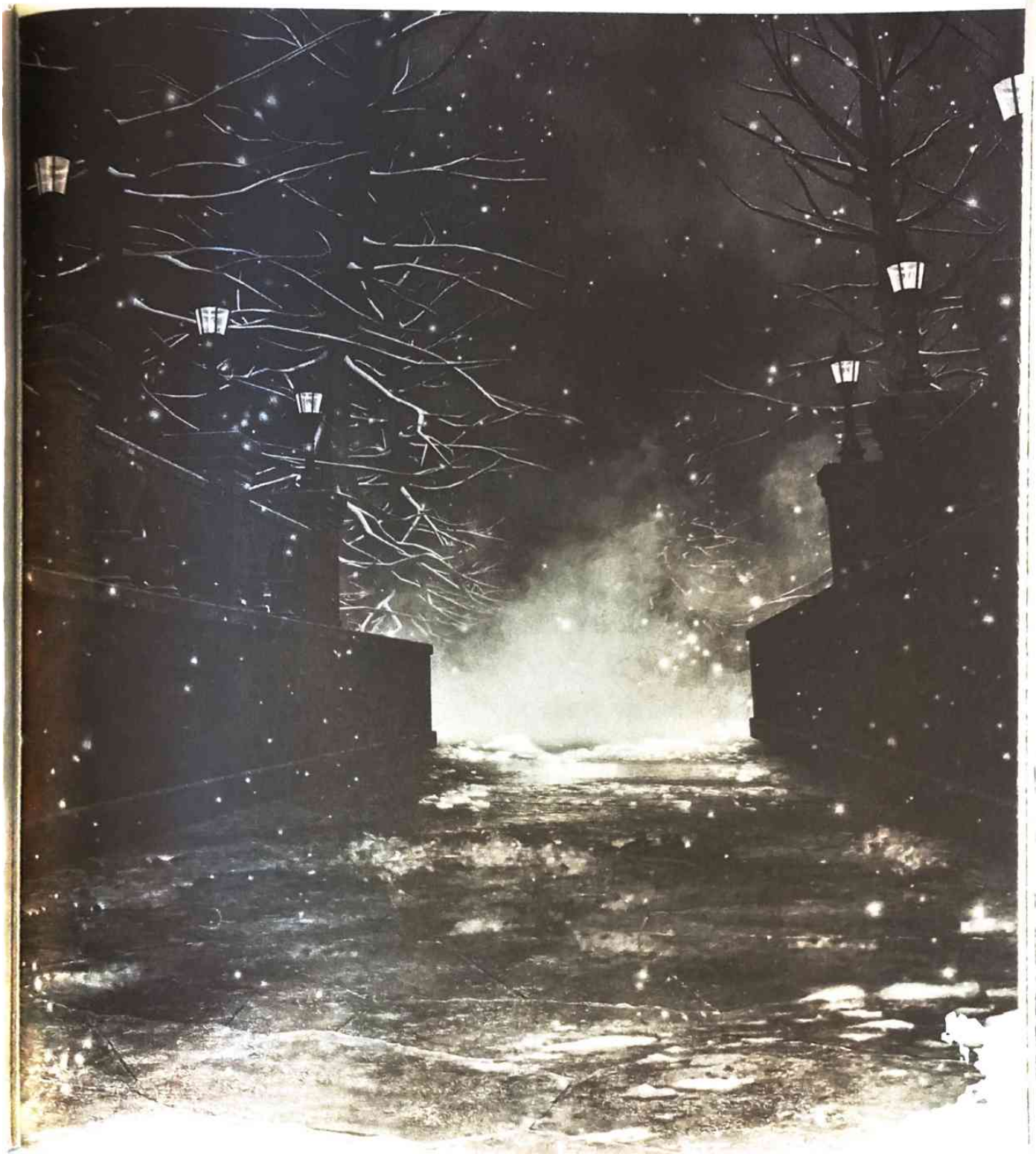
"Kusura bakma, televizyonda öyle denilince şaşırdım ve soruverdim düşünmeden."

Esin cevap vermeyip Meryem'in yatağının ucuna oturdu. Sırayla kanalları gezerek giydiği elbise ve eskort olduğu yönündeki iddiaları dinledi. Okuldaki aptallar olmasa aldırmazdı bu habere ama okul, tam da finallere az kalmışken çekilmez olacaktı. Gitmese derslerden geri kalırdı. Notları isteyebileceği bir arkadaşı da yoktu sınıftan. Bugün yaptığı gibi dersleri asmak şu durumda onun için imkânsızdı. Psikolog olup hastalara bakabilmek için yüksek lisans yapmak şarttı ve bunun için de okul notları önem taşıyordu. Tek hırsı dersleri olan biriydi ve hayata tutunduğu bu tek dalı da öylece bırakmaya niyeti yoktu. Neleri atlatmıştı o, dedikodularla mı baş edemeyecekti?

Gündüz kuşağındaki tüm magazin programlarında konuşulmak neyse de okulun bahçesinden içeri girdiği andan itibaren hakkında konuşulması dayanılmazdı. Herkes onun geçmesiyle gülüşüp fısıldaşıyor ya da Tarkan'ın yorumladığı, bir dönemin hiti olan Fındıkkıran şarkısının, "Seni gidi fındıkkıran, yılanı deliğinden çıkaran, kaderim püsküllü belam, yakalarsam muck muck!" dizelerini söylemeye başlıyordu. Görünmez olmayı dileyen birinin en son isteyeceği şekilde popüler olmuştu. Artık okuldaki herkes onu tanıyordu ve bu ani üne(!) yaraşır bir de lakabı vardı; Fındıkkıran!

9. BÖLÜM: KIŞ BALOSU

"Bir rüya, bir isteğin gizlice gerçekleşmesidir."
Sigmund Freud

Kapıdan içeri girip evin içinde yavaş yavaş dolaşmaya başladı. Her şey hatırladığı gibiydi. Klasik yemek odası takımının yanındaki duvar aynayla kaplıydı. Orada yansımasını görünce gülümsedi kendine. On yaşlarındaydı, üstünde en sevdiği çiçekli elbisesi vardı ve sarı saçları, dadısının hep yaptığı gibi örülüp başının üstünde taç yapılmıştı. Ama onu huzursuz eden iki şey vardı: İlki sessizlikti, ikincisi ise koku! Çok tuhaf bir koku vardı, nefes aldıkça genzini yakıyordu. Bir şey yanmıştı sanki. Koridorda yürümeye başladı ve yatak odasının kapısının altından gelen parlak ışıkları gördü. Korkarak kapı koluna dokundu ve yavaşça çevirdi.

Oda alevler içindeydi, çok sıcaktı. Her yer yanıyordu ve yangın yerinin tam ortasında, alevlerden bir elbise giymiş gibi görünen çok güzel bir kadın vardı. Kadın kendi ekseni etrafında dönerken Esin yüzünü az da olsa görebildi ve elini ağzına götürdü. Bu kendisiydi! Korksa da daha çok yaklaştı ve kadın aniden durunca onun kim olduğunu anladı: Annesiydi! Sadece çok daha gençti ve Esin'le aralarındaki benzerlikten ötürü onu kendisi sanmıştı. Saçları bile alevden olan güzel kadına dokunmak istedi Esin. Alevlere rağmen annesine sarılmak ve hasret gidermek. Birden yirmi yaşındaydı yine ve annesiyle aynı boydaydı. Elini annesinin yüzüne doğru uzatırken aniden annesinin güzel yüzü yanmış, derisi kararmış ve şekli korkunç bir canavarınki gibi olmuştu. O canavar dumanlar tüten ağzını sonuna kadar açıp Esin'e annesinin sesiyle haykırdı:

"Kaç!"

Esin ter içinde yataktan fırladı. Önce üstündeki yorgan ve battaniyeyi attı yere, sonra titreyen elleriyle yatağın başındaki su şişesini bulup hepsini içti. Gördüğü rüyanın tüm ayrıntıları kafasının içinde dönüp dururken kokuyu hatırladı. O garip yanık kokusu, annesinin yanmış bedeni ceset torbasında önünden geçirilirken burnuna dolmuştu. Yanık insan eti kokusu!

Midesinin aniden ağzına gelmesiyle banyoya koştu ve öğürerek kusmaya başladı. Tüm midesini boşalttıktan sonra yapış yapış terden ve üstündeki kusmuk kokusundan kurtulmak için duşa girdi. Duşun ardından odasına döndüğünde yere attığı yorganı ve battaniyeyi görünce sıcaktan ötürü kâbus gördüğünü düşündü.

O bir bilim insanı olmak için üniversiteye gidiyordu. Üstelik psikoloji okuyordu. Bu rüyanın da çok mantıklı bir açıklaması vardı: Yorgan ve battaniyenin altında sıcaktan bunalmış bedeni beynini bu şekilde uyarmış ve onu uyandırmıştı. Hepsi bu kadardı. Buna kendini inandırmak için aynı şeyi içinden tekrar edip dursa da kafasındaki minik bir noktanın itirazı, aklını korumak için kurduğu mantık terazisini yerle bir etmeye yetti. Madem sadece sıcaktan bunaldığı için yanarak ölen annesini rüyasında görmüştü, niye ona kaç dediğinde bunun Mikail'den ve Zifir Köşk'ten kaçması gerektiği anlamına geldiğini biliyordu?

Bu rüya oneirolojide, psikofizyolojik rüya diyerek alelade rüyalar kategorisine koyabileceği bir şey değildi. Uykuya yatılan fiziksel ortamın uyarıcı etkisiyle –sıcaklık gibi– en temel rüya türünü gördüğüne kendini ikna etmek istiyordu. Heyecanlar, sıkıntılar, korkular, bastırılmış duyguların açığa çıkmasıyla da psikolojik rüya kısmı devreye girip annesinin feci ölümü su yüzüne çıkıyordu. Bilimsel açıklaması bu kadar basitse niye annesinin öbür dünyadan ona haber getirdiğine inanan kalbi, hızla atarak akıl ve mantığını ele geçiriyordu? Bilinçaltı ona Mikail'den uzak durmasını haykırdığı için de rüyayı böy-

le yorumluyor olabilirdi tabii. Tıpkı Freud'un dediği gibi: *"Bir rüya, bir isteğin gizlice gerçekleşmesidir."*

On gündür Zifir Köşk'e gitmemişti, yani Mikail'i en son *Fındıkkıran Balesi*'ni izledikleri gece görmüştü. Yarın finalleri başlıyordu ve Hamit Bey'i arayıp final haftasının öncesi için de izin istemişti. Hamit Bey, on sekiz gün işe gelemeyecek olduğunu söyleyen Esin'e, tereddüt dahi etmeden ücretli izin vermişti. Bu konuşma esnasında magazin bültenlerini dolduran haberlerden iki taraf da bahsetmemişti. Belki de Hamit Bey, Esin hakkında çıkan çirkin haberler yüzünden kendini kötü hissettiği için ona hemen izin vermişti. En azından, Esin öyle olduğunu düşünüyordu.

On gündür okula gitmek ve ders çalışmak dışında hiçbir şeyle meşgul olmamıştı. Kaçan uykusunu fırsat bilip yine ders çalışmaya başladı. Aslında çalışacak çok da bir şey kalmamıştı. Yapacak daha iyi bir şeyi olmadığı için düzenli ders çalışan bir öğrenciydi. Şimdi sadece zaten bildiği şeyleri tekrar gözden geçirmek kalıyordu geriye. Bu sıkıcı işlemi tüm dikkatini vererek yapmaya başladı ki artık rüyasındaki annesinin yanmış yüzü gözlerinin önünden gitsin.

Telefonun alarmıyla uyandığında, ders çalışırken kanepede uyuyakalmış olduğunu fark edip sevindi. En azından dönemin ilk final sınavına uykusunu almış vaziyette girecekti. Okulda hâlâ onu görünce fısıldaşanlar olsa da final telaşı, hakkında dedikodu yapanların sayısında ciddi bir azalma sağlamıştı. Artık bir numaralı trend topik ders notlarıydı. Adı Fındıkkıran olarak anılmaya devam edilse de eskisi kadar dik bakışlara maruz kalmıyordu.

Sınavı beklediğinden de iyi geçmişti. Sınıf arkadaşları yeni yıl kutlamalarına katılırken odasına tıkılıp ders çalışmış olmanın mükâfatını alıyordu. Kâğıdını teslim edip sınıftan çıktığında Çınar'la karşılaştı.

"Nasıl geçti?"

"İyi." Ona sormayarak kabalık ettiğini anlayınca, "Senin nasıl geçti?" diye ekledi.

"Fena değildi. Aslına bakarsan pek çok soruda muallakta kaldım ama grup ödevinde iddialıyız. Senin ödevin nasıl gidiyor?"

Ödev konusunda konuşmak istemedi çünkü Mikail'i hatırlatacak her şeyden kaçınmak istiyordu. Final döneminde kafasının karışması, istediği son şeydi. O yüzden üstün körü, "İyi," diyerek geçiştirdi. "Benim gitmem gerek, yarınki sınavlar için tekrar yapmam gerekiyor."

Esin gitmek için yanından geçerken Çınar kolunu tutu. "Esin, ben çok özür dilerim. Geçen... yani o gün sana söylediklerim için."

"Önemli değil."

"Önemli çünkü sana hesap sormaya hakkım yoktu. Üstelik seninle arkadaş olmaya çalışırken bir arkadaşın asla yapmaması gereken şekilde davrandım sana: önyargılı. Kendimi sana nasıl affettirebilirim?"

Bu samimi özür ve Çınar'ın gerçekten mahcup olmuş ifadesi karşısında Esin, "Böyle düşünmen bile yeterli," dedi.

"Aslında benim kendimi affettirmek için başka bir teklifim var. O gün erkenden gitmek zorunda kaldın ve derslere giremedin. Bunlar o günkü notlar, sınavlardan önce işine yarar diye düşünüyorum."

Bir defterin sayfalarının fotokopisi olan kâğıtları alırken teşekkür etti. Çınar bundan cesaret alarak, "Yanlış anlamazsan, numaranı alabilir miyim?" diye sordu.

Esin numarasını vermenin mi, yoksa vermemenin mi daha mantıklı olacağını düşündü. Numarasını verirse Çınar ona yeşil ışık yaktığını sanabilirdi. Numarasını vermese belki de yalnızca arkadaş olmak isteyen Çınar'a, ortada fol yok, yumurta yokken potansiyel aday gözüyle baktığını düşündürüp komik duruma düşebilirdi. Esin bu ikinci olasılığın muhtemel diyaloğunu kafasının içinde seslendirince kararını verdi.

"Numaramı veremem çünkü bu aralar bir ilişki istemiyorum."

"Ben öyle bir şey demedim ki! Her numaranı isteyenin sevgilin olmak istediğini mi zannediyorsun?"

Muhtemel diyaloğa göre, utanç ve küçük düşme aynı anda nüfuz edip onu rezil edebilirdi. Esin, "Tabii olur. Hem bu iyiliğine karşılık başka notları istersen sana mesaj olarak atabilirim," diyerek numarasını başka sebeplerle vermediğinin altını çizdi. Çınar bu detaya takılmadan kocaman bir gülümsemeyle numarayı aldı ve kendi numarasını verdi.

Çınar'ın sırf sohbet edebilmek için bahsettiği ödev aklına gelince, günlerdir ertelediği ödevi tamamlamak zorunda olduğunu fark etti. Mikail zehirli bir yılan gibi yavaş yavaş ve sinsice aklına sokulup tüm benliğine hükmediyordu. Ona karşı hissettiği duyguları bastırıp ket vurdukça, zincirlenmiş bir canavar gibi daha hırçın, daha vahşi, su yüzüne çıkmak için fırsat kollar vaziyette pusuda bekliyordu. Acınası bir durumdaydı. Mikail, hiçbir şey yapmadan, yalnızca varlığıyla onu etkileyebiliyorken Esin'in varlığıyla bile ilgileniyor değildi. Aptal bir platonik âşık gibi hissetmemek için sürekli kendine aksini söylese de Mikail'in kusursuz bedeniyle bile nefesini kestiğinin bilincindeydi. Bu yüzden ondan uzak durmak istiyordu ama Mikail'e hayran olan bir parçası buna müsaade etmiyordu.

Okuldan eve döner dönmez Mikail hakkında aldığı notları derleyip temize geçerek ödevini tamamlamaya başladı. Sıra eski gazete kupüründeki habere gelince bu bilgiyi kendine sak-

layıp ödeve koymamaya karar verdi. Niye kendisine yalan söylendiğini bilmiyordu ama saklanan bir aile sırrını ifşa etmek etik bir davranış değildi. Ödevi bu haliyle bile çok ilgi çekiciydi zaten. Sonunda ödevini bitirdiğinde bir kahve yaparak kendini ödüllendirdi.

Hafif hafif yağan sulusepken karı izlemek için perdeyi ve tülü çekip camın kenarına oturdu. Binaların arasından görünen bir parça gökyüzüne bakıp kahvesini yudumlarken yine Mikail'i düşünmeye başladı. Kafasını sallayıp düşünceleri savmak için gözlerini kapattı. Tekrar gözlerini açtığında yolda cama doğru bakan haki renk yağmurluklu birini gördü. Kapüşonunu çekmiş, karşı kaldırımdaki bir ağacın altında dikiliyordu.

Camda art arda iz bırakıp görüşünü bulanıklaştıran sulu kar yüzünden kim olduğunu bir türlü anlayamadığı adamı daha net görebilmek için pencereyi açmak istedi ama hiçbir zaman doğru çalışmazdı zaten bu pencerenin kolu! Yine takılmış açılmıyordu, Esin kuvvetle bir iki kez asıldıktan sonra sonunda kolu çevirmeyi başardı ancak artık ağacın dibinde kimse yoktu. Kafasını dışarı çıkarıp yolu kolaçan etti fakat etrafta kimseyi göremedi. Bir an, niyeyse o adamı Mikail sanıp heyecanlanmıştı. Çünkü oradaki her kimse üzerindeki, Mikail'in yağmurluğunun aynısıydı. Kalbi hâlâ trampet çalarken aptallığına küfür etti.

Son final sınavına girdiği gün, siyah Mercedes Vito yine kapıda onu bekliyordu. Bu kez Esin'in tanıdığı ya da tanımadığı ama belli ki Fındıkkıran'ın kim olduğunu çok iyi bilen okul arkadaşları imalı bakışlar ve alaylı fısıldaşmalarla onu izliyorlardı. Esin apar topar arabaya binince Seymen arkasına dönüp selam verdi.

"Merhaba, Esin Hanım. Görüşmeyeli nasılsınız?"

"İyi."

"Tedirgin gibi bir haliniz var. Biri sizi rahatsız mı etti yoksa?"

"Hayır, birisi değil, tüm okul aslına bakarsan."

"Anlamadım?"

"Çıkan haberleri görmüşsünüzdür diye tahmin ediyorum."

"Evet. Çok saçma sapan şeyler yazılmış. Aslan Ailesi'ne uzun zamandır hizmet veriyorum ve hiçbir zaman yanlarında bir kadınla caka sattıklarını görmedim. Hemen anladım yalan olduğunu. Hem böyle sabun köpüğü haberler çabuk söner, sıkmayın canınızı. Okul arkadaşlarınız da bu durumu kısa sürede unutacaklardır."

"Pek öyle görünmüyor ama umarım dediğiniz gibi olur."

"Bugün okul sömestr tatiline girdi diye biliyorum, yanılıyor muyum?"

"Hayır, haklısınız."

"Uzun bir tatil hafızalarını temizler, unutur giderler."

"Benim en çok istediğim şey de bu." Esin filmle kaplı siyah camlardan dışarı bakarak, "Ama kolay kolay unutmayacak gibi kınayarak bakıyorlar," diye ekledi.

Arabayı park yerinden çıkarırken Seymen de onları izleyip aralarında konuşan öğrencilere baktı ve yarım bir gülümseyişle Esin'e dönüp, "Sizi kınamıyorlar, kıskanıyorlar," dedi.

Esin bu kıskançlığın nedenini anlamadığı için aslı olduğunu da düşünmedi hiç. Kıskanılacak neyi vardı? Eskort olduğunu düşünüyorlardı, bu iyi bir şey değildi ki kıskansınlar. Seymen'le aynı düşünceyi paylaşmadığı için cevap vermeyip camdan dışarıyı seyretmeye başladı.

Ödevini teslim etmişti bugün ve onun stresi de omuzlarındaydı. Her ne kadar dosyayı Mikail'in yalnızca adının baş harf-

lerini kullanarak oluşturmuşsa da imzaladığı gizlilik sözleşmesini ihlal ettiğinin farkındaydı. Hocası ödevi kamuya açacak değildi ama yine de huzursuzdu. Etik davranmadığı için suçlu hissediyordu.

Bu his köşkün kasvetli ortamına girer girmez daha da kuvvetle ortaya çıktı. Bazı korkuları olmasa çocukken Hamit Bey ve Mikail için çıkan kayıp haberini soruşturmak için Ayna'nın ağzını arardı. Onun yerine uslu durup sustu ve işine en çok özlediği yerden, Mikail'in antrenman odasından devam etti.

Mikail'i parendeler atıp iplerde salınırken izlemek en çok sevdiği şeydi. Her bir imkânsız hareket, hem insan vücudunun ruh kadar özgür olduğunu hem de istenirse neler başarılabileceğini ispatlar nitelikteydi. Bu hareketlerin hepsi Esin için imkânsızdı. Yerde yuvarlanmayı akrobasi veya jimnastik içinde bir kategoriye koymadıkları sürece bir yeteneğinin olduğu söylenemezdi.

O, tuttuğu halkaların ucunda sallanıp döndükçe sırtından kollarına doğru devam eden kanatlar açılıp geriniyor ve sanki Mikail gerçekten uçuyormuş gibi bir illüzyon yaratıyordu. Esin onun her hareketini, gökten düşmüş bir meleği izler gibi büyülenmiş halde ve hepsini aklına kazıyarak izliyordu.

Mikail bir meleğe yakışacak zariflikle yere indiğinde Esin odadan çıkması gerektiğinin farkına vardı. Gösteri bitmişti ve Mikail'in terden ışıldayan yarı çıplak bedenini çaktırmadan izlemeyi çok istese de gitmesi gerekiyordu. Birazdan Mikail duşa girecekti ve banyoya gidene dek onu kesecek olursa gazetelerde çıkan dedikodulardaki kadar ucuz hissetmekten korkuyordu. Sonuçta varlığına çok sık tepki vermeyen bir adama hayrandı. Özsaygısını koruyan her birey gibi, Mikail'in muhteşem vücuduyla ilgilenmiyormuş gibi yaparak odadan çıktı ve yan taraftaki kendi odasına girdi.

Finalleri bittiği için kendini kitap okuyarak ödüllendirdi ve akşam yemeği için aşağıya çağırılana dek okudu. Nilay onu ye-

meğe çağırıp yanından ayrılınca Esin de uzanıp kitap okuduğu yataktan kalktı ve odasından çıktı. Tam merdivenlere yönelmişken çalan telefonunun sesiyle durdu. Odasına geri döndü ama telefonunu hiçbir yerde bulamadı. Üstelik odasına girdiği andan itibaren telefonun zili daha da derinden gelir olmuştu. Tekrar koridora çıktığında sesin antrenman odasından geldiğini anlayıp odaya girdi ve çalan telefonunu ıslak saçlarla duştan yeni çıkmış Mikail'in elinde gördü.

"Telefonumu burada unutmuşum," diyerek Mikail'in elinden aldı. Ekranda *"Çınar arıyor"* yazıyordu. Esin bir an Mikail'in bu isme bakarken kaşlarını çattığını zannetti ama emin olamadı. Telefonu alıp odasına gitti ve uzun uzun, ısrarla çalan telefonu açtı.

"Alo."

"Merhaba, Esin. Bir an hiç açmayacaksın sandım. Nasılsın?"

"Telefonu nereye koyduğumu unutmuşum, bulmak biraz zaman aldı. Ben iyiyim, ya sen?"

"Ben de iyiyim. Şey... aslında seni arama nedenim yine bir davet. Bu akşamki sömestr sonu partisine gelmek ister misin?"

"Çok teşekkürler ama çalışıyorum. Şu an çalıştığım evdeyim hatta."

"Nerede peki bu ev? İstersen işin bitince seni arabayla almaya gelebilirim."

"Silivri'de, pek öyle hemen gelinebilecek bir mesafe değil maalesef."

"Anlıyorum. Peki, işin kaçta bitecek?"

"En geç bir saate özgür olurum."

"Harika! Çünkü saat henüz sekiz bile değil ve gelmek istersen parti zaten gece yarısı başlayacak."

Esin biraz düşündükten sonra bu teklifi geri çevirmek için geçerli bir neden olmadığını fark etti. Mikail'den uzak durmak ve kafasını dağıtmak için güzel bir fırsattı.

"Tamam," deyince telefonun karşısından bir sevinç nidası yükseldi. Bu aşırı sevinç gösterisi onu ürkütünce hemen bir ekleme yaptı. "Ama bu partiye birlikte gidiyor oluşumuz sadece arkadaşça. Çıkıyor falan değiliz, yanlış anlaşılmak istemiyorum."

Çınar'ın sesi biraz bozuk çıksa da Esin'in vazgeçmesinden korktuğu için, "Tabii ki sadece arkadaşız," diyerek onayladı.

"O zaman saat on bir buçuk gibi buluşuruz."

"Konum atarsan seni evinden alabilirim."

"Aslında iyi olur, benim evim Yenibosna'da bir ara sokakta çünkü."

"Olur, seve seve gelirim."

"Tamam, anlaştık o halde. Ama şimdi kapatmam gerek; malum, işteyim."

"Tabii tabii, seni telefonda oyaladığım için üzgünüm."

"Önemli değil, iyi akşamlar."

"Sana da."

Telefonu kapatıp kotunun cebine sıkıştırdı ve alt kata yemeğe indi. Herkes onu bekliyordu. Mahcup bir şekilde masaya oturup, "Beklettiğim için üzgünüm," dedi.

Ayna alaylı bir gülümsemeyle gözlerini devirirken Hamit Bey, samimi bir tavırla, "Önemli değil," dedi. "Nasılsın görüşmeyeli?"

"İyiyim efendim. Sorduğunuz için teşekkür ederim, siz nasılsınız?"

"Biraz yoğun bir dönemden geçiyorum, işim başımdan aşkın diyebilirim. Ama benim sıkıcı işlerim ailenin toplandığı bir akşam yemeği için uygun sohbet konuları değil. Senin derslerinden bahsedelim onun yerine, finallerin nasıl geçti?"

"İyi, gayet iyi."

Esin cevap verirken bir an bocaladı çünkü Hamit Bey'in bir imada mı bulunduğunu, yoksa havadan sudan konuşmak için mi derslerini sorduğunu kestiremedi. Acaba ödevinde Mikail'den bahsettiğini öğrenmiş olabilir miydi?

"Güzel, başarılı öğrencileri hep takdir etmişimdir. Aferin sana."

Hamit Bey'in cevabı üzerine boşuna endişelendiğine emin oldu. Daha hocası bile okumamıştı hem ödevleri, Hamit Bey bunu nasıl bilecekti ki? Bu eve geldiği günden beri iyice paranoyak olup çıkmıştı. Evin garip atmosferinin bundaki payını yadsıyamazdı tabii. Bir önceki ev sahibi Kont Drakula'ydı sanki ya da Esin fazla roman okuyordu. Her durumda, burası Esin'in tüylerini diken diken eden bir yerdi. Bu gece partiye gidip yaşıtlarıyla sarhoş olmak ona çok iyi gelecekti.

Yemek bitince Esin izin isteyip evine dönmek istediğini söyledi. Hamit Bey, "Elbette, zaten mesain bitti," deyip Seymen'i çağırtsa da Mikail'in kalkan kaşları sanki Esin'e hesap soruyorlardı. Esin, Mikail'den emin olabilseydi, yani o kalkan kaşların zannettiği anlama geldiğini bir tasdik edebilseydi hiçbir yere gitmezdi ama hayallere kapılmaktan korktuğu için bu riske girmedi. Mikail'in o mimiğini yok saydı ve teşekkür etti Hamit Bey'e.

Mikail dişleri gıcırdatan sert bir sürtme sesiyle sandalyesini itip masadan hışımla kalktığındaysa görmezden gelme sırası Hamit Bey'deydi. Mikail'in onun gitmesini istemediğine emindi artık fakat yine de bunu ondan duymayı istediğini fark etti. Evet, konuşmuyordu ama okuma yazması vardı. İstese bir kâğıda gitme yazabilirdi. Demek ki o kadar da önemli değildi onun için.

Ayna onu kapıya kadar geçirirken yine boş durmayıp laf soktuğunda içinde bulunduğu duygusal ikilemin gerilimiyle o da boş durmayıp cevabı patlattı bu kez.

"Ne bu acelen bu akşam Esinciğim?"

"Bir arkadaşıma söz verdim."

"Arkadaş? Yoksa hakkında çıkan eskort haberleri sayesinde gerçekten eskortluk mu yapmaya başladın? İyi para kazandırıyor mu bari?"

"Bilmem, metreslik daha çok kazandırıyor sanırım. Sen onu icra ettiğine göre..."

"O ne demek?"

"Anladın bal gibi de!"

"Kimmiş metres olan, anlamadım tabii ki?"

"Sadece Zifir Köşk'ün değil, Hamit Bey'in de keyfinin kâhyasıymışsın diyorum."

"Terbiyesiz!"

"Yalan mı? Bu eve geldiğim günden beri bana yapmadığın kalmadı, terbiyeyi senden öğrenecek değilim!"

Esin ön kapıyı çarparak evden çıktı ve soğuk hava yüzüne çarparken, laf sokmanın verdiği o gurur ve rahatlama hissiyle verandanın merdivenlerini inip Seymen'in önünde beklediği araca bindi.

Evine varır varmaz duşa girdi, ardından da saçlarını ve makyajını yaptı. Ne giysem diye düşünerek dolabını karıştırırken, özel kılıfı içindeki o malum elbise takıldı eline. Geri vermek istiyordu bu elbiseyi; gereksiz, pahalı bir hediyeydi. Meryem'in dediğini yapıp satsa zengin de olabilirdi tabii. Asla böyle bir şey yapmazdı ama. Öncelikle elbise zaten ona ait değildi ve diğer yandan da –en çok Esin'i etkileyen ve elbiseyi sevmesine

sebep olan–Mikail'le geçirdikleri harika geceyi hatırlatıyordu ona. *Fındıkkıran Balesi*'ni yan yana izlemişlerdi. Zenginlik ve gösteriş zerre umurunda değildi, tek düşündüğü paylaştıkları masalsı anlardı. Kendini büyülü bir masalda gibi hissetmişti. Konuşamayan yakışıklı bir prens ve sahip olduğu herkesi kaybetmiş, kimsesiz bir kız. *Peri masalından çok, acıklı Türk filmine benzedi*, diye düşünüp gülümsedi Esin.

Lise mezuniyetinde giydiği zümrüt yeşili, kadife ve şifondan yapılmış tuvaleti eline alıp değerlendirdi. Kadife kısım daha çok bir iç astarı şeklindeydi. Üstüne şifondan, kolları volanlı bir cüppe giyilince iki parçadan oluşan tuvalet tamamlanmış oluyordu. Bu gece yalnızca düz, askılı kolları olan ve dizlerinin hemen üstünde biten iç kısmını giyinmeye karar verdi. Ayağına giyeceği bir çift topuklu botla deri montunu ve çantasını da aldı. İşte hazırdı. Baleye gittikleri geceki gibi büyüleyici görünmüyor olsa da idare ederdi. Tek başına elinden bu kadarı gelmişti. Oysa o gün, o zarafete üç kişilik bir güzellik ekibi sayesinde ulaşabilmişti. Milyonluk elbiseyi hiç hesaba katmıyordu bile.

Çınar'a evinin konumunu attı ve beş dakika sonra çalan korna sesiyle camdan aşağı baktı. Çınar'ı bekletmemek için hemen odasından çıktı. Holde botlarını giyerken, elinde boş kupasıyla mutfağa çay almaya giden Meryem'le karşılaştı. Meryem, "Yine hangi baleye Fındıkkıran?" diye şakalaşınca, "Tövbe, daha baleye gitmem," diye karşılık verdi Esin. "Sömestr sonu partisine gidiyorum."

"Kiminle?" diye imalı bir sırıtışla sordu yine Meltem.

"Sınıftan bir arkadaşla."

"Ay ben de o televizyondaki yakışıklıyla sanıp heyecanlandım bir an. Okuldaki sünepeleri boş ver, o atletle çık bence."

"Atlet değil, jimnastikçi ve benimle ilgilenmiyor ki onunla çıkayım."

"İlgilense çıkarsın yani?"

Meryem'in imalı göz kırpışı üzerine iki kız da kahkahayı patlattı. Esin botlarını giyip doğrulduktan sonra, "Fena yakalandım kabul ediyorum ama gerçekler acıdır. Mikail sadece işim ve beni bir yerlere davet eden tek kişi de aşağıda bekleyen sınıf arkadaşım Çınar," dedi.

"Vay be! Kısmetin açıldı desene. Yakışıklının hakkını yeme ama. Seni baleye götürdü ya."

"O, ağabeyinin işi çıktığı için beraber gitmek zorunda olduğumuz bir davetti sadece."

"Öyle olsun bakalım, iyi eğlenceler. Senin Çınar aşağıda gerçekten kök salmadan git hadi."

"Tamamdır. İyi geceler."

Esin apartmandan çıktığında, Çınar'ı özenle hazırlanmış bir vaziyette onu beklerken buldu. Ne yaparsa yapsın, sıradan bir insan olarak bir meleğin karşısında hiç şansı yoktu. Onu Mikail'le kıyasladığı için kendine kızarak arabaya bindi Esin. Bu hem Mikail'e karşı bir şeyler hissettiğini ortaya koymaktı hem de Çınar'ı potansiyel erkek arkadaş olarak değerlendirmek demekti. İkisi de çok sakıncalı durumlardı oysa.

Partinin yapıldığı kulübe girdikleri andan itibaren sıkıntıyla kasılıp kaldı öylece. Hemen hepsi tanıdık yüzler olan okul arkadaşlarının yanında rahat hissedemiyordu bir türlü. Sanki hepsi bir açığını bekleyerek onu izliyorlardı. Önceleri, ne güzel, görünmezdi. O haberlerden sonra, çok lazımmış gibi birdenbire popüler olmuştu.

Çınar köşedeki masalardan birinde eğlenen arkadaşlarına el salladı ve birlikte o tarafa yöneldiler. Sınıftan beş kişinin

de olduğu grup Esin'i samimiyetsiz gülümsemelerle karşıladı ve sanki o dedikodular hiç yokmuş gibi davranarak aralarına kabul ettiler. Esin bunda Çınar'ın payı olduğuna emindi ve bu sahiplenilme için minnet duydu. Biralar içilirken konu geçen finallerdi fakat sıra *shot* atmaya gelince, oturup sohbet etmek yerine herkes ayaklanıp dans etmeye başladı. Esin masalarındaki iki kızla omuz omuza vermiş sallanırken belinde bir el hissedince irkilip hemen arkasını döndü. Çantasını elin sahibinin kafasına indirmek üzere kaldırdı ama belini tutanın Mikail olduğunu görünce donup kaldı.

Cevap alamayacağını bildiği halde şaşkınlıkla, "Senin ne işin var burada?" diye sordu.

Mikail daha da hareketlenen müziğin ritmine uyarak Esin'i kolları arasına alıp döndürmeye başladı. Kesinlikle kanında dolaşan alkolle alakasız olarak yandığını hissediyordu Esin. Bu, Barlas'a karşı asla hissetmediği bir duyguydu. Barlas'ı sevmişti, hem de çok sevmişti ama onunlayken hiç böyle teninin yandığı, içinde bir yılanın kıvrıldığı olmamıştı. Bu şehvetti ve ilk kez kanına girerken tekiladan çok daha hızlı sarhoş ediyor, başını döndürüyordu.

Çınar başta olmak üzere pek çok kişinin dikkati, ikilinin üzerinde yoğunlaşmıştı. Esin çalan Latin müziği eşliğinde, Mikail'in yönlendirmesiyle aklı başından uçup gitmiş gibi dans ediyordu. Çıkan tüm dedikodulara zemin hazırladığını ve daha çok konuşulacak malzemeye neden olacağını bildiği halde sırtını Mikail'in sert gövdesine yaslamış, onunla eşzamanlı olarak sallanıyor ve aynı ritmi tutuyordu.

Sürekli yabancı şarkılar çalan DJ birden Tarkan'ın unutulmaz hiti "Şımarık" şarkısını çalmaya başlayınca Esin hışımla aynı masada oturduğu, az evvel birlikte dans ettiği kızlara döndü. Hepsi hem gülüyor hem de şarkıya eşlik ediyorlardı. Şarkının çalınması onların isteğiydi! "Seni gidi fındıkkıran!"

diye Esin'in suratına bağırıyorlardı. Esin kaçmayı düşünürken, Mikail onu yine kollarının arasına aldı ve danslarına devam ettiler. Şoför Seymen'in çok daha önceden fark ettiği kıskançlığı, arkadaşlarının gözünde ancak şimdi görebiliyordu Esin ve bu, sarhoşluğun verdiği cesaretle daha da cesur dans etmesine sebep oldu.

Şarkı son bulana dek bedenleri birbirinden hiç ayrılmadı. Şarkının son notaları duyulurken Esin'in bir eli Mikail'in terli boynunda, diğeri ise gömleğinin açıkta bıraktığı göğüskafesinin tam ortasındaydı. Kalbi avucunda hızla atarken, Esin bu heyecanın nedeninin sadece dansla alakalı olmadığını düşündü. Kenetlenen bakışları ve birbirlerinin tenini ısıtan soluk alışverişleriyle bu tutku dolu anı bölen Çınar'ın sesi oldu.

"Partnerimi geri alabilir miyim?" diyerek ikisinin tam ortasında peyda olmuştu.

Esin, Mikail'in cevap veremeyeceğini bildiği için duruma el koyup, "Ben senin partnerin değilim. Bunu en başta belirtmiştim," dedi.

"Onunla bir ilişkin olmadığını da söylemiştin!"

"Yok zaten..." dedi Esin kafasını Mikail'den uzak bir yöne çevirerek. "Sadece dans ediyorduk. Bak, bunun için kimseye hesap verecek falan değilim. Gerçekten arkadaş olmak istiyorsan lütfen sınırı aşma."

"Öyleyse sen de hoşlandığın herifi kıskandırmak için beni maşa olarak kullanma bir daha, olur mu?"

"Öyle bir şey yok! Bunu da nerden çıkardın?"

"Bizim okulun sömestr sonu partisinde birden senin patronun peyda oluyor, ne tesadüf ama!"

"Gerçekten tesadüf! Yani en azından benim için öyle..."

Mikail nasıl olmuştu da Esin'in burada olacağını bilmişti. Konuşmasını mı dinlemişti yoksa? Buraya kadar gelmiş olması

kelimelerle ifade edeceğinden bile çok anlam içeriyordu. Açık açık Esin'i istediğini belirtmişti artık, peki Esin ne yapmalıydı şimdi? Herkesi haklı çıkarıp onunla hiç olmayacak bir ilişkiye mi başlamalıydı? Terden ıslanmış saçlarını eliyle sağ tarafa doğru atıp, "Çok içtim, eve gitsem iyi olacak," dedi.

Çınar'ın, "Bence de..." diyerek başladığı cümlenin gerisini duyamadı çünkü Mikail elinden tutmuş, onu kalabalığın içinden hızla çıkışa doğru götürüyordu.

Hâlâ bir şeyler söyleyen Çınar'ı geride bıraktı ve Mikail'le el ele dışarıya çıktılar.

Mikail birine mesaj attı ve kırmızı Ferrai Enzo'su iki dakika bile geçmeden kapıya geldi. Esin, erkeklerin spor araba ya da motor gibi tutkularını hâlâ bir çocuk gibi davranmalarına bağlıyordu. Pahalı oyuncaklardan başka bir şey değildi tüm bunlar. Yukarı doğru açılan kapılardan etkilenmek yerine, bıkkınlıkla gözlerini devirerek arabaya bindi. Son üç yıla dek tüm hayatı bu şekilde lüks arabalar, yatlar, jetlerle geçmişti.

Barlas'ın da sürekli değiştirdiği aşırı pahalı arabaları ve tutkunu olduğunu motorları vardı. Hatta o motorlardan biriydi hayatını alan. Gözleri dolunca Barlas'ı aldattığı hissi yine boğazına oturdu. Onu teselli etmeye gelirken ölmüştü ve Esin daha bir yıl yeni geçmişken, başka biriyle yeni bir ilişki düşünebiliyordu. Nasıl bir kız olmuştu? Suçluluk yanaklarını kızartınca ağlamamak için gözünü yoldan alıp telefonuna çevirdi. Mikail'in sohbet edecek biri olmadığını bildiği için telefonuyla oyalanıyormuş gibi yapıyordu.

Araba durduğunda, Esin evinin sokağında olduğunu fark ederek şaşırdı. Hızlı gittiklerini biliyordu, bu yüzden çabuk gelmiş olmaları normaldi ama Mikail onun ev adresini nasıl bu kadar net hatırlayabilmişti? *Fındıkkıran Balesi* dönüşünde Esin'i evine bırakmışlardı ve o zaman oturduğu yeri de öğrenmişti ama şoför o olmadığı halde yolu bu kadar net hatırlaması

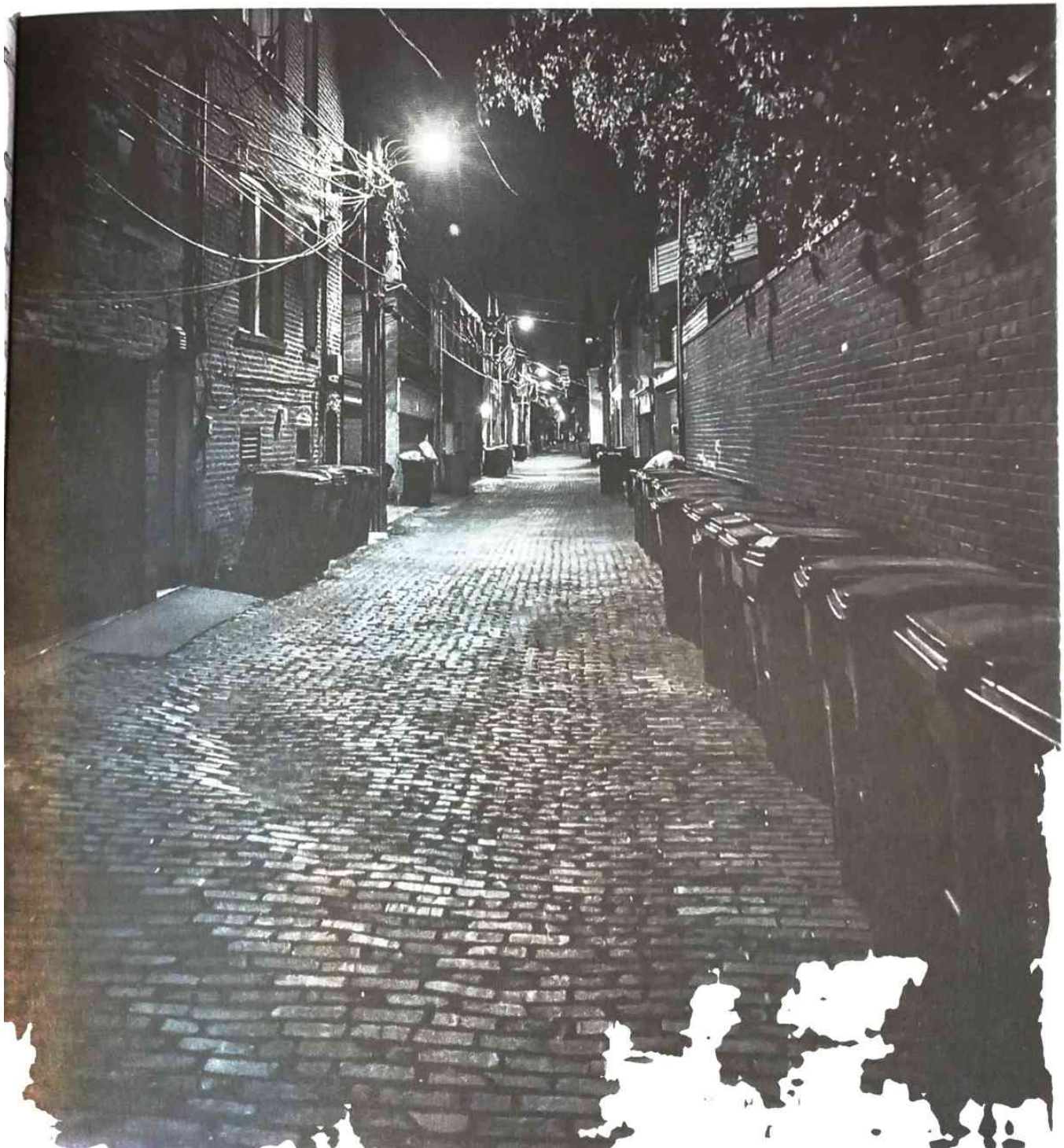
şaşkınlık vericiydi. Kendisi, on kez gittiği bir yeri bile adım başı sorarak bulurdu. Fakat Mikail hiç zorlanmadan yolu bulmuştu, tam olarak oturduğu apartmanın önündeydiler.

Kapılar açılınca arabadan indi ve Yenibosna, Şelale Sokak'a hiç yakışmayan bu parlak kırmızı arabayla ne kadar dikkat çektiklerini düşündü. Mikail de arabadan inmiş, hatta arabayı kumanda yardımıyla kilitleyip apartmanın önündeki çöp dolu üç basamağının dibinde Esin'e yetişmişti bile. Esin'in belini tutup onu kendine çevirdiğinde genç kızın gözleri çoktan yaşla dolmuştu. Suçluluk dolu bir hıçkırıkla, "Özür dilerim ama ben yapamam," dedi. Mikail'le öpüşmek ya da belki daha ileri gitmek Barlas'ın hatırasına hakaretmiş gibi geliyordu. Aklı hâlâ Barlas'taydı ama bedeni ve kalbine oy hakkı tanısa seçimleri kesinlikle Mikail'den yana olurdu.

Daha fazla Mikail'in önünde ağlayıp kendini rezil etmemek için, "Hem arabanı bu sokakta bırakırsan döndüğünde yerinde olmayabilir. Yenibosna'dayız sonuçta," dedi. Hâlâ gözlerinden yaşlar akarken yaptığı bu espri Mikail'i gülümsetti. O gülümseme Esin'in yüreğini yaksa da bir adım geri çekilip Mikail'in kollarından ayrıldı ve apartmana girdi. Merdivenleri ağlaya ağlaya ve topuklarını taş basamaklara vura vura hınçla çıkarken, uzaklaşan arabayı duydu. Gitmişti işte! O istemişti ve Mikail de saygı duymuştu. Her centilmenin yapacağı gibi... Kafası bu kadar karışıkken zaten sorunları olan Mikail'in hayatına girmek doğru olmazdı. Kendini yatağa bıraktı ve tüm makyajı gözyaşlarıyla yıkanıp akana dek ağladı.

10. BÖLÜM: KARANLIK GÖLGELER

"...ölü bedenler ve kayıp ruhlarla çevrili dünyasındaki etten kemikten tek insan..."

Sonraki birkaç gün işe çağrılmadığı için Mikail'e müteşekkirdi. Duygusal bir bunalımın eşiğinde geziniyordu ve biraz kendini toplamaya ihtiyacı vardı. Ayna'nın telefonda dediğine göre, Mikail de bir hafta sonra yapılacak olan Artistik Jimnastik Erkekler Türkiye Şampiyonası için konsantre olmak ve son hazırlıklarını tamamlamak için ekibiyle kampa gitmişti.

İki gün sonra Hamit Bey arayıp Mikail'in yarışacağı şampiyonaya davet ettiğinde, Esin'in evet demekten başka seçeneği yoktu. Aslında doğru olan, işi bırakmak gibi geliyordu ona ama Mikail birkaç parçası eksik bir yapboz gibi önünde dururken çekip gitmek içine sinmiyordu. Nefsine hâkim olup onunla bir gönül ilişkisine girmediği sürece sıkıntı çıkmazdı nasılsa.

Müsabaka gününde Seymen yerine Hamit Bey, kendi aracıyla onu almaya geldi. Yabancı bir şoför tarafından karşılanınca şaşkınlıkla, "Seymen nerede?" diye sordu. Şoför cevap vermek yerine arka kapıyı açınca, sorusunu yanıtlayan kişi arabanın arkasında oturan Hamit Bey oldu: "Bugün seni almaya ben geldim."

Hamit Bey'in yanına oturduğunda selam verdi ve daima soğuk bir ciddiyeti olan patronu yüzünden, aralarındaki tek konuşma bu selamlaşma oldu. Hamit Bey yol boyunca elindeki telefonuyla işlerini yönetirken Esin de etrafı izledi.

Üsküdar'daki Burhan Felek Kubbe Jimnastik Spor Salonu'na vardıklarında, daha önce basketbol, voleybol ya da futbol gibi

popüler spor dalları dışında atletizm ya da jimnastik müsabakaları izlemek için hiç spor salonuna gitmediğini fark etti. Tıpkı bale gibi, bu da hayatındaki bir başka fakirlikti. Para içinde yüzen ailesi zamanlarını niyeyse bu tarz sportif ve kültürel aktiviteler yerine, gösteriş yapıp kumar oynayarak harcamışlardı. Her özel günde, pahalı bir oteldeki ünlü bir pop şarkıcının konserine en ön sıradan yer ayırtır, masayı baştan aşağıya donatırlardı. Yeni yıl, sevgililer günü, ünlü bir cerrah olan babası için Tıp Bayramı... Ama hiç opera ya da baleye gittikleri olmamıştı. Aslan Ailesi'nin onu etkileyen farkı tam da bu noktada açığa çıkıyordu işte.

Spor kompleksine girdikleri an Esin'i bir heyecan sardı. Saat dördü yirmi geçe büyük erkekler yarışması başlayacaktı ama ondan önce, üçü yirmi geçe büyük erkekler genel ısınma vardı. O yüzden saat daha ikide gelip seyirciler arasındaki yerlerini almışlardı ve şimdi genç erkeklerin müsabakası vardı. Esin, genç erkeklerin yarışmasını izlerken, Mikail'in bu yeniyetmelerden çok daha iyi olduğunu fark etti. Sonunda genel ısınma için Mikail'in de içinde olduğu jimnastikçiler mindere çıktıklarında, elleri kızarana dek alkışladı. Mikail'in gözleri onu ve ağabeyini bulunca, "Bizi gördü!" dedi ve heyecanla el salladı.

"Geleceğimizi biliyordu zaten."

Hamit Bey'in bu hatırlatması üzerine biraz aptal gibi hissetti ve suratındaki gülümseme silinirken havadaki elini indirdi. Mikail'in ısınma esnasında bile rakiplerinden iyi olduğunu düşündü ama bu spora çok yabancı olduğu göz önünde bulundurulursa bu taraflı bir fikirdi. Sadece Mikail'i tuttuğu için böyle düşünüyordu.

Yer, kulplu beygir, halka, atlama masası, paralel ve barfiks olmak üzere altı kategoride yarışacaklardı ve bu yarışmadan alacağı dereceye göre bu yılki olimpiyat takımına girmeye hak kazanabilecekti Mikail.

Sonunda sıra yarışmaya geldiğinde, Mikail'in her bir hareketini kalbi ağzında izledi. Hamit Bey hafifçe Esin'e doğru eğilip, "Şimdi The Çolak hareketini deneyecek," deyince heyecanı iyice arttı. İki elini burnunun altında birleştirip nefesini tutmuş bekliyordu ama o sırada telefonu çalınca dikkati dağıldı. Telefonunu kapatmak için eline aldığında ekrandaki mesajı görüp durdu.

"Çok acil, hemen aç. Baban."

Babası, anneannesinin cenazesine bile gelmemişti, hatta o zaman aramaya bile tenezzül etmemişti. Şimdi ne sebeple aradığını merak ederek, "İzinizle," deyip Hamit Bey'in yanından kalktı. Seyircilerin arasından ilerleyip merdivenlere ulaştı ve salondan çıkıp bayanlar tuvaletine girdi.

Üçüncü aramada, ısrarla çalan telefonu açtığında babasının ilk söylediği, "O çocuk kimdi?" oldu.

Esin şaşkınlıkla, "Kim?" diye sordu.

"O baleye gittiğin çocuk, kim o?"

Esin bedenini saran öfkeyle patlayıp, "Bana hesap mı soruyorsun?" diye bağırdı. "Annemin toprağı soğumadan başka bir kadınla çekip gittin! Anneannemin cenazesi için bile aramadın! Barlas öldü, haberin bile olmadı! Ama tutmuş bana bir erkek için hesap sorabileceğini sanıyorsun!"

"Esin, kızım beni dinle! Barlas'ın öldüğünü biliyorum. Şimdi konu Barlas ya da annen değil! Uzak dur o heriften de, tanımadığın başkalarından da! Eskortluk yapmak ne demek hem! Paran yoksa hemen yollarım! Parolamız Nemo, hatırlıyorsun değil mi?"

"Barlas'ın öldüğünü bilmene rağmen beni aramaya ya da nasıl olduğumu sormaya lüzum görmedin, öyle mi? Ama şimdi

ilgili baba damarın tuttu ve kızın kötü yola düşmesin diye mi aradın? Arama! Sakın bir daha arama!"

Esin telefonu hışımla kapatıp bir klozete oturarak ağlamaya başladı. Kızı mutsuz mu, sağlıklı mı, iyi mi diye değil de bunca zamanın ardından eskort mu oldu diye arıyordu! Ne düşünceli bir baba(!) Onu terk etmeden önce, "Tehdit altındayken bana ulaşman gerekirse Kayıp balık Nemo demen yeterli, o zaman başının belada olduğunu anlarım," diyerek çocukken oynadıkları bir oyunu parola haline getirmişti.

Yüzünü yıkayıp salona döndüğünde Hamit Bey'i keyifsiz bir vaziyette buldu. O soramadan Hamit Bey, "Hareketi yapamadı," dedi. "Ama yine de birinci olabilir bence çünkü Çolak'ın kendisi bu müsabakada yarışmıyor ve rakipleri arasından henüz Mikail'i geçen olmadı."

"Güzel. Yani hareketi yapamaması kötü olmuş ama birincilik şansının devam etmesi çok güzel." Babasıyla aralarında geçen kısa konuşma yüzünden aklı hâlâ allak bullaktı ve doğru düzgün cümle kurmakta zorlanıyordu. Hamit Bey de bunu hemen fark etti.

"Sen iyi misin? Ağladın mı?"

"İyiyim," diyerek bakışlarını kaçırdı Esin.

"Kötü bir haber mi aldın?"

"Hayır. Sadece... ailevi meseleler."

"Yapabileceğim bir şey varsa..."

"Yok, efendim, yine de sorduğunuz için teşekkürler."

Yarışmanın geri kalanı ve ödül töreni boyunca bir daha hiç konuşmadılar. Mikail, Hamit Bey'in tahmin ettiği gibi birinci oldu ama hiç mutlu görünmüyordu. *Hareketi yapamadığı için yüzü düşmüş*, diye düşündü Esin.

Mikail'in ve dereceye giren diğer sporcuların madalyalarının takılmasının ardından güzel bir genç kız, hepsine çiçek bu-

keti verdi. Kız, buketleri verirken gözünü Mikail'den ayırmıyor, sürekli ona gülümsüyordu. Esin, tuhaf bir şekilde sırıtık kızın Mikail'e olan ilgisinden rahatsız olduğunu fark etti.

Salon dağılmaya başladığında Esin, "Ben Mikail'e bir baksam iyi olacak," diyerek Hamit Bey'den ayrıldı ve soyunma odalarına giden koridora girdi. Sağına soluna bakınıp Mikail'i bulmaya çalışırken yangın çıkışına yakın, yarı karanlık bir köşede Mikail'le az evvel çiçek buketi veren sırıtık kızı gördü. Anlaşılan, Mikail'e verdiği buketi yeterli bulmamış ve fazlasını verebilmek için de hiç vakit kaybetmemişti.

Mikail, kızın koyu kahve saçlarını ensesinden kavramıştı ve onu duvara sıkıştırmış, ateşli bir şekilde öpüyordu. Yüreğinde hayal kırıklığının mı, yoksa kıskançlığın mı daha ağır bastığını söylemek zordu. Onu fark etmemeleri için sessizce gerilemeye başladı ama daha iki adım atmışken Mikail onu gördü. Dudaklarını kızdan ayırıp Esin'e baktı.

Esin, "Özür dilerim, rahatsız ettim," diyerek arkasına döndü ve hızlı adımlarla koridorun çıkışına yöneldi. Daha yolun yarısında Mikail ona yetişip kolunu yakaladı.

"Ne var?" diyerek kolunu çekip kurtardı Esin. "İşini bölmek istemem! Git, kız arkadaşın beklemesin."

Mikail, sanki Esin hiç konuşmuyormuş gibi onun elini tuttu ve Esin birkaç kez elini çekmek için uğraşsa da parmaklarına mengene gibi kenetlenen güçlü parmakları aralayamadı bile. Sonunda vazgeçti ve koridorda beraber ilerlediler. Otoparka vardıklarında Hamit Bey'in onları el ele görmesinden çekindiği için Esin elini aniden çekti ve Mikail boşta bulunduğundan elini kolayca kurtarabildi. Onları bekleyen arabaya bindiklerinde Hamit Bey kardeşini tebrik edip ona sarıldı. Yol boyu Mikail'in hastalığı hepsine bulaşmış gibi kimse konuşmadı. Esin'i evine bıraktıktan sonra yollarına devam ettiler.

Meryem bir fincan kahve eşliğinde onu odasına davet ettiğinde, birlikte kahve içip havadan sudan konuşmaya başladılar. Sohbet sırasında, odadaki televizyon da açıktı ve her ikisinin de ekrana baktığı yoktu ama spor haberlerinde Mikail'in adı geçince Esin pür dikkat babasından gelen telefon yüzünden kaçırdığı kısmı izlemeye başladı. Mikail daha önce Esin'in gözleri önünde defalarca başarılı bir şekilde yaptığı hareketi bu kez yapamamıştı çünkü başlarken bir şey dikkatini dağıtmıştı. Esin ilk başta çözemediği bu durumun nedenini, gösterinin ikinci tekrarını izlerken anladı. Mikail'in gözü halkalara tutunmadan saniyeler önce, seyircilerin olduğu tribünlere takılıp kalıyordu ve sonrasında da bir türlü konsantre olamıyordu. "Ben gittiğim için dikkati dağılmış," diye mırıldandı Esin. Meryem, "Bana mı dedin?" diye sorunca, "Hayır, kendi kendime konuşuyorum öyle," dedi.

Mikail'in üzerinde böyle bir etkisi olabileceğini hiç düşünmemişti. O gece aniden partiye çıkagelmesi, o tribünden kalkıp gitti diye dikkatinin dağılması... Acaba Mikail de mi aynı çekimin etkisindeydi? Esin ne zaman ona yaklaşsa ya da onu düşünse aklı başında değilmiş gibi davranıyordu. Peki aynı şey ya Mikail için de geçerliyse... Bunun ihtimali bile Esin'in yanaklarının kızarmasına, yüzünde kocaman bir gülümsenin belirmesine ve kalp atışlarının hızlanmasına sebep oldu. Belki de Ayna, onu Mikail'in hayatındaki diğer kızlara benzeterek yanılmıyordu.

Meryem şaşkın bir vaziyette, "Çocuk hareketi yapamadı ve sen sırıtıyorsun! Aradaki bağlantıyı kuramadım," dedi. Esin'in gülümsemesi iyice genişlerken, "Hareketi ben o esnada tuvalete gittiğim için yapamadı sanırım," diye cevapladı.

"Vay be! O da sana abayı yakmış desene?"

"Bilmiyorum ama ihtimali bile heyecanlandırdı beni."

"Fark ettim onu. Seni hiç bu kadar canlı görmemiştim."

Ne doğru bir tespitti! Üzerine ölü toprağı serpilmiş gibi gezen Esin'den eser yoktu bu aralar. Mikail'in adı yetiyordu canlı hissetmesi için. Çoğu zaman bir kafa karışıklığını da beraberinde getirmesine rağmen ve her ne kadar imkânsız, ulaşılamaz olsa da onunla ilgili her şey hayat dolu hissetmesine neden oluyordu. Mikail; annesi, anneannesi ve Barlas'ın kayıplarının ardından, ölü bedenler ve kayıp ruhlarla çevrili dünyasındaki etten kemikten tek insandı. İlk kez, *neden olmasın*, diye düşündü. Ölülerle yaşamak için fazla gençti ne de olsa. Yeniden hayata dönmek için Mikail'le bir şansı olursa bunu kullanacaktı. Bir kez daha mutlu olmayı deneyecekti, belli mi olurdu belki de felek bu defa yüzüne gülerdi.

Meryem'e dönüp, "Aç mısın?" diye sordu. "Benim karnım kazınıyor da."

"Sen öyle deyince ben de acıktım şimdi ama bu saatte açık yer bulabilir miyiz ki?"

"Anacaddedeki tantunici yirmi dört saat açık."

"E ne duruyoruz o zaman?"

İki arkadaş hızlıca montlarını üstlerine geçirip dışarı çıktılar. Tantunileri yerken ikisinin keyfine de diyecek yoktu. Yıldırım Beyazıt Caddesi, gece geç saatlere kadar açık olan *fast-food* restoranları sayesinde ışıl ışıldı. Tüm masaları dolu olan tantunici de sohbet eden müşterileriyle cıvıl cıvıldı. İki genç kız bu yüzden ne tantunileri yerken ne de keyif çaylarını içerken saatin ne kadar geç olduğunun farkına varabildiler. Tantuniciden çıkıp hâlâ bir sürü insanın bulunduğu anacadde boyunca yürürken de bir sorunla karşılaşacaklarını hiç düşünmediler. Farkında değillerdi ama üç kişi tarafından takip ediliyorlardı.

Evlerinin olduğu Şelale Sokak'a girdiklerinde tüm o ışıklar ve kabalık geride kaldı. Tenha ara sokakta Esin içgüdüsel olarak ilk tehlikeyi sezdi, sonra da duvardaki iki gölgeyi fark etti. Çaktırmadan omuzunun üzerinden arkasına bakıp Meryem'e, "İki herif bizi takip ediyor," diye fısıldadı. Meryem alenen arkasına dönüp, "Belki onlar da bu sokakta oturuyordur," dedi. Esin bu konuda tartışmak yerine arkadaşına, "Hızlan!" diye komut verdi ve ikisi koşar adım apartmana doğru ilerlerken önlerine çıkan üçüncü bir kişi, "Nereye gidiyorsunuz güzel kızlar?" dedi. Karmanyolacı tipli adamlardan biri, "Bence gitmezler bir yere kardo. Uslu uslu bizimle gelirler," diye cevap verdi.

Tam Tiyatro Prizma Sanat Evi'nin önünde sıkıştırmışlardı onları ve kafaları bir milyon olan bu torbacıların niyetinin iyi olmadığını anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu. Yaşları en fazla Esin'le aynıydı, hatta birisi on sekizden küçük görünüyordu ama bu, onların çok tehlikeli oldukları gerçeğini değiştirmiyordu. Esin, Meryem'in elinden tutup ani bir hareketle önlerindeki adamı geçmek için koştu ama gecenin sessizliğini yaran mekanik bir ses ve metalik bir ışıltıyla olduğu yerde durmak zorunda kaldı. Tam Meryem'in bedeninin önünde sustalı bir bıçak parlıyordu. Meryem titreyen bir sesle, "Evimize gitmek istiyoruz sadece," dedi.

"Bizi de alırsanız olur," dedi yavşakça bir ifadeyle, bıçak çeken adam.

Esin, Meryem'in aksine sert bir sesle, "Polisi arıyorum hemen!" diyerek telefonunu çıkardı. İşte her şey o anda oldu! Arkadaki en genç çocuk Esin'in telefonunu almak için hamle yaparken birden, "Anan!" diye feryat edip yere düştü. Esin'in ayaklarının önüne düşen çocuğun sırtına saplanmış çift taraflı bir avcı bıçağı vardı. Meryem çığlık atarak bir adım geri çekilirken diğer iki adam önce yerdeki arkadaşlarına sonra da bıçağın geldiği karanlığa baktılar. Biri yerdekine yardım için eğilirken bıçak çeken, "Kim var lan orada?" diyerek ileri atıldı.

Esin tir tir titreyen Meryem'in koluna girerek, bu karmaşadan yararlanıp apartmana ulaşmak için gerilemeye başladı. Yerde yatan çocuğun sırtındaki bıçağın kabzası çok güzeldi ve Esin bu bıçağı bir yerden hatırladığını fark etti. Yine de durup bu gizemi çözmek için hiç doğru bir zaman değildi. Onları sıkıştıran bu karmanyolacı tipler sokağın başına doğru ilerleyip onlardan uzaklaşırken kaçıp apartmana girmek en güvenlisiydi. Apartmanın kapısına vardıklarında, Esin hızla cebinden anahtarını çıkarıp sokak kapısını açtı ve apartmana girmeden önce son kez kafasını kaldırıp arkasına baktı. Karanlıkta ilerleyen birini gördü. Kapüşonuyla yüzünü kapattığı için kim olduğunu seçemedi ama. Hatta gizemli adama dair görebildiği tek ayrıntı, bir sokak lambasının altından geçerken gözüne takılan haki renk yağmurluk oldu. Onları kurtaran kapüşonlu adam her kimse çok iyi dövüşüyordu, çünkü adamların ağızları burunları kan içinde kalmıştı. Esin kurtulmalarına vesile olanın kim olduğunu bilmediği için arkadaşıyla birlikte hemen içeri girdi ve sokak kapısını kilitledi. Apar topar merdivenleri çıkıp kendilerini daireye attıklarında, kapıyı üç kez kilitleyip sürgüyü çekti. İçinde, sadece yağmurluğunu gördüğü gizemli adamı tanıdığına dair güçlü bir his belirince bıçağı hatırladı. Mikail'in yastığının altından çıkardığı bıçaktı!

Pencereye koşup perdeyi araladı ve sokağa baktı ama bu bakış açısından hiçbir şey görünmüyordu. Risk alıp balkona çıktığında haki renk yağmurluk giyen o adamdan eser yoktu ama yerde cansız gibi yatan üç bağımlı vardı. Balkonda öylece dikilirken, karşı camlardan başka insanların da yerde yatanlara bakıp telefonlarına sarıldıklarını gördü. Soğuk havayla alakasız şekilde titreyen Esin, polis gelene dek balkonda dikilip bekledi.

Polis yerdeki adamları kaldırıp ambulansa bindirmek yerine etraflarını sarı bir şeritle çevirince, elini ağzına götürüp iç çekti. Elini yüzünü yıkayıp sakinleştikten sonra su içmek için mutfağa giren Meryem, balkonda dikilen Esin'i görünce, "Deli

misin kızım?" dedi. "İçeri girsene! Oturduğumuz yeri öğrenip gelirler sonra."

"Gelemezler," dedi Esin donuk bir sesle.

"Ne? Nasıl o kadar eminsin bundan?"

Merakına yenilen Meryem balkona, arkadaşının yanına çıktı ve elini kalbinin üstüne koyarak, "Polis gelmiş, iyi bari," dedi. Ancak sonra, gelen ambulansı ve yerdekilerin ceset torbalarına konulduğunu görünce o da elini ağzına kapatıp iç çekti. Esin'in ne demek istediğini şimdi anlamıştı. Şaşkınlıktan donup kalmış olan Esin'i tutup içeri götürdü ve sakinleşmesi için su verdi. Esin, sudan bir yudum alıp, "Galiba katili tanıyorum," dedi.

"Ciddi misin? Kim peki?"

"Mikail!"

"Yok artık! Emin misin?"

"Değilim ama o bıçağın aynısından onda da vardı ve sanırım yağmurluğun da aynısından vardı."

"Sanıyor musun, var mıydı?"

"Emin değilim çünkü çok yağmurlu bir gecede görmüştüm, onun üstünde de haki renk bir yağmurluk vardı ama modeli aynı mıydı bilmiyorum."

"Aynı yağmurluk ya da bıçaktan başka pek çok kişide olabilir. Boyu ve eşkali uyuyor mu?"

"Yüzünü göremedim hiç. Az evvel gördüğümüz kişinin boyu hakkında da bir fikrim yok çünkü öldürdüğü adamlardan birinin üstüne eğilmişti."

"Yine de o olabilir diyorsun ama?"

"Bilmiyorum ama neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Seni korumak için olabilir mi?"

"Beni korumak için birini öldürmek zorunda değildi!"

"Esin, yerinde olsam çok dikkatli davranırdım. Anlattıklarına bakılırsa bu Mikail saplantılı bir sapık gibi seni takip ediyor olabilir."

Esin cevaben bir şey söyleyemeden, iki kızın ödünü koparan bir şey oldu ve Esin'in montunun cebinden bir ışık yayıldı. Telefondan gelen bu zamansız parıltı ikisini de korkutmuştu. Esin bir bildirim, arama ya da mesaj görmeyi bekleyerek telefonu eline aldı fakat telefonun ekranı bomboştu. Dokunmatik ekranın kendi kendine çalıştığını düşünüp telefonu yatağa attı.

Kapılarının önünde işlenen cinayetten sonra iki arkadaş dışarı çıkmaya korkar olmuşlardı. O gece olay yerine gelen polisler kızların kapısını hiç çalmayınca Esin, "Karakola gidip ifade vermeliyiz," dedi.

"Esin, ne diyeceğiz? Biz birini gördük ama ne yüzünü ne de eşkalini biliyoruz mu diyeceğiz? Komik olur, hatta belki de durduk yere şüpheli durumuna düşeriz."

"Niye şüpheli durumuna düşelim? Hem bizim bir aile dostumuz polistir, onu ararım çok zorda kalırsak."

"Ee, şimdi arayıp anlatsana durumu!"

"Şimdi olmaz, zorda kalırsak."

"Niye? Çok mu meşgul bir insan?"

"Öyle. Eski emniyet müdürü."

"Emniyet müdürü tanıdığın varsa bence bu durumları ona anlatman lazım. Ölen herifler çok da umurumda değil gerçi."

"Olur mu? Ne olursa olsun cana kıyıldı! Yapan bulunup cezasını çekmeli."

"Can da kimin canı? O müphem herif yetişmese bize tecavüz edip öldürecek olan bağımlıların canı! Çok özel insanlar tabii(!)"

"Meryem, o bağımlılardan biri on sekiz yaşında bile değildi."

"Kızım Polyanna mı kaçtı senin içine? Bak bu haber sitesinde ne yazıyor ölenler hakkında..."

Meryem telefonunu Esin'e yaklaştırıp okumaya başladı. "Dün gece saat üç sularında Yenibosna, Zafer Mahallesi'nde üç torbacı öldürüldü. Ölen A.K. (27), S.F. (23), B.T. (17)'nin hırsızlık, gasp, cinsel saldırı, uyuşturucu satıcılığı, adam yaralama gibi pek çok farklı suçtan sabıkaları vardı. Olayı araştıran ekipler, bunun uyuşturucu çeteleri arasındaki bölge kavgası nedeniyle olduğunu düşünüyor."

Esin derin bir iç çekip Meryem'in haklı olduğunu kabul etti; ölen adamlar pek de arkasından üzülüp ağlanacak tipler değildi. Yine de katilin ortaya çıkmasını istiyordu.

Telefonunun ekranı aydınlanınca telefonunu eline aldı fakat yine durduk yere açılmıştı ekran. Meryem de durumu fark edip, "Yine mi ekranı açıldı?" diye sordu.

"Evet, son bir iki gündür hep böyle ama anlayamadım ne olduğunu?"

"Ekranı bozuldu bence, servise yolla sen onu."

"Garantisi bitti, yetkili teknik servis bir telefon parası daha ister şimdi. Hem onlara yolluyorsun telefonu bir ay geri vermiyorlar. Tamirciye götürürüm daha iyi."

"Sen bilirsin."

"Bak yine yanıp söndü!"

Ekran birkaç kez daha açılıp kapanınca bir telefon tamircisine gitmek farz olmuştu. Pek hevesli olmasa da mecburen dışarı çıktı. Cinayetten iz bile kalmayan kaldırımda yürürken anıları

canlanınca içi ürperdi ve izlendiğinden korkarak koşar adım kendini anacaddeye attı. Kalabalıktan nefret ederken, bu insan keşmekeşi birden kendini güvende hissettiği tek yer olmuştu.

Yıldırım Beyazıt Caddesi üzerinde, karşısına ilk çıkan telefon satışı ve tamiri yapan dükkâna girdi. Küçük dükkânda üç duvar ve bir camekân olmak üzere her yer telefonlarla kaplıydı. Telefonunu tamirciye uzatıp ekrandaki bozukluğu anlattı. Tamirci telefonu alıp kontrol ettiğindeyse izlendiğine dair korkularının yersiz olmadığına emin oldu.

"Ekran mı bozulmuş?" diye sordu adama.

"Yok ablacığım, ekranda sorun yok."

"E ne var o zaman? Olmadık yerde donuyor, sonra kendi kendine ekranı açılıp kapanıyor."

"Çok kıskanç bir sevgiliniz mi var?"

"Hayır? Ne alaka?"

"Telefonunuza casus yazılım yüklenmiş."

"Anlamadım, nasıl yani?"

"Yazılımı yükleyen kişi, sen kiminle konuşsan ya da yazışsan bundan haberdar olur. Sonra tüm fotoğraflarına ve rehberine de erişebilir."

"Allah Allah! Kim yapar böyle bir şeyi?"

"Onu ben nereden bileyim abla. O senin bileceğin şey. Ama yakın çevrenden biridir, onu diyebilirim sana."

"Nereden biliyorsunuz yakın çevremden olduğunu?"

"Çünkü bu programı yüklemek için telefonu fiziksel olarak alması gerekir o kişinin."

"İyi de telefonum hep yanımdaydı benim."

"İyi düşün, hiç mi kaybetmedin ya da bir yerde unutmadın."

Adamın bu sözleri üzerine Esin'in gözünde, elinde telefonla Mikail'in görüntüsü belirdi. Kısa bir süre önce telefonunu onun

antrenman yaptığı odada unutmuştu. Bulduğunda ise telefonu Mikail'in elindeydi. O zamandan beri ekran yerli yersiz açılıp kapanıyordu. Üstelik Mikail, ne hikmetse Çınar'la gittiği partide de birdenbire ortaya çıkıvermişti. Nereye gittiğini bilmiyordu halbuki, nasıl olup da onu bulduğunu doğru düzgün hiç sorgulamamıştı.

Mikail'in hasta dosyasını, onunla paylaşmadıkları için okuyamamıştı. Belki de sadece mutist değil, aynı zamanda saplantılı bir sosyopattı da.

Tamirci, Esin'in kül gibi olmuş yüzüne bakıp, "Buldun galiba kim olduğunu?" dedi.

Esin kafasını sallayıp, "Telefonum en fazla kırk dakika yoktu yanımda, bu süre yeterli midir casus yazılım yüklemek için?" diye sordu.

"Ohoo... Yeter de artar bile abla."

Esin, ondan en az on yaş büyük olan tamircinin esnaf ağzıyla kendisine abla diye hitap etmesini artık umursamayarak, "Çok sağ ol ağabey," dedi. "Bu yazılımı silebilir misin peki?"

"Tabii ki ama elli lira fiyatı, baştan diyeyim."

"Para sorun değil, silin siz. Çok sağ olun tekrar."

Adam yazılımı silerken, Esin titreyen vücudunu durdurabilmek için küçük dükkânda bulduğu bir tabureye oturdu ve Hamit Bey'e ne gibi bir izahta bulunarak işten ayrılabileceğini düşünmeye başladı. Eğer Mikail ona takıntılıysa işten ayrılması yeterli olmazdı. Belki de Mikail'i daha çok kızdırıp daha kötü şeyler yapmasına neden olurdu. İşin içinden nasıl çıkacağını hiç bilmiyordu. Karanlık gölgeler etrafını sarmış onu boğarken rüyasındaki annesinin yanmış suretini hatırladı. Ona haykırıyordu:

"Kaç!"

11. BÖLÜM: BEDEN DİLİ

"Eğer konuşarak gürültü etmezseniz ağaçların fısıldaşmalarını, rüzgârın ıslığını, bu ıslığa karşılık veren kuşların cıvıldaşmalarını, havuzdaki suyun şırıltısını ve hepsinin birleşerek oluşturduğu müthiş harmoniyi özümseyebilirsiniz."

Hangi akla hizmet Zifir Köşk'e tekrar geldiğini kendine sorup duruyordu. Üç yıldır arayıp sormayan babası telefon açıp, tanımadığın herkesten uzak dur, demişti. Ölmüş annesi rüyasına girip kaçmasını söylemişti. Oysa o hâlâ saf gibi köşkte kendisine ayrılan odada oturmuş, Mikail'in gelmesini bekliyordu. Tabii bu kez bekleyişinin nedeni farklıydı. Hesap sormak, eteğindeki taşları dökmek için buradaydı bugün. Kafası telefonundaki casus yazılıma öylesine takılmıştı ki bugün evde Ayna dışında hiçbir çalışanın olmadığını fark etmemişti bile.

Tek düşündüğü, Mikail'in onu ve telefonunu sapıkça takip ediyor oluşuydu. Hamit Bey'e de söyleyecekti ve işten ayrılacaktı! Bu meseleyi kafasında enine boyuna düşünüp sonunda kararını almıştı; açık oynayacaktı ve önce Mikail'e haddini bildirecekti!

Mikail'in bahçeye yeni giren arabadan indiğini görür görmez odasından fırlayıp onun odasına koştu. Koçuyla yaptığı antrenmanlardan döndüğünde hep önce odasına uğrardı ve şimdi de öyle yapacaktı. Fakat bu kez, onu odasında çok sinirli dişi bir kaplanın beklediğini bilmiyordu. "O aslansa ben de kaplanım!" diye kendi kendine söylenerek odada volta atmaya başladı Esin.

Mikail içeriye girer girmez de esip gürlemeye başladı. Elindeki telefonu sallayarak, "Sen kendini ne zannediyorsun da telefonumu izliyorsun?" diye bağırdı. "Hiç öğrenemeyeceğimi mi sandın? Ama bak, sandığından zeki çıktım işte! Telefonuma

yüklediğin casus yazılımı buldum. Hangi hakla böyle sapıkça bir şeyi yaparsın? Sadece sıradan bir mutist değilsin sen, aynı zamanda sapık bir sosyopatsın!"

Son cümlesi üzerine, Mikail hışımla Esin'in üstüne yürüdü ama Esin'in canını yakmak yerine yumruklarını ve kendini sıkarak boynunda ve alnında mor bir damarın belirmesine sebep oldu. Burnundan soluyarak -kesinlikle mecazi anlamda değildi bu, arenadaki kızgın boğaların burunlarından duman çıkararak soluması gibi nefes alıyordu- Esin'i odasından dışarı attı ve kapısını kilitledi. Esin hem korkmuş hem de sinirlenmişti. Dengesiz bir adama diklenerek kendini tehlikeye attığının farkına yeni yeni varıyordu. Mikail inkâr ya da itiraz etmediğine göre, demek ki onu izliyordu! Gerçi o ana dek hiçbir duruma müdahil olmamıştı ki şimdi maruz kaldığı suçlama ve ithamlar için karşılık versin. Esin böyle düşününce biraz kötü hissetti fakat odasına girer girmez derin bir nefes alıp haklı olduğuna karar verdi.

Birisi telefonunu kurcalamıştı ve bu Mikail'den başkası olamazdı. Çünkü telefonuna ondan başka dokunan olmamıştı. Sapık biriyle aynı ortamda bulunmak aptallıktan başka bir şey değildi. Hesap da sormuştu, artık gidebilirdi. Bu eve getirdiği az sayıdaki eşyayı sırt çantasına tıkıp koşar adım merdivenleri indi. İkinci kata gelince önce Hamit Bey'in çalışma odasının, sonra da yatak odasının kapısını çaldı ama ikisinden de ses gelmedi. Hamit Bey'in nerede olduğunu sormak için evde Ayna'yı ve diğer çalışanları aradı ama kimse yoktu.

Bahçeye çıkıp etrafta kimseyi göremeyince kimseye haber vermeden çekip gitmeye karar verdi. Ana kapıya vardığında garajdan yeni çıkan Hamit Bey'in aracıyla karşılaştı. Batmak üzere olan güneşin kızıl ışıkları, arabanın filmle kaplı camları üzerinde dans ediyordu. Araba tam önünde durdu ve cam yavaş yavaş açıldı.

"Nereye Esin?" diye direkt sordu Hamit Bey. Ayna da hemen yanında oturuyordu.

"Evime," diye cevap verdi dik bir şekilde Esin. "İşi bırakıyorum."

"Sebebini öğrenmeyi çok isterdim ama vaktim yok. Uçağa yetişmem gerekiyor. O yüzden bu konuları erteleyip sadede geliyorum. İşi öyle kafana göre bırakamazsın. Dahası, bu hafta sonu Ayna dahil tüm personel izinli, yani Mikail evde tek başına kalamaz. Seni işe alma nedenim –tıpkı bu hafta sonu olduğu gibi– ben yurtdışı seyahatlerinde olduğumda kardeşime eşlik etmeni istememdi."

"Mikail çocuk değil, eminim kendi başına idare edebilir."

"Esin bir önceki cümlemi kavrayamadın galiba. İşi öylece bırakamazsın."

"Nedenmiş?"

"Çünkü bir iş sözleşmesi imzaladın ve o sözleşmeye göre iki hafta öncesinden haber vermeden işten ayrılırsan sözleşmede yazan yüklü tazminatı ödemek zorundasın. O kadar paran olsaydı bu işi hiç kabul etmezdin diye düşünüyorum. Lütfen makul davran ve sana ihtiyaç duyduğum bir zamanda işi bırakmak yerine işini yap."

"Bakın Hamit Bey, ben artık Mikail'le değil çalışmak, yalnız kalmak bile istemiyorum. Sizi zor durumda bıraktığım için özür dilerim ama bugün en azından Ayna da bizimle birlikte kalamaz mı?"

"Kardeşim adam yemiyor! Ayna'nın yasal hakkı olan izin günü bu akşam itibarıyla başlıyor, ona durduk yere bugün de çalış diyemem. Ama çok istiyorsan buyur, sen sor."

Eliyle Ayna'yı işaret ettiğinde Ayna, Esin'den tarafa dahi bakmadan, "Akrabalarım gelmiş memleketten. Teyzeme gidip onlarla görüşeceğim, çalışamam," dedi.

Zaten Ayna'nın kendisine yardım etmesini beklemiyordu Esin. Son kez şansını deneyip, "Mikail çok tuhaf davranıyor..." diye lafa girdi ama acelesi olan Hamit Bey tarafından sözü kesildi.

"Seni o tuhaf davranışları analiz edip kardeşimin tedavisine katkı sağlaman için işe aldım. Şimdi lütfen git ve işini yap. Sana gerçekten ihtiyaç duyduğum şu günde işi bırakmayı da aklından bile geçirme. Güvenlik de bugün çalışmıyor ve ön kapı açık olacak. Çekip gitmek senin elinde, yani kimseyi zorla tutuyor değiliz. Fakat Mikail'i burada yalnız bırakıp gidersen döndüğümde sana dünyayı dar ederim! Bir daha hiçbir yerde iş bulamamanı garantilerim!"

Esin cevap veremeden cam kapandı ve araba çekip gitti. Devasa metal kapının önünde dikilip kalmıştı. Hamit Bey'in sözlerinden ziyade, insanın içine işleyip kanını donduran soğuk tavrı korkutmuştu onu. Blöf yapmıyordu; onu bitirebilirdi ve en çok değer verdiği kişi, kıymetlisi olan kardeşi için düşünmeden yapardı da. Altdudağını ısırıp otomatik olarak kapanan kapıya baktı, sonra da geride bıraktığı köşke. Evde kalsa yeterliydi nasılsa... Mikail'le görüşmesine gerek yoktu. Çaktırmadan eve girip odasına kapanırsa sorun olmazdı. Ama sonra, "Bir sapıkla aynı çatı altında yalnız kalacağım, nasıl sorun olmaz?" diye söylenip kendi içsesine kızdı. Köşke doğru yürüdü ve aptal gibi, düşünmeden imza attığı sözleşmeye lanetler okuyarak köşkün kapısına vardı. Ardından çektiği kapı tabii ki kilitlenmişti.

Mikail'e görünmeme planına limon sıkıp zile bastı. Önce birkaç kez kısa kısa bastığı zile yanıt gelmeyince alacaklı gibi abanıp hiç ara vermeden basmaya başladı. Sonunda Mikail öfkeden köpürmüş halde kapıyı açtı ve arkasına bile bakmadan merdivenlere yöneldi. Anlaşılan o da Esin'le baş başa kalmaya çok da meraklı değildi. Yine de Esin temkinli olup tedbiri elden bırakmamalıydı. Ayna, salonda akşam yemeği sofrasını hazırlayıp da gitmişti. Esin sofradan atıştırmalık bir şeyler koyduğu

tabağını ve suyunu alıp odasına çıktı. Kapısını kilitledi. Kapı, Mikail'in güçlü bedeni karşısında gözüne yetersiz gelince çalışma masasını da önüne itti. Ortak banyo aklına gelince hemen onun iki kapısını da kilitleyip anahtarları aldı.

Yemeğini yedikten sonra, et bıçağı elinde tetikte beklemeye başladı. Biraz komik görünse de Mikail'in tehlikeli olabileceğini idrak ettikten sonra bu önlemler azdı bile. Tüm gece uyumayıp nöbet tutmaktı niyeti ama bir yerden sonra uykuya teslim olup yatağına serilmişti. Odasını aydınlatan gün ışığı tepeye çıktığında gözlerini açtı. Neredeyse öğlen olacaktı. Sabaha karşı uyuduğu düşünülürse çok fazla uyumamıştı ama hiç uyumamış olması gerekirdi. Sapığın biriyle aynı evde kalıyordu zira.

Odada akşamdan kalan yemek artıkları nedeniyle kötü bir koku vardı, özellikle de yediği elmanın çöpü hiç hoş kokmuyordu. İçeriyi havalandırmak için pencereyi açarken Mikail'in Roket'le birlikte garaja doğru yürüdüğünü gördü. Mikail'den daha çok korktuğu bir şey varsa o da arka bahçesinde iki mezar olan bu kasvetli evde tek başına kalmaktı. Dün gece üstünü çıkarmadan uyuyakaldığı için montunu ve çantasını alıp kapıya dayadığı masayı itmeye başladı. Çok kolay bir iş değildi. Mikail gitmeden yetişemeyebilirdi. Hemen cama geri döndü ve Mikail'e bağırıp seslendi.

"Hey! Beni bekle! Ben de geliyorum!"

Mikail sesi duyduğunu belirten en ufak bir harekette bulunmamıştı ama Roket havlayarak yanıt verip onu duyduğunu göstermişti. Gerçi insanlar ve köpeklerin duyma eşiği arasında hayli fark vardı ama olsun. Onu beklemesini umarak Esin masayı itmeye devam etti. Sonunda geçebileceği kadar bir aralık oluşunca hiç beklemeyip aşağı indi. Köşkten çıktıktan sonra bahçeye koştu ve garaj kapısına vardı. Mikail ve Roket, arabanın yanında onu bekliyorlardı. Roket havlayıp kuyruğunu sallayarak selamladı Esin'i.

Mikail ise arkasını dönüp arabaya bindi. Kasten –en azından Esin'in düşüncesi bu yöndeydi– Roket'i ön koltuğa oturttu. Tek yaptığı, yanındaki boş koltuğa birkaç kez hafifçe vurmak olmuştu. Köpek hemen anlayıp koltuğa kurulmuştu bile. Esin de cipin arka koltuğuna geçti ve yola çıktılar. Hiç konuşmadan neredeyse yirmi dakika kadar gittiler.

Deniz kenarında restoran ve kafeler belirmeye başladığında Mikail bir köşeye park etti ve çok şirin bir kafeye girdiler. Mevsim kış olduğu için bu yazlık yerde tüm masalar boştu ama kafenin sahibi, Mikail'i hemen tanıyıp, "Hoş geldiniz Mikail Bey," diyerek yanına geldi. "Yine serpme köy kahvaltısı sanırım?"

Mikail adama hiç bakmadan kafasını camdan dışarı çevirdi. Adam da Esin'e dönüp, "Siz ne arzu edersiniz?" diye sordu.

"Ben de aynısından rica ediyorum."

"Tamam, hemen getiriyorum siparişlerinizi."

Gerçekten de on dakikaya mükellef bir kahvaltı sofrası kurmuştu adam. Mikail konuşmadığı gibi, Esin hiç yokmuş gibi davranarak sadece Roket'le ilgileniyordu. Esin, –dün gece korktuğu– Mikail bugün onunla ilgilenmiyor diye üzülmeye başlamıştı.

O adamları öldüren kişinin Mikail olduğuna dair hiçbir kanıtı yoktu. Polis, uyuşturucu satıcıları arasındaki bölge hesaplaşmasından şüpheleniyordu zaten. *Hayal gücüm fazla mesai yapmış,* diye düşündü Esin. Köpeğini tüm merhametiyle sevip tabağındaki salamları tek tek eliyle yediren bu adam katil olamazdı. Esin'e kafayı takmış bir sapık olması ise daha düşük bir ihtimaldi. Gökten düşmüş bir melek gibi görünen bu yakışıklı genç adamın Esin gibi paspal bir dört göze sapıkça âşık olması, Esin'in korkması değil, umması gereken bir durum olurdu ancak. Fakat casus yazılımı yalnızca o yüklemiş olabilirdi. Bunu hangi sebeple yapmıştı peki? Saplantılı kavramının üstünü çizince geriye tek bir neden kalıyordu: Esin'i tanımak ve ondan

haber alabilmek. Ne de olsa Mikail normal yollarla iletişim kuramıyordu. *Belki de sadece benden haber alabilmek için yapmıştır bunu*, diye düşündü. Bir başka düşünceyse Esin'in yanaklarını kızarttı. Telefon tamircisinin dediği gibi Esin'i kıskandığı için de yapmış olabilirdi. Ne niyetle olursa olsun Mikail'i kötü birisi yapacak tek bir bulgu yokken, ona o kadar bağırıp hakaret etmesi büyük haksızlıktı.

Sessiz geçen kahvaltının ardından Mikail, Roket'i de yanına alarak Esin'e en ufak bir harekette bulunmadan kafenin yanındaki kumsala geçti. Esin de onlara yetişmeye çalışarak koşar adım takibe koyuldu. Dalgaların kumsalı yalayıp yosunları beyaz köpükler içinde kıyıya vurduğu yerlerden uzak durarak yürüyordu. Mikail ise ayakkabılarını çoktan çıkarmış, köpükleri kovalayan Roket'le oynuyordu. Yerde bulduğu kuru bir dalı köpeğe atıp getirmesini beklerken bile o ciddi yüz ifadesinden hiç ödün vermedi. Esin, Mikail'i, başkasının boş diye nitelendirebileceği yüzündeki kızgınlık ve kırgınlığı bir anda görebilecek kadar tanıyordu artık.

Onlara uyum sağlamak için o da botlarını çıkardı ve kıyıya doğru yürümeye başladı. Hava soğuktu, su ise çok çok daha soğuktu. Buz gibi deniz suyu ayaklarına değer değmez irkilip geri çekildi. Meleklere soğuk etki etmiyordu anlaşılan, zira Mikail'in suyun ısısıyla ilgili bir problemi yokmuş gibi görünüyordu. Güçsüz, narin ya da çıtkırıldım kızlar gibi görünmek istemediği için kendini zorlayarak suyun olduğu taraftan yürümeye devam etti. Zaten biraz sonra üşüse de alışmıştı duruma. Roket'in, yakaladığı dalı Mikail yerine kendisine getirmesi üzerine o da oyuna dahil oldu. Ancak dalı atmak yerine elinde tutup kaçarak Roket'i peşinden koşturmayı daha eğlenceli bulduğu için gülümseyerek kaçmaya başladı. Köpek onu yakalayamasın diye sağa sola zikzaklar yaparak kaçıyor bazen de dalı çok havaya kaldırıp atıyormuş gibi yaparak Roket'i yanlış yönlendiriyordu.

Oradan oraya koştururken kıyıya vurmuş bir mercan parçasına basınca, hafif bir acı ve yanma hissiyle ayağını kaldırdı. Acının azlığına rağmen ayağından çok fazla kan aktığını görünce şaşırdı ama ayağına daha yakından bakamadan kendi bir anda Mikail'in kucağında buldu. Mikail, kumsalın köşesindeki bir kayaya oturttu Esin'i ve ayağını tutup kesiğe yakından bakmak için eğildi. Ayağının tabanı boydan boya kesilmişti fakat yarası fazla derin değildi.

Mikail, Esin'i Roket'le baş başa bırakıp arabaya gitti ve elinde ilkyardım setiyle geri döndü. Yarayı temizleyip sardığında Esin biraz mahcup bir edayla, "Teşekkürler," dedi. Dün azılı sapık sandığı birinden bu şekilde yardım görmek onu utandırmıştı. Kalkmak istediğinde Mikail yine onu kucakladı ve arabaya kadar taşıdı. Bu kez ön koltuk Esin'indi.

Dönüş yoluna girdiklerinde Esin tüm cesâretini toplayıp konuşmaya başladı. "Sana dün söylediklerim için kusura bakma. Ailemi kaybettikten sonra fazla korumacı davranır oldum. Peş peşe yaşadığım kayıplar ve bir anda yapayalnız kalmam beni allak bullak etti. Aslında en başta sana kendimden bahsetseydim belki sen de hakkımda daha fazla şey öğrenebilmek için böyle şeyler yapmak zorunda kalmazdın.

Kısa bir özet geçeceğim çünkü bunlar her gün herkese anlattığım şeyler değil ve hakkında konuşurken bile beni derinden sarsıyorlar hâlâ. Annemi bir yangında kaybettim ve en son aradığı kişi bendim. Beni sevdiğini söylediğinde ona, *ben de* demedim, diyemedim. Bu yüzden hâlâ suçluluk duyuyorum. Babamsa daha annemin cenazesine katılmadan kaçıp gitti. Önceleri annemin üzüntüsünden öyle davrandığını sandım ama sonra genç bir kadınla çekip gittiğini öğrendim. Anneannemle yaşamaya başladık. Zaten hasta olan anneannem de annemden iki yıl sonra öldü. Daha da beteri, onun cenazesine katılmak için yurtdışından gelen erkek arkadaşım Barlas da anneannemden birkaç gün sonra öldü. Onun ölümünden kendimi sorumlu hissediyorum, bu elimde değil. Çünkü gen-

cecik ve yetenekli bir cerrahtı ve benim yanıma gelirken kaza yaparak vefat etti.

Senden kaçmamın sebebi de buydu. Sanki seninle öpüşürsem onun ölüsüne hakaret etmiş gibi olacağım. Çok saçma biliyorum ama kafamda bir ses bunu haykırırken birini öpmem imkânsız. Barlas benden yaşça büyük olduğu ve tüm çocukluğumuz birlikte geçtiği için hep korumacı davranırdı. Çok centilmendi ve ailelerimizin arasındaki dostluğa gölge düşürecek her hareketten kaçınırdı. Hiç öpmedi bile beni. O yüzden ilk öpücüğümün onunla olacağını binlerce kez hayal ettim ben. Şimdi yüreğimin bir köşesi onun yerine bir başkasıyla bunu tecrübe etmeye itiraz ederken, geri kalanı sana teslim olmamı haykırıyor. Bunu itiraf ettiğime inanamıyorum! Beynim senden kaçınabilmek için senin tehlikeli ve sapık biri olduğuna inanmamı sağlamaya çalışıyor. Her olandan seni sorumlu tutuyorum bu yüzden. Neyse, senin anlayacağın, kafam hayli karışık."

Gözleri sulanınca ağlamamak için kafasını çevirip yolu izlemeye başladı. İçini dökmüştü işte. Aslında daha söyleyeceği çok şey vardı ama titreyen dudaklarını kıpırdatmak için gücü kalmamıştı. Köşke giden yola girdiklerini görünce evin boş olduğunu hatırlayıp dünkü gibi endişelenmek yerine memnun oldu. Gözyaşlarını saklaması gereken Ayna ortada yokken çok daha rahat hissediyordu.

Mikail onu bir kez daha kucağına alıp garajdan eve kadar taşıdı. İçeri girdiklerinde de koluyla destek olup salondaki bir koltuğa oturmasına yardım etti. Akşamki sofranın olduğu gibi durduğunu görünce utandı. Evin çalışanıydı ve dün gece sofrayı toplamak yerine odasına yemek alıp keyfine bakmıştı. Gerçi korkarak beklemek pek keyifli sayılmazdı ama... İşi temizlik olmasa da pislettiği yeri temizlemesi ahlakını gösterirdi.

Ayağa kalkıp seke seke masaya yönelince Mikail önüne dikildi. Onu omuzlarından hafifçe iterek koltuğa geri oturttuktan

sonra sofrayı toplamaya başladı. Centilmen kelimesi bu iki erkek kardeşte vücut bulmuştu sanki.

"Teşekkürler," dedi cevap beklemeyerek.

Mikail beceriksizce topladığı tabakları servis arabasına doldurup mutfağa götürürken Esin'in telefonu çaldı. Arayan Hamit Bey'di.

"Buyurun Hamit Bey," diyerek telefonu açtı.

"Merhaba Esin, nasılsınız? Bir sorun var mı?"

"Hayır, yok. Sadece ayağımı kestim mercana basıp ama çok küçük bir şey, önemli değil."

"Geçmiş olsun, daha dikkatli ol. Mercanı nerede bulup da bastın peki?"

"Mikail'le kahvaltı için deniz kıyısında bir yere gittik."

"Mikail seni kafesine mi götürdü?"

"Doğayla iç içe çok hoş bir yerdi ama Mikail'in olduğunu bilmiyordum."

"O kafenin iç dekorasyonu da etrafındaki peyzaj çalışması da Mikail'e aittir. Ancak satın aldığımızdan beri işletmesiyle hiç ilgilenmedi. Eee, bu güzel cumartesi gününde başka ne yapmayı planlıyorsunuz?"

"Bilmiyorum. Mikail antrenman yapmazsa film izleyebiliriz. Tabii o da isterse..."

"Kardeşim film izlemeyi sever. Gayet iyi bir fikir, hatta size bir de film önerisinde bulunayım: *Never Let Me Go*. İzlediğinize pişman olmayacağınız müthiş bir filmdir."

"Sizin gibi mükemmeliyetçi birinin beğenisini aldıysa muhakkak izlemeliyim."

"Favorimdir. İnsanın bakış açısını değiştiren, dimağını geliştiren bir yapımdır."

"Öyleyse bugünün programı belli oldu; mısır patlatıp bu filmi izliyoruz."

"İyi seyirler. Kötü bir durumla karşılaşırsan bana mesaj at."

"Peki efendim. İyi günler."

"Size de."

Esin telefonu kapattıktan sonra, Hamit Bey'in aramasındaki bir detay dikkatini çekti. Onu arayan kişi olarak Hamit Bey'in kayıtlı adı vardı ama numaranın başında +48 yazıyordu. Bu da demek oluyordu ki Hamit Bey onu, iş için gittiği yurtdışındaki bir yerden arıyordu. Onun bu korumacı halini görünce bir kardeşi olmadığına üzüldü. Dünyanın öbür ucuna da gitse kendisi için endişelenecek birisi olsa kesinlikle daha mutlu, huzurlu ve güvende hissederdi.

Mutfaktan dönen Mikail karşısına dikilince, "Ağabeyin aradı ve iyi misin, diye sordu. Bir de bize bir film önerdi. Başka bir işin yoksa o filmi izleyelim mi?" dedi.

Mikail, Esin'le direkt iletişime geçip kafasını onaylar şekilde sallayınca Esin kalbinin teklediğini hissettiği. Ona beden diliyle de olsa cevap vermişti. Kalp kaslarına fazla mesai yaptıran kasılmalar ve teklemeler günün geri kalanında da devam etti.

Önce, Mikail'in ona destek olup üst kattaki televizyon odasına çıkmasına yardım etmesi yüzünü kızartıp onu heyecanlandırdı. Aslında çok basit bir şekilde, ayağı yaralı Esin'e yardım ediyordu ama Esin için hiç basit değildi durum. Belini saran kol ve yakından hissettiği o hoş, erkeksi ten kokusu midesini karıncalandırıyordu.

Televizyon odasına girdiklerinde, kendisinden ayrılan kola ve uzaklaşan bedene özlemle bakarken, yeniden sarılmayı istediğini fark etti. Üstelik bunun çok çok yanlış olduğunu bildiği halde. Ayna ve Hamit Bey tarafından uyarılmıştı ama beynini saf dışı etmiş gibi görünen kalbi ve fazla mesai yapan hormon-

ları hiçbir şeyi umursamıyor gibiydi. Pıt pıt atan bu kas yığınının tek bir emeli vardı ve o da Mikail'e daha çok sokulup onun sıcaklığında film izlemekti.

Hamit Bey'in önerdiği 2011 yapımı, *Never Let Me Go* filmini açtı ve Mikail de yanına oturunca bir dileği daha gerçekleşmiş oldu. İki kişilik kanepede kolları birbirine değerken tüm kafa karışıklıklarını ve sorunları kısa süreliğine unutmaya karar verdi Esin. Gelecek hakkında bu kadar endişelenip ya da geçmişteki insanlara bu kadar takılı kalıp bugünü kaçırmaktan sıkıldığını fark etti. Bugün her şeye sünger çekip Mikail'le film izleyecekti, bu kadar basitti!

Film başladıktan on beş dakika kadar sonra, ikisi de farkında olmadan daha rahat oturma pozisyonları arayışına girmeye başlamıştı ve bu arayış en sonunda Esin'in yaralı ayağı kanepenin kolçağına, sırtı ise Mikail'in gövdesine gelecek şekilde son bulmuştu. Mikail, koltuğun arkalığına koyduğu kolunu Esin'in gövdesine sarınca işler iyice değişti. Esin zaten romantik giden filmden çok etkilenmişti ve Mikail'in ona tam da bu esnada sarılması bir başka güzel hissettiriyordu.

Filmin aşırı hüzünlü ve bir o kadar da anlamlı olması ise ikilinin arasındaki elektriklenmeyi had safhaya çıkardı. Film bittiğinde, gözyaşlarını saklamak için kafasını Mikail'in koluna gömdü.

Japon asıllı İngiliz yazar Kazuo Ishiguro'nun aynı isimli romanından beyazperdeye aktarılan bu sarsıcı eserdeki pek çok nokta rahatsız edici olduğu kadar düşündürücüydü de. Ruth, Tommy ve Kathy aynı yatılı okulda büyüyen üç klondu ve büyüdüklerinde acı gerçekle karşılaşmışlardı. Onlar için çizilmiş kader, üretilme sebepleri olan organlarını tek tek vererek genç yaşta ölmekti ve film de organ nakline çarpıcı bir bakış açısı sunmasıyla olağanüstüydü. Üç arkadaşın arasındaki aşk üçgeni ise insanlığa dair çok bilindik bir duyguya dikkat çekiyordu:

yalnızlık. Yalnız kalmaktan korkmak ve bunu finalde itiraf ederek günah çıkarmak...

Esin, en büyük korkusunun, yalnız kaldığı gerçeğinin üstünü örtüp kalabalıktan nefret ettiğini kendine söyleyip duruyordu ama işin aslının öyle olmadığı fark etmişti bu filmden sonra. O aslında kalabalıktan değil, bu kadar insanın arasında yalnız kalmış olmaktan nefret ediyordu. Öyle korkaktı ki kaybetme korkusu yüzünden hayatına birini almaktan çekiniyor, kimseyle selamlaşmıyordu bile. Lanetli olduğu için sevdiklerinin başına kötü şeyler geldiğini düşünüyordu sürekli. Şimdi ise asıl lanetin yalnızlık olduğunu idrak ediyordu.

Filmin etkisini daha üzerinden atamadığı için ağlarken Mikail'e yakalandı ve hiç konuşmayan Mikail, "Neyin var? Ne oldu? Niye ağladın? Filme mi üzüldün?" gibi gereksiz soruların birini bile sormadan uzun uzun gözlerine baktı.

Beden diliyle iletişim kuruyordu ve Esin'in gözlerinin içine orada kaybolacak kadar derin bakarak ondan izin istiyordu. Gözlerini hiç kaçırmayarak bu izni verdi Esin ve dudaklarını Mikail'e teslim etmek üzere yaşlı gözlerini kapadı usulca.

İlk öpücüğüne yakışır bir yumuşaklık ve lezzette öpülüyordu. Karşılık vermesi gerektiğini fark ettikten sonra bunu doğru ve onun kadar mükemmel yapmayı umarak Mikail'in boynuna sarıldı. Öpüşmeleri nefesini kesip vücudundaki kan basıncını artırmıştı. Adeta adrenalin patlaması yaşıyordu. Bir ayağından iple bağlanıp köprüden aşağıya itilse, hatta atmosferin tepesinden yeryüzüne atlasa ancak bu kadar heyecan duyabilirdi. Üstelik şimdi kavrulan bazı organlarının o korkunç atlayışta hiç heyecan duymayacakları düşünülürse şu an daha nefes kesici sayılabilirdi.

Mikail geri çekilene dek nefes almaya ihtiyacı olduğunu bile unutmuştu. Yüzü, kulakları, hatta tüm bedeni yanıyordu. O güzel bal rengi gözlere bakarken utanmıyor, utanmazca daha faz-

lasını istediğini belli etmeye uğraşıyordu adeta. Ama mesaj belli ki yerine ulaşamamıştı, Mikail yanından kalkıp odadan çıktı.

Döndüğünde elinde iki kahve vardı. Evdeki çalışanların yaptığının aksine bu, çok basit, sıcak suda eritilerek hızla hazırlanan paket kahvelerdendi. Yine de Esin'in kahvesini yumuşak sevdiğini hatırlayıp ona yumuşak içimli paketten, kendisine ise her zamanki gibi sadesinden yapmıştı. Esin utangaç bir gülümsemeyle, "Hakkımdaki her şeyi bilmene alışabilecek miyim, bilmiyorum. Ama senin tarafından merak uyandırıcı biri olarak görülmek çok hoş," dedi.

Mikail akıllara zarar bir gülümseyişle karşılık verdiğinde Esin neredeyse kahvesini döküyordu. Son saniye bardağı düzeltip elini yanmaktan kurtardı. Öyle kafa karıştırıcıydı ki bu melek suretli adam, her an daha çok sakarlık yapmasına sebep olabilirdi.

Günün geri kalanında Mikail antrenman yapmaya koyuldu. O gün yarışmada başarılı olamadığı The Çolak adlı hareketi defalarca kusursuz şekilde sergiledi ve mindere temiz bir iniş yaptığı her seferinde Esin büyük bir coşkuyla alkışladı. Mikail de buna karşılık olarak eğilip reveransla karşılık verdi. İkisi göz göze gelince gülmeye başladılar. Hiçbir kelime Esin'e yöneltilen o sıcak bakış kadar etkileyici olamazdı.

Mikail sayesinde kelimelerin gereksizliğini kavramaya başlıyordu yavaş yavaş. Zaten pek çok dilde birçok kavramın karşılığı olmadığı halde yine de iletişim kurmak mümkündü. Birini sevdiğini söylemek yerine bunu bir hediyeyle ya da jest ve mimiklerle göstermek çok daha anlamlı ve özel sayılıyordu pek çok kültürde. Sessizliğin getirdiği huzur ise başka bir letafetti.

Etraftaki her sesi daha net duymayı ve dünyanın kendi sesini dinlemeyi öğreniyordu. Eğer konuşarak gürültü etmezseniz ağaçların fısıldaşmalarını, rüzgârın ıslığını, bu ıslığa karşılık veren kuşların cıvıldaşmalarını, havuzdaki suyun şırıltısını ve hepsinin birleşerek oluşturduğu müthiş harmoniyi özümseyebilirsiniz.

Mikail'in kulplu beygirdeki ritmik hareketlerini izlerken çıkan sesleri dinlemek tuhaf bir dinginlik veriyordu mesela. Ses efekti ve fonda çalan şarkılar olmadan, doğal seslerle çekilmiş bir sanat filminin içinde gibi hissettiriyordu.

Mikail kulplu beygirden inip Esin'in elini tuttu ve onu mindere götürdü. Ellerinin üzerinde –o yapınca basit görünen– bir takla attı önce. Ardından Esin'e nasıl yaptığını göstermek için hareketi adım adım ve yavaşça tekrarladı. Esin gülümseyerek, "Benim de mi denememi istiyorsun?" dedi. Onaylar bir baş eğmeyle karşılık alınca, "Maalesef hiç sanmıyorum çünkü benim için çok zor bir şey," dedi.

Mikail vazgeçmeyip Esin'in beline sarıldı ve onu baş aşağı çevirdi. Esin çığlıklar ve kahkahalar atarak, "Tamam!" dedi. Mikail'in gösterdiği gibi ellerini yere koydu. Mikail de ayak bileklerini tutarak takla atmasına yardım etti. Mikail'in yardımı olmadan bu şekilde takla atamazdı ama bir iki denemeden sonra dengesini nasıl ayarlaması gerektiğini çözdü. Yaklaşık bir saatlik çalışmanın ardından da Mikail ayak bileklerini tutmazken denemeye başladı. Sürekli düşüp duruyordu ama Mikail'in yumruklarını motive edici bir bakışla sallaması üzerine tekrar tekrar denemeye devam etti. Artık hava kararmıştı ve açlıktan midesi kazınırken yarım yamalak da olsa ellerinin üzerinde kafasını yere değdirmeden takla atmayı başardı.

Bu hareketi pek çok sıradan insan, hatta Esin'in ilkokuldaki sınıf arkadaşlarının yarısından fazlası daha üçüncü sınıftayken yapabiliyordu. Ama el ayak koordinasyonu Esin kadar zayıf biri

için böyle bir taklayı, sola çekerek ve inerken ayaklar yerine poponun üstüne düşerek de olsa yapabilmek inanılmazdı. Başardığı için çok mutluydu. Bu kez de Mikail onu abartılı bir şekilde alkışladı ve Esin reverans yaptı.

Esin mutfağa inip dolabı açtıklarında çok şaşırdı çünkü birbirinden lezzetli bir sürü yemek sadece ısıtılmayı bekliyordu. Mikail belli ki bu durumdan haberdardı, eliyle koymuş gibi yiyecekleri çıkarmaya ve tabakları mikrodalga fırına yerleştirip ısıtmaya başladı. Esin kendini tutamayıp, "Daha önce de evde yalnız kaldın anlaşılan," dedi.

Mikail kaşlarını kaldırıp bir şaşkınlık ifadesi takınınca da kızararak, "Yani diğer yardımcılarınla demek istiyorum... Ayna şey demişti... şey... etrafındaki kızlarla hep ilişkin oluyormuş ve sonra da o kızlarla işin bitince işlerinden oluyorlarmış," dedi. Mikail ensesini kaşımakla yetindi. Olumlu ya da olumsuz bir mimik görebilmek için tüm dikkatini bu yakışıklı yüze odaklasa da okuyabileceği tek bir emare bile bulamadı.

Bir kez öpüştüler diye böyle özel sorular sormaya hakkı olduğunu sandığı için kendinden utandı. "Özür dilerim, bunları sormaya hakkım yoktu."

Mikail ondan tarafa bile bakmadan telefonundan bir şeyler yazdı ve Esin, kendi telefonuna gelen mesajla irkilip ekrana baktı.

Mesaj, numarası kendisine hiç verilmemiş olan Mikail'dendi. WhatsApp'tan atılan mesajı açmadan önce Mikail'in profil fotoğrafına baktı ve yeni kişilere kaydet seçeneğine tıklayıp *"Suskun Melek"* yazarak kaydetti. İçindeki heyecanı bastırmaya uğraşarak mesajı okudu.

"Yemekten sonra bir oyun oynayalım mı?"

"Ne oyunu?" diye sordu Esin. Mikail cevaben elindeki telefonun ekranını işaret etti. Esin de ayak uydurarak az evvel sorduğu soruyu mesaj olarak yazdı.

"Nasıl bir oyun olduğuna bağlı..."

Cevap şıp diye geliverdi. *"Birbirimize, merak ettiğimiz şeyleri sorabileceğimiz bir oyun. İkimizin de on soru sorma hakkı olacak ve bu sorulara yalnızca yazarak yanıt vereceğiz."*

"Hoşuma gitti, yapabiliriz."

Yemek boyunca sırıtmamak için Esin'in kendini zorlaması gerekmişti. Daha az gülümsemek için yanaklarını sıkıyordu ve gamzeleri o esnada tıpkı birer gül goncası gibi tüm güzellikleriyle ortaya çıkıyordu. Yemekten sonra Mikail hiç acele etmeden şömineyi yakarken Esin de sabırsızlıkla ona soracağı soruları düşünüp duruyordu. Sonunda salondaki haşmetli şöminede odunlar çatırdarken, beraber şöminenin önündeki yuvarlak halıya kuruldular ve ellerindeki kâğıtlara ilk sorularını yazdılar.

Esin'in ilk sorusu çok acemice bir biçimde, *"O gün yarışmadan sonra öpüştüğün kız kimdi?"* oldu.

Mikail cevabı yazarken Esin de Mikail'in sorusunu okudu ve cevaplamaya koyuldu.

"O gün partideki çocuk erkek arkadaşın mıydı?" Bu soruyu okuyunca derin bir nefes aldı Esin. En azından benzer sorular sormuşlardı, rezil olmuş değildi hâlâ.

"Hayır, o çocuk sevgilim değildi. Sadece sınıf arkadaşımdı. Kafamı dağıtmaya ihtiyacım olduğu bir anda beni partiye davet etti, ben de kabul ettim."

Kâğıtları karşılıklı değiştokuş ederlerken Esin'in heyecanı had safhadaydı. Sadece sorusuna cevap alacağı için değil, bugün Mikail onunla yazarak iletişime geçtiği için de çok ama çok mutluydu! Gerçekten onunla iletişime geçmeye başlamıştı.

Cevabı okurken titrememesi için dudaklarını birbirine bastırdı. Korkarak başladığı hafta sonu rüya gibi devam ediyordu.

"Pek tanıdığım biri değildi. Daha önce bir iki kez kampta takılmıştık. The Çolak hareketini yapamadığım için üzülmememi söyleyip birden öptü ve tam o anda sen gördün bizi."

Bu cevabın ardından Esin hızla ikinci, hatta farkında olmadan üçüncü sorusunu da yazdı.

"Takıldık derken ne demek istedin? Hareketi ben tribünden ayrıldım diye mi yapamadın?"

Mikail'in sorusunu yazdığı kâğıdı almak için uzanırken fazla yakınlaşmış olduklarını fark edince, şömineden yayılan ısının etkisi olmaksızın ateş bastı onu. İkinci sorusunu okurken kalp atışları iyice sıklaştı. *"Kafanı karıştıran ben miyim?"*

"Evet ve hayır. Seninle bir ilişki çok yanlış, hatta hiç etik değil. Bir de bahsettiğim eski sevgilim var tabii. Onu yeni gömdüm sayılır. Ve onun daha toprağı soğumamışken başkasına karşı bir şeyler hissetmek hiç doğru gelmiyor. 3. Sorum: Gerçekten tüm yardımcılarınla birlikte oldun mu?"

Yine karşılıklı kâğıt alışverişi oldu ve merakla okudu Esin. *"Öncelikle iki soru sormuşsun. İkincisine cevabım: evet. Sanırım tribünden o sınıf arkadaşınla konuşmak için ayrıldın? Bu dikkatimi dağıttı çünkü bu hareketi başından beri sen yanımdayken yapıyordum. Sen gidince uğurum kaçtı. İlk soruna gelirsek, takılmak, yani bilirsin işte... Konuşmadan da o tarz işleri yürütebiliyorum, inanması güç olsa da... Bana asıl zor gelen duygusal bir ilişkiye başlamak. Tabii ki tüm yardımcılarımla birlikte olmadım! Çoğu erkekti ve biri de ellilerinde bir kadındı! Sadece iki kız vardı birlikte olduğum. 3. Sorum: Ölen erkek arkadaşınla çok mu yakındınız?"*

Esin cevapları gülümseyerek okurken ona yöneltilen zor soruyu olayı dramatize etmeden nasıl cevaplayacağını düşünüp yazmaya koyuldu:

"Senin aksine, ben herkesle takılamam. Barlas çok özel biriydi. Öyle her erkek gibi sarılıp koklaşmak istemezdi. Birlikte büyüdüğümüz için olsa gerek, beni bir ağabey gibi sahiplenirdi de. Sanırım biraz da bu yüzden korkuyorum. Onunla asla yaşayamadığım şeyleri alelade biriyle yaşamak istemiyorum. Ve farkında değilsin ama az önce sen de iki soru sordun. Arayan Çınar, yani senin deyiminle "o sınıf arkadaşım" değildi. Babamdı. Annemin vefatından beri konuşmadığımız için gergin bir telefon konuşması yapmak üzere tribünden ayrıldım. Madem az evvel iki soru birden sormuşum 5. soru: kaç kızla ilişkin oldu?"

Verdiği yanıtın ardından yazışmaları karşılıklı olarak devam etti:

Mikail: *"Pek değil aslında ama hiç durup saymadım. Yani sayılamayacak kadar çok demiyorum, sadece saymaya veya aklımda tutmaya uğraşmadım. Ama kabaca bir sayı verirsek beş ya da altıydı. Sorularımız eşitlendiğine göre benim de 5. sorum: Baban nerede şimdi?"*

Esin: *"Bilmiyorum hiç. Bizimkisi utanç verici bir aile dramı, annem ölür ölmez babam genç bir kadınla kaçıp gitti. Konu ailelerden açılmışken, 6. sorum: Senin ailene gerçekte ne oldu?"*

Mikail: *"Biz bir kaza geçirdik ve onlar öldüler. Bu gözümüzün önünde yaşandı ama çok şükür olayla ilgili pek bir şey hatırlamıyorum. Soru 7: Benimle öpüştüğüne pişman mısın?"*

Esin: *"Pişman değilim ya sen?"*

Mikail: *"İyi bir öpüşmeden kimse pişmanlık duyamaz... 8: Niye seni izlediğimi ya da takip ettiğimi düşünüyorsun?"*

Esin: *"Çünkü son gördüğümde telefonum senin elindeydi ve o gece aynı mekânda karşılaştık. Ardından da telefonumda casus yazılım olduğunu öğrendim. Sen değil miydin yani?"*

Mikail: *"Değildim tabii ki! O gece takım arkadaşlarımla birlikte yarışmadan önce kafa dağıtmak için oraya gitmiştik. Seninle tesadüfen karşılaştık ve belki de birlikte oturduğun masadaki-*

lerden biri yapmıştır. Soru: Benimleyken hep korkmuş ve tedirgin hissediyorsun. Seni korkutuyor muyum?"

Esin: *"Aslında genel olarak bu evin atmosferi ürkütücü. Bu yüzden sana ya da bu evdeki herkese karşı bir önyargım var ama seninle ilgili tabularımı bugün yıktım. Bu yazışmanın etkisi de çok büyük tabii... Benden önce kimlerle bu şekilde yazıştın peki?"*

Mikail: *"Hiç kimseyle. Ağabeyimle bile zorunda olmadıkça yazışmam. Bazen çalışanlara telefonla mesaj atıyorum ki ne istediğimi bilsinler ama bu şekilde kimseyle sohbet etmedim. Sessizliğimi anlayıp ona saygı duyan, tuhaf birisisin. Seni ilgi çekici bulmamın asıl nedeni de bu. Hâlâ seninle ilgili keşfetmek istediklerim var; özellikle dudaklarında... Son sorum: Yine öpüşmek ister misin?"*

Esin kızardı ve son soru ile cevabını kocaman harflerle yazarak kâğıdı kaldırdı. Bu şekilde, kızaran yüzüne siper ettiği kâğıdın arkasına saklanmış oluyordu.

"Evet, peki ya sen?"

Tam dudakları birleşecekken Esin birden, "Hamusan ne demek?" diye sordu. "Ya da hamuş muydu? Ağabeyin senin orayı sevdiğini söylemişti ya da öyle bir şey işte. Tanıştığımız ilk günden beri sormak istiyordum." Mikail gülümseyerek ona yaklaştı ve dudakları Esin'in dudaklarının üzerine kapandı.

Dün geceyi hatırlayıp mutlulukla gözlerini araladı. Şöminede sadece küller kalmıştı ve Mikail yanında yoktu. Tekrar öpüşmelerini, şöminenin önündeki kanepede, aynı battaniyenin altında sessizce oturmalarını ve çatırdayan ateşin sesiyle dans eden alevleri izleyerek uykuya dalışlarını anımsayıp gülümsedi. Mi-

kail'in kolunun üzerinde uykuya dalmıştı. Gözleri şöminenin üstünde asılı duran kan ağlayan kadın tablosuna takılınca içi ürperdi ve hemen onu bulmak için kanepeden kalktı. Mikail'in elinde tepsiyle salona girdiğini görünce, "Kahvaltı mı hazırladın?" diyerek yanına koştu.

Çay ve sandviç vardı sadece ama düşünüp bu inceliği göstermiş olması bile Esin için yeterliydi. Oturup sandviçlerini yediler ve kahvaltının her anında birbirlerinin gözlerine bakıp durdular. Onu saran çekimin tek taraflı olmadığını bilmek Esin'e güç veriyordu.

Kahvaltı bitince ikisi de birer kitap alıp şöminenin önündeki rahat koltuklara kuruldular. Esin bu salonu ilk gördüğü andan itibaren yapmak istediği şeyi yapıp koltuk olarak sallanan sandalyeyi seçti. Mikail *Monte Kristo Kontu*'nu, Esin ise *Uğultulu Tepeler*'i okuyordu. Aslında *Uğultulu Tepeler*'i ilk kez okumuyordu ama bir kez de kitapta bahsedilen o eve çok benzeyen Zifir Köşk'te okumak istemişti.

"İnsanları sevmeyen biri için burası tam bir cennet."

Okuduğu bu cümlenin oturduğu yerle ve kendi ruh haliyle uyumunu düşünerek kafasını kaldırıp gülümsedi. Yapraklarını çoktan döküp derin bir kış uykusuna dalmış kuru ağaçları izlerken gözünün önünden beyaz noktalar geçtiğini sandı. Bir iki saniye içinde o noktaların yeni yağmaya başlayan karın ilk taneleri olduğunu anlayıp Mikail'e döndü ama suskun melek kitabına dalmış durumdaydı.

"Kar yağmaya başladı!" diye coşkulu bir sesle onu kitabında daldığı dünyadan çekip çıkardı. Mikail de dikkat kesilerek cama baktı, taneleri görür görmez kitabını kapatıp ayağa kalktı ve Esin'in elinden tutup salonun arka bahçeye açılan cam kapısını açtı. Bahçeye çoraplarıyla kaçmış iki küçük çocuk gibi, kar tanelerini elleri, bazen de dilleriyle yakalayabilmek için oradan oraya koşmaya başladılar. Hatta *Fındıkkıran Balesi*'nde gördük-

leri eğlenceli bir dansı taklit ederek vals benzeri bir şey bile yaptılar. Ta ki kar artık yerde ince bir tabaka şeklinde tutmaya başlayıp çoraplarını ıslatana dek.

Sırılsıklam olmuş çoraplarını kapının eşiğinde çıkarıp şöminenin başına koştular. Mikail kahvaltının ardından ateşi tekrar yakmıştı. Esin zaten ısıtma sistemi olan evde bunu niye yaptığına bir anlam veremeyip bu zahmeti o an için gereksiz görmüştü ama şu an iyi ki ateşi yakmış diyordu. Buz kesmiş ayaklarını çatırdayan ateşe doğru uzattı. Mikail de onu taklit etti. Esin, ikisinin ayaklarının da büzüşmüş derisini gösterip, "Yaşlanmışız, baksana," dedi. Mikail gülümseyerek başını salladığında, "Ne yani esprimin kötü olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sorguladı hemen. Genç adam ağzına görünmez bir kilit vurup hayali anahtarı ateşe attı. "O kadar mı kötü?" diye nida attı Esin ve dirseğiyle Mikail'i itti. Düşmemek için Esin'e tutununca ikisi de devrilip halının üzerinde yuvarlandılar.

Mikail, Esin'in üstündeydi ve dudakları yine çok yakındı. Ateşli bir şekilde öpüşmeye başlamışlardı ki Esin'in burnuna gerçekten yanık kokusu gelmeye başladı. Anı bozup gözlerini açan ilk kişi olmak istemiyordu ama annesi gibi yanarak ölme ihtimalini düşününce dudaklarını Mikail'inkilerden ayırdı.

"Bir şey yanıyor!"

Mikail alaycı bir ifadeyle şömineyi gösterdi ama ateşi karıştırmak için yanda duran maşa onların şakalaşarak yuvarlanmaları sırasında ateşin içine düşüp halıya köz sıçratmıştı ve halı yanıyordu! Esin, "Yanıyoruz!" deyince ikili ayağa fırlayıp ateşi söndürmek için sağa sola bakınmaya başladılar. Sonunda, Mikail battaniyeyi halıya bastırıp yanan yeri söndürdü. Duman ve yanmış yün kokusu etraflarını sararken Esin, "Bu halı çok değerliydi, öyle değil mi?" diye sordu. Mikail önce ciddiyetle kafasını salladı ama Esin'in üzgün ve endişeli yüzüne daha faz-

la dayanamayıp gülmeye başladı. "Alay etme benimle!" diyerek Mikail'e yastıkla vurdu. "Sen köşkün küçük beyisin, sana kimse bir şey demez ama ben çalışanım. Halıyı nasıl yaktınız, diye bana sorarlar, sana değil! Hoş, sana sorsalar da konuşmaz, işin içinden sıyrılırsın ve bu da yine benim başıma kalır. Düşünsene, Hamit Bey, halıyı nasıl yaktınız, diye soruyor."

"Halı mı yandı?"

Hamit Bey'in sesini duyar duymaz doğrulup arkasına döndü Esin. Yanlış bir şey yaparken yakalanmamışlardı ama yine de kızarmaktan kurtulamadı. "Hoş geldiniz, Hamit Bey. Evet, küçük bir kaza oldu da... Köz sıçradı halıya. Umarım çok değerli bir halı değildir." Soruyu sorarken cevabı bildiğini fark etti.

Hamit Bey'in arkasından bir adım öne çıkan Ayna cevap verdi. "Çok değerli bir Yörük halısıydı. Türkmenistan'dan hediye olarak getirtmiştim."

Ayna'nın üzerinde siyah bir palto vardı ve ona uyumlu kışlık kürkten bir Moğol kalpağı takmıştı. Elinde tuttuğu siyah deri eldivenlerini sallayıp, "Evi bir çocuğa emanet etsek ancak bu kadar kötü bulurduk," dedikten sonra, topuklu çizmelerini tıkırdata tıkırdata gitti. Hamit Bey'in de üzerindeki kahverengi paltosu ve aynı renkteki fötr şapkasından anlaşıldığı üzere, yoldan yeni gelmişlerdi.

Hamit Bey şapkasını çıkarıp uzun uzun Mikail ve Esin'e baktıktan sonra her zamankinden de soğuk bir ciddiyetle, "Esin, sen hazırlan. Seymen kar bastırmadan seni evine bıraksın. Biz geldiğimize göre artık seni burada daha uzun tutmamız hiç ince bir davranış olmaz. Bugünlük mesain bitmiştir, hizmetlerin için teşekkürler," dedi. O delici, donuk bakışlara daha fazla katlanmak istemediği için koşar adım merdivenlere ulaştı Esin ve odasına gidip hazırlandı.

Arabada giderken, Mikail'e veda etme fırsatı dahi bulamadan apar topar evine postalanmış gibi hissediyordu kendini.

Ancak üzülmesine gerek yoktu, telefon numarası vardı artık, istediğinde mesaj atabilirdi nasılsa. Korkuyla başlayan hafta sonunun kritiğini yapmaya başladı kafasında. Mikail onunla yazışarak, direkt iletişime geçmişti. Ama ailesinin ölümü hakkında yalan söylemişti ya da gerçekten anılarını bastırmıştı ve geçmişi hatırlamıyordu.

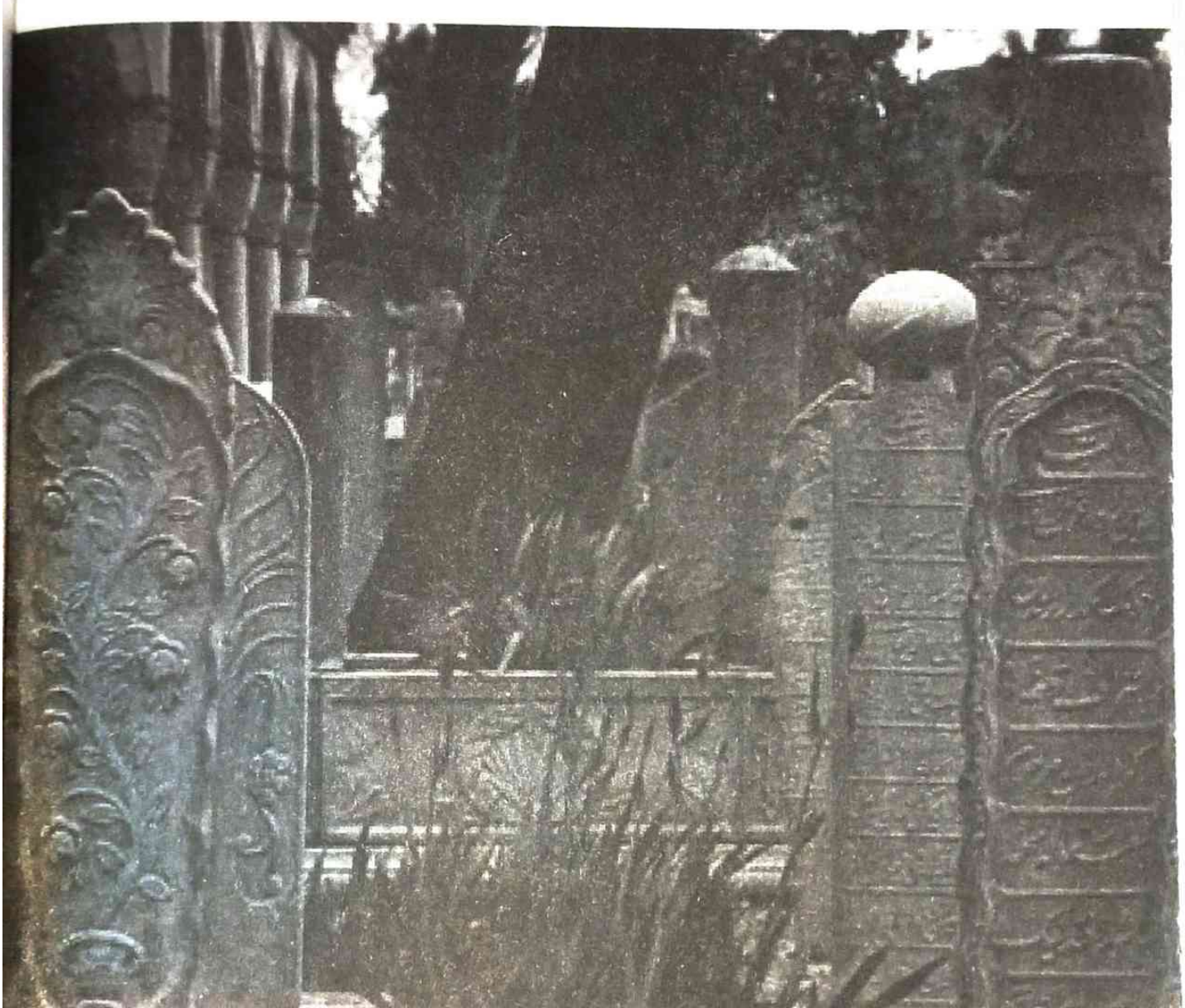
Telefonuna casus yazılımı o yüklememişti. *Kesin okuldaki o dedikoducu, cadı kızlardan birisi yapmıştır*, diye düşündü. İşleri güçleri Esin'le alay etmekti zaten. Daha çok bilgi, onunla dalga geçmek için biçilmiş kaftan olurdu. Katile gelince, sadece montunu görmüştü, aynı monttan herkeste olabilirdi zaten. Paranoyakça davranmıştı durduk yere. *Bu kadar süre yalnız ve sevgisiz yaşayınca kafayı yemek de normal oluyor*, diye düşünüp iç çekti.

Sonra güzel hafta sonunu hatırlayıp kendi kendine sırıtmaya başladı. Güçlü duygular varsa kelimelere bile gerek yoktu, beden dili yeterliydi. Eli dudaklarına gidip de suskun melekle öpüştüğünü hatırlayınca kalbi mutlulukla çarpmaya başladı.

12. BÖLÜM: SESSİZLER YERİ

"Vücut ruhun bineğidir."

Şeyh Galip

Meryem, "Yok artık! Harbi fındıkkıran çıktın ya sen," diyerek güldü. Birine anlatmazsa o büyük mutluluğun coşkun akan bir nehir gibi içinden taşıp tüm evreni kaplayacağını düşündüğü için öpüştüklerini söyleyivermişti Meryem'e. Esin, utangaç bir gülümseyişle, "Ben de bir anda nasıl olduğunu anlayamadım," dedi.

"Hiç konuşmuyorsa nasıl anlaşıyorsunuz?"

"Fiziksel olarak çok aktif biri, sanki kelimelere hiç ihtiyacı yok."

Meryem, "Aktif?" diyerek imalı bir şekilde sırıtınca, "Hayır, tabii ki o anlamda değil!" diyerek itiraz etti ve ikisi de gülmeye başladılar.

Kahvaltı ederken, Meryem'le alışveriş merkezinde dolaşırken, yatağında yatıp tavanı izlerken... hep Mikail'i düşünerek dalıp gidiyordu. Fırtınalardan hırpalanmış ruhunu onun sıcak bedenine sığınarak korumak Esin'e müthiş bir rahatlık veriyordu. Suskunluğu güven demekti çünkü size vaatlerde bulunmayan birinden yalancılık bekleyemezsiniz. Esin bunları düşünürken telefonuna gelen mesajla, Mikail'in de aynı anda onu düşündüğünü anladı.

"Ne yapıyorsun?"

Her ne kadar seni düşünüyorum, diye yazmak istese de kendine hâkim olup *"Tembellik dışında hiçbir şey yapmıyorum,"* yazdı sadece.

"O zaman en rahat ayakkabılarını giy, bir saate seni almaya geliyorum."

"Peki... Ama çok merak ettim şimdi, nereye gideceğiz?"

"Sürpriz!"

Esin yataktan tek bir sıçrayışla, sevinç içinde kalktı ve ne giyeceğine karar vermeye uğraştı. En rahatı emektar yürüyüş ayakkabıları olduğu için onlara uygun kıyafetler bakıyordu. Bordo kazağı, kotu ve montundan başka o eski ayakkabılara uyduracak bir şey bulamayınca, şıklığı saçlarına şekil verip makyaj yaparak yakalamaya karar verdi. Dümdüz taradığı saçlarını yün beresinin altından saldı ve omuzlarına dökülen saçlarından memnun bir halde makyajını kontrol etti. Göz makyajı abartılı değildi ve mavi gözlerini vurguluyordu. Bordo ruju da hem soğuk kış gününe hem de kazağına uymuştu. Örme atkısını boynuna dolayıp parmaksız eldivenlerini taktı ve saati kontrol etmek için telefonunu eline aldı.

Mikail'in mesajını görünce kalbi tekledi. *"Aşağıdayım, seni bekliyorum."*

Hazırlanırken vaktin nasıl geçtiğini hiç anlamamıştı. Çantasını omuzuna takıp koşar adım aşağı indi. Arabasının içinde görmeye alıştığı Mikail'i yaya görünce şaşırdığını belli etmemeye çalışarak ona uzatılan eli tuttu.

Mikail onu kendine çekti ve dudağının kenarına rujunu bile bozmayacak kadar ufak bir öpücük kondurdu. Soğuk havada içini ısıtan bu öpücükle gülümsedi Esin ve o da genç adamın burnunun üstüne hafif bir buse kondurdu. El ele yürürken uzun süre nereye gittiklerini sorgulamadı. Metrobüs duraklarına giden merdivenlere gelince kaşlarını kaldırıp, "Metrobüse mi bineceğiz?" diye sordu.

Mikail kafasını sallayarak onaylayınca, "Gerçekten sürprizlerle dolusun," dedi ama gişelere geldiklerinde asıl sürprizle karşılaşan Mikail'in kendisi oldu. Elinde tuttuğu bir banknotla, turnikelerden geçerken ne yapması gerektiğini anlamaya çalışıyordu. Esin, yüzüne yayılan bir gülümseyişle, "Bu seferlik benden olsun, bir dahakine İstanbul Kart almalısın," dedi ve pasosunu turnikenin otomatına okutup geçmesi için eliyle işaret verdi. Ardından kartı bir kez de kendisi için okuttu ve turnikeden geçti. Mikail, uzun boyunun verdiği avantajla insan denizinin üzerinden bakakalmışken, koluna giren Esin ilerlemesi için onu yönlendirdi.

"Öylece dikilirsen ya da sıranın sana gelmesini beklersen asla binemezsin. Birkaç yıl öncesine kadar ben de senin gibi acemiydim ama itile kakıla insan alışıyor. Hoş, hâlâ pek de alışamadığım için yüksek kiraya rağmen evimi okula yürüme mesafesinde tuttum ya neyse... Şimdi, önemli olan itişip kakışarak bir metrobüse binebilmekte, gerisi bitişik nizam dikilmekten ibaret. Peki, hangi yöne gideceğiz?"

Mikail, Söğütlüçeşme istikametini gösterince, kalabalığa karışıp gelen metrobüse tıkıştılar. Mikail'in iki kolu arasında sıkışan Esin, "Hangi durakta inmemiz gerektiğini biliyor musun?" diye sordu.

Mikail başıyla onaylayınca kulaklıklarını çıkardı ve uzun yolculuklarda her zaman yaptığı gibi müzik dinlemeye başladı. Bu Mikail için de bildik bir aktivite olduğundan o da Esin'i taklit etti ve ikili müzik dinleyerek Şişli–Mecidiyeköy durağına kadar geldiler. Mikail düğmeye basınca Esin inmeleri gerektiğini anlayıp yeniden elini tuttu. Gişelerden çıktıktan sonra Mikail keskin hareketlerle ve hızlı adımlarla yürümeye başladı.

Şişli Metro İstasyonu'na girerlerken Esin, "Amacın bana, –senin için belli ki yeni olan– toplu taşıma çeşitlerini göstermekse inan ki hepsini biliyorum ben," dedi.

Mikail gözlerini devirerek onu Yenikapı Metro hattı peronuna yönlendirdi. Yine bilet ya da kart almayışı ve sürekli tabelaları takip etmesinden anlaşıldığı üzere metroya da yabancıydı. Yine de Taksim'e kadar Esin'den -bir kez daha ödeme yapması sayılmazsa- yardım almadan gelmelerini sağlamıştı.

Sonrasında tramvaya bindiler ve Esin, biraz şaka biraz ciddiyetle, "Vapura ne zaman biniyoruz? Çünkü toplu taşıma araçları ile İstanbul turu yapacaksak vapur en keyiflisidir, benden söylemesi," dedi. Mikail gülümseyerek Esin'in sırtına sarıldı ve onu Beyoğlu sokaklarını izlesin diye camdan tarafa çevirdi.

Tramvay zilini çalarak ağır ağır hareket ederken Esin de kafasını Mikail'in göğsüne yaslayıp akıp giden caddenin tadını çıkardı. Çoğu Uzakdoğulu olan turistlerle birlikte bindikleri tramvay hıncahınç dolu olmasına rağmen, Esin ve Mikail andan kopmuşlardı. Sanki ikisi dışında her şeyi izole eden bir balonun içindeydiler.

Üst katları eski, alt katları milenyumun eseri rengârenk ışıklı reklam tabelalarıyla dolu olan binaların bu görüntüsü tarihi dokuya hiç uymuyordu. *Çoğu, çokuluslu şirketlere ait zincir mağazalardan oluşan bu çirkinliğe belediye ya da bir bakanlık dur dese ne güzel olur*, diye geçirdi içinden Esin. İstiklâl Caddesi'nin orijinalliği bir standart getirilip korumaya alınabilirdi. Oysa bunun yerine eski sütunlar arasındaki duvarlar yıkılmış, yerlerine devasa büyüklüklerde çirkin camekânlar konulmuştu. Bu da yetmezmiş gibi hâlâ caddenin pek çok yerinde gürültülü, çirkin inşaatlar devam ediyordu. Çirkin yeni yapıların arasında kalmış birbirinden zarif taş oymalı balkonlar eski dostlar gibi birbirlerini selamlarken, nerede ihtişamlı bir kapı görünse ve "işte bu, caddeye yakışmış," diyecek olsanız bir konsolosluğun temsil ettiği ülkenin bayrağı dalgalanıyordu kapıda. Konsolosluklar dışında, görkemleriyle dikkat çekenler bir iki kilise ile Galatasaray Lisesi'nin tarihi kapısıydı sadece. Arada bir de yüz yılı devirmeyi başarmış eski dükkânların naif camekânları göze

çarpıyor ve insanı caddenin birkaç yüzyıl önceki halini hayal etmeye zorluyordu.

Kestane, simit ya da midye dolma satan sokak satıcılarıyla dolu caddede bir sürü dönerci ustasının bıçak salladığı restoranlar ve turistlerin rağbet ettiği tatlıcılar on dükkânda bir tekrar ediyordu. Bu aşırı Ortadoğulu görünüm arasında sahaflar, antikacılar, sanat galerileri, kitapçılar, müzik aletleri ya da otantik hediyelik eşya satan dükkânlar inci gibi parlıyordu. Arada bir görünen dar arka sokaklar ise anacaddeye nazaran daha el değmemiş duruyor ve karanlık gizemlerine davet ediyordu ziyaretçilerini. Bazen bir aktardan yükselen keskin baharat kokusuna karışan taze çekilmiş Türk kahvesi kokusu bu mistisizmi daha efsunlu kılıyordu.

Çeşit çeşit ülkeden insan, rengârenk bir mozaik gibi caddede yürüyüp akarken, birçok "fast food"un ve kestanenin kokusu birbirine karışıyordu. Sokak sanatçıları tablolar çizip anı güzelleştirirken bir sürü milletten müzisyen kendi otantik, geleneksel çalgılarını çalarak müziklerini duyurup bahşiş topluyorlardı. Dinleyicileri kâh etraflarında bir çember oluşturmuş alkışlarla ritim tutuyor kâh etraftaki kafelerin önündeki masalara kurulmuş, kahve ve içkilerini yudumluyorlardı. Müzik tarzı ve çalınan müzik aleti adım başı değişiyor ama sanat hiç bitmiyordu.

Şehri güzel yapan belki de bu tezatlık ve keşmekeştir, diye düşündü Esin. Burçlarını sarmaşıklar ve yabani otlar bürümüş kaleler ve tarihi camilerin göğe yükselen zarif, uzun, ince minareleriyle çarpık kentleşmenin kesiştiği manzara, gelişmiş bir ülkenin düzenli bir kentinin aksine, mistik ve oryantal bir hava oluşturuyordu.

Binlerce insanın akın ettiği İstanbul'un sırrı da buydu belki: kozmopolit olmak! Eşcinseli, radikal dindarı, sanatçısı, çarşaflısı, sakallısı, balerini, kendini bilime adayanı, hatta her tür-

den bağımlısı... Liste uzayıp giderken hepsi tek bir caddenin kalabalığında beraber yürüyorlardı. İstanbul'u farklı kılan, bu kalabalıktan ziyade, kalabalık içindeyken bile farklılıklarını koruyan toplumuydu.

Tramvay zilini son kez çalıp makinistin, "Son durak Tünel!" diye seslenmesi üzerine inip o renkli kalabalığa karıştılar. Esin ilk kez kalabalıktan nefret etmedi ve hepsi birbirinden farklı insanlara sevgiyle baktı.

Mikail elini tutup onu yönlendirirken, hemen yanlarındaki turist kafilesi başta olmak üzere pek çok göz onlara çevrildi. Esin, ilk başta kendilerine dikilen gözlere anlam veremezken yürümeye devam ettikçe durumu kavradı. Daha çok kadınlar tarafından süzülüyorlardı. Yakışıklılığıyla gerçek bir melek gibi ışıldayan Mikail'e odaklanmışlardı. Esin biraz daha makyaj yapıp azıcık daha süslenmediği için kendine kızarken birden durdular.

Durdukları eski, taştan kapı eşiğinin önünde kafasını kaldırdı ve yandaki altın rengi metal levhadan Galata Mevlevihanesi yazısını okudu. Kaşlarını kaldırıp "Neden bir Mevlevihane'ye geldik?" diye sordu. Mikail her zamanki gibi, kelimeleri kullanmak yerine, elinden tutup onu içeri sokarak cevap vermiş oldu. Yeşil üzerine altınla işlenmiş tuğra ve Arapça yazılar furuşun üstünü süslüyor ve en tepede de altın bir hilal ışıldıyordu. Eşikten adım atıp taş yolda yürümeye başladıklarında solda Halet Efendi Türbesi karşıladı onları. Sağda, hemen karşısında ise Halet Efendi Kütüphanesi vardı. Esin gişeden müzeye giriş için biletleri alır almaz ilk önce kütüphaneyi ziyaret etmek istediğini söyleyince gişedeki memur, "Kütüphane kapalı, tüm kitaplar Beyazıt Kütüphanesi'ne taşındı," diyerek Esin'in hevesini kursağında bıraktı.

Geniş avluya girdiklerinde kapalı kış havasına rağmen güneş gözlerini aldı. Avludaki ağaçlar yapraklarını çoktan dök-

müş, huzurla kış uykusuna yatmışlardı. Erinç içinde uyuyan, toprak altındaki sakinlerinin yerini belli eden taş sütunlar ise yerden ağaç kadar doğal bir görünümle yükseliyordu. Sadelikleriyle dikkat çeken bu mezar taşları avlunun içinde tek tek görülse de Esin'i huzursuz edip Mikail'e daha çok sokulmasına sebep olmuştu. Bir çeşme ve şadırvanın da bulunduğu bahçede, Esin'in gözüne başka kayda değer şey çarpmayınca, "İçeri girmeyecek miyiz?" diye sordu Mikail'e ve çift kanatlı kapıdan içeri girdiler.

İlk olarak, semazenlerin semah ettikleri geniş alanı gördüler. Yeşil ve altın rengi işlemelerin süslediği korkuluklarla çevirili olan alan uzun, gösterişli mermer sütunlarla çevriliydi. Tavandaki süslemeler ise insanda hayranlık duygusu uyandıracak bir incelikle, dantel gibi işlenmişti. Kalem işi, sırça ve hat sanatının örnekleri bir arada tavandan yansıyarak atmosfere uhrevi bir hava katıyordu. Mihrap ve minberin sağ ve sol yanlarında, semazenleri izlemek için koltuklar yer alıyordu ve semah gösterisi aynı şekilde üst kattaki balkonlardaki tahta perdelerin ardından da izlenebiliyordu.

Esin'in merakına yenik düşüp güvenlik görevlisine, "Yukarıdaki paravanlar, kadınlar izleyebilsin diye mi yapılmış?" diye sorması üzerine adam açıklayarak anlattı.

"Hayır. Hanımlar, nefeslik denilen şu sol taraftaki beyaz, küçük tahta perdelerin ardından izlerlermiş. Oraya giriş arka taraftan, bu şekilde erkek misafirlerle karşılaşmazlarmış. Zaten gelen hanımların hepsi padişahın ya da paşaların hareminden olduğu için bu konuya ayrıca özenilmiş. O odaya girdiğinizde, buradan tavana yakın görünen pencereler, sandalyelere oturan misafirlerin tam göz hizasına denk geliyor. Gösterdiğiniz üst kat balkonundan ise padişah izlermiş gösteriyi, hemen yanındaki diğer balkonlardan ise gayrimüslimler. Şu an önümüzde bulunan açıktaki koltuklarda da Müslüman ahali oturup izlermiş semah edenleri."

Esin, büyük bir dikkatle dinlediği güvenlik görevlisine teşekkür etti ve üst kata yöneldiler. Mevlevihane'de hat sanatından ebruya varana dek, dönemin ve Mevleviliğin ruhunu taşıyan her türlü sanat eseriyle karşılaştılar. Müzik odasından mutfağa kadar her şey döneminden kalmaydı. Ama en dikkat çekici yer, Mevlevilerin kıyafet ve eşyalarının sergilenip açıklandığı odaydı. Yüzlerce ahşap boncuktan oluşan tespihler, sedef kakmalı rahleler, buhurdanlar, neyler... Ve tabii bu nesnelerin birbirinden özel manaları... Semazenlerin giydiği, tennure denilen beyaz kıyafet kefeni; başlarına taktıkları, sikke denilen uzun sarıklar mezar taşını; semazenlerin üzerindeki siyah hırkalar ise mezarı simgeliyordu. Ve semah, mezardan çıkıp yeniden doğuşu anlatıyordu.

Esin üst kattaki bir odada gördükleri dolaplı saati işaret ederek Mikail'e döndü. "Bunun bir benzeri de sizin salonunuzda var! O evin her şeyiyle Viktorya dönemini yansıttığını düşünürdüm ama bak, Osmanlı'dan kalma bir saatiniz varmış."

Mikail muzip bir gülümsemeyle saatin altındaki açıklama yazısını işaret etti. Esin yazıyı okuyup mahcup olsa da aldırmıyormuş gibi yaparak, "Aman, İngiliz malı olsa da Osmanlı'nın tercihi olmuş bu saat sonuçta," dedi. Mikail, Esin'in neden bahsettiklerini bile unutmasına sebep olan bir gülümsemeyle gözlerine baktığında, atkısını gevşetti genç kız. Zira bedenini, Mevlevihane'nin uhrevi ruhuna hiç uygun düşmeyecek bir ateş basmıştı.

Tüm kısımları gezip bitirdiklerinde tekrar avluya çıktılar ve içeri girerlerken Esin'in gözden kaçırdığı çok sade görünümlü dört tane mermerin bir dikdörtgen oluşturduğu kapıya yöneldiler. Hamuşan yazısını görünce anladı Esin bu gezinin amacını. O sade girişin üzerinde tam olarak şöyle yazıyordu:

HAMUŞAN

SESSİZLER (SUSMUŞLAR) YERİ

Ağaçların gölgeleri arasında yükselen kimi süslü kimi sade mezar taşlarından da apaçık anlaşıldığı üzere, burası Mevlevihane'nin mezarlığıydı. Avludaki üç beş mezardan bile rahatsız olmuşken her tarafının gölgeler içindeki mezarlarla dolu olması iyice içini ürpertti Esin'in. Yine de çocuk gibi bu eski mezarlardan korktuğunu açık etmek istemiyordu. Normal bir mezarlıktan bile pek hazzetmediği için annesi ve anneannesinin mezarlarını çok nadir ziyaret ederken, yüzlerce yıllık bu mezarların arasında ne işi olduğunu sormak istedi ama bu, korkuyorum demekle eş olduğu için, "Hamuşan burasıymış," demekle yetindi. Mikail, işaretparmağını Esin'in dudakları üzerine koyup onu susturunca bir an yüreği hoplasa da kendini çabuk toparlayıp, *"Bir mezarlıkta edepsiz şeyler düşünülmez!"* diye kendi kendini uyardı.

Kışın çabucak kararan havanın etkisiyle mezarlık gölgeler içinde kalmıştı. Esin korkmamak için, toprağın altında yatan ölüleri düşünmek yerine dikkatini taşlara verdi. Bazı mezarlar ve başlarında yükselen taşlar birbirinden güzel çiçek oymalarıyla süslüydü. Esin sonunda hepsinin ortak noktasını bulduğunda yüzünde kendiliğinden bir tebessüm oluştu. Hepsi kadınlara ait mezarlardı. Çiçek oymalarıyla süslü kadın mezarları, ne ince bir düşünceydi. Tam korkusunu unutmuştu ki bir ağacın ardından aniden fırlayan kara bir kedi Esin'in çığlık atmasına sebep oldu.

"İyi misiniz?" diye sordu elinde kova ve bezle dikilen genç bir çocuk.

Esin utanarak, "İyiyim," diye mırıldanırken, sarıldığı Mikail'den ayrıldı. Çocuk, Mikail'i fark edince, "Aaa! Susmuş ağabey sen miydin?" dedi.

Esin, "Tanışıyor musunuz?" diye sordu Mikail'e ama cevabı genç çocuk verdi. "Tabii yenge, ağabey ara sıra geliyor. Bazen tüm gün oturuyor, bazen de bir iki saat durup gidiyor. Biz ağa-

beyle sohbet edemesek de buranın adına yakışır şekilde sessizliği paylaştık hep. Ben mezarlığın bakımından sorumluyum."

"Biraz korkutucu ve garip bir işin varmış."

"Nesi korkutucu, yenge? Ölülerden değil, dirilerden korkacaksın bu hayatta. Kaldı ki çok muhterem zatların ölüsü yatıyor burada. Mesela bak şu köşede İbrahim Müteferrika'nın mezarı vardır. Kimdir bilir misin?"

"Elbette biliyorum. İlk Türk matbaasını kurmuştur."

"Matbaa kuran adamın ölüsünden mi korkuyorsun, Allah aşkına? Burası insana korku değil, huzur veriyor. Sen yeter ki önyargılarından ve gelecek kaygından kurtul."

"Anlamadım, neyin kaygısından bahsediyoruz?"

"İnsanlar aslında mezarlıklardan ya da ölülerden korkmuyorlar. Hiç ölmeyecek gibi yaşadıkları bu dünyada, ölümlü oldukları gerçeği yüzlerine vurulduğu için tedirgin oluyorlar. Kendilerinin de toprak olacakları günleri düşünmek zorunda kaldıkları için ödleri kopuyor. Aslında kaçınılmaz sonu gördükleri için mezarlıklara olan tüm bu önyargı. Eninde sonunda sadece bir avuç toprak olacağını hep hatırlasan ne kötülük edersin ne de dünya malına kapılıp gidersin. Bu dünyaya ait her şey bir anda önemsizleşir. Zaten tek önemli olan ölümsüz ruhtur, burada toprağa karışmış bedenler değildir. Ne demiş Şeyh Galip: 'Vücut ruhun bineğidir.'"

Esin verecek bir cevap bulayıp genç adamın sözlerinin doğruluğundan rahatsız oldu. Lafı değiştirmek için, "Peki girişte türbesi olan Halet Efendi kim?" dedi.

"İkinci Mahmut döneminde yaşamış Mevlevi bir devlet adamı. İdam edilmiş zamanında ve idam edildiği Konya'dan buraya bir tek kesilen kafası gelebilmiş. Büyük başın derdi de büyük olur misali, onun başının gömülü olduğu yere bir baş taşı dikmişler evvelden. Anlayacağın çok sonradan türbesi olmuş o bedensiz başın."

"Anladım," diye mırıldandı Esin. Konuyu değiştiremediği gibi, daha da ürkütücü hikâyeler dinlemek zorunda kalmıştı. Sessizliğiyle Mikail'e huzur veren bu yer, duyduklarıyla Esin için iyice korku filmi tadını almaya başlayınca, "Artık gidelim mi?" diye sordu. Mikail başıyla Esin'i onaylayıp mezarlık bekçisine de eliyle selam verdi.

Mezarlık bekçisi selamı, elini kalbinin üstüne koyup kafasını eğerek aldı ve ardından, "Hayırlı akşamlar, susmuş ağabey. Yengeyi daha eğlenceli bir yere götür istersen. Şöyle çalgılı müzikli bir yere, o anlamadı buradaki sessizliğin değerini," dedi.

Esin kaşlarını çatarak arkasına baktıktan sonra Mikail'e dönüp, "Giderayak laf mı soktu bu şimdi bana?" dedi öfkeyle.

Mikail, kollarını Esin'in omzuna atıp gülümsedi ve onu önce Hamuşan'dan, ardından Mevlevihane'den çıkardı. Yine hıncahınç kalabalık Beyoğlu sokaklarındaydılar. Bu kez tramvaya binmeyip birbirinden renkli dükkânları gezerek yürüdüler. Sahaflara girip eski kitapları incelediler, sokak satıcısından kestane kebap aldılar, hediyelik eşya satan dükkânlardan turistmiş gibi alışveriş edip Esin'e bir tüy kalemle metal kapaklı, çok şık bir defter aldılar.

En sonunda da yorulan bacaklarını dinlendirmek için Eskici Pera'ya oturdular. Türkan Şoray'dan Marilyn Monroe'ya ikon olmuş pek çok ünlünün tablolarının duvarları süslediği barda doksanlara ait müzikler insanın içini mutlulukla doldururken mekânın kendine has o nostaljik atmosferine bir kez daha hayranlıkla baktı.

Başına bu kadar çok talihsizlik gelmeden önce, umarsız bir ergenken sık sık arkadaşlarıyla buraya eğlenmeye gelirlerdi. Son zamanlarda akşamları eğlenmeye çıkmasa da yolu Beyoğlu'na düştüğünde, gündüzleri çok sevdiği kapuçinodan içmeye uğruyordu.

Barista yanlarına geldiğinde Esin, "Merhaba Rıdvan, nasılsın?" dedi.

Yirmi yedisindeki genç adam yüzündeki gülümsemeye yakışır bir içtenlikle, "İyiyim, sen nasılsın? Yine kapuçino mu?" diye sordu.

"İyiyim, teşekkürler. Bu akşam alkollü bir içki alacağım sanırım. Bir soğuk birayla başlayabilirim," deyince Mikail eliyle iki yaptı ve Rıdvan, her zamanki sempatikliğiyle, "İki soğuk bira, hemen geliyor gençler," diyerek yanlarından ayrılıp bara gitti.

"Ben de buradaki personeli tanıyorum," dedi Esin kaşlarını gözlüklerinin üstüne çıkacak kadar çok kaldırarak.

Toplamda üç saat vakit geçirdikleri Eskici Pera'da, oturduğu yerde ellerini ve başını sallayarak, pek çoğu daha Esin ve Mikail doğmadan çok önce hit olmuş ama bu popülerliği sonuna dek hak etmiş şarkılara eşlik etti Esin. Alkolün verdiği tatlı bir rehavet dışında aklı gayet başındaydı. Tarkan'dan "Şımarık" şarkısı çalıncaya dek keyfi gayet yerindeydi hatta. Şarkı birden moralini bozdu ve çoktan unuttuğu mezarlıktaki genç adam ile sözleri geldi aklına.

"Tam da Hamuşan'daki çocuğun dediği sığlıktayım, değil mi? Konuşuyor olsaydın bile şu durumda, sırf kibarlığından susuyor olurdun eminim. Kalkalım mı artık? Geç oldu."

Mikail, Esin'in gözlerine derin derin baktı ve Esin bu anlamlandıramadığı bakışlara karşı koyamamaktan korktuğu için başını barın girişine çevirdi. Tam o esnada, fotoğraflarını çeken birisini gördü ve hemen tekrar Mikail'e dönüp, "Şunu gördün mü? Biri bizim fotoğrafımızı çekiyordu!" dedi. Fakat Mikail o sırada hesabı ödemekle meşgul olduğu için Esin'in neden bahsettiğini anlamamıştı. Tekrar aynı yöne döndüğünde kimseyi göremeyen Esin, evinin ara sokağında yaşanan olaylardan ötürü paranoyakça davrandığını düşünüp daha fazla üstelemedi. Çok kalabalık bir barda, yüzünü bile göremediği birisinin durduk yere onların fotoğrafını çektiğini ileri sürmek hastalık de-

resinde kuruntulu bir davranış olurdu. "Yanlış gördüm galiba," deyip konuyu kapatsa da Seymen onları almaya geldiğinde arabaya binerken, istemsizce sağını solunu kolaçan edip o gizemli adamı görmeyi bekledi. Neyse ki etrafta kimse yoktu. Belki de sadece bir gazeteciydi. *Fındıkkıran Balesi*'ni izledikleri günden beri hakkında başka bir haber çıkmamış olsa da elbisesinin tamamen unutulmadığının farkındaydı. Hâlâ sosyal medyada elbiseyle ilgili espriler dolanıyordu. O adamın bir magazin muhabiri olduğunu düşünerek kendini rahatlatmaya çalıştı ama pek başarılı olduğu söylenemezdi. Onca yolu tekrar toplu taşıma araçlarına binerek dönmedikleri için hem memnun hem de güvende hissediyordu. O takip edildiğine dair rahatsız edici his, maalesef uzun süreden beri ensesindeydi...

13. BÖLÜM: YASAK ELMA

"Eğer hayat terazimizin zevk kefesiyle denkleşecek bir akıl ve muhakeme kefesi olmasaydı kanımızdaki azgınlık, tabiatımızdaki kötülük bize en olmayacak işleri yaptırırdı."

SHAKESPEARE

Yaşadıkları o muhteşem günün ardından arabada uyuyakalınca Mikail onu evine bırakmıştı. Alkol kiminin sapıtmasına neden olurken Esin'i rahatlatıp uykusunu getiriyordu. O gece arabada uyuyakalmasaydı Mikail'i evine davet edebilir miydi, bunu kendisi de bilmiyordu. Sırf Seymen'den utandığı için bile Mikail'i kahve içmeye davet edemeyeceğini anlayınca, içtiği için kendini suçlamaktan vazgeçti.

Sonra hakkında ne düşünürlerdi? Seymen gidip evdeki diğer çalışanlara anlatır mıydı acaba? Büyük ihtimalle anlatmazdı ama o küçük ihtimal gerçekleştiğinde Ayna'nın yüzünde oluşabilecek gülümsemeyi çok net hayal edebiliyordu. En iyisi aralarındaki yakınlığı herkesten gizlemekti.

Ertesi gün işini yapmak üzere yine köşke gittiğinde Mikail'e kendince mesafeli davranıyordu. Tıpkı bu evde çalışmaya ilk başladığı günlerde olduğu gibi, Mikail'e ilgili, ama onunla asla samimi değilmiş gibi davranıyordu. Yemek boyunca da bu sahte tavrı sürdürdüler. Fakat çok da başarılı olamamış olacaklar ki Hamit Bey, gözünü bir Esin'e bir Mikail'e dikip durdu ve sonunda Esin'e, "Yemeğini bitirince gelir misin? Seni çalışma odamda bekliyorum," diyerek sert bir yüz ifadesiyle masadan kalktı.

Artık iştahı kaçmış olan Esin de fazla oyalanmadan peşinden gitti ve odaya girdiğinde ilk kez oturması için bir yer göstermedi Hamit Bey. Esin öylece odanın ortasında dikilirken de sert bir şekilde, o tok sesiyle konuştu.

"Seni en başta uyarmıştım," dedi. "Eğer hayat terazimizin zevk kefesiyle denkleşecek bir akıl ve muhakeme kefesi olmasaydı; kanımızdaki azgınlık, tabiatımızdaki kötülük bize en olmayacak işleri yaptırırdı, demiş Shakespeare. Bu sözün anlamını kavrayabilecek zekâya sahip olduğuna eminim."

"Ben yanlış bir şey yapmadım!" diyerek hemen kendini savundu Esin.

"Zaten öyle bir şey yaptığın an, diğerleri gibi kendini kapının önünde bulursun! Mikail hassas bir çocuk..."

"Çocuk değil, bir yetişkin o."

"Buna mı güveniyorsun? Yetişkin olmasının onu kafalayıp seni bu zenginliğe ortak etmesini sağlayacağını sanıyorsan çok yanılıyorsun. Tüm mal varlığı bana ait. Kardeşime ait şeyler, senin iştahını kabartacak kadar çok değil maalesef."

"Paranız umurumda bile değil. Ben, şimdi olmasa da bir zamanlar gayet varlıklı bir ailenin kızıydım, hatta babamla konuşuyor olsam aynı zenginliğe şimdi bile kavuşabilirim. Para için ne size ne de zaten bir hastadan öte görmediğim Mikail'e ihtiyacım var!"

"Madem baban varlıklı bir adam, neden senin bu şekilde çalışmana göz yumuyor?"

"Çünkü onunla konuşmuyorum, bana karışma hakkı da vermiyorum dolayısıyla."

"Neden? Konuşmasan da parasını kabul edebilirsin, sen onun kızısın."

"Edemem, etmem! Lütfen bu konuyu kapatabilir miyiz?"

"Anlamaya çalışıyorum sadece, çünkü bu tuhaf durumu anlayamazsam seni kovmak zorunda kalacağım. Babanın sana krallar gibi bakacak kadar parası olduğunu iddia ediyorsan burada neden çalışıyorsun? Spekülatörlerin yolladığı bir casus musun? İş görüşmelerimi dinlemek için mi buradasın?"

"Hayır! Sadece babasına küsmüş, beş parasız bir üniversite öğrencisiyim, o kadar."

"Niye peki? Açıkla, aydınlat beni! Babanın parasını niye istemiyorsun?"

"Ailevi bir mesele."

"Biraz daha açar mısın?"

"Babam daha annemin toprağı kurumadan genç bir kadınla kaçıp gitti."

"Nereye?"

"Ne bileyim ben? Herhalde Avrupa'da bir dağ evinde, şöminenin karşısında, yarı yaşındaki metresiyle aşk yaşıyordur."

Esin laf olsun diye söylememişti bunu. Anneannesini, vefatından kısa bir zaman önce, babasıyla internet üzerinden görüntülü konuşurken yakalamıştı. Yaşlı kadın teknolojiden pek anlamadığı için, sonradan itiraf ettiği üzere komşunun dokuz yaşındaki çocuğunun yardımıyla eski damadının aramasına yanıt vermişti. Neyin gizliliğini yaşıyorsa artık, anneannesine, "Telefondan çok uzun konuşamam seni bilgisayardan arayacağım," deyip telefonu kapatmıştı. Esin, o gün babasının arkasındaki camda dağ manzarası ve yağan karı görüp, "Kayak tatilini bölmeyelim," diyerek aramayı sonlandırmıştı.

Bu ifade Hamit Bey'in de tuhafına gitmiş olacak ki, "Genelde sıcak bir kumsalda denilir. Senin hayal gücün bile pek karamsar," dedi.

"Dediğiniz doğru, karanlık bir mizaca sahibim ama bu konuda hayal gücümü hiç devreye sokmamaya gayret ediyorum. Çünkü babamın iğrençliği tek başına yeterince mide bulandırıcı zaten. Bir de benim süslememe gerek yok."

Hamit Bey kafasını kaldırdı ve buz gibi bir sessizliğin izlediği bakışlarıyla Esin'i tartarken, "Uyarımı dikkate al ve terazinin kefelerini denkleştir," dedi.

Esin içinden, *bu ikiyüzlülük, siz Ayna'yla aşna fişne olabiliyorsunuz ama*, diye geçirse de, "Tamam, efendim," demekle yetinip odayı terk etti.

Hamit Bey'in söyledikleri bir kulağından girip diğerinden çıkmış gibi, soluğu aynı kattaki Mikail'in yatak odasında aldı. Evet, ona âşık olup kendini kaptırmak her anlamda yanlıştı fakat uzun zaman sonra ilk kez yaşadığını hissediyordu. Üstelik aşk sayılmazdı bu, tutku demek daha doğru olurdu. Hamit Bey'in sandığı gibi evlilik hayalleri kuruyor değildi asla. Aksine, anın tadını çıkarıp bir dakika sonrasını bile düşünmek istemiyordu. Mikail'e karşı hissettikleri midesinde kelebekler uçuşmasına sebep olan türden değil, teninde karıncalanma oluşturan cinstendi. Romantik değil, tutku dolu hissediyordu.

Soğuk havaya rağmen, erken gelen baharın tadını çıkaran kuşlar gibi sekerek yürüyor, bulutların üzerinde uçup yüreğinin götürdüğü yere konuyordu. Ayakları kendiliğinden Mikail'in odasının yolunu izlerken aklının nasıl söz hakkı olabilirdi ki? Üstelik kalbi de diğer tüm organlarına, bir orkestra şefi edasıyla Mikail'e doğru yönelmeleri için öncülük ederken...

Mikail'in yanına doğru parmak uçlarında yürüyüp kolunun altına büzüştü. Duvarların bile onları duyup ispiyonlamasından korkarak, "Ağabeyin çok açık ve net bir şekilde senden uzak durmamı istedi," diye fısıldadı.

Bunu duyduğuna pek de şaşırmışa benzemiyordu melek sureti ama kızmıştı. Burun delikleri genişlemiş, yay kaşları gerilmişti. Esin iki kardeş arasında bir kavgaya sebep olmaktan endişelenerek hemen ekledi. "Haklı tabii. Ben de olsam aynı tepkiyi verirdim çünkü sana yardım etmek için buradayken bu şekilde davranmam etik değil. Ayrıca kendi açımdan da durum hiç parlak değil. Yani başka çalışanlarla da benzer ilişkilerin olmuş ve sepetlenmişler. Sanırım benim de son kullanma tarihimin dolmasına az kaldı."

Bu aşırı dürüstlük Mikail'i gülümsetince Esin'in de yüzüne en güzel gülümsemesi yerleşti ve gamzelerini ortaya çıkardı. Mikail ilk önce bu minik çukurlara birer öpücük kondurdu, ardından Esin'in altdudağını kendi dudakları arasına hapsetti ve daha fazlasını ummasına sebep olan minik bir ısırışla kendini geri çekti. Esin onu ilk kez bir melek yerine şeytana benzetti. Karşı konulamaz şehvete sahip, kovulmuş melek... Aslında işin ucunda yine meleğe benzemiş oluyordu.

Barlas âşık olduğu ilk erkekti, hatta çocukluk aşkıydı. Aile dostlarının oğlu olarak yan yana büyümüşlerdi ve Barlas ona uzun yıllar, bir ağabeyin baktığından farklı bakmamıştı. Esin'in tüm çabalarını görmezden gelerek mesafeli davranmıştı. Ta ki annesini kaybedene dek. Babası onu bir başına bırakırken Barlas ellerinden tutmuş ve manevi olarak en büyük dayanağı olmuştu. Taşıdığı o koruyucu ağabey sıfatını asla bir kenara atmamış, aynı ahlak bilinciyle Esin'le fiziksel temas kurmamıştı hiç. Onu kolunun altına alıp teselli etmesi, ağlarken sarılıp sırtını sıvazlaması ve arada bir de ellerini avuçlarının arasına alıp okşaması dışında Esin'e dokunmamıştı bile. Ah, az kalsın unutuyordu! Bir kez de lisenin mezuniyet balosunda dans ederken beline dokunmuştu. Hepsi bu kadardı işte. Hayal gücü bile Barlas'la öpüşmekten ötesini görmeyi beklememişti. Sınırsız hayal âlemi bile, Barlas'la olan ilişkisinde görünmez sınırlar çizmişti. Peki, şimdi Mikail'leyken niye tam tersini hissediyordu? Barlas'la evlenip sıradan bir hayatın sıra dışı mutluluğunu hayal ederken, Mikail söz konusu olunca evlilik dışında her türlü mutluluğa kapılarını açmış buluyordu kendini.

Acaba beni bu kadar allak bullak eden Mikail'le dip dibe olan bedenlerimiz mi, diye düşündü bir an. Yoksa tutkunun ateşinde yanıp kül olmak istemesinin başka bir açıklamasını bulamıyordu. Edepsiz hayaller düşlerini süslüyor ve her sabah kendini gerçekten Mikail'in kollarında uyanmak için yanıp tutuşurken buluyordu. Bu anlamda, türünün dişisi olmak zordu. Dünyanın

kanunu böyleydi, erkek kur yapar dişi de kabul eder ya da etmezdi. Hele ki insan türünde kalıplaşmış değer yargılarıyla bu, büsbütün erkeğin davetine bakan bir olay olarak görülüyordu. Tabii ki istisnaları vardı ve Esin de bir istisna yapabilecek kadar Mikail'e tutulmuş durumdaydı fakat her şeyden bağımsız bir düşünce onu tutuyordu. Bu kusursuz adam tarafından istenilmek istiyordu. Onu istediği gibi, onu istemesini... Bunun için yüz yıl bekleyebilirdi, beklemeye değerdi...

Ancak görünüşe bakılırsa, suskun meleği o kadar çok beklemesine gerek kalmayacaktı. Bu kez dudakları yerine boynuna yöneldi ve öpmeden önce dudaklarını tüy kadar hafifçe boynunda gezdirdi Esin'in. Hem sıcak hem de soğuğu aynı anda hissetti Esin ve ürperdi. Yüzüne basan sıcaklıktan anladığı üzere yanakları pembeleşmişti, bunu gizlemek için Mikail'e daha da yaklaştı ve bedenleri arasındaki son santimi de kapattı. İşte o an hiçbir açıklamaya ihtiyaç duymayan baskıyı karnında hissetti. Boy farkı nedeniyle istenilen yerden biraz daha yukarıda kalan bu baskı, utanmasını şiddetlendirmek yerine yok etti. O baskıyı doğru yerde hissedebilmek için Mikail'in kucağına atladı. Esnek ve güçlü kaslar, bir çocuğu taşırcasına kolayca kavradı Esin'in bedenini ve baskı doğru yerde zonklayıp ikisinin kot pantolonlarını da zorlarken tekrar öpüşmeye başladılar. Bu kez dudakların ve birbirine değen dillerin ahengi bambaşkaydı. Bedenlerinin arasında fazlalık olan tüm kumaş parçalarından kurtulmak için yanıp tutuşsalar da iki oda ötedeki Hamit Bey'in varlığı ve koridordan gelen ayak sesleri onları durdurdu.

Mikail, Esin'in kalçalarını kavrayan ellerini gevşetti ve soluksuz öpüşürken nefes nefese kalan Esin'in aksine, gayet rahat bir şekilde onu yere indirdi. Esin kafasını yana yatırıp yutkunduktan sonra, "Haksızlık bu ama!" dedi. "Benim seninki kadar kondisyonlu bir vücudum ve gelişmiş akciğerlerim olmadığı için kalp krizi geçirebilirdim!"

Mikail sessizce gülüp az evvel Esin'in bozduğu saçlarını tekrar toplarken çapkınca göz kırptı. Esin de saçlarının dağılmış olabileceğini düşünüp hemen gardırobun yüzeyini kaplayan aynada görüntüsünü kontrol etti. Zaten salık olan saçlarını eliyle söyle bir düzeltip karışıklığını parmaklarıyla düzelterek açtı. Pantolonun içinden çıkan gömleğinin uçlarını geri tıktı ve son olarak, dağılmış rujunu hem kendisinin hem de Mikail'in yüzünden temizledi. "Görev tamamlandı!" diyerek mendili çöpe atarken kapı tıklanmadan aniden açılıverdi. Gelen topuk seslerinin vazgeçilmez sahibesi Ayna kapıda dikiliyordu. Mikail'i de Esin'i de tepeden tırnağa süzüp, "Yemek hazır," dedi ve topuklarının üzerinde dönüp gitti.

O gidince Esin bir kahkaha patlatıp, "Birkaç dakika önce gelse yakalanıyorduk!" dedi. Bu kaçamak ilişkiden Mikail de aynı derecede eğleniyor olacak ki işaretparmağını dudaklarına götürüp Esin'e abartılı bir sus işareti yaptı. Bu Esin'i daha yüksek sesle güldürse de koridora çıktıkları anda kendini toparlamasını bildi. Çünkü her an karşı odadan Hamit Bey çıkabilirdi.

Akşam yemeğinde tüm gözler yine Mikail ile Esin arasında mekik dokurken ikili birbirlerine karşı kayıtsız davranarak göz boyamaya devam etti. Ama ne Hamit Bey'de ne de Ayna'da o göz vardı. İkisini de kandırabilmek zannedildiği kadar kolay değildi. Hamit Bey havadan sudan konuşuyormuş gibi, "Filmi beğendiniz mi?" dedi.

Esin bir an neden bahsedildiğini anlamayıp duraksadı ama sonra Hamit Bey'in, önerdiği filmi sorduğunu anlayınca, "*Never Let Me Go* filminden bahsediyorsunuz!" dedi.

"Evet. Çok sevdiğim bir film olduğu için başkaları üzerindeki etkisini hep merak ederim."

"Bir yanı çok romantik bir hüzün barındırırken diğer yanı ürkütücü bir gerçeklik taşıyordu. Organ bağışına bambaşka gözle bakar oldum."

"Ne anlamda?"

"Babam, doktor olmasına rağmen, aile içindeki kimsenin organlarını bağışlamasını istemezdi. Bu bana her zaman bir doktora yakışmayan bir tavır olarak görünmüştü. Filmi izledikten sonra açıkçası ben de çekinmedim diyemem. Donör olmak bir anda babamın hep söylediği gibi anlamsız geldi."

"Korkarım ben de babanla aynı fikirdeyim. Hatta işi biraz daha ileriye götürüp organ nakline komple karşıyım diyebilirim."

Esin babasının bu bencil tavrını yıllarca anlayamamışken, Hamit Bey'den bir açıklama ya da masadaki diğer iki kişiden asla alamayacağı desteği beklemenin anlamsızlığını fark edip sessiz kaldı. Mikail konuşmadığı için fikrini söyleyemezdi, kaldı ki hapır hupur yemeğini yerken hiç de sohbeti dinliyormuş gibi bir hali yoktu. Aldığı yüksek ücrete rağmen, göz nakli yerine protez göz takmasından anlaşıldığı üzere Ayna da organ naklini gereksiz buluyordu.

Ayna sohbeti başka yöne taşıyarak, gözlerine bakan Esin'e sordu: "Peki, filmdeki aşk üçgeni için ne düşünüyorsun?"

"Hayatımızın iplerini başkasına bırakamayacak kadar kısa ömürlü varlıklarız. Hep kelebeklerin kısa ömürlü olduğu söylenip durur ama şu koca evrende bizim ömrümüz de bir kelebeğinkinden farksız. Kozmik takvime göre tüm insanlığın ömrü birkaç saniyeden ibaret ama biz kendimizi o kelebekten şanslı sayıyoruz. Bu büyük yanılgı, hayatımızdaki tek değerli şey olan zamanı boşa harcayıp isteklerimizi ertelememize neden oluyor. Yani demem o ki ölüm bu kadar gerçekçi olarak burnumun dibindeyken aşkımı itiraf ederdim ve Kathy gibi ölüm döşeğindeki son geceye sıkıştırmazdım duygularımı."

"Yani kuralsızlık, tek kuralın öyle mi?"

"Elbette hayır ama başkalarının adıma karar almasına göz yummam."

Mevzu Esin'e geldiğinde Ayna tüm iyi niyetini, eve girerken çıkarılan ayakkabılar misali dışarıda bırakıyor ve onu zor duruma düşürmek için her zamanki gibi sıkıştırıp duruyordu. Esin'in hiç beklemediği bir hamle yaparak, "Özgürlük, yasaların müsaade ettiği her şeyi yapma hakkıdır," dedi.

Hamit Bey'le aynı anda, "Montesquieu," diye fısıldadılar ardından. Mesaj gayet net ve açıktı: Mikail ve onunla yaşamak istediğin aşk kesinlikle *yasak*!

Esin cevap vermediğinde ve Mikail tabağından kafasını kaldırıp ağabeyine ters bir bakış atınca Hamit Bey, "Ukalalık ediyoruz, Ayna," dedi. "İhtisası müdrike üzerine olan birine böyle beylik laflar etmek bize düşmez. Bence Esin zaten neyin nasıl olması gerektiğinin gayet bilincinde," dedi tatlılıkla. Tabii o tatlı söyleyişin ardında yatan zehirli imayı sadece Esin anladı. Ayna hafif bozularak yemeğine dönerken Mikail hâlâ ters ters ağabeyine bakıyordu. Esin ise gerginlikten kaçıp kurtulmak için sıranın tatlıya gelmesini bekliyordu.

Neyse ki bekleyiş umduğundan kolay geçti. Mikail'in kelimelerden bin kat etkili bakışları konuyu aşktan meşkten çok uzağa, havadan sudan konulara çekmişti. Ayna camda biriken karlara bakıp, "Kayak sezonu Türkiye'de de resmen başladı diyebiliriz," dedi.

Hamit Bey, ağzındaki lokmadan ötürü kafasıyla onayladı ve yemeğini yutana dek sessiz kaldı. Sonra da, "Evet ama bu yıl Avrupa'da bir yere gitmek istiyorum," dedi. "Mikail, bu yıl antrenmanlarına ağırlık verdiği için gelemeyecek. Ben de hep gittiğimiz yerler yerine, daha küçük ve kayak pistleriyle ünlü olmaları gerekmeyen yerleri tercih edeceğim. Ne de olsa benim kar tatili anlayışım, kardeşiminkinin aksine çok daha az adrenalin içeriyor. Mikail her türlü kış sporunu yapıp dururken benim tek yaptığım değişik lezzette şarapları şömine başında yudumlamak olmuştur."

Esin az önceki gergin konuşmayı unutturmak istercesine doğal bir şekilde sohbete katılıp, "Öyleyse size Zakopane'yi öneririm," dedi.

"Sanki duymuştum orayı, Polonya'da mıydı?"

"Evet. Ben çok küçükken gitmiştik ve annemle babam bayılmışlardı oraya."

"Öyleyse yeni kayak tatili noktam belli oldu. Her ne kadar asla kayak yapmayacak olsam da..."

Masadaki herkes bu söze gülerken tatlılar da gelmiş, afiyetle yenilmeye başlanmıştı. Esin, yasak elmanın tatlı kokusunu hatırlatır gibi önüne konulan elmalı turtayı yerken kısacık bir an Mikail'le göz göze geldi. O an görünmez bir yıldırım çaktıysa da çok şükür, ikisinden başka bunu fark eden olmadı.

Herkes odasına çekildiğinde, Esin yatağına uzanmış, bugünkü yakınlaşmalarını düşünüyordu. Daha önce hiçbir şeyi böylesine hesapsızca yaşamak istememişti. Sadece anın tadını çıkararak mutlu olmak, bedeninin arzularına teslim olup rahatlamak istiyordu. Bunu sınıf arkadaşı Çınar'la yaşamak istese önünde tek bir engel bile olmazdı fakat Mikail söz konusu olunca olay bayağı dallanıp budaklanıyordu. Ödül töreninden sonra Mikail'i öpen kızı düşününce yüreği kıskançlıkla burkuldu. Kızın Mikail'i öpmüş olmasını değil de bu hususta ona engel olabilecek kimsenin olmayışına haset etmişti. Hamit Bey, o kıza, kardeşimden uzak dur, demezdi çünkü o kız, kendisi gibi bir çalışan değildi.

Madalyonun diğer yüzünde ise Ayna ve Hamit Bey'in ilişkisi vardı ama patron oydu, kim ne diyebilirdi ki? Ayna'nın daha

ilk günden tepeden bakan tavrını hatırlayınca, *patroniçe de belli*, diye düşündü. Belki Mikail konuşsaydı, onunla yaşamak istedikleri maceraya sahip çıkabilirdi. Bir anda kapısının tıklatılmasıyla irkilerek yatakta doğruldu ve gelenin Ayna olduğunu tahmin ederek uyuyor taklidi yapmayı düşündü. Ancak kapı bir melodi gibi ritmik tıklanınca, gelenin Mikail olduğunu anlayıp tek sıçrayışta yataktan kalktı. Aynada yansımasını kontrol edip saçına başına şekil verdi ve derin bir nefes alarak kapıyı açtı. Ne ara bu kadar süslü olmuştu?

Sanki Mikail konuşacakmış gibi, "Hişt!" diyerek onu uyardı ve içeriye girmesinin ardından koridoru kontrol edip kapıyı kapattı. "Beni işimden mi etmek istiyorsun?" diye yalandan bir sitemle söylendi. "Farkında değilsen açıklayayım: Ağabeyin, seninle aramda iş dışında herhangi bir ilişki olmaması konusunda çok kararlı. Lütfen odana döner misin?"

Bu son cümleyi hiç inandırıcı söylememişti, gitmesini kesinlikle istemiyordu. Mikail de bunun gayet farkındaydı ve Esin'in tek kişilik, dört direkli yatağına uzanmış, yanında getirdiği telefonundan müzik listesi seçiyordu. Sonunda ağırlıklı olarak klasik ve caz müziklerin bulunduğu bir listede karar kılıp sesi biraz kıstı. Esin de ışıkları kapatıp camdan bir fenerin içindeki mumu yaktı ve feneri yatağın başındaki komodinin üstüne yerleştirdi. Loş ışık ve mırıltı gibi yumuşak melodilerin doldurduğu odanın atmosferine uyup Mikail'in yanına yatağa kıvrıldı. Mikail yatakta uzandığı için Esin'e pek de yer kalmamıştı. Genç adam, onu kendine çekip kolunun ve bacaklarının üzerine yatırdı. Böylece ikisi de yatağa sığmış oldular. Esin'in yanağı Mikail'in göğsüne dayalıydı. Temiz tişörtün deterjan kokusuyla Mikail'in pahalı parfümünün gerisinde kalan çok daha özel o kokuyu duyunca kalp atışları hızlandı. *Bir meleğin ten kokusu da böyle büyüleyici oluyor galiba*, diye düşünüp kalp atışlarını dinlemek için kulağını daha da yaklaştırdı. Akşamki yakınlaşmalarının aksine, bu gece çok daha sakin bir şekilde,

kımıldamadan müzik dinleyip, fenerin tepesindeki yıldız şeklindeki boşluklardan tavana yansıyan ışığı izlediler. Esin, beş duyusu huzurla, bedeni güvenle sarılmış bir şekilde uykuya dalarken yıllardır hissettiği eksikliklerin yok olduğunu fark etti. Anne ve babası hayattayken bile bu kadar tam hissetmemişti. Yıldız dolu tavandaki parlaklık sanki ruhundan yansıyor gibi mutlu hissediyordu. Korkunç kâbuslar yerlerini tatlı hülyalara bırakabilirlerdi artık.

Tuhaf bir düşün tam ortasındayken koluna çarpan ağırlıkla uyandı. Fenerdeki mum yanıp tükenmişti ve çalma listesi sonuna gelmiş olmalıydı ki müzik sesi de yoktu. Zifiri karanlıkta tek duyduğu derin soluk alışverişlerle debelenen Mikail'in inlemeleriydi. Düşmek üzere olduğu yataktan sıçrayarak kalkıp ışığı yaktı. Alnında ter damlaları biriken Mikail'in tüm kasları gerilmiş, ellerinin üzerinde damarlarının belirmesine sebep olacak şekilde yumrukları sıkılmıştı. Kenetlediği dişleri zangır zangır titriyordu. Terle ıslanmış alnında da mor bir damar belirmişti. Esin onun yalnızca uykusunda kâbus görmediğini hemen anladı. Kriz geçiriyordu!

İlk iş gözkapaklarını açarak gözlerini kontrol etti. Tam tahmin ettiği gibi gözbebekleri yukarı kaymıştı ve gözlerinin akı kırmızı damarlarla çevrili şekilde, tüm korkunçluğuyla göz çukurunu dolduruyordu. Dişlerini öyle feci sıkıyordu ki çenesi gerilmişti. Esin, Mikail'in iki bacağını da düz şekilde uzatıp kollarını yana doğru açarak dirseklerinden katladı. Onu kendine doğru çevirip üst bacağını dizden kıvırdı ve son olarak kafasını geriye doğru itti. Nazik bir hareketle çenesini aralamayı başardığında, katladığı bir mendili dişlerinin arasına yerleştirdi. En azından şimdi dilini ısırma riski ortadan kalkmıştı. Daha çok oksijen alabilsin diye camı açtı ve içeriye kar kokusu yayılırken soğuğa aldırmadan Mikail'in yumruk yaptığı ellerine masaj yaparak rahatlamasını sağlamaya çalıştı. Bu tarz krizler birkaç dakikadan uzun sürmezdi, Esin bunu biliyordu. Tüm so-

gıkkanlılığıyla Mikail'in vücudunun gerginliğinin ve titremesinin sona ermesini izledi.

Mikail yakışıklı yüzüne ve gençliğine yakışmayan bir solgunlukla derin bir nefes verip gözlerini araladı. Esin'i görünce hemen doğruldu. Yüzünde biriken terleri tişörtünün koluna sildi. Esin hemen bir bardak su verdi ona. Suyu bir dikişte içip boş bardağı geri verirken eli hâlâ çok hafif titriyordu. Esin yumuşak bir sesle, "Biraz daha uzan istersen," deyince yüzü gerildi ve yataktan kalkıp kapıya yöneldi. Çok mahrem bir anına tanık olduğu için Mikail'in kendisinden utandığını biliyordu ama buna gerek yoktu.

"Gitme, lütfen," deyip kolunu tuttu. "Kim paramparça değil ki şu dünyada? Ben de kâbuslar görüyor, melankolik bir şekilde hayatıma kimseyi dahil etmiyorum. Sen susuyorsun, ben de insanları etrafımdan uzaklaştırıyorum. Aslında aynıyız. O yüzden benden kaçıp gitmene gerek yok. Senin kâbuslarında ne olduğunu hayal bile edemem ama benimkilerde yanmış annem var. Üstelik bu geceki kâbusumda, benim annemle seninki aynı fotoğrafta sürekli yer değiştiriyordu. Tam o esnada senin çırpınmana uyandım. Anlayacağın, benden kaçmana gerek yok. Sorunlu geçmişimle sana rakip olabilirim."

Mikail aniden arkasını dönüp Esin'e sıkı sıkı sarıldı. İkisi bir süre öylece dikildiler, sonra Mikail, Esin'in dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. Tekrar beraber yatağa uzandılar ve Esin yarım kalan uykusuna çok çabuk yenilip hemen gözlerini kapattı.

Uyandığında Mikail yoktu, yan taraftan müzik sesi yükseliyordu. Hemen kalkıp banyoda elini yüzünü yıkayarak her zamanki sabah rutinini tekrarladı ve bu rutine son günlerde eklenen aynada görüntüsünü kontrol etme faslından sonra gözlüğünü düzeltip banyonun diğer kapısından çıktı.

Antrenman salonuna açılan bu kapı sayesinde, yine bir bara asılmış barfiks çeken Mikail'i izlemeye başladı. Onun çalış-

masını hep gösteriye giden bir seyirciymiş gibi hevesle takip ediyordu. Baleden bile güzeldi Mikail'in bedeninin sınırlarını zorlamasını izlemek. Ona kalsa oradan hiç ayrılmadan, Mikail durana dek izlerdi fakat kapı açılıp içeri Hamit Bey girince suratındaki salak gülümsemeyi toplayıp, "Günaydın efendim," diyerek patronuna döndü.

"Günaydın, erkencisiniz bugün."

"Evet, Mikail'in çalıştığını duyunca yan taraftan gelip bir kontrol edeyim dedim."

"Neden? Antrenörü mü oldun yoksa?"

Cümledeki kinayeyi duymazlıktan gelip, "Ayna bana Mikail'i sürekli gözlemlememi söylemişti," diye cevapladı.

"Kardeşim şimdi benim gözetimim altında emniyette. Sen de gönül rahatlığıyla kahvaltıya inebilirsin(!) Biz de az sonra sana katılırız zaten."

Esin hâlâ barfiks çeken Mikail'e bir bakış attıktan sonra bu kibar ama net kovulmayla birlikte odadan çıkıp kahvaltıya indi.

Ayna masaya kurulmuş, kızarmış ekmeğine yağ sürüyordu. Çay fincanını bu evin ruhuna uyan bir asaletle –serçeparmağı havada olacak şekilde– kaldırdı. "Günaydın!" dedi neşeli bir şekilde.

"Günaydın."

Bu neşe de, üzerindeki renkli kazak da Ayna'nın mizacına hiç uymayan şeylerdi.

"Beni kovdurmayı başardın mı yoksa?"

Esin'in sorusu karşısında bir miktar çay püskürterek güldü ve şaşkınca, "Ne?" dedi.

"Üzerinde turuncu, yeşil ve mor renklerde bir kazak var ve çok mutlusun. Senin o karanlık tarafınla hiç örtüşmeyen bir görüntün var kısacası. Beni kovdurup bugünü kendine bayram etmiş olduğun sonucunu çıkardım bu yüzden."

"Ay hayır, henüz o mutluluğa erişemedim. Ayrıca bu hayattaki tek derdim de sen değilsin ki sadece seninle mutlu olayım. Kazağıma niye laf ettin? Yakışmamış mı?"

Aceleyle sandalyesinden kalktı ve Esin onu boydan görebilsin diye birkaç adım geriledikten sonra kendi etrafında bir tur döndü.

Spor botları ve kotuyla gayet uyum içindeydi kazağı. "Olmuş aslında ama nereye gittiğine göre değişir tabii," dedi Esin merakla cevabı bekleyerek.

"Tatile!" dedi Ayna, bir elini sallayıp kafasını yan yatırarak.

"Dur tahmin edeyim: Hamit Bey'le gidiyorsun."

"Evet, beni kişisel asistanı olarak yanında götürüyor."

"Sen şuna, kişisel ilişkimiz yüzünden her gece götürmek üzere beni de yanına alıyor, desene."

Ayna bu kez Esin'in açık sözlülüğüne kızmak yerine bir tilkinin kurnazlığıyla sırıttı. "Kıskanıyorsun!" dedi.

"Seni mi?"

"Evet, yerimde olmak istiyorsun."

"Hamit Bey'e asla o gözle bakmadım!"

"Bakmadığını biliyorum. Yoksa gözlerini oyup çoktan eline vermiş olurdum, tatlım. Sen, bizim aramızdaki ilişkiyi kıskanıyorsun. Mikail'e yanaşman yasak olduğu için kuduruyorsun. Ama seni anlıyorum, *Aslanlara* karşı koymak güç."

"Senin metres hayatının neresini kıskanabilirim ki? Tarihi romantik kurgular, senin gibi zavallılarla dolu. Aynı bunun gibi Viktorya dönemine ait bir ev ve tıpkı senin gibi efendisi tarafından düzülmeyi aşk sanan zavallı bir hizmetçiler. Tek fark, o hikâyeler gerçekten Viktorya döneminde geçiyor, günümüzde değil."

"Bu evde hizmetçi değilim fakat Hamit'e sonsuza dek her konuda hizmet edebilirim. Zavallı bir *hiç* değilim. Hamit'le

aramızda, senin asla anlamanı beklemediğim bir ilişki var. Aşk, bunu tanımlamak için komik olurdu. Hayır, kesinlikle aşk değil."

"Tehditkâr bir ses tonu ve kısılmış bakışlar... Çok şükür normale döndün. Az önceki neşeli halin sana hiç uymamıştı çünkü."

Bir an duraksadıktan sonra, "Hep böyle değildim elbette, benim de umarsızca gülümsediğim günler olmuştu," dedi.

Esin bir an Ayna'ya acıyıp, yaşadığı hangi üzücü olayın onu bu kadar şirret bir kadına dönüştürdüğünü sormayı düşünse de hemen vazgeçti. Zira Ayna, "Biz yokken sakın Mikail'in koynuna girme, olur mu? Kendini benimle kıyaslama. Ne de olsa ben zavallı bir metresim, sen öyle olma sakın(!)" diyerek sahalara hızlı bir dönüş yapmıştı.

Esin sinirden mi, yoksa duyduklarındaki doğruluk payından mı olduğunu anlamasa da kızardığını hissetti. "Baksana, sen halinden mutlusun, belki ben de olurum!" dedi alayla ama sinirden çenesi kasılmıştı.

"Senin Mikail'le olmaman gerekir, bunu sadece kendi iyiliğin için bile dikkate almalısın."

"Evet, biliyorum. Bu konuda yeterince tehdit edildim."

"Aptalsın! Tehdit etmiyorum, senin göremediğini sana anlatmaya çalışıyorum. Mikail bir süre sonra senden sıkılacak. Tıpkı diğerlerinden sıkıldığı gibi. Aldığı kabarık maaşın hakkını sonuna dek vermek(!) isteyen tek kız sen olmadın. Küçük Aslan, asla ağabeyi gibi bir centilmen olmadı. Aksine umursamaz bir hovarda olarak hep gönlünü eğlendirdi."

Çok şükür Esin'in cevap vermesine gerek kalmadı, zaten verecek cevabı da yoktu. Hamit Bey ve Mikail'in ayak sesleri merdivende duyulunca kafasını tabağına indirip sustu.

Hamit Bey, Ayna'ya, "Hazır mısın?" diye sordu.

"Evet, kahvaltı etmeyecek misin?"

"Uçakta bir şeyler atıştırırım. Yollar karla kaplı, ne kadar erken çıkarsak o kadar iyi."

"Tamam, paltomla çantamı alıp geliyorum hemen."

Ayna masadan kalkıp odasına doğru gidince, Esin dün gece geçirdiği krizden sonra hâlâ dalgın ve solgun görünen Mikail'le göz göze geldi ve Ayna'yla Hamit Bey'e bir konuda hak verdi. Burada çalışmasının sebebi Mikail'e göz kulak olmaktı, onunla kırıştırmak değil. Gönlü ona kaydığından beri mutizmle ilgili araştırmasını farkında olmadan rafa kaldırmıştı. Masada eksik olan bir şeyi aradı gözleriyle ve sonunda bulunca, "Aaa, kahve yok, canım kahve çekti," diyerek salondan çıkan Hamit Bey'in ardına takıldı.

Holde hizmetçilerden Saniye Hanım'ın uzattığı paltosunu giyen Hamit Bey'in yanına çekinerek gitti ve Saniye'ye bir bakış attıktan sonra, "Sizinle Mikail hakkında konuşmamız gerek," dedi.

Hamit Bey, tek bir baş hareketiyle Saniye'yi yolladıktan sonra, "Seni dinliyorum," diyerek Esin'e döndü.

"Mikail bir kriz geçirdi. Titredi, kasıldı. Bir tür sinir kriziydi bence ve uykusundayken oldu bu. Bence travma geçmişinde sizin zannettiğinizden daha ciddi bir şey var. Ailenizin feci ölümü sizi, yani daha net anılara sahip olan büyük çocuğu etkilemezken onu bu kadar çok sarsıyor olamaz."

"Bu kez neden o uyurken yanındaydın diye sormayacağım çünkü şu an vaktim yok. Sorduğun soruya gelirsek; belki de haklısın. Sonuçta yetimhanede bir yıl yalnız kaldı, o süreçte neler yaşamış olabileceğini inan hiç bilmiyorum. Susmanın dışında, zaman zaman başka pek çok obsesyon da sergiledi."

"Ne gibi?"

"Sana ısrarla, Mikail'le romantik ve cinsel bir yakınlaşma yaşama, dememin sebebi bu obsesyonlardan biri. Bir ara et-

rafındaki her genç kadınla yatma eğilimine girmişti. Ergenlik döneminde, bir çeşit oyun gibi, konuşmadan etrafındaki sınıf arkadaşı, takım arkadaşı, onunla yaşıt hemşireleri, hatta bazen birkaç yaş büyük kadınları bile elde etmek için yapmadığı kalmıyordu. Sonunda kazanan hep o olurken utanan ben oluyordum. Çok şükür o dönemi atlattık ve tekrar eskiye dönmesini istemiyorum."

Esin ağzı açık bakakalmışken Ayna, "Ben hazırım!" diyerek yanlarına geldi.

"Tamam, çıkalım."

Hamit Bey önden geçmesi için Ayna'ya yol verirken arkasında bıraktığı Esin'e dönüp, "Mikail yine sana emanet ama bu kez çalışanlar da sizlerle olacağından çok daha rahat olacaktır senin için. Ve son olarak, terazinin kefelerini denkleştirmeyi unutma!" dedi.

Az evvel Mikail'e duyduğu ilgiye karşılık aldığı olumlu dönüşlerin birer obsesyon olma ihtimalini öğrenince bir süre şaşkın vaziyette, dikildiği yerde kaldı. Sonra gerçekten sert bir kahveye ihtiyacı olduğunu fark edip mutfağa gitti ve bu kez Şef Murat'a hiç itiraz etmeden, kahvesini hazırlamasına müsaade etti. Zaten eli ayağı tutmayacak kadar şaşkındı. Hamit Bey keşke, Mikail'den uzak dur, diyerek onu yasak elma gibi göstermek yerine bugünkü durumu en başta açıkça anlatsaydı. O zaman tavrını baştan koyardı, şimdi işin içine kalbi de girmişti ve görevi sadece kan pompalamak olan bir kas yığınının aksine, tüm vücudunun yönetimini ele almış durumdaydı.

Kahvesiyle masaya döndüğünde Mikail hem spor dergilerini okuyor hem de bol proteinli kahvaltısını yapıyordu. Sporcu olduğu için, yedikleri hep ona özel hazırlanıyordu. *Öyle bir vücuda sahip olmak kolay değil tabii*, diye düşündü Esin. Sonra kendine kızarak içinden, "Vücudunu düşünme! Vücudunu düşünme!" diye tekrarlamaya başladı. Bu hafta çok zor geçecekti.

Neyse ki çalışanların hepsi evde ve Mikail'den uzak durmak daha kolay olacak, diye ümit bağladı ama o da boş çıktı.

Öğlene doğru haber bültenleri, kar tatili haberleriyle dolup taşınca Mikail personeli de izinli ilan etti. Gitmemek için direnen güvenliği bile her zamanki gibi hiç konuşmadan ikna etti. Sadece okullar değil, devlet daireleri, pek çok özel kuruluş bile yaklaşan tipi nedeniyle üç günlüğüne tatil edilmişti.

Mikail daha bonkör davranıp hepsine bir hafta izin verdi. Esin, bu iznin kendisini de kapsayıp kapsamadığını merak ederken, telefonuna –hemen on adım ilerisinde aşçıyı dinleyen– Mikail'den mesaj geldi.

"Tekrar baş başa kalabileceğiz."

Derin bir iç çekip ateşle barutun patlamadan ne kadar süre yan yana kalabileceğini düşünmeye başladı kara kara. Aşçı hararetle fırında ya da ocakta ısıtılmak üzere, Mikail'in sporcu diyetine uygun yiyecekler hazırlayıp dolaba koyduğundan bahsediyordu. Mikail sabırla dinliyormuş gibi görünse de ritim tuttuğu ayağından sabırsızlığını anlamıştı Esin. Bu detay onu daha çok gerince, kendisi de gitmek istediğini söylese ne olur, diye düşündü. Mikail bozulsa da muhtemelen Seymen'e Esin'i evine dek bırakmasını söylerdi. Hem Mikail'in üzülmesini istemiyordu hem de Hamit Bey, kardeşini ona emanet etmişken onu bu dağ başında yalnız bırakmaya vicdanı el vermiyordu. Kararını vermişti, kalacaktı ve yelkenleri suya indirmeyecekti.

"Evet, birbirimizi daha yakından tanımak için güzel bir fırsat olur." diye yazıp cevabını yolladı. Mikail evdeki tüm ahaliyi yollayınca derin bakışlarla Esin'e döndü. Bu bakışa sadece yutkunarak karşılık verebildi.

Baş başa kaldıkları ilk gün, hiç de korktuğu -için için de umduğu- gibi geçmedi. Mikail'le film izleyip şömine karşısında kitap okudular ve günü tek bir tensel temasta bulunmadan, her ikisinin de kendi odasında uyumaya gitmesiyle bitirdiler.

Esin'in uyuması bayağı bir zaman aldı. Yatakta dönüp dururken Mikail'in dün geceki gibi odasına gelmesini bekledi. Artık gelmeyeceğini anladığında da sıkıntıdan uyuyamadı. Çok yanlıştı, biliyordu ama tutku dolu bir yanı onu istiyordu. Tipi yüzünden cama vuran ağaç dallarının tıkırtısı bir süre sonra ninni gibi gelince zar zor uyuyabildi.

Kahvaltıyı, içine istediklerini doldurdukları sandviçler hazırlayarak yaptılar. Esin, kendisine bol kalorili bir sandviç hazırlarken Mikail yine sağlıklı bir öğünle güne başladı.

"Kim sabah sabah ceviz yer?" diyerek Mikail'e takıldı. "Evet, çok sağlıklı ama sabah sabah ceviz yemek bana garip geliyor. Sanki sincapmışsın gibi, güne beyaz peynirin yanında cevizle başlaman ilginç."

Mikail kahvaltı tabağında her besin grubundan dengeli bir öğün oluşturmuştu. Gülümseyerek tabağı gösterdi ve bir parça cevizi havaya atıp kafasını geriye yatırarak ağzıyla yakaladıktan sonra sağ kolunu sıkıp pazısını oynattı.

"Küçük sincap, kolundaki o pazının içinde mi yoksa?" diye yalandan bir korkuyla, muzipçe sordu Esin.

Mikail akıllara zarar o sessiz gülüşüyle sırıtınca Esin yine yutkunmak zorunda kaldı. Hiç de Hamit Bey'in dediği gibi, onu elde etmeye çalıştığı filan yoktu. Mikail çok arkadaşça davranıyordu ve Esin'e bir kol mesafesinden fazla yaklaşmıyordu bile. Kahvaltının ardından biraz hava almak için dışarı çıktılar.

Gece yağan kardan ötürü bahçe bir metre yüksekliğinde karla kaplanmıştı. Karda bata çıka ilerleyerek Roket'in kulübesine gittiler. Bir köpek için oldukça geniş olan kulübenin kendine ait bir ısıtma sistemi vardı. Mikail, mamasını ve suyunu tazeledikten sonra soğuğa çıkmak istemeyen Roket'i kucağına alarak zorla dışarı taşıdı. Roket birkaç kez kara gömülüp çıktıktan sonra patilerini Esin'in omuzlarına koydu ve kafasını kulübesine çevirerek iç çekmeye benzeyen bir sesle inledi.

"Mikail!" diye seslendi Esin, kulübenin içine. "Sanırım Roket soğuk havayı pek sevmiyor ve karla oynamaya bizim kadar hevesli değil."

Cevap, elindeki kürekte köpek pisliğiyle kulübeden çıkan Mikail'in kısa ıslığıydı. O, pisliği bahçenin uzak bir köşesindeki çöp kutusuna atarken, Roket de hiç beklemeden sıcak kulübesine geri döndü ve içerideki pek çok oyuncağın arasından kemik şeklindeki, üzerine basılınca vik vik diye sesler çıkan plastiği ısırarak oynamaya başladı. Mikail de kulübenin kapısını kapattı ve elindeki kürekle kulübenin önündeki karı küremeye koyuldu. Kapının önü açılınca köpeğin istediği zaman çıkabileceği ama soğuğun ya da yağışın içeri giremeyeceği köpek kapısını gördü Esin.

Mikail küreği bıraktığı ardiyeden bir torba ve su dolu plastik bir bidonla döndü. Sonra da korunun derinliklerindeki büyük bir ağacın alt dallarından birine asılı yem kabını tavuk kanatları ve butlarla doldurdu. Suluğun dibindeki neredeyse bitmiş olan suyu döküp tazeledi. Onun tıkırtısıyla bir sürü baykuş, ağaca monteli ahşaptan yapılma, minik kuş evlerinden çıkıp tavuk parçalarını kaptılar.

"Baykuşlar..." diye hayranlıkla fısıldadı Esin. Geceleri, bu evdeki odasında hep seslerini duyuyordu ama bu kadar yakından görmek büyüleyiciydi. Başka ağaçlardaki yemliklere buğday ve darı koyup yine pek çok suluğu doldurdular. Korunun,

sık çamlar nedeniyle daha az karla kaplı yerlerine, yine tavuk ve ekmek parçalarıyla su bıraktılar. Hayvanlara bu kadar değer veren bir adamdan etkilenmemek Esin için imkânsızdı.

Mikail en son, anne ve babasının mezarına uğrayıp taşlara tünemiş kuzgunları kovaladı ve mezar taşlarının üzerindeki karı elleriyle temizledikten sonra avuçlarını açarak kısa bir süre dua etti. Bu mezarlardan ve zeki bakışlı kuzgunlardan korkuyor olmasına rağmen Esin de ona eşlik etti.

İliklerine dek işleyen soğuktan tir tir titreyerek eve döndüklerinde, "Şimdi Roket'i anlıyorum," dedi. "Ben de o sıcacık kulübeden çıkmazdım."

Mikail tebessüm ederek montunun cebinden bir halkaya dizili anahtarları çıkarıp portmantoya astı. "Ne kadar çok anahtar var demeyeceğim çünkü bu kocaman evde kaç kapı var, sayamadım bile," dedi Esin de montunu çıkarıp asarken.

Hemen şöminenin önüne koşup ellerini ve ayaklarını ısıtmaya koyuldu. Burada yaşadıkları aklına geldikçe tatlı bir pembelik yanaklarını ısıtıyordu. Fakat Mikail hiç de oralı değildi. Sanki o romantik, tutku dolu anlar hiç yaşanmamış gibi davranıyordu. Şöminenin karşısındaki bir koltuğa oturmuş ve büyük bir ciddiyetle telefonuna eğilmişti. Esin, o kadar dikkatle neye baktığını merak ederek yerinden kalktı ve sanki Mikail'in yanında duran sehpanın üzerindeki suyu alacakmış gibi yaparak koltuğun arkasından dolandı.

Ekranı sadece bir saniye görebilse de yeterli olmuştu. Hamit Bey mesaj atmıştı ve tüm mesajı okuyamamış olsa da büyük puntolarla yazılmış, "KIZDAN UZAK DUR, BU SENİN İYİLİĞİN İÇİN. O, SANA UYGUN BİRİ DEĞİL!" notunu görebildi. Mikail de uyarılmıştı!

Demek ki Hamit Bey, tıpkı kendisi gibi onu da uyarıp aynı şeyleri söylemişti ve Mikail bu yüzden, samimiyetinden bir şey kaybetmese de Esin'le tensel olarak temas kurmuyordu.

"SENİN İYİLİĞİN İÇİN. O, SANA UYGUN BİRİ DEĞİL!" Bu cümle onurunu kırmıştı. Onu ne sanıyorlardı ki; servet avcısı, yapışkan bir kız mı? O pahalı elbiseyi giydikten sonra iade etmeliydi, belki de bu yüzden hakkında kötü düşünülüyordu. Gazetelerde yazıldığı gibi bir eskort değildi! Hamit Bey'in yanında götürdüğü Ayna gibi metres de değildi. Her ne kadar öyle görünmese de güçlü bir kızdı. Bir ilişkiye, karşı taraf son vermek isterse bunu metanetle karşılardı. Kara cadı Ayna'nın, tüm şirretliğine rağmen, Hamit Bey ondan ayrılacak olsa aynı soğukkanlılığı gösteremeyeceğine emindi. Esin, ne kadar acı çekerse çeksin, istenmediği yerden hemen giderdi onuru için. Oysaki Ayna, Hamit Bey'e sahibinin dibinden ayrılmayan arsız bir kedi gibi yapışmıştı.

İçinden bir ses, Hamit Bey'in giderayak kendisine yalan söylediğini haykırıyordu. Henüz psikolog değildi ama cinsel eğilimler ve obsesyonlar hakkında cahil de sayılmazdı. Pek çok şey okumuştu bu konuda. Mikail, belirtilen profillerin hiçbirine uymuyordu. Ve ağabeyinin iddia ettiği gibi önüne gelenle yatıp kalkmadığını söylemişti. Sinirle yerine geri oturdu ve alt dudağını ısırarak kar yağışını izlemeye başladı.

Keşke tüm çalışanlarla birlikte ben de gitseydim, diye düşündü. Mikail, ağabeyini dinlediğine göre o da kendisi için aynı sığ düşünceleri paylaşıyor olmalıydı. Kar bu kadar bastırmışken evden gitmek imkânsız olduğundan, oturup surat asmakla yetindi. Mikail, Esin'in tatsız duruşunu fark etmemiş gibiydi. Esin, baş ağrısını bahane edip uyumak için odasına gittiğinde ve tüm gün odasından çıkmadığında yanına dahi uğramadı.

Sıkılıp erkenden uyuyan Esin gece yarısı, tipinin şiddetli uğultusu içinde tok bir çarpma sesiyle uyandı. Cama bir şey çarpmıştı! Işığı açıp perdeleri çekti ve dışarıda, pencere pervazında yatan baykuşu gördü. Hemen camı açtı ve büyük bir özenle, hareketsiz duran kuşu içeri aldı. Masanın üzerine yatırdığı kuşun inip kalkan bedenine bakarak derin bir nefes aldı.

Hâlâ yaşıyor diye şükretti içinden ve perdeleri savurup odayı kar taneleriyle dolduran tipiden kurtulmak için, zorlukla da olsa pencereyi kapattı.

Baykuşun gri-beyaz renkli çizgi ve beneklerle süslü, parlak tüylerinin üzerinde görünürde kan yoktu. Ama bir kanadı tuhaf bir açıyla açık duruyordu. İlk kez bir baykuşa dokunuyor, hatta bu kadar yakından görüyordu. Otuz beş-kırk santim arasında boyu olmasına rağmen oldukça hafifti, yarım kilo ya vardı ya yoktu. Yüzünün olduğu yuvarlak kısımdaki tüyler vücudunun geri kalanının aksine daha açık renkli tüylerle kaplıydı ve kapalı gözlerinin üstündeki siyah beyaz yüz desenleriyle bir V oluşturuyordu. Ama onu farklı kılan tüyleri değil, kafasının üstündeki dik duruşlu iki kulağıydı.

Bir an kuşu ne yapacağını bilemeyerek ona bakakalsa da şaşkınlığını çabucak üzerinden atıp hemen alt kata indi ve aceleci bir şekilde Mikail'in kapısını tıkladı. Kapı beklediğinden çabuk açıldı. Uyku mahmuru Mikail, saman rengi uzun saçlarını yüzünden çekip baş ve işaretparmağıyla gözpınarlarını ovuşturarak esnedi. Kapıda dikilen Esin'i elinden tutup odasına çekti.

Ona geldiğini sanmıştı! Esin hemen elini çekip, "Benim odama gitmemiz gerek, acil!" dedi. Kurduğu cümlenin hâlâ ne denli yanlış anlaşılmaya müsait olduğunu ise merdivenleri çıkarken anlayabildi. Çünkü Mikail, kolunu beline dolamıştı hemen. Açıklama yapmayı odaya girip masada yatan baykuşu gösterdikten sonraya bıraktı.

"Bu baykuş camıma çarptı. Sanırım bayılmış. Baksana, kanadı nasıl tuhaf duruyor."

Mikail eliyle yüzünü sıvazlayıp bir an beklese de durumu çabuk kavrayıp baykuşun başına eğildi. Hareketsiz yattığı masada kuşu yavaşça çevirerek inceledi. Sonra masadaki kalemlikten bir kalem alıp kâğıt aramakla vakit kaybetmeyerek Esin'in avucuna, "İnternetten türüne bak," yazdı.

Esin'in avucu kalemin baskısı yüzünden mi, yoksa Mikail'in tutuşundan mı bilemediği bir şekilde, hafifçe karıncalandı. Bu hissi bastırıp telefonunu eline aldı ve "Türkiye'deki baykuş türleri" yazarak önüne çıkan resimlerdeki baykuşlarla masada yatanı karşılaştırdı.

"İşte burada! Kulaklı orman baykuşuymuş bu tatlı şey."

Mikail de Esin'in arkasına geçti ve birlikte baykuşun özelliklerini okumaya başladılar. Doğru şekilde yardım edebilmek için tanımaya çalıştıkları baykuş türü için bir yerde, "Bu türün yaygın ölüm şekli olarak tüfekle avlanmaları ve arabalarla çarpışmaları söylenebilir," yazıyordu.

"Arabaya değil de cama çarptı bu kez," diye iç çekti Esin.

Mikail telefonu Esin'den alıp bu kez baykuş yaralanmaları yazdı ve bir iki resim ve videoya baktıktan sonra ters bir açıyla duran sağ kanadı daha yakından inceledi.

Esin, "Sanırım kanadı kırılmış, değil mi?" diye sordu. Mikail başıyla onaylayınca, "Ne yapacağız peki?" diye sordu.

Yine kalemi alıp diğer avucuna, "Giyin, onu veterinere götüreceğiz," yazdı.

Mikail baykuşu alıp gidince Esin hızlıca giyindi. Alt kata indiğinde Mikail de giyinmiş, onu bekliyordu. Baykuşu bir ayakkabı kutusuna koymuştu. Esin bu havada arabayla nasıl gideceklerini ve en yakın veterinerin nerede olduğunu düşünürken Mikail, garajdaki cipin tekerleklerindeki zincirleri kontrol etti. Araba yolu, bahçenin diğer kısımlarına göre çok daha az karla kaplıydı, çünkü bahçıvan gitmeden önce yola bol bol tuz dökmüştü.

Ama köşkün bahçesinden çıktıktan sonra ilerlemek çok zor oldu. Neyse ki fazla uzun bir yol gitmediler. Esin, köye en yakın çiftliğin kapısında, elinde fenerle onları karşılayan yaşlı adamı görünce, "Doğru ya burası sizin çiftliğinizdi," dedi.

Çiftliğe girer girmez veterinerin kliniğinin olduğu ek bir binaya yöneldi Mikail. Veteriner, iki katlı beton binanın kapısın-

da, tipiye rağmen pijamalarının üstüne giydiği önlüğüyle onları bekliyordu.

Çiftliğin daimi veterineri olarak asıl işi büyükbaş, küçükbaş ve kümes hayvanlarının bakımını yapmaktı. Ancak çiftliğin küçük beyi, gecenin bir yarısı acil bir durum olduğunu yazınca sıcak yatağını tereddüt etmeden bırakıp görev başına koşmuştu. İlk tahmini, Roket'in hastalandığı yönündeydi fakat bir kutu içindeki kulaklı orman baykuşunu görünce kafasını kaldırıp soran bakışlarla Mikail ve Esin'e baktı. Esin durumu kısaca açıklayınca da hemen baykuşun kanadını tedavi edip sardı. Esin merakla, "Tekrar uçabilecek mi?" diye sordu.

"Tabii, çok küçük bir yer hasar görmüş. En geç bir haftaya uçabilir. İsterseniz uçabileceği zamana dek burada kalabilir ya da alıp eve götürebilirsiniz."

Veterinerin baykuşu vermekten vazgeçmesinden korkarak, "Biz bakarız ona," dedi hemen.

"O zaman bir iki uyarım olacak. Öncelikle, çok güzel ve sevimli görünse de yırtıcı bir kuş olduğunu unutmamalısınız. Beslenmesine gelirsek, geceleri tavuk parçalarıyla besleyebilirsiniz. Bir gece kuşu olarak gündüz pek bir şey yemeyecektir zaten. Üç gün sonra da köşke gelip pansumanını değiştiririm, o zaman tekrar bakarız iyileşme durumuna."

"Tamam, çok teşekkürler."

Baygın verdikleri baykuşu aynı kutu içinde, top olup oturmuş şekilde geri alıp arabaya bindiler.

"Turuncu gözlerine bak, çok tatlı değil mi?"

Esin'in heyecanı Mikail'i gülümsetirken arabayla rahatça yol alıyorlardı. Giderken karla kaplı olan yollar, dönerken açıktı. Baykuşun tedavisi yapılırken, çiftlik çalışanları kamyonet büyüklüğündeki, turuncu renkli bir kar küreme aracıyla köşkle çiftlik arasındaki yolları temizlemişti.

Köşke en yakın yerleşim yeri olan beş kilometre ötedeki Akören köyünden geçerlerken, "Köyün yolu da bizim kulaklı orman baykuşu sayesinde açılmış oldu," dedi Esin. Baykuş söylenileni anlamış gibi, güçlü sesiyle öttü. Esin hem iyileşmesini istiyor hem de iyileştiğinde ondan nasıl ayrılacağını düşünüyordu şimdiden. Kulaklı orman baykuşunun sebep olduğu tek iyilik köy yolunun açılması değildi. Mikail'in, Esin'i hâlâ istediğini açık etmesine ve aralarındaki buzların erimesine de vesile olmuştu. Baykuş için odasına gelen Esin'in kendisi için geldiğini sanıp bunu memnuniyetle karşılaşmıştı ne de olsa.

Esin baykuşu bir kediymiş gibi, sık sık kucağına alıp okşuyordu. Masalsı bir hayvandı baykuş onun nezdinde. Koruda, bacağı kırık bir tek boynuzlu at bulmakla eşdeğerdi. Bir kulaklı orman baykuşunu elleriniz arasına alıp okşamak ve şömine ateşi karşısında birlikte tembellik etmek herkese nasip olacak şeyler değildi zira. Günlerin nasıl tatlı geçtiğini anlamamıştı bile ama üç gün geçmişti.

Veteriner, söylediği gibi köşke gelip bandajı değiştirdi ve birkaç gün sonra baykuşun tekrar uçabileceğini söyledi. Mikail'le yine dip dibe vakit geçirir olmuşlardı fakat ikisi de ilk adımı diğerinden bekliyor gibiydi. Mikail'in elleri sık sık Esin'in beline dokunuyor, aynı koltukta otururlarken Esin de daima Mikail'e sokuluyordu ve şimşek gibi elektrik yüklü bakışmaları hiç eksik olmuyordu. Yine de evde yalnız kaldıkları beş gün boyunca bir öpücük bile kondurmuş değillerdi birbirlerinin yanaklarına.

Şeytanın bacağını kırmalarını sağlayan, yine kulaklı orman baykuşu oldu. Kar son iki gündür yerini şiddetli yağmura bırakmıştı ve etraf bembeyaz güzel bir örtü yerine, eriyen pis,

sulu karlarla kaplıydı. Dışarıdaki bu iç karartıcı manzaranın aksine, evde tatlı bir heyecan vardı. İki gündür minik sıçrayışlar yapan baykuş bu sabah uçmaya başlamıştı. Salonun tavanında dolanıp duruyor, yoruldukça taşlı avizeyi şangırdatarak üzerine konuyordu.

Mikail bir ara -artık gereği kalmayan- bandajı baykuşun kanadından çıkardı ve birlikte en üst kattaki Esin'in odasına, onu buldukları pencerenin önüne geldiler. Esin baykuşu tutarken Mikail de onun arkasına geçip Esin'in ellerinin üzerinden tuttu. Esin baykuşa, "Seni çok özleyeceğim güzel kuş," dedikten sonra üçten geriye doğru saymaya başladı ama daha ikideyken baykuş ani bir sıçrayışla ellerinin arasından uçarak Esin'i korkuttu. Dengesini yitirince de Mikail'in bedenine yapıştı. Çiseleyen yağmura kanat açan baykuşu bir anda unuttular.

Bir nefes uzaklıktaki dudaklar, bir gezegenin çekim alanına girmiş kuyrukluyıldız gibi birbirine çekildi. İlk temasları ikisi için de tereddütlü oldu fakat sonrası dışarıda yağan yağmur kadar doğaldı. Mikail'in dudakları Esin'inkilerin üzerine kapanırken, elleri kalçalarını kavradı ve Esin'in çığlık atmasına sebep olacak kadar ani bir hareketle onu kucağına aldı. İçeriye yağmur damlalarının girdiği camı geride bırakıp odadan çıktılar. Mikail'in kucağından düşmemek için ellerini omuzlarına dolamış vaziyette, "Nereye gittiğimizi sorabilir miyim?" dedi Esin. Mikail, tabii ki cevap vermedi ama çok fazla merakta kalmadı Esin. Hemen bir alt kattaki yatak odasına gelmişlerdi.

Dudakları hâlâ birbirlerinin dudaklarının tadına bakarken, Esin sırtında yatağın yumuşaklığını hissetti. Mikail konuşarak iletişim kurmasına gerek olmadığını ispatlar gibi derin anlamlar içeren bakışlarla tam gözlerinin içine bakıyordu. Bu gözlerde ara ara fark ettiği o tehditkâr hal onu ürpertmesine rağmen, kazağını yukarı sıyıran belindeki sıcak eller bir anda yanmasına sebep oldu. Mikail onu tekrar öpmek için üzerine eğilirken bir an duraksadı ve Esin'i, şu an onun yatağında olmaktan bile

daha fazla heyecanlandıran tatlı bir gülüşle gözlüğünü çıkardı. Gözlüğü! Nasıl unutmuştu onu? Çocukluğundan beri ilk kez utandı gözlük taktığı için. Böyle bir anda onları takıyor olmamalıydı. Ama Mikail'i eğlendirmişe benziyordu bu durum. Çünkü yüzünde hâlâ akıllara zarar o gülümsemesiyle gözlüğü özenle katladı ve komodinin üzerine koydu.

Sonra tekrar Esin'in üzerine eğildi ve yastığa dağılan saçlarından bir tutamı iki parmağının arasında yumuşakça okşayıp kokladı. Bu kadar romantik bir hareketin kışkırtıcı gelmesi tuhaf olsa da Esin kalbinin daha hızlı atmasına engel olamıyordu. Hiç düşünmeden Mikail'in de kalbi kendisininki gibi göğüskafesinden dışarı fırlayacakmışçasına atıyor mu diye kontrol etmek için elini onun göğsüne koydu. Kısmen onun kalbi de hızlanmıştı fakat Esin'in yarısı kadar bile heyecanlı olmadığı açıktı. Onu yeterince etkileyememiş olmanın verdiği yenilgiyle elini çekti hemen.

Mikail bir anda üzerindeki kazağı çıkarıp yarı çıplak kaldı ve Esin'in ellerini alıp tekrar göğsüne koydu. Sert kasların üzerindeki pürüzsüz deri, Esin'in soğuk ellerinin altında bir ısı kaynağı gibi sıcacıktı ve şimdi az öncekiyle kıyaslanmayacak bir hızla atan kalbinin etkisiyle hızla inip kalkıyordu. Mikail daha çok eğilip üzerine yaslandığında, onu etkilemekle kalmayıp tahrik ettiğini de anlamış oldu.

Ellerini yavaşça göğsünden omuzlarına, oradan da ensesine kaydırdı ve gözlerini kapatıp davetkâr bir öpücükle o uyumlu dansı başlattı. Dudakların fethi gerçekleşince ikisi de birbirlerinin boyunlarını keşfe çıktılar. Mikail'in o kendine has kokusu Esin'i onu daha derinden öpmeye zorluyordu. Mikail'in zarif öpücükleriyle çıldırtıcı gelen o hissi bastırmak için dişlerini de kullanarak çok daha şiddetli öpüyordu onu.

Mikail aynı hafif dokunuşlarla Esin'in kazağını belinden yukarı kaldırıp çıkardı ve yalnızca düz siyah sutyeniyle kalan genç

kızın göbeğine eğildi. Göbek deliğine kondurulan minik, ıslak bir öpücükle yay gibi gerildi Esin'in beli. Nereye yol alması gerektiğini çok iyi bilen tecrübeli dudaklar yavaş yavaş yukarıları doğru ilerledi. Sutyenden taşan göğüslerinin üst kısımlarını öpmeye başladı genç adam ve elleri yavaşça Esin'in sırtına kaydı. Eli sutyenin kopçasında bir an durup kafasını kaldırdı ve Esin'in gözlerine baktı. Bu, daha ileri gidebilir miyim, diye sorma şekliydi onun.

"Sorun değil, açabilirsin."

Esin'in mırıltı gibi cevabı üzerine sutyen hızlı bir şekilde odanın zeminini boyladı. Göğüsleri; Mikail'in elleri, dudakları, sakallı çenesi ve hatta burnu tarafından saldırı altındaydı artık. Esin bu tatlı saldırıya onun saçlarını kavrayarak karşılık verdi. Dışarıda güneş batmak üzereydi ve yatağı, ufuk çizgisinden yayılan kızıl ışıklara boyuyordu. Mikail'in teninin üzerinde dans eden ışıklar, Esin'e bir kez daha onun gerçeküstü olduğunu düşündürdü. O, bu dünyaya ait olamayacak kadar kusursuzdu. Ve bu mükemmellik, tüm ihtişamıyla üzerine eğilmiş, onu istiyordu. Esin, bu duygunun tatminiyle, özel ve ilk kez çok güzel hisseti kendini. Onun tarafından beğenilmişti ama daha fazlası olmak istiyordu.

Ellerini, yalnızca tırnaklarının ucu değecek şekilde Mikail'in omurgasının üzerinden geçirip kot pantolonuna vardı. Hiç oyalanmadan düğmeleri çözmeye koyulunca, Mikail kafasını kaldırıp ona baktı ve o da Esin'in kotunun düğmelerini çözmeye başladı. İkisinin pantolonları da hızla bir köşeye fırlatıldı ve aralarında birer kumaş parçasından başka şey kalmamış oldu. Onlardan kurtulmadan evvel, Mikail'in elleri tıpkı sutyeni çıkarmadan önce olduğu gibi bir an duraksadı. Elleri Esin'in belinde, tam çamaşırının sınırında dururken Esin'e soran bakışlar atınca, "Hiç konuşmayan birine göre çok fazla soru soruyorsun," cevabını aldı. Genç adam, altdudağını ısırarak sırıtırken son engelleri de aralarından kaldırdı.

Mikail'in elleri o en özel noktayı bulurken bal rengi gözleri Esin'in mavilikleriyle buluştu. Derin bir nefesle kendini ona teslim ederken dudaklarını aralayıp başını geriye attı ve gözlerini kapadı genç kız. Tutku dalga dalga bedenine yayılırken gül goncası gibi taze göğüsleri yine dudakların istilasına uğradılar.

Onun büyük, sert ve güçlü bedeninin ısısı tüm vücudunu ısıtıyor, temasları ise yakıcı etkiler bırakıyordu. Usta eller, Esin'i yavaş yavaş daha da büyük hazlara hazırlarken, Mikail bir anda durdu. Esin kendisini terk eden sıcaklığın nereye gittiğini görmek için kafasını kaldırdığında kendisinin aklına dahi gelmeyen çok ciddi bir konuyu hatırlayıp korunduğunu gördü.

Geri geldiğinde Mikail'in baskısını hissetti ve içinde yükselen duygu patlamadan sönmesin diye kollarını onun boynuna doladı. Mikail yavaş yavaş aralarındaki tüm mesafeyi kapattı ve tutkuyla kenetlenen bedenler ahenkle ritim tuttular.

Yasak elma niye Adem'le Havva'ya bu kadar tatlı gelmişti, artık çok iyi biliyordu Esin.

14. BÖLÜM: SAPLANTILI

"Gökyüzü, sanki tüm kötülükleri gözler önüne serebilmek için bir şimşekle parladı ve hemen arkasından öfkeyle gürledi."

Esin uyandığında gece yarısı olmuştu ve bastıran sağanak yağmura, şimşekleri takip eden gök gürültüsü de eklenmişti. Hâlâ Mikail'in yatağında, onun kolları arasındaydı ama genç kızın aksine, genç adam hiç uyumamışa benziyordu. Kumral saçları her zamanki gibi minik bir topuz olarak tepesinde toplanmıştı. Esin'le göz göze gelince tatlı bir gülümsemeyle gözleri kısıldı. Camdan sızan şimşek ışıkları altında kısa bir an birbirlerinin yüzüne baktılar. Anın tüm büyüsünü bozar şekilde Mikail'in midesi açlıktan guruldayınca ikisi de gülmeye başladı.

Esin duş yapıp giyinmek için odasına çıktığında, açık bıraktıkları cam yüzünden odasının buz gibi olduğunu gördü. Hemen camı kapatıp içeri giren yağmur sularını temizledi. Bu havada köşkün en sıcak yeri olan şöminenin karşısında olmak en güzeliydi. Hızlıca duş yapıp eşofmanlarını giyindi ve saçlarını kurutup alt kata indi. Mikail'i odasında bulamayınca da zemin kata indi ve mutfaktan gelen tıkırtılara yönelerek onu buldu.

Mutfaktaki tatlı kokulara bakılırsa Mikail çok güzel bir şey pişiriyordu. Esin ocaktaki iki tencereye yaklaşıp yaramaz çocuklar gibi ne piştiğini kontrol etti. Bir tencerede makarnalar haşlanırken, Mikail'in karıştırdığı diğer tencerede mantar ve tavuklar pişiyordu. Esin ne olduğunu anlayınca, "Alfredo soslu fettucini pişiriyorsun!" dedi hayretle. Mikail'in bu basit tarifi pişirmesine değil de diyetine bu gece uymuyor olmasına şaşırmıştı. "Diyetin ne olacak?" diye sordu.

Mikail, boş ver, der gibi elindeki kaşığı salladı ve yarım ağızla sırıttı. Anlaşılan bu, tabuların ve kuralların ikisi için de yıkıldığı geceydi. Mikail bir kâğıda, "Şarap çıkarır mısın dolaptan?" yazdı.

Esin, "Kutlama mı yapıyoruz?" diye sordu muzipçe. Mikail bir gözünü kırparak onaylayınca, "O zaman şarabı da sen seç," dedi sırıtarak.

Bir eliyle sosa krema dökerken, diğer elindeki kaşıkla sürekli tenceredekileri karıştıran Mikail isyankâr bir bakış atınca, "Tamam, tamam! Ben getiririm şarabı," dedi ve mutfaktan çıktı.

Mikail'in koskoca mahzene neden dolap dediğini anlamasa da gizli mahzenin yerini bildiği için yolu sormasına gerek yoktu. Hatta oraya inmek için hangi kitabı çekmesi gerektiğini dahi biliyordu. Gerçi kitaplık hep kilitli tutuluyordu ama bu gece o da sorun değildi. Mikail'in sahanlıktaki portmantoya astığı anahtar dolu halkanın içinde oranın anahtarının da olduğuna emindi çünkü o anahtarları daha evvel defalarca Ayna'nın elinde görmüştü.

Çok iyi biliyordu ki bu evde Ayna'nın girip çıkamayacağı yer yoktu. Anahtarlığı alıp üzerindeki etikette kitaplık yazan küçük anahtarı buldu. Cam kitaplığın kilidini açıp *Leviathan*'ı kaldırdı ve açılan kapıdan aşağı indi. Mekanizmanın devreye girip duvarda bir kapıyı açması, bin kez de yapsa ona fantastik gelecekti. Evin geri kalanının aksine buz gibi olan mahzende fettucininin yanına yakışabilecek şarabı aradı. Hepsi çok eski ve değerli şaraplar arasında seçim yapmak oldukça zordu. Raflar arasında dolanıp sadece etiketleri okuyarak bakınıp dururken birden elektrikler kesildi ve içeri girdiği kapı gürültüyle kapandı.

Bir anda irkilen Esin raflardan değerli bir şarabı düşürmekten korktuğundan karanlıkta duvarları yoklayarak ilerlemeye başladı. Merdivenin altındaki ahşap, düz duvara tutunarak ba-

samaklara ulaşmaya çabalarken elinin altındaki duvar bir iki santim kadar içeri battı ve Esin ellerini duvarın üzerinden çekince bir klik sesi geldi. Her yer çok karanlık olduğu için hiçbir şey göremiyordu. Bir şeye zarar verip, kırıp kırmadığını anlamaya çalışırken jeneratör devreye girdi ve ışıklar tekrar yandı. Duvardaki sesin nereden çıktığını görmek için baktığındaysa aralık bir kapı gördü.

Gizli bir kapı daha mı? *Muhtemelen dünyada bir eşi daha bulunmayan, koleksiyonun en değerli şarapları burada gizli,* diye düşündü. Gerçekten bir şeylere zarar vermeden çıkmak için kapıyı kapatmaya yeltendi ama yeterince baskı uygulamadığı için kapı kapanmak yerine tamamen açıldı. Açılan kapının içyüzünde kendi resmini gördü. *Fındıkkıran Balesi*'nden sonra gazetede çıkan fotoğrafıydı bu. Gazete kupürü, yanındaki haberiyle birlikte kesilmişti.

Yüreğinde yükselen bir korkuyla kapıdan içeri baktı. Kare şeklindeki küçük odanın hiç camı yoktu ama fotoselli ışığı onu görür görmez yandığı için içerisi gayet aydınlıktı. O aydınlıkta hayatının en karanlık anına tanık oldu Esin. Bu ahşap duvarlı küçük odanın her yanında kendisinin fotoğrafları vardı. Liseye yeni başladığı yıldan bir fotoğraf, annesiyle çekildiği bir fotoğraf, ailecek tatilde çekildikleri bir fotoğraf, annesinin cenazesinden bir kare, erkek arkadaşının cenazesinden bir tane, anneannesinin mezarını ziyaret ettiği bir fotoğraf, daha geçen haftalarda Mikail'le gittikleri Eskici Pera'dan bir fotoğraf... Bu fotoğrafların çoğu Esin'in haberi yokken çekilmişti, diğerleri ise sosyal medyadaki hesaplarından, izinsiz şekilde alınmıştı.

Başı dönüyor, zaten dar olan bu oda, iki cendereyle karşılıklı itilerek daha da küçültülüyormuş gibi geliyordu. Kendi etrafında döndüğünde arkasındaki duvarda üç tane fotoğraf gördü. Babası, annesi ve Barlas! Annesi ve Barlas'ın fotoğraflarının üzerine kocaman, kırmızı çarpı işaretleri çekilmişti. Babasının fotoğrafının yanında ise soru işareti vardı.

Kusmamak için elini ağzına götürürken oturmaya ihtiyaç duyarak odadaki tek mobilya olan masa ve sandalyeye yöneldi. Masanın üzeri kâğıt ve dosyalarla doluydu. Sarı dosya yığınının en üstünde, adının yazdığı bir dosya görünce elleri titreyerek açtı. Sayfaları hızla çevirirken kalbi daha da hızlı atmaya başladı. Doğduğu andan itibaren hakkındaki her şey, her türlü bilgi ve detay buradaydı. Anasınıfından başlayarak edindiği tüm arkadaşlar, evlerindeki –çoğunu görene dek hatırlayamadığı– tüm çalışanlar, yapmaktan hoşlandığı şeyler, kahvesini nasıl sevdiği, çayını limonlu içtiği, zencefil gibi hoşlandığı özel tatlar, banyodan sonra havlularını sıcak sevdiği... Zifir Köşk'te onun hakkında bilinmesine şaşırdığı her şey buradaydı!

Tekrar kafasını kaldırıp etrafına baktığında, dosyayı bırakıp ayaklandı. Kovulduğu et restoranında çalışırken, Meryem'le kaldıkları evde camdan dışarıyı seyrederken, okulda tek başına yemek yerken... Her anının fotoğraflandığı son zamanlarını gördüğünde, tehlikenin boyutunun farkına vardı. Saplantılı biri tarafından adım adım izlenmişti. Son yıllarda sürekli hissettiği o izleniyor olduğu hissi kuruntudan ibaret değildi.

Fotoğraflara yakından bakmak için ilerledi ve duvardaki bir çiviye asılmış haki renk montu fark etti. Korkarak montun bir kolunu tutunca, görmeyi beklediği lekelerle karşılaştı. Montun her yerine kan sıçramıştı ve kurumuş kan damlaları kahverengileşmişti. Artık hiç şüphesi yoktu, peşinde bir sapık vardı.

Birden, Ayna'nın Hamit Bey'e söylediği sözler aklına geldi. Esin'in, Mikail'e ve onun hastalığına iyi gelmeyeceğini söylemişti. Saplantılı birine, takıntılı olduğu kişiyi vermek tabii ki o hastalığa iyi gelmezdi. Buradan hemen çıkmalıydı, kaçması gerekiyordu!

Bir çırpıda merdivenleri tırmanıp üst kata çıktı. Elinde bir şişe şarapla koridorun başında dikilen Mikail'i görünce, "Sapık!" diye bağırdı. "Ne istiyorsun benden? Annemle Barlas'tan ne istedin?"

Annesi ve Barlas'ın adı geçince gözyaşları kendiliğinden akmaya başladı. Mikail kaşlarını çatarak elindeki şarabı bir kenara bırakıp Esin'e doğru yürümeye başladı. Esin, "Uzak dur benden, saplantılı manyak!" diye bağırdı gözyaşları içinde.

Mikail'i itip koşarak yanından geçti ve dış kapıya vardı ama kilitliydi. Cebindeki anahtar halkasını hatırlayıp elleri titreyerek üzerinde ana kapı yazan anahtarla kapıyı açtı ve arkasından gelen Mikail'in ayak seslerini duyunca kapıyı çekip Mikail'in üstüne kilitledi.

Yalınayak ve üzerinde sadece eşofmanlarıyla yağmurun altında koşmaya başladı. Yumuşak toprak ayağının altında kayarken olabildiğince hız kesmemeye çalıştı. Soğuk havada nefesinin buğusu ve gözyaşları yüzünü ısıtıyordu. Arkasında bıraktığı köşkten kapı sesi gelince, bahçe kapısına varmak için koştuğu açıklıktan kenara kaçtı ve birkaç gün önce Mikail'in girip kürek aldığı kulübenin arkasına saklandı. Kendisine nazaran oldukça atletik ve çevik olan Mikail'in biraz sonra yanında bitivereceğini fark edince ardiyenin kapısını zorladı. Kapı kilitliydi ama neyse ki şu an tüm kapıların anahtarları elinde duruyordu. Halkanın içinden ardiyeye ait olanı ararken titreyen elleri yüzünden iki kez anahtarlığı elinden düşürdü. Sonunda kilidi açıp ses çıkarmamaya gayret ederek kendini içeri attı. Kapıyı yavaşça çekip karanlıkta soluğunu tutarak dikildi. Ardiyeye ait minik camın yanına gitti ve sırtını duvara verip dışarıdan görünmemeye özen göstererek dışarı baktı. Yağmur damlalarının süzüldüğü camdan, bahçe kapısına doğru koşan Mikail'in sırtını görünce elini kalbinin üzerine koyup sakinleşmeye çalıştı.

Ağlayarak dizlerinin üzerine çökerken, çok kısa bir an, bir histeri krizinin geldiğini hissetti. Annesini ve Barlas'ı öldürmüştü manyak! Kaç yıldır onu izliyordu acaba? Babasının korkup kaçma sebebi o muydu? Üstüne üstlük ona istediğini vermiş, onunla yatmıştı!

Gözyaşlarını kolunun yenine silip doğruldu. Esin'i çok yakından izlemişti ama hâlâ tanıyamamıştı. O, kesinlikle zannettiği zayıflıkta biri değildi. Bu yapılanları asla bu saplantılı sosyopatın yanına bırakacak değildi fakat adil bir hesaplaşma istiyorsa öncelikle buradan sağ çıkmalıydı.

Çalan telefonunun sesiyle kalbi tekleyerek iç çekti. Titreyen ellerine inat hızlıca eşofmanının cebinden çıkardı telefonunu, arayan tabii ki Mikail'di. Aceleyle telefonu meşgule alıp sesini ve ekran ışığını kıstı. Sonra da ardiyede kuytu bir köşeye sinip, "Telefonum yanımda," diye kendi kendine mırıldandı. İlk aklına gelen Meryem'i aramak oldu ama Meryem'in telefonu kapalıydı. Geceleri hep kapatırdı zaten telefonunu. Arabayla onu alabilecek birine ihtiyacı vardı ve bu kritere uyan, arayabileceği tek kişi Çınar'dı. İkinci kez düşünmeden Çınar'ı aradı. Neredeyse meşgule düşmek üzereyken açıldı telefonu.

"Ne vardı?"

Esin, Çınar'ın sesinin duyunca, "Şükürler olsun," diyerek karşılık verdi. Fısıltılı ama hızlı hızlı konuşarak yardım istedi. "Çınar, yardımına ihtiyacım var."

"Niye ben? O sporcu erkek arkadaşını arayıp yardım isteseydin ya!" Çınar'la son görüşmelerini düşünülecek olursa öyle bir tepki vermesi çok normaldi ama şu an Esin'in içinde olduğu durum hiç *normal* değildi!

"Zaten ondan kaçıyorum. Saplantılı manyağın biriymiş, tek sorunu mutizm sanıyordum ama belli ki çok daha ciddi sorunları var. Çalıştığım evde, kazara gizli bir oda buldum. Her duvarında benim fotoğraflarım vardı. Ölen annemin ve eski erkek arkadaşımın fotoğraflarının üzerindeyse birer çarpı işareti vardı. Çınar, hakkımda dosya çıkarmış! Yaptığı her şeyi gördüm ve şimdi beni de öldürecek! Lütfen, yardım et."

Çınar, Esin'in titreyerek ağlayan sesini duyunca durumun ciddiyetini kavrayıp, "Tamam, sakin ol," dedi. "Neredesin şimdi?"

"Silivri'de, Zifir Köşk'te, yani onların evindeyim."

"Polisi arıyorum hemen."

"Benim polis bir aile dostum var, onu ararım."

"Tamam, ben de hemen çıkıp geliyorum şimdi seni almaya. Korkma! Ben zaten bir arkadaşımın evinde, Büyükçekmece'deyim şu an. Yakın sayılırız yani. Konumunu at bana, telefonu kapatır kapatmaz da polis tanıdığını ara, tamam mı?"

"Tamam, çok teşekkür ederim."

Esin telefonu kapatır kapatmaz konumunu gönderdi ve derin bir soluk alarak Barlas'ın cenazesinden beri görüşmediği Kudret Yıldırım'ı aradı ama onun da telefonu kapalıydı. Rahatlamayla birlikte soluğunu verip elindeki telefona alnını dayadı. Ölmek üzere bile olsa, Barlas'ın ölümünden kendisini sorumlu tutarken, onun babasını aramak garipti. Kudret Yıldırım'ın telefonunun kapalı olması, onu bir yüzleşmeden kurtardığı için minnettardı. Adama, oğlunun katiliyle yattığını anlatamazdı.

155'i arayıp telaşla olanları anlatmak istedi ama telefonun ucundaki görevli ısrarla onu anlamak istemiyor gibiydi. Polisi arar aramaz hayatım tehlikede, peşimde bir sapık var, deyip hızlıca Zifir Köşk'ün adresini vermeye çalışınca, kendisiyle alay edildiğini sanan memurun sorularına maruz kalmıştı.

"Bir dakika sakin olur musunuz?"

"Bakın, fazla vaktim yok! Peşimde bir sapık var."

"Kim?"

"Adı Mikail Cem Aslan."

"Sevgiliniz mi bu adam sizin?"

Esin, hayır demeden önce bir an tereddüt etti. "Ha...hayır, yani öyleydi ama sapığın teki çıktı ve..."

"Tamam, bir saniye. Sırayla gidelim. Yaralı mısınız?"

"Hayır."

"Saldırgan size neyle saldırdı."

"Bana saldırmadı."

"O zaman cinsel saldırıya mı uğradınız?"

"Hayır, henüz bir saldırıya uğramadım."

"Sizi zorla bir yerde mi tutuyor?"

"Hayır."

"Şu anda bulunduğunuz yerden gitmenize mi engel oldu?"

"Henüz olmadı ama..."

"O zaman bu kişinin tehlikeli olduğuna nasıl kanaat getirdiniz?"

"Bir odanın her köşesine fotoğraflarımı asmıştı ve..."

"Sevgilinizin, sizin fotoğraflarını odasına asması normal değil mi?"

"Değil çünkü ölen annemin ve eski erkek arkadaşımın resimleri de vardı. Üstelik üstlerini çizmiş!"

"Tamam, sakin olun. Başta vermeye çalıştığınız adresi tekrar alabilir miyim?"

Neyse ki sonunda adresi verebilmişti ama polis, "Şimdi sakin olun biraz," diye söylendikten sonra, "Yalnız, Silivri–Akören bölgesine jandarma bakıyor, ben oranın jandarma karakolunu arayıp size gerekli yardımın ulaşmasını sağlayacağım," dedi ve kapattı.

Birden, *keşke Kudret Amca telefonu açsaydı*, diye hayıflanırken buldu kendini. Bu adama kalırsa jandarma ancak cesedini bulurdu. Çınar gelene dek kendi başının çaresine bakmalıydı. Oturduğu yerden yavaşça kalkarken ayağı bir şeye takıldı ve yere düşenin bir çatal çekiç olduğunu görünce hiç düşünmeden eline aldı. Kendini korumak için gerekli olan silahı bulmuştu işte!

Çekici kavrayıp ardiyenin bir köşesine büzüşerek on dakika kadar bekledi ve sonunda Çınar aradı.

"Alo Esin, ben geldim."

"Çok teşekkür ederim," diye yanıtladı Esin, minnetle.

"Ama bir sorunumuz var: Bu büyük, demir kapı kilitli."

"Anahtarı var bende, hemen geliyorum."

"Tamam. Sen iyisin, değil mi?"

"İyiyim, iyiyim. Geliyorum."

Telefonu kapatıp yine o küçük camdan dışarıyı kolaçan etti ve sessizce ardiyenin kapısını açıp dışarı çıktı. Hiç açıklığa çıkmadan korunun kıyısındaki ağaçların gölgelerine sığınarak ve sağanak yağmurun koşma sesini bastırdığını umarak demir bahçe kapısına yol aldı. Kapı görüş açısına girdiğinde ilk dikkatini çeken, uzun farlarını yakmış olan arabaydı. Çınar'ın arabasıydı bu ama niye aptal gibi uzun farları açmıştı ki?

Daha fazla yaklaşmadan görüş açısını iyileştirmek için ağaçların güvenli gölgesinden açıklığa doğru birkaç adım attı. Kanını donduran görüntü karşısında, bir eli çekicin sapını daha sıkı kavrarken diğer eliyle ağzını kapattı.

Demir kapının bir kanadı açıktı ve Çınar'ın arabasının sürücü kapısı da açık duruyordu. Çınar ise araç yolunda yüzükoyun, hareketsiz yatıyordu. Yüzünden boşalan kan yerdeki su birikintilerine karışıyordu. Onun yüzünden ölmüştü! Tıpkı Barlas gibi. Bu şok ve üzüntü dalgası bedenini vurunca ağzından çıkan bir haykırış geceyi yardı. İşte o zaman demir kapının ardından, elinde demir bir levyeyle Mikail çıktı. Yağmurdan sırılsıklam olmuştu, karanlıkta parlayan gözlerinden öfke fışkırıyordu.

Esin'e doğru bir adım atınca genç kızın beyni yönetimi devraldı. Daha doğrusu beyninin anteriör singulat korteksi, bedenini koruyabilmek için onun adına hızlıca karar aldı. Otonom sinir sistemini kontrol eden bu bölge Esin'e, arkasını dönüp koruya doğru koşmasını söyledi ve Esin'in bedeni emre itaat edip sık ağaçların arasına attı kendini.

Yağmurun şiddetli sesi arasında, korkudan keskinleşen duyuları sayesinde, arkasından gelen hızlı ayak seslerini daha net duyabiliyordu artık. Ayağına batan kıymık ve taşların acısını duyamayacak kadar soyutlanmıştı bedeninden. Birkaç kez ağaç köklerine takılıp sendeleyince bu hızda kaçarak kısa sürede yakalanacağını kavradı ve ağaçların –özellikle de yapraklarını kışın bile dökmeyen çamların– hayli sıklaştığı bir yerde sürekli zikzaklar çizerek Mikail'in görüşünden çıktı. Sonra da büyük bir ağaç kovuğunun içine doğru sinip saklandı.

Yağmurun şiddetli sesi arasında, korkudan keskinleşen duyuları sayesinde, arkasından gelen hızlı ayak seslerini daha net duyabiliyordu artık. Ayağına batan kıymık ve taşların acısını duyamayacak kadar soyutlanmıştı bedeninden. Birkaç kez ağaç köklerine takılıp sendeleyince bu hızda kaçarsa kısa sürede yakalanacağını kavradı ve ağaçların –özellikle de yapraklarını kışın bile dökmeyen çamların– hayli sıklaştığı bir yerde sürekli zikzaklar çizerek Mikail'in görüşünden çıktı. Sonra da büyük bir ağaç kovuğunun içine sinip saklandı.

Buz gibi havada sırılsıklam olmuş; iliklerine kadar ıslanmıştı, çok üşüyordu. Soğuktan çıplak ayaklarını hissedemez olmuştu zaten. Elleri ise çatal çekicin sapını öyle sıkı kavramıştı ki soğuktan morarmayan yerleri, kan gitmediği için beyazlaşmıştı. Saçlarından gözlüğünün camına süzülen suların arasından Mikail'in sırtı görüş alanına girdi. Saat on yönünde dikilmiş, Esin'in nerede olabileceğine bakıyordu. Arkasına döndüğü anda onu görebilecekti.

Sadece bir an için, Esin'in gözü elindeki çekice kaydı ve bir kez daha düşünmesine gerek kalmadı. Parmak uçlarında yürüyerek zaten yakın mesafede olan Mikail'e arkasından yavaşça yaklaşmaya başladı. Mikail'in aniden arkasına dönmesi için ufak bir çıtırtı, belki bir kuş sesi ya da bir dalın rüzgârla savruluşu yeterliydi ama hiçbiri olmadı. Düzenli sağanağın, ağaçların dalları ve korunun yumuşak toprağı üzerine düşen

damlaları dışında hiç ses yoktu. Esin soluğunu tutmuş vaziyette, çıplak ayaklarının ucuna basarak ilerledi ve Mikail daha ne olduğunu anlayamadan çatal uçlu çekici sırtına indirdi. Çekicin iki sivri ucu Mikail'in etine girerken tüyler ürpertici bir ses çıkardı. Saplandığı yerden kanlar sızmaya başlayınca çekiçten elini çekip geriledi Esin.

O koyu kırmızı leke sanki eline bulaşan kirin ve kötülüğün rengiydi. Gökyüzü, sanki tüm kötülükleri gözler önüne serebilmek için bir şimşekle parladı ve hemen arkasından öfkeyle gürledi. Yaralı adamdan, bundan daha korkunç bir ses geldi ve Esin'in donup kalan bedeninin çözülmesini sağladı.

Daha önce sesini duymadığı Mikail'den hayvani bir inleme yükseldi. Ses öyle derinden ve vahşiydi ki bir yığın gece kuşu ve bir kuzgun sürüsü ötüşerek dallarını terk ettiler. Ve genç *Aslan* dizlerinin üzerine düştü. Mikail, yüzünü ona dönüp sırtında çekiçle yere devrilirken Esin ardına bile bakmadan koşarak kaçmaya başladı.

Aldığı nefes yetmiyor ve ayakları ona ihanet ederek ilerlemesini zorlaştırıyordu. Buraya girerken koştuğu gibi rahat hareket edemiyordu. Dizleri titriyor, ayakları birbirine karışıyordu. Daha pek fazla yol alamamıştı ki duyduğu tek kelimeyle olduğu yere mıhlanıp kaldı ve geriye baktı.

"Esin..."

15. BÖLÜM: FANUS

"Cesaretten bir harf eksildiğinde esaret kelimesi ortaya çıkar.
İnsan cesaretinden bir şey kaybettiği an korkularının esaretine düşer."

Adını söyleyen Mikail'di ve bilincini kaybetmeden önce söyleyebildiği tek şey bu olmuştu. Güzel yüzünün yarısı, yanlamasına düştüğü çamurlu toprağa gömülmüştü. Esin'in hep beğendiği hafif uzun sakalları çamurla kaplıydı şimdi. Konuşmuştu! Çaresiz bakışlarla ona seslenmiş ve bilincini yitirmişti. Aklı hiç durmadan kaçmasını söylerken, kalbi onu yağmurun altında öylece bırakmaya bir türlü elvermiyordu. *Çınar'ı öldürdü*, diye düşündü. Aynı anda Mikail'i ölüme terk etmek üzere olduğunu anlayınca vicdanı ve yufka yüreğine lanetler okuyarak Mikail'in yanına döndü.

Eşofman üstünü çıkarıp çekici sapladığı yerin etrafına bastırarak kan kaybını engellemek istedi. Ne yapacağını hiç bilmiyordu? Soğuktan uyuşmuş elleri çok beceriksizdi ve ağlamamak için verdiği uğraşı çoktan kaybetmişti. Karanlık korunun göbeğinde, elleri kanla kaplı şekilde titreyerek yağmurun altında ağlarken bir mucize oldu: Mikail için en hızlı yardımı nasıl bulabileceği geldi aklına. Bir eliyle yaraya baskı uygulamaya devam ederken diğer eliyle telefonunu çıkardı ve daha birkaç gün önce köşke gelen veterineri aradı. Adamı baykuşun beslenme ve bakımı için bilgi almak üzere aramıştı bir iki kez. Telefon hemen açılınca Esin karşı tarafın konuşmasına fırsat dahi vermeden, "Mikail yaralandı!" dedi. "Omuzuna çekiç saplandı, lütfen yardım edin." Çekici oraya kendisinin sapladığı bilgisini kasten saklamıştı çünkü tek istediği Mikail'i emin ellere teslim edip kaçmaktı.

Veteriner, Esin'i şaşırtarak, soru sormak yerine, "Sakın çekici oradan çıkarma! Sakın! Doktoru alıp geliyorum!" dedi.

"Doktoru bekleyecek zaman olsa..."

"Çiftliğin yanındaki lojmanlarda, Aslan Ailesi'nin özel hizmeti için bir hekim ve hemşire yaşıyor. Onları alıp geliyorum, köşkten çıkmayın sakın."

"Köşkün içinde değiliz, korudayız biz."

"Tamam, kıpırdatma yaralıyı. Biz geliyoruz."

Veteriner, doktoru ve yanında birkaç kişiyi daha alıp öyle hızlı geldi ki koru bir anda el fenerlerinin ışığıyla gün gibi aydınlandı.

Sonrası Esin için bir rüya gibiydi. Mikail'e ilk müdahale yapılıp sedyeyle ambulansa alınması... Aynı ambulansın içinde, kırık burnuna tampon yapılırken acıyla inleyen Çınar'ı görüp sevinçten sinir krizi geçirmesi... Gözünden oluk oluk yaşlar akarken kahkahalara boğulması... En son hatırladığı şey, zorla bir sedyeye bağlanıp ona da bir iğne yapıldığıydı.

Uyandığında başı öyle şiddetli ağrıyordu ki gözlerini zar zor açabildi. Sanki gözkapaklarının içine bir sürü küçük iğne yerleşmişti ve gözünü açıp kapadıkça ona işkence ediyordu. Alnını avucuna dayayarak zorla da olsa yattığı yerden doğruldu ve etrafına baktı. Zifir Köşk'te ona tahsis edilmiş olan, çatı katındaki küçük odasındaydı. Üzerinde hâlâ korunun çamurlu toprağı ve ellerinde Mikail'in kanı olmasaydı, yaşanan her şeyin, yine o saçma kâbuslarından biri olduğunu düşünebilirdi. Saate bakmak için önce telefonunu aradı, bulamayınca komodinin üstündeki saate baktı; saat sabah onu on geçiyordu. Tüm gece uyumuş muydu? Kurumuş kan ve toprak kokan elleriyle şakaklarını sıvazladı.

Ellerindeki kurumuş kana bakınca Mikail'in sağlık durumunu merak etti. Tabii Çınar'ın da... Şiddetli baş ağrısına rağmen, bedeninden beklemediği bir çeviklikle ayağa kalktı, komodinin üzerinde duran, camları çamur ve su lekesiyle kaplı gözlüğünü taktı ve kapıyı açmak için kolu çevirdi ama nafileydi; kapı kilitliydi.

Bildiği bu kadar şey varken tabii ki onun elini kolunu sallayarak buradan gitmesine izin vermeyeceklerdi. Ümitsizce banyonun Mikail'in çalışma odasına açılan kapısını yokladı ve oldu. Bu kapıyı kilitlemeyi unutmuşlardı. Mikail'in çalışma odasının kapısı da açıktı. Parmak uçlarında sağı solu kolaçan ederek en alt kata kadar indi. Son dönemeçten inmeden önce, Hamit Bey'le Ayna'nın sesleri kulağına çalınınca nefesini tutup kulak kesildi.

Hamit Bey, öfkeden hayli gür çıkan sesiyle, "Masaya bakılırsa akşam yemeği yiyeceklermiş ama olanlara bak!" dedi ve çıkan şangırtıdan anlaşıldığı üzere, dün Mikail'in kurduğu sofranın üzerindekileri dağıttı.

Ayna, Hamit Bey'in aksine çok sakin bir sesle, "Sana, o kızı Mikail'in yanında tutmak çok tehlikeli demiştim," dedi.

"Sen aralarında romantik bir ilişki başlamasından korktuğun için buradan gitmesini istemiştin. Senin tahmininin aksine kardeşimi öldürmeye kalktı!"

"Hayır, ben tahminimde yanılmadım. Bu şarabı holde buldum."

"Mahzendekilerden biri mi?"

"Değil, buradaki dolaptan."

"O zaman mahzenin kapısı niye açıktı?"

"Bilmiyorum, orasını ikisinden biri uyanıp konuştuğunda anlayacağız. Her neyse, ne diyordum; yemeğin yanına şarap açmak istemişler çünkü bu özel bir akşam olmuş onlar için."

"Pek çok akşam, yemeğin yanında şarap içiyorum. Sence herhangi birisi özel bir akşam oldu mu?"

"Evet, şarap tek başına kanıt sayılmaz ama Mikail'in odasında duran Esin'in sutyeni ve haddinden fazla dağınık yatakla Mikail'den başkasına ait DNA'lara işaret eden bir parça kan bence yeterlidir."

"Ne kanı?"

"Hamit, ilk söylediğimde anlayacak kadar zekisin."

"O kızı bin kez uyardım!"

"Onu suçlamıyorum, Aslan Ailesi erkeklerinin karşı konulmaz bir çekiciliği var. Beni de zamanında uyarmıştın ama seni dinlememiştim."

"Bu şaka yapılabilecek bir konu değil! Ayrıca o kız da seninle bir değil! Bizim ilişkimiz farklı."

"Biliyorum, o sürtüğe de defalarca aynı şeyi söyledim. Sana da onu bu evden göndermeni söyledim ama kimse beni dinlemedi."

Kısa bir sessizlikten sonra Hamit Bey, "Aklım almıyor," diyerek iç çekti. "Birlikte oluyorlar ve ardından yemeğe oturacakken kız mahzeni buluyor ve gizli odayı keşfediyor. Korkup arkadaşını ve jandarmayı arayıp haber veriyor. Hepsi tamam da Mikail'e niye saldırıyor?"

"Kötü soyu yüzünden olabilir mi?"

"Bence genetik biliminden daha geçerli bir sebebi olmalı."

"Burnu kırılan şu çocuk, neydi adı?"

"Çınar."

"Çınar'dı evet. O çocuğa sorduğunda ne anlattı?"

"Mikail'e levyeyle saldırmaya kalkmış ama ondan hayli iri olan Mikail, levyeyi elinden alıp ona kafa atmış. Bayılıp yere düşmüş ve sağlık görevlileri müdahale ederken uyanmış sonra."

"Esin de kaçmak için saldırmıştır, çok özel bir sebep aramana lüzum yok."

"İyi de Mikail gitmesine mâni olmazdı ki."

"Mikail konuşmuyor. Dolayısıyla kendini bu konuda net ifade edememiştir. Zaten Esin salağın teki, anlamadan saldırmıştır."

"Asıl merak ettiğim niye saldırdığı değil, kaçmak için saldırdıysa niye kaçmadı ve çiftlikten yardım istedi?"

"İstersen gidip soralım."

"Gerek yok, uyanınca sorarız. Yine hastaneye, Mikail'in yanına gitmem gerek şimdi."

Esin, tüm gizliliğini hiçe sayarak kalan basamakları hızla indi ve Hamit'in karşısına dikilip, "Ben de gelebilir miyim?" dedi.

Ayna, Hamit'ten önce davranıp, "Niye? Yarım bıraktığın işi mi tamamlayacaksın?" diye sordu.

Esin ne diyeceğini bilemez halde elleriyle oynarken Hamit Bey, sesinde az önceki öfkesinden eser dahi olmadan, "Günaydın, iyi misin?" diye sordu.

Soruda bir alay olup olmadığını sezemediği için tereddütle cevap verdi Esin. "Ben... iyiyim..."

"Dün gece burada neler olduğunu anlatır mısın? *Lütfen.*"

"Jandarmaya anlatmayı yeğlerim."

"Evet, jandarmaya da bir şeyler anlatman gerekecek ama onlar benim istediğim şekilde olacak. Ben *gerçekten* neler olduğunu bilmek istiyorum."

"Ne demek bu şimdi?"

"Bundan sonra her dediğimi harfiyen uygulayacaksın, demek."

"Beni zorla alıkoyamazsınız!"

"Öyle bir şey yapmıyorum zaten. İsteğin zaman gidebilirsin. Eğer cana kastederek adam yaralamaktan yargılanıp hapse girmek istiyorsan tabii..."

"Benim haklı sebeplerim var ve her hâkim bunu göz önünde bulundurur."

"Çok merak ettim; silahsız birine arkadan saldırmanın savunulacak haklı yani nedir?"

"Mikail saplantılı bir sosyopat gibi beni izleyip durmuş, bence siz bunu zaten biliyordunuz. Ayrıca annemi ve eski erkek arkadaşımı öldürdüğünden de şüpheleniyorum. Çınar'ı da öldürdü sandım."

"Arkadaşının sadece burnu kırılmış. Bu saçmalıklarına dair bir kanıtın var mı?"

"Bence aşağıdaki o gizli odada yeterince kanıt var!"

"Hangi oda?"

Hamit Bey ve Ayna, gayet soğukkanlı bir şekilde bakıştılar ve Ayna'nın yüzüne muzaffer bir gülümseme yerleşti.

Esin koşarak koridora ulaştı ve dün gece bıraktığı gibi hâlâ açık olan mahzenin gizli kapısından içeri girip aşağı indi. Mahzen aynı dün bıraktığı duruyordu ama o küçük oda çok değişmişti. Kapısı açıktı ve içinde on kadar ahşap içki variliyle, içleri çeşit çeşit alkollü içecek şişesiyle dolu, üst üste dizili tahta kasalar vardı sadece.

Duvarlarda asılı fotoğrafların izi bile yoktu şimdi. O uyurken tüm kanıtları yok etmişlerdi. Şimdi elinde yalnızca onun sözüne karşılık Aslan Ailesi'nin sözü vardı. Hırsla geri dönüp yukarı çıktı ve mahzene girişi açan cam kitaplığın karşısında onu bekleyen Hamit Bey'le karşılaştı.

"Aradığını bulamamış gibi bir halin var?"

"Hamit Bey, kanıtları saklayarak kardeşinize iyilik ettiğinizi sanıyorsunuz ama yanılıyorsunuz! Mikail'in sorunları var, saplantılı bir şekilde bana kafayı takmış."

"Kendini çok fazla önemsiyorsun, Esin."

Sanki dün gece olanlar hiç olmamış gibi davranmaya çalışması Esin'i çileden çıkardı. "Satranç tahtasının üzerindeki piyonlarla oynar gibi herkesle oynayabileceğinizi zannediyorsunuz ama yanılıyorsunuz! Hesaba katmadığınız bir taşım daha var ve ben hamlemi yaptığımda, şah mat olan siz olacaksınız. Çınar'a dün gece olanları anlattım, o bana şahitlik edecektir. Şimdi, telefonumu verirseniz jandarmayı aramak istiyorum!"

Hamit Bey, ceketinin içcebinden Esin'in telefonunu çıkarıp ona uzattı. Esin telefonu alırken de, "Yerinde olsam, önce o son taşım yerinde mi diye bakardım," dedi.

"Çınar'ı korkutup sindirdiniz diye rahatsınız ama daha hiçbir şey bitmedi."

"Asla, kimseyi tehdit etmedim."

Hamit Bey'in emin tavrı yüzünden Çınar'ın hayatından endişe ederek hemen onu aradı. Esin'e hayli uzun gelen çalışların ardından telefon açıldı ve Esin'in tahminine göre burnundaki tampon nedeniyle konuşması boğuk çıkan Çınar, "Ne yüzle beni arıyorsun?" diyerek telefonu açtı.

"İyi misin?"

"Sayende bir saat sonra burnumdan ameliyat olacağım!"

"Ben böyle olsun istemezdim, çok üzgünüm başına gelenler için."

"Tabii, sen sadece Mikail'i biraz kıskandırayım istedin ama ben Don Kişot misali kahramanlık etmeye kalkınca olay kanlı bitti."

"Ne? Hayır, saçmalama ne kıskandırması?"

"Esin sus artık, daha fazla yalan söyleme! Sırf sevgilinle tartıştın ve onu kıskandırıp pişman etmek istedin diye beni aradın. Ben ters cevap verince de Mikail sapıkmış yalanını uydurdun ki salak gibi koşa koşa gelebileyim. Şimdi de dalga geçer

gibi aramış, üzgünüm diyorsun! Manyaksın sen, yazık, o Mikail'e de acıdım; çocuğun sırtına bildiğin çekiç saplamışsın! Bir de biz yaralıyken deli gibi gülüp kahkaha attın! İki erkek senin uğruna hastanelik oldu diye mutluluk duyan bir egoistsin!"

"Ben, senin..."

"Kes sesini ve sakın beni bir daha arama!"

Esin yüzüne kapanan telefonun şaşkınlığıyla kafasını kaldırdığında, Hamit Bey'le göz göze geldi. Hamit Bey, telefonu elinden çekip alırken, "Ben satranç sevmem, dama tercihimdir," dedi. "Bu konuda Edgar Allan Poe gibi düşünüyorum; her taşın eşit olduğu dama daha çok zekâ ile kazanılırken, farklı taşlarla kafa karışıklığı yaratan satranç, çoğu zaman dikkatli olanın kazandığı bir oyun olmuştur. Kimseyi piyon olarak görmüyorum, bence her taş diğeri kadar önemlidir, her insan da tabii. Ama belli ki sen aynı ahlaka sahip değilsin, Çınar'ı kendi hırsların için kandırıp bir piyon gibi kullanıp atman çok yanlış bir davranış olmuş."

Esin, eskisi kadar kendinden emin olamasa da, "Çınar'la konuşabilirsem benim haklı olduğumu anlayacaktır," dedi.

"Dediğin gibi, konuşabilirsen. Bana, artık seni dinlemek istemiyormuş gibi geldi de."

"Çınar'ın öldüğünü sandım, Mikail'in onu öldürdüğünü..."

"Sen de misilleme olarak Mikail'i mi öldürmek istedin?"

"Misilleme için değil, beni öldüreceğini sandım."

"İyi de neden?"

"Çınar'ı niye öldürdüyse aynı sebepten?"

"Sen embesil misin? Çınar ölmedi ki?"

"Ama ben öldü sandım işte!"

"Neyse... Görünüşe bakılırsa dün gece sana enjekte edilen sakinleştirici ilacı hâlâ vücudundan atamamışsın. Kardeşimin yanına gideceğim birazdan. Ben dönene dek üstüne başına bir

çekidüzen ver ve kafanı topla. Döndüğümde, ifade vermen için seni jandarma karakoluna götüreceğim. İstediğim gibi ifade vermezsen kasten adam öldürmeye teşebbüsten seni hapse tıktırmak için avukat ordumu üzerine salarım."

"Ben doğruyu söyleyeceğim ve adalet yerini bulacak!"

"Adil olanla yasal olan aynı olmayı bırakalı çok oldu. Yasalar da benden yanayken, adalete bel bağlaman komik olur."

"Telefonda konuştuğum polise açıkça her şeyi söyledim. Jandarma salak mı da şimdi değiştirdiğim ifademe inansın? İfademi nasıl değiştirmemi bekliyorsunuz ki?"

"Mikail'le herkesten gizli bir yasak aşk yaşıyordunuz, üstelik bu -işin gereği- *gerçekten* yasaktı. Ama sen artık herkese bu ilişkiden bahsetmek istediğini söyledin. Mikail bunu kabul etmedi çünkü sandığın gibi sana âşık filan değildi. Sadece seninle birkaç kez birlikte olmuştu o kadar. Bunu sana söylediğinde sinirlendin ve kavga çıkardın. Kendini dışarı atıp onu terk edip gideceğini söyledin. Arkadaşını aradın ama tıpkı Çınar'ın dediği gibi, seni almaya gelmeyeceğinden endişelenip ona Mikail'le ilgili yalanlar söyledin. Bu arada Mikail, yağmurda ve karanlıkta başına bir şey gelmesinden endişelenerek peşinden bahçeye çıktı. Bahçede seni bulamadı çünkü ardiyede saklanmıştın. Mikail kapıda, arabasıyla yeni gelen Çınar'ı gördü ve yanına gitti. Çınar, 'Sapık herif, Esin nerede?' diye bağırıp levyeyle Mikail'e saldırdı ama Mikail ona kafa atıp levyeyi elinden aldı ve Çınar da bayılıp yere düştü. Koruda seni aramaya başladığında ise elinde çekiçle ardiyeden çıktın ve sırtı sana dönükken ona çekiçle vurdun. Çok korkmuştun ve öfkeli olduğun için çekicin sivri tarafıyla vurduğunu fark etmemiştin, bunu Mikail yere düşünce fark ettin. Hapse girmekten korktuğun için, Çınar'a anlattığın Mikail'in bir sapık olduğu yalanını polise de anlattın. Böylece Çınar da yalanına şahitlik edebilir diye düşündün. Kimseye zarar vermek istemedin aslında, polisi de o yüzden aradın, Mikail'in yarasına kanamayı durdurmak için ilk müda-

haleyi yapman da bunu ispatlıyor. Hepsi önce öfke, sonra da bir kazayla oldu."

"Vay be! Bu yalanı uydurmak için çok düşündünüz mü?"

"Hayır. Üstelik hepsi yalan değil. Kurduğum ilk cümle ve Çınar'la Mikail'in kapıda karşılaşması tam anlattığım gibi gerçekleşti."

İlk cümleden kasıtla ilişkilerine işittirilen lafı es geçip, "İçinde sadece iki doğrunun olduğu bin tane yalanı, ben sizin gibi aklımda tutamayacağım maalesef," dedi.

"Doğruyla gerçek aynı şeyler değildir, ikisini aynı anlama sahiplermiş gibi kullanma."

"Sadece yanlış kelime seçimime mi takıldınız?"

"Evet, çünkü gerisi çocuk oyuncağı. Sana bu ifadenin yazılı olduğu bir kâğıt veririz, oturur ezberlersin."

"Ya yapmazsam?"

"Ne olacağını biliyorsun?"

"Umursamazsam."

"Neyi?"

"Tüm tehditleriniz hapse girmekten çekineceğim üzerine kurulu. Ya hapse girip girmemeyi umursamıyorsam."

"Cesaretine şapka çıkarırım. Ama umarım hep cesur kalabilirsin. Cesaretten bir harf eksildiğinde esaret kelimesi ortaya çıkar. Bence bu bir tesadüften ötedir. İnsan cesaretinden bir şey kaybettiği an korkularının esaretine düşer."

"Korkularımla o kadar uzun zamandır beraber yaşıyoruz ki artık bana korkunç gelmiyorlar. O yüzden teklifinizi kabul edeceğim ama hapse girmekten korktuğum için değil."

"Ne için öyleyse?"

"Bir; ben de sizinle Mikail'i görmeye hastaneye geleceğim. İki; Mikail'i saplantılı davranışları için tedavi ettirecek-

siniz. Bunu itibarınızı zedelemeden, gizlice yapabileceğinize eminim."

"İki şartını da kabul ediyorum. Hastaneye gelmek istiyorsan hazırlanmak için sadece yarım saatin var."

Bu ani kabul beklediği bir şey olmadığı için, bir an öylece dikilip kaldı Esin. İdrak ettiğinde ise koşar adım odasına dönüp duşa girdi.

Hastaneye gittiklerinde, Mikail'in dün gece apar topar ameliyata alındığını ve sabah Hamit Bey'in uçaktan iner inmez ameliyattan çıkan kardeşini ziyaret ettiğini öğrendi. Şimdi durumu stabil olan Mikail odasında istirahat ediyordu. Sol omuzunda bir bandaj vardı ve sol kolu askıya alınmıştı. Ağabeyinin yanında Esin'i görünce kaşları çatıldı önce, sonra burun delikleri genişledi ve sinirle altdudağını ısırdı.

Esin, resmen Hamit Bey'in arkasına saklanarak, "Geçmiş olsun... ben... özür dilerim," diye mırıldandı. Mikail sert bakışlarını ağabeyine çevirince Hamit Bey, "Senin, o çocuğu öldürdüğünü sanmış ve onu da öldürmeyesin diye saldırmış Esin sana. Jandarmaya, istediğimiz ifadeyi vermek üzere anlaştık ama buna karşılık illa seni görmek istedi," diye açıkladı.

Mikail gözlerini kapatıp kafasını geriye yaslamakla yetinince Esin, onun dün gece adını seslendiğinden bu yana hiç konuşup konuşmadığını merak etti. Hamit Bey'in kulağına fısıltıyla, "Hiç konuşmuş mu?" diye sordu.

Hamit Bey, Esin'e öyle bir bakış attı ki Esin hemen kafasını başka tarafa çevirdi. Hamit Bey, kardeşinin yatağının başındaki sandalyeye oturup, "İyi misin? Çok ağrın var mı?" diye sordu.

Cevap olarak basit bir baş hareketi beklerken Mikail, yaşına yakışır, genç ama ağabeyininki kadar tok bir sesle, "Yok," dedi.

Hamit Bey cevap karşısında gözlerini sonuna dek açtı ve elini açık kalan ağzına dayadı. Esin, altdudağını kemirerek, "Dün gece ona vurduktan sonra bana seslendi. 'Esin,' dedi arkamdan," dediğinde Hamit Bey sevinçle gülümsedi.

"Kardeşimin konuşmasına yardımcı ol, derken ona bir başka travma yaşatmanı kastetmemiştim ama olsun, bu da iş görür."

Hastane odasındaki bu pozitif atmosfer içeri giren doktorun ameliyat sonrası oluşan komplikasyonları açıklamasıyla çok hızlı bir şekilde uçup gitti.

"Sol omuzdaki kaslar hasar görmüş, ameliyat başarılı geçti ve ilerleyen dönemde bir sakatlık yaşamayacaksınız ama... yaranız iyileşip askı alındıktan sonra omzunuzu bir müddet zorlamayın."

Esin'in farkına bile varmadığı satır arası Hamit Bey'in hemen dikkatini çekti ve çatık kaşlarıyla, "Ne demek bir müddet omuzunu zorlamasın? Yani bir barfiks çubuğuna asılmamayı da mı kapsıyor bu zorlamama?" diye sordu.

"Evet."

"Kısacası, jimnastik yapmamalı mı demek istiyorsunuz, doktor bey? Lütfen, daha açık konuşun. Siz, Mikail'in profesyonel spor hayatındaki kişisel doktorusunuz. Bu yüzden sizi seçtik, yani ameliyatı onun her bir kasının önemini bildiğiniz için siz yaptınız ve şimdi tutmuş, diyorsunuz ki profesyonel jimnastik kariyeri bitti, öyle mi?"

"Hamit Bey bakın, kolunu hiçbir kısıt olmadan kullanabilecek. Kusura bakmayın ama bu konuda hiç tevazu göstermeyeceğim. Bu ameliyatı bir başka doktor yapsaydı, muhtemelen kolunu bir daha hiç yukarı doğru kaldıramazdı."

Mikail, ağabeyine fırsat tanımadan, "Ne zaman?" diye sordu.

Doktor, Mikail'in konuştuğunu duyunca şaşırıp afalladı. Birkaç kez ağzını açıp kapattıktan sonra, "Konuşabildiğinizi bilmiyordum," dedi.

Esin, "Yaralanmadan hemen sonra konuştu," deyince doktor, "Çok mantıklı, maruz kaldığı acı ve yaşadığı stres..." diye kendince bu durumu açıklamak isterken, Hamit Bey tarafından sözü kesildi.

"Mikail size bir soru sordu?"

"Ne zaman derken kolunu tekrar kullanmayı mı, yoksa..."

Bu kez Mikail sözünü bölüp, "Ne zaman tekrar antrenmanlara başlayabilirim?" diye sordu.

"En az iki yıl kendinizi hiç zorlamamalısınız. Yoksa omuzunuzdaki kaslar daha çok hasar görebilir ve bu da kısmi sakatlık gibi ciddi sonuçlar doğurur."

Oluşan soğuk sessizlikte doktor, geçmiş olsun diledi ve Hamit Bey'in öfkesinin hedefi olmamak için hızlıca ayakaltından çekildi.

Esin'in, tüm bunlara sebep kişi olarak, söyleyebilecek tek bir cümlesi yoktu. Olimpiyat takımına seçilmiş milli bir sporcunun en büyük hayalini çalmış birisi olarak, kendini berbat hissediyordu. Şu saatten sonra ne bir özür ne de başka bir yalvarış onu affettiremezdi. Zaten affedilmeyi ummuyordu, içini yakıp kavuran vicdan azabından kurtulsa kâfiydi. Ağlamamak için çenesini kasıp durdu. Bir ara cesaret edip Mikail'e baktığında göz göze geldiler ve bal rengi gözler zehir saçarak ona bakarken, "Gönder onu," dedi ağabeyine.

Hamit de gözlerini Esin'e çevirip, "Tamam, birazdan gideriz," dedi.

"Hemen gitmesini istiyorum!"

Esin'in midesi bir yükseklikten aşağı düşüyormuş gibi nahoş bir duyguyla kasıldı. Hamit Bey, "Peki, zaten jandarmaya ifade

vermesi gerekiyordu. Çok geç kalmayalım. İfadesini verdikten sonra Esin'i köşke bırakıp refakatçi olarak yanına geleceğim," diyerek ayağa kalktı.

Mikail hayret dolu bakışlarını ağabeyine çevirip, "Konuşmadan önce derdimi daha iyi anlatabiliyordum!" dedi. "Beni duymuyor musun? Onu hayatımda istemiyorum! Kov gitsin! Gözüm görmesin!" diye hırladı. Sanki Esin orada değilmiş gibi konuşuyordu ve Esin'in adını kasten ağzına almıyordu.

Hamit Bey, kelimelerini özenle seçerek, "Tekrar konuşuyor olmana öyle çok seviniyorum ki tahmin bile edemezsin. Her dediğini can kulağıyla dinliyorum ama bence Esin'in şimdi gitmesi doğru olmaz," dedi.

"Bu manyak!" diyerek askıda olmayan sağ eliyle Esin'i işaret edip, "Bana durduk yere sapık diye bağırıp çağırdı ve ben daha ne olduğunu anlayamadan evden çıkıp gitti. Hem de kendi evimin kapısını benim üzerime kilitleyerek! Ne olduğunu anlamaya çalıştığım ve yağmurda ıslanmasına gönlüm razı olmadığı için peşinden gittim. Ben onu ararken dangalak kırığı çıkageldi ve levyeyle bana saldırıp o da bana, 'Sapık, ne yaptın ona?' diye saçma sapan cümleler kurdu. Sonra bu manyak, zifiri karanlıkta deli gibi korunun içine kaçmaya başladı, ne olduğunu zerre kadar anlamadığım için peşinden gittim. Ve sonuç olarak bana arkadan çekiçle saldırdı. Yine kaçıp gidiyordu, orada öylece geberip gitmemek için bayılmadan önce son çare seslendim ona. Kim buldu beni? Nasıl hastaneye geldim, bilmiyorum bile."

"Esin, sen ona seslenince durup yardım etmiş ve hemen çiftliği arayıp yardım istemiş."

"Lütfetmiş(!)"

"Bence bir yanlış anlaşılma olmuş sadece."

"Hamit, dalga mı geçiyorsun? Benim tek tesellim, çekici kafama vurmamış olması çünkü bu kız manyak! Ne diye bana saldırdı?"

"Hamit değil, ağabey de bana, lütfen. Aslında onun da kendince haklı sebepleri vardı ama tabii ki anlamadan, bilmeden sana saldırmaması gerekirdi."

"Haklı sebepler? Çok merak ettim, neymiş onlar?"

"Hepsini anlatacağım, sen şimdi istirahat et. Döndüğümde bunları uzun uzadıya konuşuruz, olur mu?"

Mikail sağ eliyle boynunu kaşımak için üzerindeki ameliyat önlüğünün yakasını çekiştirerek, "Tamam," dedi. Hamit Bey, daha önce Mikail'in salık saçları nedeniyle göremediği morlukları fark edince, "Çınar'la boğuşurken mi oldu bunlar?" diye sordu.

"Boğuşmadık ki. Levyeyi tutup ona kafa attım, sonrasında zaten yere yapıştı kılkuyruk. Ne morluğundan bahsediyorsun?"

"Boynunun etrafı mosmor. Ameliyat sonrası bir komplikasyon oluşmuş sanırım, doktora haber vereyim."

Hamit Bey endişeyle hemşireyi çağırmak için zile basacakken Mikail, "Ameliyatla alakası yok o morlukların, çağırma kimseyi," dedi.

Hamit Bey cevap bekleyerek kardeşine bakınca Mikail'in gözleri Esin'e kaydı ve kısa bir an göz göze geldiler. "Ah!" diye anladığına dair bir ses çıkardı Hamit Bey kaşlarını kaldırarak.

Esin ise göz göze geldikleri o an utançtan kıpkırmızı oldu. Saatler önce aynı yataktaydılar, şimdi ise kendisine düşmanca bakıyordu Mikail. Bu yetmezmiş gibi bir de Hamit Bey'e rezil olmuştu.

Hamit Bey, "Seni personeli becermemen konusunda kaç kez uyardım. Anlaman için birinin de seni becermesi gerekiyormuş, demek ki," dedi havadan sudan konuşurmuş ya da Esin orada yokmuş gibi... "Neyse, ucuz atlattın bu kazayı da."

"Kaza yok, kasıt var! Karadul sanki; önce çiftleşip sonra öldürmeye kalktı!"

Esin artık arkasındaki duvara karışmak istiyordu. Sırtını duvara dayamış halde onları dinlerken bir anda görünmez olmayı ya da buharlaşmayı diledi. İki dileği de gerçekleşmedi ama Hamit Bey imdadına yetişti.

"Neyse, biz gidelim. Ben dönünceye dek sen de hastane polisine ya da başka hiç kimseye bir şey anlatma."

"Tamam."

Hamit Bey kardeşini kafasından öpüp vedalaşırken Esin bu özel anda orada bulunmanın doğru olmayacağını düşünüp koridora çıktı ve kapının önünde bekleyen korumalarla burun buruna geldi.

Korumaların Mikail için orada olduklarını sandı ilk başta ama Hamit Bey'le hastaneden ayrıldıklarında korumalar da onlara eşlik etti. Hamit Bey'in korumayla gezdiğini daha öncesinde hiç fark etmemişti. Zaten korumalar, Hamit Bey'i korumak için tutulmamışlardı. Esin, bunu –Hamit Bey'in istediği gibi– jandarmaya ifadesini verip Zifir Köşk'e döndüklerinde anlayabildi ancak.

Girişteki demir kapıdan başlayarak bahçe ve hatta koruyu çevreleyen teller ve duvarlar boyunca sıra sıra silahlı adam dikiliyordu. Daha önce ortalıkta hiç görmediği korumalar, şimdi her yerdeydiler. Filmlerdeki gibi takım elbiseli ya da üniformalı değillerdi, ava çıkmış bir grup gibi hepsi kamuflaj parkalar, su geçirmez özel botlar giyiyorlardı ve görünürde hiçbirinin elinde silah yoktu. Esin gibi Roket de bu yabancı insanların varlığından rahatsız olmuş, her gördüğü korumaya hırlayıp havlıyordu ama onların köpeği umursadığı yoktu. Korumaların içinde on kadar kadın da vardı ve bunlar eve en yakın yerlere konuşlanmışlardı. Esin neden bu kadar sıkı sıkıya korunduklarını düşünürken kapısı tıklandı.

Odasının camından, bahçede devriye gezen korumaları izlemeyi sürdürerek, "Gelin," dedi. Ayna elinde bir tepsiyle içeri gelince bin pişman oldu tabii odaya buyur ettiğine.

"Yemeğe inmedin, ben de buraya getirdim yemeğini. Aslanlar olmayınca akşam yemeği için üç kat aşağı inmeye gerek yok tabii (!)"

Esin bu akşam hiç Ayna'nın laf oyunlarına ayak uyduracak havada değildi. Kafası çok karışıktı ve öyle çok soru işareti vardı ki ilk hangisini sorması gerektiğini bilemiyordu. Bir de her şeyin üzerine çıkan, Esin'i düşünemez hale getiren vicdan azabı vardı ki içini kemiriyordu. Mikail'in kariyerini, yaparken mutlu olduğu tek şeyi elinden almıştı. Bunu düşünmemek için ilk aklına geleni sordu. "Bu korumalar niye burada? Hamit Bey'in işiyle ilgili bir sorunu mu var?"

"Hayır. Onlar Hamit için değil, senin için buradalar."

"O ne demek?"

"Sen kaçma diye küçük kuş."

Esin, Ayna'nın onunla alay ettiğine öyle emindi ki, "Dalga geçmeyi bırak, tehlikeli bir durum mu var?" diye sordu ciddiyetle.

"Sen öyle fena bir tarlafaresisin ki girmemen gereken yerlere burnunu soktun ve görmemen gereken şeyleri gördün. Öylece çekip gidebileceğini düşünmedin umarım."

"Mikail saplantılı biri ve tedavi olması gerekir ama eminim, Hamit Bey bunu el altından yapabilir. Bana da bir gizlilik sözleşmesi imzalatırsınız, konu kapanır. Zaten Mikail artık beni görmek bile istemiyor."

Son cümleyi söylerken altdudağının titremesine engel olamadı ve Ayna bu detayı kaçırmadı. "İşi bitince seni bir köşeye atar demiştim. Mikail evin yaramaz çocuğudur, hep öyle oldu. Duygusal ilişkiler yerine daha yüzeysel ilişkileri tercih etti daima. Bir defasında, katıldığı kamplardan birinde kızlar onun için birbirine girmişti. Bizimki hepsine mavi boncuk dağıtmış, kızlar da kendi aralarında bizimkini paylaşamayıp kavga kıyamet birbirlerine girmişler. Bizimki konuşmuyor tabii, kavga

kısmına müdahil bile olmamış ama antrenörü gözünün yaşına bakmadı. Oynaştığı üç kızı ve bizimkini kovdu kamptan. Şu anki antrenörünü bulana kadar Hamit çok uğraştı. Malum, Kazanova diye nam salınca diğer hocalar istemediler takımlarında Mikail'i."

"Niye anlatıyorsun ki bunları bana? Bana ne Mikail'in geçmişinden?"

"Beklentiye girip daha çok üzülme diye. Kötü bir niyetim yok."

"Eminim öyledir! İçin rahat olsun, benim bir beklentim yok, Mikail'e âşık filan da değilim. Öyle beş dakikada âşık olacak birisi olmadım hiçbir zaman."

"İlkler öyle çok kolay unutulmaz, inşallah dediğin gibi, senin için de gelip geçici bir şeydir. Neyse, soğutma yemeğini, afiyet olsun."

Ayna odadan çıkınca arkasından kapıya bir yastık fırlattı Esin. Bu kadının sağlam gözünü de kendisi oymak istiyordu. Pis cadı! Zaten karışık olan kafasını iyice karıştırıp gitmişti. Ayna'nın sözleri yüzünden, burada niye tutulduğu ya da telefonunun niye hâlâ Hamit Bey'de olduğu gibi ehemmiyet arz eden sorular yerine Mikail'le olan ilişkisini düşünüp duruyordu.

Yattığı kızlardan koleksiyon yapan bir sapıktı Mikail ve belli ki bir kez koleksiyona eklenenler, artık ilgisini çekmiyordu. Ama annesi ve Barlas'ın ya da babasının fotoğrafları niye duvarda asılıydı? Fakat bunlara da çok uzun süre kafa yorabilecek duygusal dinginliğe sahip değildi. Mikail'den etkilendiğini kabul ediyordu, zaten herhangi bir kadının Mikail'den etkilenmemesi düşük ihtimaldi. Yine de Ayna'nın iddia ettiği gibi deli divane âşık filan değildi. Öyleyse niye yatmıştı onunla? Yemeğini didiklerken bunun üzerine uzun uzun düşündü ve sonunda buldu. Sadece biraz düşünmeden yaşamak istemişti. O karamsar havadan uzaklaşıp anın tadını çıkarmak, gelecek

kaygısı gütmeden, hoşlandığı çocukla yeni ve özel şeyler deneyimlemekti niyeti. Her şey sarpa sarmasaydı ve Mikail bir müddet sonra Esin'le görüşmek istemeseydi, bunu olgunlukla karşılardı. Kalbi kırılırdı elbette ama asla Mikail'in yakasına sümük gibi yapışmazdı. Tuhaf derecede sıkıcı hayatına geri dönerdi.

Niye onu mutlu etmek için çırpınan ve âşık olduğunu her haliyle belli eden Çınar yerine Mikail'i seçtiği ise bir başka çıkmazdı. Belki de Esin'i, Çınar'ın gelecek beklentisi itmişti ya da Mikail'in aşırı çekiciliği, hiç kimseyi rakip dahi kabul etmemesinden kaynaklanıyordu. İşler çok karışıktı ve görünüşe göre daha da karışacaktı çünkü haftaya bahar dönemi başlayacaktı ve okula gitmesi gerekecekti; içinde Çınar'ın da olduğu sınıfına yani...

Bu derin düşüncelerle uyuyakalmıştı ve sabah uyandığında, dün yediği yemeğin tepsisi hâlâ başucundaydı. Hem Mikail'in sağlık durumundan haberdar olabilmek hem de biraz yürüyüp ayaklarını açmak için tepsiyi alıp mutfağa indi. Şaşırtıcı şekilde, kapısını kilitlememişlerdi.

Mutfağa girdiğinde kimse Esin'in varlığına dair bir işaret göstermedi. Personel, kovulmamıştı ama yüzlerindeki sirke satan ifadeye bakılırsa iyi azar işitmişlerdi. Esin'in selamını duymazlıktan geldikleri için üstelemeden tepsiyi bırakıp odasına dönmeye karar vermişti ki Ayna çıktı önüne.

"Ben de seni çağırmaya gelecektim. Mikail taburcu oldu, birazdan burada olurlar o yüzden..."

"Fazla ayakaltında dolaşma mı diyeceksin? Hiç yorulma, zaten benim niyetim de odamdan çıkmamak."

"Hayır, Hamit senin de kahvaltı sofrasında olmanı istiyor. Hazırlanmanı söyleyecektim."

"Hamit Bey'e katılamayacağımı söylersin o zaman."

"Mikail sayende konuşmaya başlamış. Bence bundaki payın düşünülürse o sofrada başköşe sana ait olmalı."

"Aynı zamanda olimpiyatlara katılmasını engellemiş olmasaydım haklı olabilirdin."

"Hamit, Mikail'e, ona niye saldırdığını anlatmış ve bence sana karşı dünkü gibi düşmanca bir tavır takınmayacaktır."

"Dün bana, 'Karadul, çiftleştikten sonra beni öldürmeye kalktı,' dedi. Hem de ağabeyinin yanında. Bence düşmancadan çok daha öte bir tavır bu ve artık bunlara katlanamayacağım."

Ayna içten bir kahkaha atıp, "İlahi Mikail, öyle mi dedi?" diyerek gülmeye devam etti. Esin, Ayna'yı geride bırakıp odasına gitmek için merdivenlere kadar gelmişti ki Hamit Bey'in, "Esin," diyen sesiyle eli tırabzanda, dikilip kaldı.

"Lütfen, kahvaltıda bize eşlik eder misin?" Daha eve yeni girmişlerdi ve Hamit Bey paltosunu çıkarırken, Ayna da tatlı bir gülümsemeyle ona yardım ediyordu. Ayna, birazdan burada olurlar, demiş olsa da Esin, kesinlikle bu kadar hızlı olacağını düşünmemişti.

"Ben tokum," diye yalan söyledi ama Ayna hemen, "Yalan söylüyor, hiçbir şey yemedi," diyerek araya girdi.

Hamit Bey, "Öyleyse bize katılman için ısrar ediyorum," deyince eli mahkûm oturdu sofraya. Mikail'e bakmamaya özen gösteriyordu ama tam sandalyesine otururken nefsine yenilip şöyle bir göz attı ona. Mikail, dünkü gibi nefretle bakmıyordu ama şimdi de bir başka haller vardı üzerinde. Öyle derin düşüncelere dalıp gitmişti ki Esin onun tekrar sustuğunu düşündü.

Kahvaltı, çatal bıçak sesi dışında çıt çıkmadan sona ererken Hamit Bey, "Esin, çalışma odama geçelim mi? Seninle konuşmak istediğim birkaç şey var," dedi.

Esin büyük bir merakla Hamit Bey'in peşine takıldı. Sormak istediklerini önem sırasına göre kafasında sıralarken hiç beklemediği bir soruyla karşılaştı.

Hamit Bey'in masasının önündeki koltuklardan birine yeni oturmuştu ki, "O gece, polis ya da Çınar'dan başka kimseyi aradın mı?" diye başında dikilerek sordu patronu.

"Hayır."

"Emin misin? Arama kaydın öyle demiyor ama..."

"Madem biliyorsunuz, niye soruyorsunuz?"

"Şüphe uyandırmamak adına, ev arkadaşını ve diğer kişiyi de geri aramalısın. Sahi, o diğeri kim?"

"Bir aile dostumuz, aynı zamanda emekli emniyet müdürü, o yüzden aklıma ilk gelenlerden biriydi."

"Öyleyse seni arayıncaya dek onu bir daha arama ki şüpheli bir durum oluşmasın. Ama ev arkadaşını arayıp iyi olduğunu söylemelisin hemen."

"Ne demek tüm bunlar? Gerçekten tutsak filan mıyım burada?"

"Öyle mi hissediyorsun?"

"Hayır ama kapıda küçük bir ordu var, telefonuma el koydunuz. Neyi saklıyorsunuz? Mikail'in saplantılılarının olması niye sizi hiç rahatsız etmiyor? O mahzende, annemin ve eski erkek arkadaşımın fotoğraflarının üzerinde X işareti vardı. Babamın fotoğrafının yanında ise soru işareti. Mikail neden ailem ve geçmişimle bu kadar ilgili? Onların ölümüyle ilgisi ne?"

"Sen bu eve gelene dek, Mikail'in senin varlığından dahi haberi yoktu. O yüzden geçmişinde olanları tuhaf özetleme biçimi, onu katil yapmaz. Yanlış anlıyorsun her şeyi."

"Anlatın da doğrusunu bilelim o zaman!"

"Öğrenmeden bilmek istiyorsun. Bu şekilde sana ne desem anlayışsız tavrın devam edecektir. Sadece, Mikail'in zannettiğin gibi tehlikeli biri olmadığını bil, yeter. Bir de bir müddet daha misafirimiz olman gerekiyor."

Esin şahit olduğu cinayetlerden ve kanlı monttan Hamit Bey'e hiç bahsetmemeye karar verdi. Çünkü Mikail'i korumak

için, onu öldürüp koruya bir mezar daha ekleme konusunda sakınca görmeyebilirdi.

"Ya kabul etmezsem?" dedi dik başlı bir şekilde. Tek istediği bir an önce bu evden çekip gitmekti. Şartları tartıp pazarlık yapması gerekiyorsa yapacaktı, yeter ki sonunda özgür kalabilsin.

"Neyi? Burada kalmayı mı?"

"Hayır, dışardaki minik timinizden anladığım kadarıyla burada zorla tutuluyorum zaten. O yüzden şimdilik buradan gitmek bir seçenek değil benim için, farkındayım. Ben, arkadaşımı arayıp haber vermezsem ne yapacaksınız, diye soruyorum."

"İşe alındığında bir sözleşme imzaladın, hatırlıyor musun?"

"Evet, gizlilik sözleşmesi de vardı içinde."

"Şu an gizlilik kısmından bahsetmiyorum. Seni işe ne için aldığımı açıkça yazdığım bir iş tanımının altına imza attın. Bir psikoloji öğrencisini, psikolojik rahatsızlığı olan kardeşime hem arkadaş hem de destek olsun diye, yardımcı olarak işe aldım. Peki, bir psikolog hastasıyla yatarsa ne olur, bana söyler misin?"

"Mikail benim hastam değildi çünkü ben daha öğrenciyim, psikolog değilim."

"Biliyorum. Cinsel tacizden dava açar ve seni okuluna ya da Türkiye Psikiyatri Derneği gibi resmi kuruluşlara şikâyet ederim ve yüksek ihtimalle yasal olarak hiçbir sonuç alamam ama bu ahlaksız davranışın okulu bitirdiğinde işsiz kalacağının garantisi olur. Dosyanda kocaman bir kara leke. Bildiğim kadarıyla yüksek lisans yapıp psikolog olmaktı hedefin, değil mi?"

Pazarlığı, şimdilik kozları daha sağlam olan Hamit Bey kazanmıştı. Esin sessiz bir yutkunuşla elini uzatıp telefonunu istedi. Telefonu açar açmaz başta Meryem olmak üzere birkaç arama ve mesajla karşılaştı. Aramalardan biri de Kudret Yıldırım'dandı.

"Kudret Amca aramış," diyerek Hamit Bey'e aramayı gösterdi. Hamit Bey'in çenesi bir an gerildi ama eski ifadesiz tavrını öyle hızlı takındı ki Esin yanlış gördüğünü düşündü.

"Madem aramış, geri ara ve bir yalan uydur. Hoparlör açık olsun."

Esin, kendisine söyleneni yaptı ve Kudret Yıldırım, bir iki çalıştan sonra telefonu açtı.

"Alo."

"Merhaba, Kudret Amca. Nasılsınız?"

"İyiyim kızım, sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim, sağ olun."

"Geçen gece aramışsın beni, merak ettim ben de..."

"Kazara oldu o, Kudret Amca. Arkadaşlarla eğlenmeye çıkmıştık, Kuzey diye bir arkadaşımı arayacağıma bir üstte kayıtlı olan isminize basmışım."

"Ben de dedim bir şey mi oldu?"

"Ne olabilir ki?"

"Hayırsız baban dönmüştür belki, dedim. Babandan haber aldın mı hiç?"

"Hayır, annemin vefatından beri görüşmüyoruz."

"Baban ararsa muhakkak bana haber ver, olur mu?"

"Tamam, Kudret Amca."

"Bir şeye ihtiyacın olursa da aramaktan çekinme."

"Peki, teşekkürler."

"İyi günler kızım."

"Size de."

Telefonu kapattığında, Hamit Bey'in iri burun delikleri ve kastığı çenesi bu kez Esin'in gözünden kaçmadı. Ne saklıyordu ki eski bir emniyet müdürüne yakalanmak onu bu kadar korkutmuştu?

Ama hiç bozuntuya vermeden, "Ev arkadaşını da ara," dedi. Esin, Meryem'i de arayıp birkaç gün daha eve gelemeyeceğini haber verdi ve telefonunu kapatıp tekrar Hamit Bey'e teslim etmek zorunda kaldı. Neye bulaştığına dair hiçbir fikri yoktu ve canını en çok sıkan da buydu.

Sonraki bir hafta boyunca sorgusuz sualsiz köşkte kalmaya devam etti. Doğru düzgün odasından çıkmıyordu ve Mikail yüzünden, yemeklere inmeyip odasında tek başına yiyordu. Köşkte, kendini kocaman bir fanusun içine hapsedilmiş gibi hissetmeye başlamıştı. Bu yalnızlıktaki tek dostu, kanadını iyileştirip göğe saldıkları kulaklı orman baykuşuydu.

Baykuş kazara çarptığı camın önüne ara sıra konuyor ve Esin'in yemeklerinden seçip verdiği etleri, köfteleri ya da tavuk parçalarını afiyetle mideye indiriyordu. Esin de onu izleyip tüylerini okşayarak yalnızlığını biraz olsun dindirmiş oluyordu.

Balık gibi bir fanusa kapatılmaya ses çıkarmamasının asıl nedeni, Mikail'in karşısında duyduğu ezici suçluluktu. Kariyerini tek darbede bitirmişti ve onun hayatını daha fazla mahvetmek istemiyordu. Eğer Mikail'in özel hayatının gizliliğini bu şekilde garanti altına almak istiyorlarsa, içleri rahat edene dek burada kalacaktı. Fakat bu kadar uzun süreceğini bilmiyordu.

İki gün sonra dönem başlıyordu ve artık okuluna, yani hayatına dönmesi gerekiyordu. Sırf bunu dile getirmek için akşam yemeğine indi. Üçü masaya oturmuş sessiz sedasız çorbalarını kaşıklıyorlardı. Mikail, Esin'i görünce kararsız bir şekilde bir süre ona bakıp sonra bakışlarını yeniden kâsesine çevirdi. Kol askısı ve boynundaki morluklar gitmişti ama omuzunda-

ki bandaj hâlâ duruyordu. Sol kolunu, pek oynatmamaya özen göstererek masanın üzerine yerleştirmişti.

İlk konuşan Ayna oldu. "Çorba ister misin?"

"Lütfen."

Ayna, personeli çağırıp Esin'e servis açtırdı ve Esin de boğazına dizilen lokmalara rağmen, servis edilenleri yemeye çalıştı. Fakat ağzına götürdüğü her çatalda lokmalar adeta ağzında büyüyordu. Sonunda ana yemeğin bitmesini beklemeden, "Benim, okula gitmek için evime dönmem gerek," dedi. Üçü de aynı anda donup kalarak ona baktılar. Bu bakışların üzerine, "Kimseye bir şey anlatmayacağıma yemin ederim," dedi hemen.

Hamit Bey havada kalan çatalını tabağının kenarına bırakıp, "Sadakatinden şüphem yok ama Mikail'in konuşması senin sayende olmuşken, onu yüzüstü bırakıp gitmen doğru değil," dedi.

Esin'in artık bir yalan daha duymaya tahammülü yoktu. "Hamit Bey, Mikail'i hastaneden çıktığından beri doğru düzgün görmedim bile. Kafanızdan geçen asıl sebep ne bilmiyorum ama anneannem vefat ettiğinde dahi bırakmadığım okulumu sizin isteğinizle bırakacak değilim."

"Dondur öyleyse." Mikail'in önerisi üzerine Esin şaşkın bir vaziyette ona döndü.

"Saçmalık! Ne sebeple bir dönem kaybedeceğim?"

"Kalmanı ben istiyorum."

Esin, Mikail'in söylediği hiçbir şeye inanmıyordu niyeyse. Birden, o hiç konuşmayan Mikail'i özlerken buldu kendini çünkü o suskun melek yalan da söylemezdi.

"Ne için? Ben doktor değilim. Eminim sana yardımcı olabilecek pek çok iyi doktorun olmuştur."

"Demek hiçbiri senin kadar iyi değilmiş ki senin etkinden sonra konuşmaya başladım."

"Jimnastik kariyerin benim yüzümden son buldu." Esin, bunu söylerken gözlerinin nemlenmesine mâni olamadı.

"İyi bir gerekçen vardı."

Mikail'in bir anda değişen tavırları iyice sinirlerini bozdu. Esin dizine serdiği peçeteyi sert bir şekilde masaya fırlatıp, "Yeter bu kadar saçmalık! Yarın ilk iş bu evden gidiyorum!" dedi ve masadan bir hışımla kalktı.

Daha orta kata varamadan, Mikail merdivenlerde ona yetişti ve kolundan tutup durdurarak, "Güvenliğin için burada kalman gerekiyor," dedi.

"Kim bana zarar vermek isteyebilir ki? Saplantıların yüzünden kafanda nasıl bir dünya dönüyor bilmiyorum ama benim güvenliğimle ilgili bir sorunum yok! Ağabeyin seni bir fanusun içine hapsetmiş, sırf zarar görme diye ama aslında sana daha çok zarar verdiğinin farkında bile değil. Şimdi beni de o fanusun içine, senin oyuncağın olarak koymak istiyor ama hayır! Senin tedavi olman gerekiyor, Mikail. O fanusu kırıp özgür olman için sorunlarınla yüzleşmen gerek. Obsesyonlarını, paspasın altına süpürür gibi, ele güne karşı gizlemek ağabeyinin itibarını koruyabilir ama seni iyileştirmez, daha da hasta eder."

Esin son sözünü de söyleyip kolunu çekti ve basamakları hızla çıkmaya başladı. Kimse onu bir süs balığı gibi bu fanusta tutamayacaktı. Özgürlüğü, geçilmesine izin veremeyeceği tek kırmızı çizgisiydi.

16. BÖLÜM: KISA FİLM

"Başka pek çok insanın hayatını kurtarmak için, önemsediğin birini incitir miydin?"

Çantasını toplamış, penceresinin pervazına konan kulaklı orman baykuşuyla vedalaşıyordu Esin. Gün daha ağarmamıştı ve zaten gecelerin yaratığı olan baykuş için, av ya da Esin'in halihazırda denizliğe koyduğu bedava yemek zamanıydı. Baykuşun sırtındaki güzel, yumuşak tüyleri okşayarak, "En çok seni özleyeceğim," dedi.

Baykuş buna cevaben kısa kısa ötünce acı bir şekilde gülümsedi Esin. Öyle garip bir hayatı vardı ki lanetlendiği düşüncesine gün geçtikçe daha çok ikna oluyordu. Bu evdeki tek dostu, ötüşü bile uğursuzluk sayılan baykuştu. Sanki baykuş içsesini duyabilirmiş gibi, alınmasından korkarak, "Ben senin uğursuz olmadığını biliyorum," dedi hemen o iri, tatlı, turuncu gözlere bakarak. Baykuş inlemeye benzeyen kısa ve gür bir ötüşle geniş kanatlarını açıp havalandı, dolunayın önünde ufak bir nokta olana dek arkasından baktı Esin.

Tek yoldaşıyla da vedalaşınca çantasını sırtlandı ve camı tamamen açarak bacaklarını sırayla pencerenin dışına saldı. Yavaşça penceresinin altındaki dar çiçekliğe basıp çatının kenarlarında yürümeye başladı. Aşağıdaki koruma ordusunun nöbet yerleri arasındaki rutin seyirlerinden anlaşıldığı üzere, kimse üç kat yukarıdaki varlığından haberdar değildi. Çatı boyunca dört ayağının üzerinde ilerledi ve köşkün koruya en yakın olduğu batı tarafında, üzerine atlayabileceği bir ağaç aradı.

Sonunda, bazı dalları çatının üstüne dek uzanan bir pelit ağacıyla karşılaşınca yüzü ışıldadı. Dalı tutup ağacı çatıya daha çok yaklaştırarak, iri bir dalın üzerine at biner gibi oturdu.

Aşağıya inmeye çalışmak oldukça korkutucu olsa da dolunayın parlak ışığı altında, bastığı her dalı itinayla seçerek ilerledi. Her şey çok iyi gidiyordu ki basacak dal kalmadı. Ağacın uzun gövdesinde, yerden yaklaşık üç metre kadar yükseğe dek, tek bir dal ya da yaprak bulunmuyordu. Bu yükseklikten atlamak birkaç kemiğinin kırılması demekti.

Olduğu yerde ecel terleri dökerek düşündü ve hemen yandaki ağacın bir dalına tutunarak ona geçmeyi başardı. Fakat yüksek gövdeli bu ağaç da yere inişe olanak tanımıyordu. Şansını bir sonraki ağaçta denemeye karar verdi ve sürünerek bir başka dala geçti. Hem çok yorulmuş hem de korkmaya başlamıştı. Yere inebileceği, korumaların gözünden uzak bir nokta kollayıp duruyordu ama bir türlü bulamıyordu. Şu an üstünde durduğu meşeye yakın olan tek ağaç ise bir çamdı. Yapraklarının sivriliği bir yana, ağacın tepesi şu an olduğu noktayla aynı hizadaydı. Ağacın kısalığı, yere yakın pek çok dalıyla avantaj gibi görünse de sık ve iğneli yapraklarla kaplı gövdesi yüzünden Esin'i korkutuyordu. Çamın tepesindeki ince dallardan birine tutunarak gövdeye geçmeyi düşünüyordu ama evdeki hesap çarşıya uymadı.

Ağacın gövdesi Esin'in ağırlığıyla önce sağa doğru eğrildi sonra da çatırdayarak kırıldı. Tuttuğu dalla birlikte aşağı doğru hızla düşen Esin çığlık attı. Neyse ki bir çam ağacında asılıydı ve reçine dolu gövdeleriyle çamlar, hemen iki parçaya ayrılmazlardı. Ağacın gövdesini; kabuğunun bir kısmıyla, özündeki reçine sayesinde esnek bir yapı kazanmış olan birkaç bağ tutuyordu. Şimdi yerden yalnızca bir metre yukarıdaydı ve hiç düşünmeden tutunduğu dalı bıraktı.

Bu kadar basit bir atlayışı bile düzgün yapamadığı için yere kapaklandı tabii ve acı içinde dizlerinin üstünde doğrulup el yordamıyla, düşen gözlüğünü aradı. Çamın dikenli yaprakları yüzünden avuçları kanıyordu ama aldırmadı, gözlüğünü bulup taktı. Doğrulup nefesi kesilene dek korunun bittiği tellere koş-

mak istiyordu. Fakat kafasını kaldırır kaldırmaz ikisi kadın biri erkek üç korumanın etrafını sarmış olduğunu gördü. Bu kadar tantanayı duymasalar mucize olurdu zaten.

Kollarına giren iki kadın tarafından, resmen sürüklenerek köşke geri götürüldü ve "Ağaçta küçük bir kuş bulduk," diye espirili bir ifadeyle Mikail'e teslim edildi. Hamit Bey ve Ayna çatılmış kaşlarıyla Mikail'in elinden kurtulmak için çırpınan Esin'i izliyorlardı. Gerçekten de zavallı bir kuşa benziyordu. Nafile çabası, takıldığı tuzakta debelendikçe daha da beter iplere dolanan bir çulluk kuşunu andırıyordu.

Sırayla hepsine baktı ve kendisi yüzünden uykularının en tatlı yerinde kaldırıldıklarını anladı; hepsi pijamalıydı.

"Beni burada zorla tutamazsınız!" diye bağırdı. Mikail'in bacaklarına savurabildiği kadar sert tekmeler atıp, "Bırak beni ruh hastası!" diye hırladı. "Hastasın sen ve beni burada tutmanız seni iyi etmeyecek! Bir kliniğe yatırılman lazım! Ruh hastası bir sapıksın sen!"

Ettiği hakaretlerin –içinde kendince gerçeklik payı olsa bile– kulağa çok ağır geldiklerinin henüz farkında değildi Esin. Çok kızmıştı ve Mikail'i de kızdırmakta olduğunu anlamamıştı bile. Mikail, onu tek harekette sağlam olan sağ omzuna atıp ikişer üçer merdivenleri çıktı. Odasına geldiğinde Esin'i içeri savurup kapıyı kilitledikten sonra, "Beni zorlama, *lütfen*," dedi.

"O zaman bırak gideyim! Senin tuhaf obsesyonların için beni kilit altında tutamazsınız!"

"Omzumdaki kasları parçaladın, bunu düşünerek biraz daha sorumlu hissedebilir ve daha anlayışlı davranabilirsin."

Esin'in öfkesi bir anda sönüverdi çünkü birinin geleceğini çaldığı gerçeği yüreğindeki en ağır yüktü. "Lanetliyim sanırım," diyerek Mikail'in yatağına oturdu. Mikail, hâlâ Esin'in sırtında asılı olan çantayı alıp yere koyarken, "Neden böyle düşünüyorsun?" diye sordu.

"Kimin hayatına temas etsem mahvediyorum." Bu cümleyi kurarken ailesinin bir anda parçalanışını, Barlas'ın ölümünü, onun yüzünden hem kalbi hem de burnu kırılan Çınar'ı, Mikail'in omzunu, hatta camına çarpıp kanadını sakatlayan baykuşu bile düşündü.

Mikail, elini yavaşça beline doladı ve onu kendine çevirip ağaç dallarıyla verdiği mücadele sırasında saçına karışan çam iğnelerini topladı. Sıcacık avucuyla yüzünü okşadı ve üşüyen burnuna minik bir buse kondurdu. İkinci buseyi dudaklarına kondurup öpüşünü derinleştirdi. Hiç acele etmeden usul usul fethetti dudaklarını ve dilini. Esin düşünebilecek olsaydı, beyni bunun yanlış olduğunu söylerdi ama tüm organlarıyla esir olmuştu Mikail'in dudaklarına.

Ellerini Mikail'in ensesine yeni koymuştu ki genç adam geri çekildi ve Esin'in zarif, uzun parmaklı ellerini kendi büyük ellerinin arasına alıp avuçlarını çevirdi.

"Avuçların kanıyor, ellerine pansuman yapmalıyız."

"O çama tutunabilmek için tüm dikenlerine katlandım ama yine de yere düşmekten kurtulamadım."

Mikail onaylamaz bir şekilde başını sallayıp odasındaki banyodan bir ilkyardım seti aldı. Hâlâ yatakta oturan Esin'in önce avuçlarındaki dikenleri çıkarttı, sonra da yaraları temizleyip ellerini bandajlamaya başladı.

"Odanın pencerelerine demir parmaklıklar takmak gerek."

"Yine de kaçabilirim çünkü bir baykuşum var. Uçan arabasıyla beni alacak birini bulabilirim böylece."

Mikail anlamadığını belirten bakışlarını yüzüne dikince, "Kurtardığımız kulaklı orman baykuşu yok mu? Arada sırada penceremin önüne gelip beni ziyaret ediyor," diye açıkladı.

"O baykuştan bahsettiğini tahmin ettim ama baykuşun seni demir parmaklıklardan uçan arabayla nasıl kurtaracağını anlayamadım."

"*Harry Potter*'ı okumadın mı?"

"Hayır."

"Filmleri de mi izlemedin?"

"Hayır, izlemedim."

"Büyük kayıp, hemen kitapları okumalısın. Harry Potter büyücü bir çocuk ve evcil hayvanı bir baykuş."

"O kadarını biliyorum. Beyazdı hatta baykuşunun rengi."

"Evet. Bir bölümde, eniştesi Harry'yi odasına kilitliyor ve camına da demir parmaklıklar takıyor. Mektupları baykuşlar taşıyor aslında fakat Harry'nin baykuşunun kafesi de kilitli. Ama vefalı arkadaşı Ron, Harry'den hiç mektup gelmeyince arkadaşının başının dertte olduğunu anlayıp uçan bir arabayla Harry'yi kurtarmaya geliyor."

"Sen de baykuşla haber salıp uçan bir arabanın seni kurtarmasını mı bekliyorsun?"

"Neden olmasın? Hayat sürprizlerle dolu. Mesela senin mutizminin bir çekiç darbesiyle son bulması bence büyüleyici bir olay."

"Acıdan bayılmadan hemen önce, ölmemek için katilimden yardım istemem gerekti ve konuşmak zorunda kaldım. Bunu büyüleyici diye nitelendirmen ilginç bir yaklaşım."

"Ben katil değilim, çünkü sen ölmedin."

"Sanki ölmeyişime üzülmüşsün gibi söyledin bunu."

"Ölmeni istemedim hiçbir zaman."

"Ama ağır yaralamada sakınca da görmedin."

"Her tarafı senin fotoğraflarınla dolu bir oda bulsan sen ne yapardın?"

"Bir hayranım daha varmış deyip umursamazdım."

"Ben senin kadar egoist olmadığım için korktum."

"Korkmanı ya da kaçmanı gerektirecek bir durum yok, yemin ederim."

"Saplantıların var ve..."

"Hep bunu söyleyip duruyorsun ve beni sinir ediyorsun. Benim bir sapık olduğum fikrine nereden kapıldığını sorabilir miyim?"

"O oda ilk sebep ama başka sebeplerim de var. Ağabeyin her kadını elde edene dek bir çeşit hırs yaptığını söyledi ki bu da bence ciddi bir ruhsal rahatsızlıktır. Bir de cinayetler var tabii..."

"Ne cinayeti?"

"Şelale Sokak'ta üç kişiyi bıçaklayarak öldürdün, sen olduğunu biliyorum."

"Sen biliyorsun da ben Şelale Sokak neresi, onu bile bilmiyorum!"

"Evimin olduğu sokak."

"Evinin olduğu sokakta üç kişi öldürdüm, öyle mi?"

"Evet. Hatta aşağıdaki mahzende o gece giydiğin haki renk montu da gördüm. Her yerinde kan lekeleri var."

"Bir tane haki renk montum var, o da burada." Mikail kalkıp dolabını açtı ve içinden aynı monttan bir tane daha çıkardı. Esin montu görünce, aklına ilk gelen Mikail'in kişilik bölünmesi yaşadığı oldu. İki farklı kişiliği olduğu için bu kadar dengesiz ve tutarsızdı. Bu, her şeyi açıklıyordu. Çoklu kişilik bozukluğuyla kıyaslandığında obsesyonlar basit görülebilirdi. Hiç Mikail'in üstüne gitmeyip, "Yanılmışım demek ki..." dedi sakince.

Mikail, tekrar yanına oturup, "Diğer konu, yani kadınlara gelirsek..." dedi. "Ağabeyim, muhtemelen, seni benden uzak tutabilmek için yalan söylemiş. Sence birlikte olmak için birini ikna etmeye ihtiyacım var mı?"

"Etrafındaki kadınların çoğuyla birlikte olmuşsun ama."

"Suç mu? Onlar istedi, ben de istiyorsam oldu. Tıpkı seninle de olduğu gibi. Ayrıca *her kadın* kısmına bir açıklama getirmek

istiyorum, etrafımda sınırlı sayıda kadın vardı. Üç beşiyle birlikte olduysam ne olmuş yani?"

Esin, midesine bir yumruk yemiş gibi hissederek sustu. Bandajlama işi bittikten sonra, çantasına uzanıp gitmek için kalkınca Mikail, "Nereye?" diye sordu.

"Buradan gidemediğime göre odama gidiyorum."

"Aslında demir parmaklık konusunda şaka yapmıyordum. Artık bu evde tek başına dolaşamazsın."

"O ne demek?"

"Daima birimizin gözetiminde olacaksın demek."

"Uyurken, yıkanırken ya da tuvalete gidince de mi?"

"Evet."

"En mahrem anlarımda yanımda birini istemeyeceğimi düşünmediğini söyleme sakın!"

"Benim odamda kalacaksın ve odamdaki banyonun kaçabileceğin bir camı yok. Banyoyu kullanırken tek olabilirsin yani."

"Lütfettiniz, küçük beyim(!)"

"Esin, kaçmaya çalıştın ve şimdi bunun sonuçlarına katlanman gerekiyor."

"Ben mahkûm değilim! Elde etmeye çalıştığım özgürlük benim hakkım! Seninle birlikte kalmayacağım! Saplantılarını kabul etmiyor olman gerçeği değiştirmiyor."

"Ya benimle bu odada kalırsın ya da mahzende bulduğun o küçük odaya kilitlenirsin."

"Tehdit mi ediyorsun beni?"

"Hayır. Ayna, seni oraya kapatmaya öyle hevesli ki şoförlerden birini lazımlık almaya yolladı."

"Lazımlık?"

"Odada tuvalet yok."

"Yok artık! Nasıl manyak bir ailesiniz siz?"

"Artık daha fazla zorluk çıkarma. Kimse sana kötü davranmayacak ve gitmek dışındaki tüm isteklerin yerine getirilmeye çalışılacak."

"Altın bir kafese kapatıldığım için mutlu mu olmalıyım yani? Okulum ne olacak? Kariyerimi sebepsiz yere öylece bırakayım, öyle mi?"

"Benimki tek darbede bitti. Seninki için endişelenemediğim için kusura bakma!"

"Bu kez seni yaralamamı kullanarak beni susturamazsın. Senin bir rahatsızlığını öğrendiğim için beni buraya sonsuza dek hapsedemezsiniz!"

"Sonsuza dek değil, aslında sadece bir müddet daha kalacaksın. Sonra istediğin yere gidebilirsin."

"Ne kadar o süre? Okulun bu dönemi bitene dek mi? Ben hemen gitmek istiyorum."

"Ağabeyimle konuşurum ve seni olabildiğince çabuk bırakmanın bir yolu var mı, bakarım. Tamam mı? Şimdi biraz uyu, rahatla. Sonra yine konuşuruz bunları."

Esin, bu taktikle kazanamayacağı bir savaşa girdiğinin farkına varıp elindeki çantayı yere attı hırsla. Montunun fermuarını sertçe açtı ve tüm hıncını monttan çıkarmak ister gibi çıkardı üstünden.

Mikail, "Bu odanın pencerelerinin önünde, üstünde yürüyebileceğin bir markiz ya da çatı yok. Düşüp sakatlanmak ya da ölmek istemiyorsan pencerelerden uzak dur," diyerek odadan çıktı ve bu kez kapıyı kilitlemedi. Esin evin içinde dolanıp Ayna'yla karşılaşacağına oturup kaçma planları yapmayı yeğleyerek odadan çıkmadı ve banyoya girdi. Mikail'in az evvel sardığı bandajları çıkarıp sıcak suyun altına attı kendini.

Yerine oturmayan pek çok taş vardı ve artık yanlış parçaları birleştirmeye çalışıyor gibi hissediyordu. Suyun altında öylece dikilirken her şeyi tek tek ele alıp parça parça düşünmeye

başladı. Bu eve ilk geldiği gün Mikail, kendi tatlısını ona vermişti ve Hamit Bey ile Ayna, Mikail'in onunla çok hızlı iletişim kurduğunu söylemişlerdi. Eğer Mikail'i daha sonra tatlı yerken görmüş olsaydı buna hâlâ inanıyor olabilirdi ama hayır, sıkı sıkıya uyduğu sporcu diyeti nedeniyle zaten hiç tatlı yemiyordu. Ayna, Mikail'in kendisini araştırdığını söylemişti ama mahzendeki odada bulduğu bilgiler için internetten araştırma yetmezdi. Şimdi de onu bırakmaları için Hamit Bey'in onayı gerekiyordu. İki kardeşin, ailelerini nasıl kaybettiği bile şaibeliydi. Mikail'in saplantısı dışında daha tuhaf ve büyük bir sırrı saklıyor gibiydi Zifir Köşk. Acaba Hamit Bey, kardeşinin çoklu kişilik bozukluğu yaşadığını biliyor muydu? Esin'e göre, böyle tehlikeli bir hastalığı bilse bile kardeşini korumak için saklardı. Belki de tüm gizlilik sözleşmeleri de bu yüzdendi kim bilir?

Duştan çıktığında daha sakindi ve mantıklı düşünüp neler döndüğünü anlayabilmek için uysal görünmeye karar verdi. Aslında kaçmaya uğraşmak yerine yardım çağırması çok daha mantıklıydı. Bunun için yollar arayıp fırsat kollayacaktı. Çantasını açıp buraya getirdiği sınırlı sayıdaki kıyafetten biri olan kırmızı yün elbisesini giydi. Başak sarısı saçlarını kurutup hafif dalgalı bıraktı ve kırmızı ruj sürdü. İyi görünmeliydi ki şüphe uyandırmasın. Ellerine az evvel Mikail'in sürdüğü kremden sürüp yaralarını tekrar sardı. Aciz bir kız değil de güçlü ve akıllı bir kadın gibi görünmek istiyordu. Kahvaltıya inmek için hazırdı artık.

Koridora çıktığında Mikail'in, "Hayır!" diye haykıran sesini duydu ve merakına yenik düşüp merdivenlere gitmek yerine durdu. Ses, Hamit Bey'in çalışma odasından geliyordu. Bu eve geldiğinden beri –hiç huyu olmayan– kapı dinlemeyi âdet haline getirdiğini fark etse de umursamadı ve yine kulağını kapıya dayadı.

Hamit Bey daha sakin konuştuğu için söyledikleri zar zor seçiliyordu. "Eğer hemen gitmesini istiyorsan tek yolu bu."

Mikail'in itiraz eden sesi çok daha gür çıkıyordu. "Yapamam!"

"O zaman bekleyeceğiz."

"Başka şekilde halledemez miyiz?"

"Başka bir yol olsa sence bekler miydim?"

"Peki, bekleriz o zaman."

"Fikrini değiştirirsen diye..."

Esin neden bahsettiklerini anlamadan kapıya yaklaşan ayak sesleri duydu ve hemen bir iki adım gerileyip merdivenlere gidiyormuş gibi yönünü değiştirdi. Açılan kapı sesiyle kafasını çevirdi ve Mikail'le göz göze geldiler. Çok sinirli görünüyordu.

Mikail'in arkasına saklamaya çalıştığı sağ yumruğu Esin'in dikkatini çekti, elinde ne olduğunu çok merak ediyordu. Az önce duyduğu konuşmadan anladığı kadarıyla, Hamit Bey'in verdiği bir şeydi. Bu önemli ama avuca sığacak kadar küçük şey neydi acaba?

Mikail, "Nereye?" diye sert bir tavırla sorunca, "Kahvaltıya, o da mı yasak?" diye çemkirdi Esin.

Kapı dinlediği anlaşılmasın diye daha fazla merdiven başında oyalanmayıp aşağı indi. Yalanı kokusundan tanıyan Hamit Bey'le karşılaşma ihtimali olmasa, Mikail'in yumruğunun içine gizlediği şeyi görmek için yanına bile gidebilirdi.

Sofrada son dokunuşları yapan Ayna'yla karşılaşınca yine iğneleyici sözler bekledi ama Ayna bu sabah o soğuk sessizliğini takınmıştı. Yine siyah bir elbise vardı üzerinde ve yine vamp kadın çizgisini koruyan bir mükemmellikteydi. Esin'in bakımlı görünme çabası, Ayna'yla aynı sofraya oturunca komik göründü gözüne. Kırmızı ruj sürüp saçını toplamayan bir dört göz olarak seksi kelimesinin yanından dahi geçmiyordu kendisi. Ama Ayna'nın kısa, siyah, parlak saçlarıyla bordo ruju ve kirpiklerini özenle kıvırdığı hafif çekik gözleri, seksiliğini vurguluyordu.

Aslanlar masaya aynı anda geldiler ve ölüm sessizliğini bozan Hamit Bey oldu. Kardeşine dönüp, "Birbirinden güzel iki hanımefendiyle kahvaltı edeceğiz, şanslıyız bu sabah," dedi.

Mikail hiç oralı olmadı, canı çok sıkkın görünüyordu. Esin ise uyumlu davranma planına sadık kalarak uslu uslu kahvaltısını etmeye başladı. Somurtmak ya da çocukların ebeveynlerine istediklerini yaptırmak için yemek yemeyi reddetmeleri gibi huzur bozacak toplara girmedi hiç. Hamit Bey elindeki bandajları görüp, "Yaralandın mı?" diye sorduğunda sakince, "Önemli bir şey değil, çam ağacının dikenleri battı elime," dedi.

"Damdan aşağı düşmediğin için şanslısın."

"Evet, biraz çocukça oldu yaptığım; dallardan sarkmak filan... Ama artık gayet sakinim. Mikail, olabildiğince kısa sürede salıverileceğimi söyledi çünkü."

"Öyle dediyse öyledir. Ne de olsa karar vermek Mikail'in elinde." Hamit Bey cümlesini kardeşinin gözlerine bakarak bitirdi.

Mikail didiklediği kahvaltısını bırakıp kalkınca, ağabeyi, "Nereye?" diye arkasından seslendi ama cevap alamadı. Mikail çoktan merdivenleri çıkmaya başlamıştı bile.

Esin bu gerginliğin nedeninin az önceki konuşma olduğunu biliyordu ama konuşmanın can alıcı noktası geçtikten sonra kulak misafiri olabilmişti. Ayna'nın, Hamit Bey'e, "Bırak gitsin, sıkboğaz etme çocuğu," demesi üzerine, masada bu gizli bilgiye vakıf olmayan tek kişinin kendisi olduğunu anladı. Yine de tüm kahvaltısı bitene dek sofrada oturdu ve doyduktan sonra müsaade isteyerek kalktı.

Uslu kızı oynamak için hiç sağda solda dolanmadan, Mikail'in yatak odasına yöneldi ama kolu çevirmek istediğinde kapının kilitli olduğunu gördü. Daha kapı kolundan elini çekmeden kilit çevrildi ve Mikail onu içeri aldı.

Esin, "İyi misin?" diye sordu. "Biraz sinirli görünüyorsun."

"Ağabeyimle aramızda özel bir konu," diye kestirip attı Mikail.

"Konuşmak istersen seve seve dinlerim."

"Bilmediğin o kadar çok şey var ki..."

"Anlat o zaman."

"Ve bilmemen gereken..."

"Ne anlama geliyor tüm bu gizemli havalar? Beni öldürüp bir kuyuya mı atacaksınız?"

Mikail derin bir iç çekip kendini bir koltuğa bıraktı ve biraz tavana bakıp düşündükten sonra, "Başka pek çok insanın hayatını kurtarmak için, önemsediğin birini incitir miydin?" diye sordu.

"Çok tuhaf bir soru oldu."

"Ardını kurcalamadan sadece soruya cevap versen olmaz mı?"

"Peki. Başka insanların canı için sevdiğim birini öldürmem gerekse..."

"Öldürmek yok, yaralamana da gerek yok. En azından fiziksel olarak..."

"Peki hayatını kurtaracağım kişiler, iyi insanlar mı?"

"Kesinlikle."

"O zaman tabii ki evet. Biraz üzüldü diye kimse ölmez."

"Zamanı geldiğinde lütfen bu konuşmayı unutma, olur mu?"

"Neyin zamanı geldiğinde?"

Mikail cevap vermek yerine kalktı ve hiçbir şey demeden odadan çıktı. Bu kez kapıyı Esin'in üstüne kilitlemeyi de ihmal etmedi.

Eğer çok daha ilginç olaylar cereyan ediyor olmasaydı Mikail'le bu şekilde sohbet etmek ve onun konuşmasını dinlemek

tuhaf gelebilirdi Esin'e. Fakat olaylar silsilesi içinde mutist birinin konuşmaya başlaması sadece küçük bir ayrıntı olarak kalmıştı. Yalnız kalır kalmaz Mikail'in bilgisayarını açtı. Amacı internet vasıtasıyla birilerine ulaşıp zorla alıkonulduğunu haber vermekti ama bilgisayarda şifre vardı. Dizüstü bilgisayarın kapağını umutsuzca kapatırken gözü duvardaki televizyona takıldı. Son teknoloji ürünü televizyon da internete girebilirdi. TV'de yayın vardı ama kumandaya sarılıp internet özelliğini açmak istediğinde, televizyonun internet bağlantısının kesildiğini gördü. Tekrar bağlanabilmek için wi-fi şifresi istiyordu. Eve geldiği ilk gün kendisine söylenen ve telefonuna kaydettiği wi-fi şifresini maalesef hatırlamıyordu ve hatırlayabilse bile onun da değiştirilmiş olacağına emindi.

Geriye bir tek B planı kalıyordu ki onun da iyi bir plan olduğundan hiç emin değildi. Yine de başka çıkar yol olmadığı için, akşama planını uygulamaya koymak üzere hazırlıklara girişti. Banyoda uzun saatler süren hazırlık evresinin ardından, mavi bakışlarını koyu bir göz makyajıyla vurguladı. Saçlarına özenle fön çekti, parfümden hatırı sayılır miktarda sıktı ve yanında getirdiği kıyafetler içinde en güzel olanları ayıklayıp aralarından en seksi olduğunu umduklarını seçti. Sutyenleri hep gösterişsiz, düz şeyler olduğu için hiç sutyen takmamaya karar verdi. Yakası geniş bir V olan ince, beyaz bir tişört giydi sadece. Eh işte denilecek bir külot bulunca, seksi olmanın sandığından daha zahmetli olduğuna karar verdi. Belki de alışverişe Ayna'yla çıkmalıydı. Merdivenleri çıkarken Ayna'nın çoraplarını tutan jartiyerleri görmüştü bir defasında. İç güzelliğini, iç çamaşırlarından öteye geçirmediğini bilse de Ayna'yı takdir etti. Son olarak aslında pijama altı olan vişneçürüğü rengi, kısa bir kadife şort giydi ve tamamdı. Bu şortun üstü olan çizgi film karakterli kısmını giymeyince, aradığı çekiciliğe kavuşmuştu.

Artık gerisi Mikail'in odaya dönüşünü beklemeye kalmıştı. Kitap okuyup TV kanalları arasında tembel tembel gezinerek

kaç saat harcadığını o da bilmiyordu ki kilit çevrildi. Gelenin Mikail olduğunu sanıp eliyle saçlarını düzeltirken Ayna kapıdan, "Akşam yemeği vakti," dedi. Uzandığı yataktan doğrulmadan, "Odama istiyorum yemeğimi," dedi.

Hem ayağa kalkıp yarı çıplak olduğunu Ayna'nın görmesini istemiyordu hem de yüzündeki bir ton makyajı akşam yemeğinde kimseye açıklamaya hevesli değildi. Neyse ki TV'nin loş ışığında uzanan Esin'e hiç bakmadan, "Peki," diyerek çekti gitti Ayna. Beş dakika sonra da yemeğini yolladı. Yemeğini bitirip tepsiyi kapının önüne bırakan Esin odanın içinde tur atarak Mikail'in gelişini beklemeye başladı.

Bir yandan da planını kafasında döndürüp duruyordu. Mikail'le sevişmeye başlayacak ve Mikail telefonunu nereye bırakırsa, kendi kıyafetlerini onun üstüne fırlatıp sevişmeye devam edecekti. Sonra tuvalete gitmesi gerektiğini söyleyip kıyafetlerini ve altındaki telefonu alıp kendini banyoya kilitleyecekti. Telefonlar, şifreyle kilitli olsa bile acil arama yapabilirdi. Polisi arayıp adresi vererek kurtarılmayı bekleyecekti sonrasında.

Planı kafasında bin kez yaşamıştı ve hep başarıyla sonuçlanıyordu. Ama zamanı geldiğinde evdeki hesap çarşıya uymadı. Plana uygun gitmeyen ilk şey, Mikail geldiğinde Esin'in uyuyor oluşuydu. Mikail odaya gece iki sularında döndüğü için Esin uyuyakalmıştı. Neyse ki Mikail yorganla üstünü örtmek isterken irkilerek uyandı ve o kadar hazırlığı boşa gitmedi.

"Geldin mi?" dedi kedi gibi mırıldanarak. Mikail'in kollarına sarıldı ve onu yatağa çekti. Uyumuş olmasını bir avantaja çevirerek, normale uymayan bu şuh tavrını uyku sersemliğiyle perdeledi. Sanki yarı uykulu olarak tek istediği Mikail'le sevişmekmiş gibi ellerini onun kazağının içinde gezdirdi ve kazağı çıkarması için yukarı çekiştirdi. Genç adam hiç gecikmeden ona ayak uydurarak kazağını çıkardı. Esin elini aşağı indirip çaktırmadan kotunun ceplerini yokladı ve bingo! Arka cebin-

deydi telefonu. Kotu çıkarmasını sağlayabilirse telefonu da kolayca alabilecekti. Kemeri çözüp pantolonun yatağın yanına düşmesiyle Esin de tişörtünü çıkardı ve pantolonun üstüne attı. Mikail, açıkta kalan göğüslerini sömürürken bir müddet daha oyuna devam etti. Mikail'in elleri şortunu bulunca bileklerini tutup, "Hiç sırası değil, biliyorum ama tuvalete gitmem gerek," diyerek yatakta yana yuvarlanıp tişörtüne uzandı. Tabii kotun cebinden yarısı görünen telefonu da tişörtün içine sararak aldı. Odanın karanlık olması işini kolaylaştırmıştı. Banyonun kapısını yeni açmıştı ki Mikail hemen arkasında biterek, "Telefonumu ver," dedi.

Başta elleri, göğsüne bastırdığı tişörtün içinde kalsa da çabuk toparlandı. Hemen kendini banyoya atıp kapıyı kilitlemek istedi ama beceremedi. Mikail ondan hem hızlı hem de güçlüydü. Bir ayağını kapının eşiğine koydu ve Esin var gücüyle kapıya abanıp çıplak ayağını ezerken gıkını bile çıkarmadı. Hiç zorlanmadan kapıya bir omuz attı ve kapı açılırken Esin içeri savruldu.

Mikail öfkeyle üzerine yürüyüp telefonu elinden çekip aldı. Esin başarmaya çok az kalmışken yakalanmış olmanın verdiği hüsran ve sinirle seramik diş fırçalığını ona doğru fırlattı. Mikail refleksleri sayesinde yan dönerek fırçalıktan kurtuldu ve duvarda parçalanan seramiğe bakarak, "Canıma kastın mı var?" diye kükredi.

"Evet! Yarım bıraktığım işi tamamlayıp gebertmek istiyorum seni!" Esin, öyle büyük bir sinir harbi geçiriyordu ki ikisinin de yarı çıplak olduğunu unutmuştu. Bağırırken sarsılan vücuduna dikilen aç bakışlar sayesinde kendine geldi ve elindeki tişörtü giymek istedi.

Mikail aniden tişörtü elinden çekip banyonun bir köşesine fırlattıktan sonra, "Başka yarım kalan işlerimiz de var, önce onları tamamlayalım," dedi.

Onun bu sözlerini başta ciddiye almayan Esin, "Defol git!" diye bağırdı ve kollarını göğüslerine doladı. Ancak daha ne olduğunu anlamadan Mikail onu omuzuna attı ve tüm çırpınışlarına rağmen, zorlanmadan yatağa taşıdı. Esin yorgana sarılıp en sert ve ciddi ses tonuyla, "İstemiyorum!" dedi. Bunun onu uzak tutmasını bekliyordu.

Mikail tüm lambaları açıp odayı gün gibi aydınlattıktan sonra, yalnızca onun parmak iziyle açılan bir kasadan küçük bir şey aldı ve ceptelefonunu da kasaya bıraktı. Esin, ne olduğunu görmeden anlamıştı. Bu, Hamit Bey'in Mikail'e verdiği küçük şeydi. Mikail, elindekini yatağın başındaki duvara yapıştırdığı an Esin'in yüreği sıkıştı. Bu küçük bir kameraydı.

Mikail, üstüne uzun kollu bir tişört geçirdikten sonra Esin'in çantasını karıştırıp ona bir sutyen attı. Esin ne olduğunu anlayamamıştı hâlâ ve kamerayı güvenlik amaçlı duvara yapıştırdığını düşünüyordu. Böylece Esin kaçmaya çalışamayacaktı. Fakat o daha sutyenini yeni giymişken, Mikail bir kar maskesini kafasına geçirerek, "Hadi bir kısa film çekelim," dedikten sonra elindeki kumandaya bastı. O küçük kameradaki yeşil ışık, artık kayıtta oldukları anlamına geliyordu.

Esin fırlayıp kaçamadan Mikail onu yakaladı ve yatağa sırtüstü yatırdı. Kimsenin yardım etmeyeceğini bile bile yardım dilenerek bağırdı. "İmdat! Yardım edin! Bırak beni, sapık! Lütfen yardım edin! Ayna, sen de bir kadınsın lütfen, lütfen bana yardım et!"

Mikail'in elleri vücudunda dolaştıkça, artan bir panikle daha çok midesi bulanıyordu. Onunla bir kez birlikte olmuştu ve ilişkileri devam etse yine olabilirdi ama zorla ona dokunulmasına ve videoya çekilmeyi hiçbir koşulda kabul etmezdi. Bu iğrençti!

O kaçmaya çalıştıkça Mikail daha çok üstüne abanıp boynunu ve sutyenden taşan göğüslerini öpüyordu. Esin yatağın

başındaki abajura uzanıp Mikail'in kafasına geçirmek istiyordu ama bir anda ayak bileklerinden aşağı çekildi. İç çamaşırı şortuyla birlikte çıkarılıp başına yakın bir yere atılınca çığlık atıp ağlamaya başladı. Mikail onu sabit tutmak için bacaklarının üstüne oturdu ve Esin'in ellerini, başının iki yanına sabitledi. Esin ağlayarak çığlıklar atarken birden hiçbir şey yapmadan üstünden kalktı.

Esin tecavüze uğrayacağına emindi ama Mikail onu bir anda bırakmıştı. Kumandaya basıp kaydı durdurdu. Kar maskesini çıkarıp attı ve kotunu giydi. Kamerayı yapıştırdığı yerden söktü, kasadan telefonunu alıp odadan çıktı.

Esin eli ayağı titreyerek giyinirken derin iç çekişleri nedeniyle sık sık nefessiz kalıyordu. Cenin pozisyonunda yatağa kıvrılıp uzun süre ağladıktan sonra doğruldu. Elinin tersiyle gözyaşlarını silip az önce olanları düşündü. Nasıl bir manyaktı bu? Ne amaçla öyle bir video çekmişti? Onu korkutup ağlattıktan sonra çekip gitmişti. Vicdana mı gelmişti, yoksa korkusundan beslenen bir sadist miydi? Çoklu kişilik bozukluğu yaşıyorsa diğer kişiliği devreye girdiği için onu aniden bırakmış olabilirdi.

Bir psikoloji öğrencisi olarak bu konuda pek çok şey okumuştu. Şöyle bir düşünüp bilgilerini yokladı. Literatürdeki adı dissosiyatif kimlik bozukluğu olan bu rahatsızlığın belli sebep ve bulguları vardı. Dissosiyatif kimlik bozukluğu; bilinç, hafıza, kimlik, duygu, algı, fiziksel kimlik, motor kontrolü ve davranışların normal entegrasyonundaki bir kesinti veya kopması olarak tanımlanırdı. Dissosiyatif bozukluklar genellikle travmatik bir olaydan sonra ortaya çıkardı ki Mikail bu travmaya zaten sahipti. Bir kişinin, hayatını ve sağlığını ciddi anlamda tehdit eden travmatik bir olay, ruhsal ya da psikolojik travma olarak tanımlanırdı ve ailesini trajik bir şekilde kaybetmesi bu tanıma tam oturuyordu. Olayın, kurbanın zihinsel yapısına ya da duygusal hayatına yaptığı etki de travma olarak sınıflandırılırdı

ki Mikail'in üstündeki etkisi mutizm olmuştu. Bu bozukluğa sahip kişiler, uzun süreli ve ciddi bir psikososyal baskı altında kaldıklarında, devamlı kimlik kesintisi dönemlerine girerlerdi. İşte Esin, tezini doğrulamakta tam da bu noktada yetersiz kalıyordu çünkü genelde alternatif kimlikler dışarıdan kolayca ayırt edilebilirdi. Tabii çok nadir de olsa anlaşılamadığı durumlar da vardı. Sustuğu için kişilik değiştirdiği fark edilememiş olabilirdi. Ama iki kişiliğinin de mutist olması çok düşük bir ihtimaldi.

Bu bozukluk, Mikail gibi alternatif kişiliğinin ruh halini doğrudan yansıtmayan hastalarda, iki grup semptomla tanımlanırdı; benlik algısında ani değişim ya da kesintiler ve tekrarlayan dissosiyatif unutkanlık. Cinayetleri işleyen diğer kişilik, tüm yaptıklarını unutmuş olabilirdi. Çok tehlikeli biriyle karşı karşıya olmasına rağmen, bu kişi Mikail olduğu için bir tarafı ona yardım etmek istiyordu. Ama bu kez bencil yanı ağır bastı ve mantıklı olmasını haykırarak az evvel yaşadığı tecavüz girişimini hatırlattı ona. Mikail bunları hasta olduğu için yapıyor olabilirdi ama önce kendisini düşünmeliydi Esin. İlle de yardım etmek istiyorsa önce özgürlüğüne kavuşmalıydı. Klinik bir vakayı tedavi edebilecek yetkinliğe sahip değildi henüz. Ve en önemlisi, ruh hastası bir sapığın oyuncağı olmayacaktı!

Sakin kalmaya çalışarak odada işine yarayacak bir şeyler aramaya başladı. Mikail'in açık bıraktığı kasada tek bulabildiği bir albüm ve daha önce yastığının altında sakladığı avcı bıçağı oldu. Bu bıçağı, gözleri önünde öldürülen genç bağımlının bedenine saplanmış şekilde görmüştü en son. *Bıçağı geri çıkarıp temizlemiş*, diye düşündü ve dokunmaya korkarak kasaya geri bıraktı.

Eline albüm ve gazete kupürlerini aldı. Bu fotoğraflar, daha önce bir kutuda bulduğu Mikail'in ailesinin fotoğraflarıydı. Şu an hiç umurunda değildi Mikail'in ailesi ya da geçmişi. Kasayı kolaçan edip işine yarayacak bir şey bulamayınca elindeki fotoğrafları yere fırlattı öfkeyle.

Yere çöküp ağlarken tüm yüzüne bulaşan makyajı daha da dağıldı. Yüzünü yıkamak için banyoya giderken bir fotoğrafın üstüne bastı ama ayağının altına yapışan fotoğrafı almak için eğilirken gözüne çarpan yazı yüzünden donup kaldı.

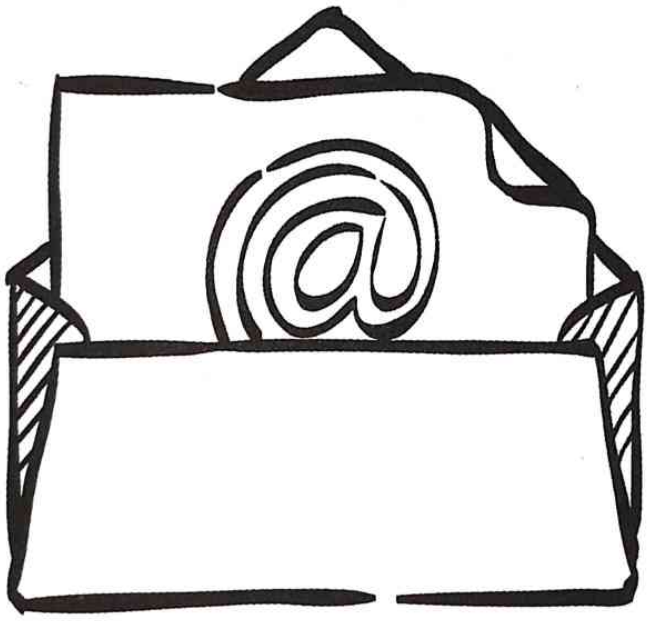
Gözlüklerini takıp yere eğildi ve ayak parmaklarının ucunda yazan ismi daha yakından görebilmek için fotoğrafı eline aldı. Mikail'in anne ve babasıydı bunlar ama dikkatini çeken bu değil, önünde durdukları binaydı. Binanın üzerinde "Özel İyi Kalp Hastanesi" yazıyordu. Mikail'in annesi, hemşire üniforması ve elinde çiçeklerle yanında -Hamit Bey'e çok benzeyen- kocasıyla gülümsüyordu. Fotoğrafın arkasını çevirdi ve "Kuzgun Ailesi, 2001 Ocak" notunu gördü. Yere saçtığı tüm fotoğrafları toplarken daha önce karşısına çıkan gazete haberini buldu. Mikail de kaybolduğunu biliyordu ama Esin'e bu konuda yalan söylemişti. Fotoğrafın arkasına niye Kuzgun Ailesi yazıldığını bilmiyordu ama yavaş yavaş anlamaya başlıyordu. Mikail çoklu kişilik bozukluğu filan yaşamıyordu. Hepsi büyük bir planın parçasıydı ve Esin de bu oyunda, öne sürülmeyi bekleyen bir taştan ibaretti.

Bu kadarı da tesadüf olamazdı çünkü. Özel İyi Kalp Hastanesi, anne ve babasının yıllarca çalıştığı, hatta Barlas'ın cerrah olduğu hastaneydi. Birden, Esin'in kafasının içinde pek çok taş yerine oturdu. Mikail yüzünden değil, babasına ulaşmak için burada tutuluyordu.

17. BÖLÜM: MESAJ

"Düşmanlık ilişkileri ve alışverişler arasında bir bağ ve devamlılık vardır. Mübadeleler barışçıl olarak çözümlenmiş savaşlardır; savaşlar ise talihsiz ticari işlemlerin sonucudur."

Claude Lévi-Strauss

Hamit Bey'in, babasıyla ilgili meraklı soruları, telefonundaki casus yazılım, aniden işten atılması ve aynı gün Hamit Bey'den gelen iş teklifi... Bulmacanın parçaları yavaş yavaş yerine oturuyordu: Babasını arıyorlardı. Babasının kaçıp izini kaybettirme sebebi Hamit Bey'di belki de... Ve muhtemelen, annesinin katili de oydu. Esin'in sırtından bir ürperti geçti. Mikail'e, ona tecavüz edip kaydetmesini söylemişti.

Şok içinde fotoğrafa bakakalmışken, Mikail geri geldi. Kapıdan girer girmez bir Esin'e bir de yere saçılmış fotoğraflara baktı. Daha o bir şey diyemeden Esin, "O videoyu babama yollamak için çektin değil mi?" dedi.

Mikail, hiç itiraz etmeden, "Evet," dedi.

"Ne istiyorsunuz babamdan?"

"Bunu söyleyemem."

"Videoyu yollamana gerek yok. Bu sadece babamı korkutmayacak aynı zamanda beni de utandıracak."

"Sana iyi insanların hayatı için birini incitmen gerekse ne yaparsın diye sormuştum."

"Bana sorduğun o soru sayesinde aydınlandım zaten. Benim bilmediğim bir suçum mu var? Yoksa olay sadece babamla mı ilgili?"

"Seninle alakalı bir şey değil."

"O zaman niye ben?"

"Babana ulaşabilmek için."

"Aileni babam mı öldürdü? Bu yüzden mi annemi öldürdünüz?"

"Hayır. Anneni biz öldürmedik. Ailemi de baban öldürmedi."

Esin elindeki fotoğrafı yukarı kaldırıp, "Bu hastanede yıllar önce ne oldu da şimdi faturasını bana kesiyorsunuz?" diye ağlayarak sordu. "Annemle babam da burada çalışıyordu. Babam Özel İyi Kalp Hastanesi'nde cerrah, annem de babamın sekreteriydi. Bu fotoğrafa göre senin anne ve baban da aynı hastanede çalışmış."

"Babam değil, babam maliyede memurdu. Annem hemşireydi ve o fotoğraf da hastanedeki ilk gününün anısına çekilmişti."

"Ne oldu peki sonra? Kazada filan ölmediler, değil mi? Eski bir gazetede sizinle ilgili bir haber buldum. Ağabeyinle senin kayıp olarak bulunduğun yazıyordu. Aynı haber burada da var."

"Kayıp değildik, kaçmıştık."

"Nereden?"

"Kimden desek daha doğru olur?"

"Kimden peki?"

"Bu kadarını bile anlatmamam gerekirdi, Esin."

"Ama bilmek istiyorum! Senin çoklu kişilik bozukluğu yaşadığını düşünmeye başlamıştım. Hatta on dakika öncesine kadar emindim! Saplantılı olduğunu düşündüm ve bu evden birinin katil olduğunu düşünüyorum hâlâ. O yüzden kafayı yemeden gerçeği bilmek istiyorum!"

"Tek bilmen gereken, anne ve babanın sandığın kişiler olmadığı."

"Ben artık ne sanmam gerektiğini bile bilmiyorum. Önce tesadüfen bu işi bulduğumu sandım, sonra senin bir sapık ol-

duğunu, hatta çoklu kişilik bozukluğu yaşadığını zannettim ama şimdi anlıyorum ki paranoyakça davranmışım. Hepsi senin hakkında kafamda kurduğum paranoyalarmış. Beni izleyen hiçbir zaman sen değildin, ağabeyindi. Mahzendeki oda da sana değil, ona ait. Cinayetleri işleyen de ağabeyindi. Senin av bıçağının ikizi vardı ve o bıçakla gözümün önünde birini öldürdü. Niye o gece beni korudu, artık biliyorum! Hedef ben değildim, hiç olmadım; babamdı. Ben, babama ulaşmak için elde tutulan kozum ve sağ kalmam lazım ki işe yarayabileyim. Anlamadığım tek şey şu: Neden benimle yattın?"

"Çünkü bilmiyordum. Ağabeyimin tüm planlarından ve peşinde olduğu her şeyden sen beni yaraladıktan sonra haberim oldu. Bilseydim farklı olurdu. Ağabeyim, konuşmadığım onca yılda hiçbir şey anlatmamıştı ama konuşmaya başladığımda çok uzun bir sohbet ettik. Artık ben de dahilim ve mümkün olduğu kadar seni dahil etmemeye gayret ediyorum."

"Hamit Bey'in ketumluğu yüzünden mi bu durumdayız?"

"Aslında sebebini söylemese de ikimizi de bu konuda uyardı, biz dinlemedik."

"Ben, sen iflah olmaz bir hovarda olduğun için uyarılıyorum sandım. Bunu da önemsemedim çünkü aşk yerine damarımda dolaşan tutkuya esir olmuştum. Yani, görüşmek istemediğin anda bunu olgunlukla karşılamaya hazırdım."

"Nasıl yani? Bana âşık olmadan mı benimle yattın?"

"Niye şaşırıyorsun? Sen sanki bana âşık mısın?"

"Hayır ama..."

"Aması ne? Sana körkütük âşık kızlar arkandan gözyaşı dökmeyince tatmin olamıyor musun?"

"Ya yalan söylüyorsun ya da farkında değilsin."

"Neyin?"

"Bana âşık olduğunun."

"Yürüyen ego konuştu. Hatta id demek daha doğru olur."

"Terbiyesizleşme, niye it diyorsun?"

"İt değil cahil, id! İd, ego, süper ego. Hiç duymadın mı bu üçünü?"

"Duydum, duydum. İlk başta anlamadım, hakaret ediyorsun sandım. Yoksa biliyoruz ne olduklarını. Freud'un psikanalize büyük katkısı olan zihnin üç birimi işte."

"Hayret, maymun gibi oradan oraya atlayıp zıplamak dışında da bir şeyler biliyorsun."

"Ben maymunluk(!) yaparken saatlerce gözünü bile kırpmadan neden izliyordun o zaman?"

"Belgeselleri de saatlerce izleyebilirim."

"Belgeselleri de altdudağını ısıra ısıra, pembe yanaklarla mı izlersin hep?"

Esin yine yanaklarının pembeleştiğini hissedince tüm cesaretini toplayıp dürüst davrandı. "Ben, senden hiç etkilenmedim, demedim. Ama gelecek hayalleri de kurmadım, anı yaşamak istedim sadece."

"Niye? Ben evlenilmeyecek bir adam mıyım?"

"Hayır ama evlenmeyecek bir adamsın."

"O nasıl oluyor?"

"Yani hiçbir zaman evlenmeyi düşünmezsin."

"Nereden biliyorsun?"

Esin imalı bakışlarla söylenen sözler üzerine daha çok pembeleştiğini fark edince, "Konumuz bu değil şimdi," diyerek lafı değiştirdi. "Babamla alıp veremediğiniz ne?"

"Az önce de belirttiğim gibi bunu söyleyemem."

"Yanlış kişiyle konuşuyorum. Sen değil, Hamit Bey asıl konuşmam gereken. Videoyu ona mı verdin?"

"Hayır tabii ki! Ne sanıyorsun sen beni?"

"Ama ağabeyin istediği için yaptın."

"Hem evet hem de hayır."

"Bilmece gibi konuşup durma lütfen. Zaten kafamda bin tane soru işareti var."

"Sen gitmek istediğini söyledin. Buradan en çabuk, babanı bulduğumuzda gidebilirsin. Babanı bulmak da pek kolay değil. Ağabeyim, ortaya çıkmasını sağlamak için biraz motive edilmesi gerektiğini düşünüyor."

"Motive aracı da benim çıplak videom."

"Tam çıplak sayılmazsın."

"Çok teselli oldum(!)"

"İstersen izle, kendin karar ver."

Mikail dizüstü bilgisayarında videoyu açıp bilgisayarı Esin'e uzattı. Başına gelenlerin kendisiyle ilgili olmadığını öğrenmiş olmanın getirdiği rahatlamayla elindeki fotoğrafı bir köşeye bırakıp bilgisayarı aldı ve koltuğa çöktü. Kamera açısı çok dardı ve sadece yatağın başına yakın bir yer görüş alanındaydı. Esin'in yataktan inmeye çalıştığı bir yerde vücudunun tamamı da görünüyordu ama üzerinde şortu vardı hâlâ. Sonra Mikail tarafından aşağı çekiliyordu ve yalnızca göğsünden yukarısı görünürken şortu ve çamaşırı yastığa fırlatılıyordu. Her şey önceden ayarlanıp planlanmıştı. Sanki tecavüze uğruyordu ama çıplaklık yoktu. Sutyeni hep üzerindeydi ve göğsünden aşağısı görüş açısının dışında kalıyordu. Mikail'in çıplak dizleri dışında görünen bir yeri de yoktu. Kafası ve sırtı kadraja giriyordu ama yüzünde kar maskesi, üstünde de uzun kollu bir tişört vardı.

Esin kafasına dank ettiğinde, "Dövmelerin görünmesin diye üstüne tişört giydin," dedi. Midesi ağzına gelmişti çünkü video iğrençti. Öyle olmadığını bildiği halde kendini acılar içinde görmek çok kötü bir deneyimdi. Gözyaşlarını kolunun yeniyle kurulayıp videoyu bilgisayardaki kayıtlı her yerden, hatta çöp-

ten bile sildi. Mikail ne yaptığını anladığı halde hiç müdahale etmedi ama, "Çoktan bir harddiske aktarıldı," dedi.

"Lütfen, babama bunu yollama. Babasını çok seven o kızlardan olmadım hiçbir zaman ama bu videoyu, babamın ya da başka kimsenin görmesini istemiyorum."

"Babana ulaşabileceğin bir telefon numarası ya da adres biliyor musun?"

"Hayır."

"O zaman tek yolu bu maalesef."

"Hamit Bey'le konuşmak istiyorum. Seninle değil, onunla pazarlık etmeliyim. Asıl patron o ne de olsa."

"Peki, nasıl istersen? Ama unutma, pazarlıktaki en büyük kozun benim."

"Ne?"

"Bu evde seni koruyan ve düşünen tek kişi benim."

Hamit Bey'in çalışma odasında oturmuş, gelmesini beklerken yüzünü hâlâ yıkamadığını fark etti. Olduğundan daha da aciz görünüyordu bu şekilde. Hamit Bey gelmeden yüzünü yıkayıp geri dönmeyi düşünürken kapı açıldı ve Hamit Bey'le Mikail içeri girdi. Hamit Bey'i ikinci defa takım elbisesiz görüyordu. Pijamalarının üstüne giydiği ropdöşambırıyla hâlâ o beyefendi görünüşünü koruyordu fakat Esin, artık o kusursuz görünümün ardındaki kötülüğü görebiliyordu.

Esin'in yüzündeki akmış rimeline, dağılmış rujuna ve karışmış saçlarına bakıp, "Kötü bir gece geçiriyorsun sanırım," dedi. Altında hiçbir kinaye ya da alay yoktu kelimelerinin. Masasının başına oturup, "İnan benim de en iyi gecelerimden

biri olduğunu söyleyemem," dedi. Esin, karşısındaki koltuğa oturan Mikail'e bakıp, "Niye geldiğimi biliyor musunuz?" dedi Hamit Bey'e.

"Pazarlık etmek istiyormuşsun ama pazarlık kelimesinin anlamını kavradığından emin değilim. Pazarlık edebilmek için, iki tarafın elinde de değerli bir şey olması gerekir. Senin elinde ne olabilir diye düşünüyorum..."

"Bana karşı daha açık olursanız, eminim daha değerli bilgiler sunabilirim size."

"Poker, açık kartlarla oynanan bir oyun değildir."

"Oyun oynamak istemiyorum. Sıkıldım, yoruldum! Tek isteğim, eski hayatıma geri dönmek."

"Ne kadar çok şey bilirsen o kadar fazla tehdit arz edersin."

"Babamın ve kendi hayatımın sizin elinizde olduğunun farkındayım. Size karşı yanlış bir şey yapmayı aklımdan bile geçirmiyorum. Bana güvenebilirsiniz."

"En son bunu söylediğinde, kardeşimle yatmayacağına söz vermiştin ama sonucu hepimiz biliyoruz. Güvenilmezsin."

"Ama bu sadece benim suçum değil. Hatta suçun çoğu onda." Şaşkınlıkla gözleri büyüyen Mikail'i işaret ederek devam etti. "O, Mefistofeles'in gizli sihirleriyle karşı konulamaz olan Faust gibiydi. Beni baştan çıkaran oydu."

"Faust'u hiç böyle yorumlamamıştım, ilginç bir bakış açısı."

"Öyle ama! Bunu siz de görebilirsiniz, şeytani bir çekiciliği var. Ona hiç hayır diyen olmuş mu?"

Mikail söz hakkı doğduğunu düşünüp, "Uzun yıllar boyunca konuşmadığım için aslında böyle bir soruyu hiç sormadım ama bazen bir göz kırpışımın bile yettiği oldu," dedi.

Hamit Bey kaşlarını çatarak, "Seni hadım ettirsem daha faydalı biri olabilirdin," dedi ve Esin'e döndü. "Bu bahane bana hiç doyurucu gelmese de suçun diğer yarısının Mikail'e ait olduğu

aşikâr. Sana ikinci ve tek bir şans daha vereceğim ama bu kez sözünde durmazsan baban ve sen ölürsünüz."

"Anlaştık," dedi ve güçlü olmaya çalışarak elini uzattı masanın üzerinden. Kısa el sıkışmalarının ardından Hamit Bey ciddiyetle, "Düşmanlık ilişkileri ve alışverişler arasında bir bağ ve devamlılık vardır. Mübadeleler barışçıl olarak çözümlenmiş savaşlardır; savaşlar ise talihsiz ticari işlemlerin sonucudur," dedi.

"Güzel bir saptama," dedi Esin safça.

"Benim sözüm değil. Lévi Strauss'un bir eserinden alıntıydı ama altına imzamı atarım. İki düşman olarak ikimizin de lehine olacak bir anlaşmaya hayır demem çünkü tüm pazarlıkların esası budur aslında."

"Ben kimseye düşmanlık beslemiyorum."

"Bu iyimserlik felaketin olabilir. Dostunla düşmanını ayırt edebilmek, bu vahşi dünyada hayatta kalabilmeni sağlayan en önemli içgüdüdür.

"Bu çok önemli sözlerinizin hepsini aklımın bir köşesine yazdım. Şimdi pazarlığa geçelim mi?"

"Tabii. Pazarlık talep eden taraf olarak, ne istiyorsun, ilk sen söyle."

"Videonun tüm kopyalarını."

"Peki karşılığında ne teklif ediyorsun?"

"Videoyu babama yollayabiliyorsanız bir iletişim kanalı bulmuşsunuzdur, diye düşünüyorum."

"Eee..."

"O kanaldan babamla bizzat ben iletişime geçip onu çağıracağım."

"O da koşa koşa gelecek, öyle mi?"

"Gelmezse siz yine bildiğinizi okursunuz?"

"Aslında babanın gelmesine gerek yok. Bize vermesini istediğimiz bazı bilgiler var. Onları göndermesi yeterli, istediğim dosyaları yollarsa senin de sağ salim babanın yanına ulaşmanı sağlarım."

"Ben bir yere gitmek istemiyorum ama. Okuluma ve eski hayatıma dönmek istiyorum sadece."

"Babanın elinde tuttuğu bilgiler, onun yaşam sigortası. Bunu annen hayatını kaybedince kavradı ve kaçtı. Bilgiler ifşa olduğu an, sen ya da baban hayatta çok uzun kalamazsınız. Ya babanla kaçıp kurtulursun ya da annen gibi canlı canlı yakılarak öldürülürsün."

"Beni tehdit mi ediyorsunuz?"

"Senin için tehdit unsuru olan bizler değiliz."

"Kim öyleyse?"

"Bir kişi değil, bir sürü isim var ve tam liste babanın elinde. Amacımız o listeye ulaşmak."

"Bilmece gibi konuşup durmak yerine en baştan itibaren ne olduğunu anlatsanız nasıl olur?"

"İşte o zaman seni öldürmek zorunda kalırım. Kardeşim çok üzülür ve kardeşimin kalbini kırmak istemiyorum. Ne kadar az bilirsen o kadar güvendesin demektir."

Esin cevap veremeden içeri Ayna girdi. Belli ki bu gece kimseyi uyku tutmamıştı. Esin'in varlığına dair tek bir belirti göstermeden yorgun gözlerini Hamit Bey'e dikti.

"Video işe yarar. Defalarca izledim, hiç açık yok. Gerçek bir tecavüz gibi."

Hamit Bey, Esin'e dönüp, "Tüh! Bak görüyor musun, aslında hiç güvenmediğim görüntüler de meğer tam istediğim gibiymiş," dedi.

Esin üst dişlerini seğiren dudağına geçip kendini sıktı. "Siz... siz çok kötüsünüz! Bana tecavüz etmesini istediniz ve yapmadığı için memnun kalmadınız, öyle mi?"

"Öyle, küçükhanım. Ama seni temin ederim bu hikâyenin kötü adamı ben değilim."

"Babam mı?"

"Baban büyük şeytanın, küçük iblislerinden biri sadece."

"Babam kötü fakat annemi öldüren siz iyisiniz, öyle mi?"

"Anneni ben öldürmedim. Aslında düşmanımız ortak ama henüz farkında değilsin. Zamanı gelince anlayacaksın. Şimdi gidip uyu. Yarın babanla konuşacaksın."

Odadan çıkarken Ayna da peşlerinden geldi ve koridorda Esin'in kolunu tutup, "Niye benim adımı bağırdın? Yani... şey olurken... Mikail sana saldırırken," diye sordu.

"Bana yardım edebilecek tek kişinin sen olduğunu bildiğim için."

"Onu da nerden çıkardın? Niye yardım edeyim ki?"

"Bilmem. Kadın olmak evrensel bir birlik sağlar diye düşünürüm hep. Bir hemcinsim tecavüze uğrasa ve o kişi düşmanım dahi olsa engel olmak için uğraşırdım."

"Umurumda bile değilsin! Seni değil kadın, insan olarak bile görmüyorum!"

Ayna, Esin'in kolunu iterek onu bıraktı ve Hamit Bey'in çalışma odasına geri girdi. Mikail kendi odasının kapısında Esin'i bekliyordu. Esin çatık kaşlarla odaya girer girmez söylenmeye başladı. "Nasıl bir insan, böyle kara kalpli olabilir? Ağabeyinle ikisi tencere kapak olmuşlar birlikte!"

"Kameranın açısını daraltmamı ve bunu gerçekten yapmak yerine tecavüz ediyormuş algısı yaratmamı Ayna söyledi."

"Ayna'ya gidip teşekkür edeyim o zaman(!) O olmasa yapacaktın yani!"

"Hayır, tabii ki yapmayacaktım. Sana değil, kimseye öyle bir şey yapamam. Ama senin özgür kalabilmen için ağabeyimin başının etini yiyip duruyordum. Ağabeyim de babandan

istediğimizi alınca, seni ve babanı yurtdışında yeni kimliklerle saklayabileceğini söyledi. O zaman cazip geldi işte teklifi. Sonra Ayna da bu aklı verince..."

"Benim ödümü koparmakta bir sakınca görmedin!"

"Ödeştik bence."

"Ne?"

Mikail tişörtünü çıkarıp sırtını döndü ve Esin rahat görebilsin diye bir koltuğa oturarak omzundaki yara izini gösterdi. Melek kanatlarından biri kırılmıştı. Dövmelerdeki kanatlardan sol taraftaki, Esin'in çekici vurduğu yerdeki iz yüzünden kırılıp ayrılmış gibi görünüyordu.

"Çok manidar olmuş," diye fısıldadı Esin. "Sen barda sallanıp sonra da taklalar atarak yere konarken, onları gerçek kanatlarınmış gibi hayal ederdim. Sanki seni onlar taşıdığı için o kadar rahat hareket edebiliyordun. Şimdi kırılan kanadın yüzünden o hareketleri yapamıyorsun."

"Tuhaf ama izi ilk gördüğümde ben de aynı şeyi düşündüm."

Esin ağlayarak Mikail'e sarıldı ve hiç gecikmeden aradığı sıcak karşılığı buldu. Niyeyse, bu savaşın çocukları ikisiymiş gibi gelmişti ona. Büyükler savaşırken zarar görüp ezilen zavallı çocuklar...

Hamit Bey'in istediği şey sadece Esin için değil, Mikail için de korkunçtu. Şimdi, saatler önce korktuğu bedene sığınmıştı ve saçlarını okşayıp sırtını sıvazlamasından huzur buluyordu.

Mikail kulağına usulca, "İstersen bir duş yap, rahatlarsın," diye fısıldadı.

"Şimdi de ilgili ve merhametli Aslan mı oldun?"

"Sapık olmaktan iyidir. Ne o? Yoksa bozuldun mu senin sapığın olmadığıma?"

"Hiç komik değil. Annemi öldürdüğünü sandım. Çoklu kişilik bozukluğu yaşadığına eminim."...

"Çok fazla yanılgıya düşüyorsun. Bana âşık olmadığını da sanıyorsun mesela..."

"Değilim. Sadece bir kez birlikte olduk diye sana âşık olmak zorunda mıyım?"

"Ben bedenimin bu şekilde kullanılmasına karşıyım. Duygusal bir ilişki yoksa tensel bir şeyler de yaşamak istemem." Mikail suratında muzip bir sırıtışla bakarken Esin, "Aklınca beni küçümsüyorsun!" dedi kaşlarını çatıp.

"Sen de yalan söylüyorsun ya da duygularını gizliyorsun."

"Niye öyle olduğunu düşünüyorsun? Erkekler, duygusal bağ olmadan kadınlarla birlikte olabiliyorsa aynı şeyi kadınlar da yapabilir."

"İşte o inandırıcı gelmiyor. Her kadın, gerçekten etkilendiği ya da beğendiği bir adamla karşılaştığında, kimseye söylemese de onunla ilgili gelecek planları yapar. Bu planların çoğu aşaması romantik anlarla dolu olurken, sonu hep evli ve çocuklu olarak biter."

"Üstüne alınma, ben genel olarak gelecekle ilgili plan yapmıyorum."

"Neden?"

"O dediğin planları yıllarca kurdum ve elimde bir hiçten fazlası kalmadı. Ben hayal ettikçe hayal kırıklıkları daha büyük oluyor."

"Barlas'tı değil mi? Ondan bahsediyorsun şu an."

"Evet..." diye mırıldandı Esin.

"O, senin sandığın beyaz atlı prens değildi."

"Kim peki? O değildi de sen misin?"

"Boş ver. Duşunu yap sen, yorma daha fazla kendini. Su sadece bedenini değil, kafadaki karışıklığı da temizler hem."

Mikail'le Barlaş hakkında konuşmak şu an isteyeceği son şeydi. Kendini Barlas'tan üstün gören tavrı ise dayanılmazdı.

Ölmüş biriyle kendini kıyaslaması yetmiyormuş gibi bir de kendisinin *bay doğru* olduğunu ima etmişti kibirle. Esin cevap dahi vermeden banyoya gitti. Bu saçmalıkları dinlemek yerine duşa girip rahatlamak çok daha iyi bir seçimdi gerçekten.

Duştan çıktığında, Mikail'in yatakta değil de odadaki koltuklardan birinde yattığını görünce sevindi. Hiçbir şey olmamış gibi onunla aynı yatakta uyumaya hazır hissetmiyordu. Banyoda giyinip soyunması bile buna işaretti. Birbirlerini zaten çoktan çıplak görmüş olabilirlerdi ama ona, tekrar birlikte olabilecekleri mesajını yollayacak her hareketten kaçınmak istiyordu.

Uyuyan Mikail'i rahatsız etmemek için ışığı kapattı ve kafasında binlerce soruyla yatağa uzandı. Mikail'in söylediği gibi olmamıştı maalesef; su kafa karışlıklarını yok edememişti ama ruhunu dinginleştirmiş, bedenini gevşetmişti. Daha fazla düşünmeye fırsat bulamadan uyuyakaldı.

Sabah kahvaltısında herkes daha sakindi. Özellikle de Esin. Yalanlar yerine acı gerçekler daha iyiydi. Tamamını öğrenememiş olsa da paranoyakça davranıp her şeyden Mikail'i sorumlu tuttuğu zamandan daha dengeli ve soğukkanlıydı. Ekmeğine reçel sürerken havadan sudan konuşuyormuş gibi, "Benim evimin önünde işlenen cinayeti Mikail işlemediğine göre, kim işledi?" diye sordu.

Mikail bu soru üzerine şaşkınlıkla masadakilere baktı.

Ayna, "Hamit hayatını kurtardığı için ona teşekkür etmelisin," dediğinde de anladı ki ölüsü kimsenin işine yaramıyordu. Aslında hayati tehlikesi yoktu, tekrar kaçmayı ve her şeyi polise anlatmayı deneyebilirdi ama önce o videoyu geri almalıydı.

Hamit Bey, soğukkanlılıkla, "Seni sürekli izlememizin asıl nedeni güvenliğinden emin olabilmekti," dedi.

"Her şeyi Mikail'in yaptığını sandım ve siz de buna çanak tuttunuz."

"Konuşmayan birinden bilgi alamayacağını düşünerek böyle uygun gördük."

"Mikail'in sapık, manyak, saplantılı biri olduğunu, hatta onda çoklu kişilik bozukluğu olduğunu sandım!"

"Bir psikoloji öğrencisine göre tanı koyma beceriniz çok kötüymüş o halde."

Esin sabrını zorlayan sakinliğe aynı sükûnetle katlandı. Gözünün önünde üç kişiyi öldürmüş soğukkanlı bir katil vardı ne de olsa. Daha büyük çıkışlar yapmadan önce iki kez düşünüyordu artık.

Kahvaltıdan sonra hep birlikte Hamit Bey'in çalışma odasına geçtiler ve telefon yerine bir bilgisayarın karşısına oturtulunca şaşırdı Esin.

Hamit Bey bu şaşkın bakışları gidermek için açıkladı. "Üç yıldır babanın peşindeyim ama izini bile bulmak imkânsızdı. Seni, yani geride bıraktığı bir kızı olduğunu biliyordum ama seninle görüşmediğinin de farkındaydım. Sonra aklıma bambaşka bir şey geldi. Seni işe alıp babana hayatının kötü gittiğini gösterirsem seninle irtibat kurabilir diye düşündüm. Yeni iş ofisimi senin okulunun dibinde açtım. Önce evini satın alıp kirana fark edilmeyecek ama seni zorlayacak miktarda zam yaptım. Sonra senin işten çıkarılmanı sağlayıp aynı gün iş teklifinde bulundum. Sen yemi yutunca gerisi kolaydı. Tüm basının ilgisini çekecek –babanın da okuduğunu umduğum– gazetelere manşet olacak bir şekilde o ünlü elbiseyi giymeni sağladım. Evet, çok üzücü ama o elbise Mikail'in sana hediyesi değildi. Basından bir iki tanıdığın kulağına da senin eskort olduğuna dair yalan haberleri fısıldadım.

Ardından Ayna, senin ortada unuttuğun bir anı kollayıp telefonuna casus yazılımı yükledi. Beklediğim oldu ve birkaç gün sonra baban aradı. Yer tespiti yapıp Varşova'da olduğunu bulduk ama o hafta sonu Polonya'ya vardığımızda şehri çoktan terk etmişti. Tabii bu arada, en büyük kozumuz olarak seni hayatta tutmak için bir olaya karışmam da gerekti ve sana tecavüz edip öldürmek isteyen birkaç kişiyi ortadan kaldırdım diye teşekkür etmene bile gerek yok(!)

Neyse, nerede kalmıştım? Bir gün kahvaltıda, bana Polonya'dan kayak için Krakov, Zakopane'yi önerince bu kez oraya uçtuk. Çünkü ailenle oraya gittiğini söyledin ki bu da babanın orada güvenli bir evi olabileceğini gösteriyordu. Krakov'daki o gezimizde babanın Zakopane'de bir dağ evinde yaşadığı bilgisine ulaştık. Aslında, bu kez babanı bulmamıza çok az kalmıştı. Kar bastırdığı için Zakopane'ye ulaşım yalnızca trenle yapılabiliyordu. Gara bir adamımı diktim ki baban Zagopane'den ayrılmak isterse haberim olsun. Babanı, oranın altını üstüne getirip bulmaya kararlıydım ama aile doktorumuz gecenin bir yarısı, kardeşimin ağır yaralı olduğunu söyleyen bir mesaj atınca ilk uçakla geri döndük. Tek ulaşabildiğimiz, bir kayak merkezinin verdiği e-posta adresiydi. Babanın bu adresten ileti aldığını doğruladık ve tek iletişim yolumuz da bu zaten. Adres baştan başa korunduğu için yer tespiti ya da IP bulamıyoruz. Yani babanı ikna etmen gerek ki seninle konuşsun ve yeri hakkında bilgi edinebilelim."

Esin bir karış açılan ağzını geri kapatırken, "Mikail'in mutizmiyle hiç mi ilgisi yoktu işe alınmamın?" diye cevabını bildiği, gereksiz bir soru sordu.

"İşin en garip yanı da bu oldu. Hiçbir zaman Mikail'i konuşturmanı beklemedim ama sen yaptın. Yıllardır onca uzmanın yapamadığını, bir çekiç darbesiyle yaptın hem de. Bunun için gerçekten müteşekkirim."

"Ben müteşekkir filan değilim," diyerek araya girdi Mikail. "Hem de hiç! Omzumun sağlam olmasını, tüm kelimelere yeğlerdim."

"Şimdi ne yapmamı istiyorsunuz?" diye Hamit Bey'e sorarak Mikail'i duymazlıktan geldi Esin.

"Öncelikle, babanı arayanın sen olduğuna ikna etmeliyiz."

"Nasıl olacak peki o?"

"Video çekebiliriz. Bu kez daha medenice tabii. Sen babana zor durumda olduğunu ve acil paraya ihtiyacın olduğunu söyleyeceksin. Eğer seninle iletişime geçerse ya da para yollarsa zaten gerisini ben hallederim. Sen de söz verdiğim diğer videonun tüm kayıtlarını alıp gidebilirsin."

"Peki, başlayalım o zaman."

Önce eline bir kâğıt verildi ve içindekileri ezberlemesi istendi. Esin, birkaç kez okuyup kâğıdı bir köşeye bırakınca Ayna, "Ne çabuk ezberledin?" diye sordu.

"Satırı satırına ezberlemedim ama anladım ne diyeceğimi."

"Sana orada yazanı söyle dedik."

"Orada yazan çok resmi, babam hemen anlar bir terslik olduğunu. Bırak da babamla nasıl bir iletişimim olduğunu en iyi ben bileyim."

Hamit Bey, "Haklı, kendi cümleleriyle konuşması daha inandırıcı olur," diyerek tartışmaya son noktayı koydu. Bilgisayarın kamerasını açtı ve üzerinde hiçbir detayı olmayan bir duvarın önünde sandalyeye oturan Esin konuşmaya başladı.

"Merhaba baba, nasılsın? Beni soracak olursan, iyi değilim. Yani sağlığım yerinde ama moralim pek iyi değil. Tıpkı birlikte izlediğimiz Kayıp Balık Nemo gibiyim. Ekonomik anlamda bir türlü yolumu bulamıyorum. Kısacası paraya ihtiyacım var. Hem çalışıp hem de okula gitmeye çalışmak artık çok yorucu olmaya başladı. Daha doğrusu, işe gitmekten okula gidemez

oldum. Biraz para yollarsan çok mutlu olurum. Bu e-posta adresini bulmak bile çok zordu. Umarım gerçekten sana aittir. Çünkü beni aradığın numarayı geri aradığımda, böyle bir numara kullanılmamaktadır, kaydıyla karşılaştım. Ama alan kodu Polonya'ya aitti ve orada bildiğim tek yer, küçükken gittiğimiz Zakopane'deki kayak merkeziydi. Arayıp seni sordum, kızın olduğumu söyleyince bu adresi verdiler. Gerçekten kötü durumdayım, birkaç bin lira bile yeter ama lütfen yardım et. Görüşürüz."

Kayıt biter bitmez Ayna, "Kayıp balık dediği yeri söylemeden tekrar çekelim," dedi. "Kaçırıldığını ima etmeye çalışıyor," diyerek Hamit Bey'e döndü.

Mikail, Ayna'nın kolunu sıvazlayıp, "Sakin ol," dedi. "Nemo sadece bir çizgi film."

Hamit Bey de, "Doktor Tuna'nın o cümleden, öyle bir anlam çıkarması mümkün değil. Korkma," diyerek Ayna'yı telkin etti.

Böylece bu video, ekte Esin'in banka hesap numarasıyla o e-posta adresine yollandı.

Ayna doğru yere, yanlış şekilde parmak basmıştı. Evet, Kayıp balık Nemo benzetmesi Esin'in kullandığı bir şifreydi ama kayıp kısmı için değil. Babasıyla birlikte bu çizgi filmi izlediğinde daha beş yaşındaydı ve filmden sonra ne zaman bir yaramazlık etse, "Babanın sözünü dinlemezsen Nemo gibi kaybolursun, başın derde girer," deyip durmuştu. O zamanlar tatlı telkinlerden biriydi bu uyarı. Ama annesi vefat edip de babası apar topar kaçmaya hazırlanırken, son kez bu cümleyi kriptolojinin bir öğesi haline getirerek kızına söylemişti.

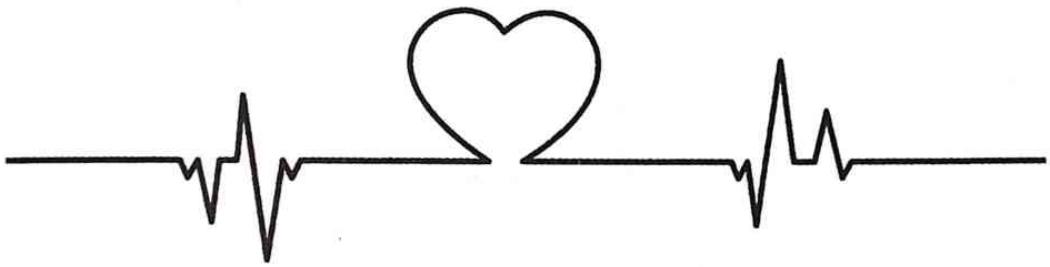
"Tehdit altındayken bana ulaşman gerekirse Kayıp balık Nemo demen yeterli, o zaman başının belada olduğunu anlarım."

Bu cümle o zaman Esin'e öyle aptalca ve boş gelmişti ki daha da çok kızmıştı babasına. Önemini ve altında yatan gerçekliği ancak şimdi anlayabiliyordu. Ne kadar çok kızarsa kızsın, artık

kaçmak zorunda olduğunu öğrendikten sonra babasına bakışı değişmişti Esin'in. Karısının ölümüne değer vermediği için değil, kızının ve kendisinin hayatını koruyabilmek için kaçmıştı. Ne hatası olursa olsun, babasını Hamit Bey'e ya da bir başkasına yem etmeyecekti. Hamit Bey, babasını çekmek için bir tuzak kuruyordu ve Esin de Hamit Bey'in arkasından kuyu kazmakla meşguldü. Kimin av, kimin avcı ya da yem olduğu anlaşılmayan, karışık bir sürek avı başlamıştı. Hem de sadece bu mesajla.

18. BÖLÜM:
İYİ KALP

"Özel İyi Kalp Hastanesi'nde iyi kalpli hekimlerimiz sizlere sağlıklı bir yaşam getirecek. Amacımız para değil, kalpleri kazanmak."

Esin'in e-posta adresinde bir hafta boyunca hiçbir kıpırtı olmadı. Bir hafta sonra, sadece "Baban burada değil," yazan bir mesaj geldi cevap olarak.

Hamit Bey, "Senin yolunu denedik ve işe yaramadı. Bence babanın ortaya çıkmak için daha çok motivasyona ihtiyacı var," dedi.

Esin e-postayı okuduğundan beri volta attığı çalışma odasının ortasında aniden durdu. "Mesaj daha babama ulaşmamış bile! Bunu yazan kesin o yarım akıllı sevgilisidir."

"Kimin ne yazdığıyla değil, babanın nerede olduğuyla ilgileniyorum sadece."

"Bu video babama ulaşmadığına göre diğeri de ulaşamayabilir."

"O zaman bu endişen niye?"

"Yarı çıplak videomun kimin cevapladığını bile bilmediğimiz bir e-posta adresine atılmamasını istemem bence çok normal."

"İzlemedim ama Ayna'nın dediğine göre omuzların ve kafan varmış videoda sadece. Çıplaklık kısmı için endişe etmene gerek yok o yüzden."

"İşbirliği yapmaya hazırım. O videoyu silmeniz için daha ne yapmam gerek?"

"Maalesef işe yaramaz bir iş ortağı olduğun için yapabileceğin bir şey yok."

Hamit Bey, odanın bir köşesinde duvara yaslanmış olan Ayna'yla göz göze geldi. İmalı kısa bakışmalarının ardından, "Aslında bir şey var ama bunun için hâlâ güvenilmezsin," dedi.

"Nedir?"

"Özel İyi Kalp Hastanesi'ne gidip özel ameliyatları yapan cerrahların listesini oluşturmanı istiyorum."

"Özel ameliyat mı?"

"Evet. Kimsenin bilmediği, illegal ameliyatlar."

"Kimse bilmiyorsa ben nasıl öğreneceğim?"

"Kudret Yıldırım'ı arayacak kadar yakınlığınız varsa ondan staj için yardım da isteyebilirsin."

"Kudret Amca'nın ne ilgisi var bu işle?"

"Hastanenin ortaklarından biri de o, bilmiyor musun?"

"Hayır, bilmiyordum. Fakat bu, Barlas'ın çok daha iyi hastaneler varken niye orada cerrahlık yaptığını açıklıyor."

"Artık aydınlandığına göre Yıldırım'ı arayıp Özel İyi Kalp Hastanesi'nde sana staj ayarlamasını rica edeceksin. Seni kırmayacağını umuyorum."

"Sonra ameliyathanelere nasıl gireceğim? Çünkü ben tıp değil, psikoloji okuyorum."

"Ameliyathanede yapılan ameliyatları aramıyoruz zaten. Ameliyatlara giriyormuş gibi görünüp orada olmayan cerrahların isimlerini istiyorum."

"Böyle bir şey mümkün değil ki..."

"Baban meslek hayatı boyunca hep öyle ameliyatlara girdi."

"Hâlâ tam olarak ne istediğinizi anlamasam da peki, kabul ediyorum."

"O zaman, Mikail'den senin gerçekten çıplak olduğun fotoğraflar çekmesini istemem gerek."

"Ne?"

"Ne?"

Esin ve çalışma masasının önündeki koltuklardan birinde oturan Mikail, aynı anda hayretle sordular. Hamit Bey, aynı soğukkanlılıkla, "Bana ihanet etmeyeceğine emin olmalıyım," dedi. "Bunu kişisel algılama lütfen. Tabii ihanet edecek olursan buna pişman olacağını garanti ederim."

Esin yumruklarını sıkarak cevap verdi. "Beni böyle aşağılayabileceğinizi sanıyorsanız çok yanılıyorsunuz! Kabul etmiyorum böyle bir şeyi."

Mikail, ayağa kalkıp, "Ben de muhabbet tellalı değilim!" dedi ve Esin'in yanındaki yerini aldı. Hamit Bey, ikiliye bakıp, "Yan yana durmanız bile çok yanlış," dedi. Daha çok kendi kendine konuşuyor gibiydi. Ama bu dalgın halinden çabuk sıyrıldı. "O zaman ilk plana geri dönüyorum ve elimizdeki videoyu babana yolluyorum."

"Hayır! Bunu konuştuk, işbirliğime karşılık bana bir söz verdiniz."

"Verdiğim sözleri daima tutarım ve ne dediğimi çok iyi hatırlıyorum. Baban mesajına dönüş yapar ve sana para yollarsa ya da öyle bir girişimde bulunursa videonun her kopyasını silip imha edeceğimi söyledim."

"Daha sadece bir hafta oldu, belki para bulmaya çalışıyordur."

"Babanın İsviçre'deki hesabında çok yüklü meblağlar var. İstese tek tıkla seni zengin edebilir."

"Babam hakkında benim bilmediğim bu kadar çok şeyi biliyorsunuz ama nerede olduğunu bulamıyorsunuz, öyle mi?"

"O paradan bir kuruş harcasa, banka kartı ya da kredi kartı kullansa anında ulaşacağım kendisine ama çok zekice davranıp üç yıldır sadece nakit kullanıyor."

"Belki sizin bilmediğiniz başka hesapları vardır."

"Benim bilmediğim hiçbir hesabı yok."

"O zaman parası bitince kendini ele vermiş olacak. Biraz daha bekleseniz, zaten bu kadar uğraşmayacağız demek ki!"

"Babanın yaptığı son bankacılık işlemi, annenin vefatından birkaç gün önceydi. İsviçre'deki hesapları hariç, bir milyon euro parasının tamamını çekerek Türkiye'deki hesaplarını boşalttı. Bir milyon euroyu, kumar oynamadığı sürece bir anda yiyip bitiremez kimse. Hele baban gibi dikkat çekmek istemeyen birisi yüklü harcamalardan, şaşaalı bir yaşamdan özellikle kaçınır."

Esin istemsizce güldü. Aklına, parası için babasına yapışan sülük kadın gelmişti. Parayı keyiflerine göre harcayamayacaklarını öğrendiğinde suratının aldığı şekli hayal etti birden. "Yana ne üzülmüştür, lüks içinde yaşayamayacağını duyunca..." Histerik bir kahkaha attıktan sonra, "Yana, yana yana ağlıyordur şimdi," dedi.

Ayna, bir anda dayandığı duvardan doğrulup, "Yana, bir Rus ismidir," dedi.

Esin bir anda kendini toparlayıp, "Biliyorum çünkü Yana da bir Rus'tu," dedi.

Ayna'nın gözlerinde –en azından protez olmayanında– kapkara bir yıldırım çaktı. Hamit Bey, sükûtuna hiç uymayan bir acelecilikle, "Neyse, ayrıntıları sonra konuşuruz," dedi. "Mikail, sen Esin'i alıp odana götür."

Mikail de Esin gibi tuhaflığı sezmişti ama sorgulamadan ağabeyinin emrine itaat etti. Esin'i elinden tutup çalışma odasından çıkardı. Onlar çıkar çıkmaz Ayna'nın hiç bilmedikleri o dilde söylenmeye başlaması da bir oldu.

Sonraki iki gün boyunca hastane planından hiç konuşulmadı ama Esin, Mikail'in odasında bir başına kilitliyken diğer üçü sık sık Hamit Bey'in çalışma odasında toplandılar. Sonunda bir akşam yemeğinde Hamit Bey baklayı ağzından çıkartarak, "Yarın, Kudret Yıldırım'ı arayıp staj yapmak istediğini söyleyeceksin," dedi.

"Sonunda bana güvenebileceğinizi anladınız yani. Onurum okşandı açıkçası."

"Hayır, seni hâlâ güvenilmez buluyorum. Ancak planda bir değişiklik yaptık. Mikail de seninle olacak."

"Mikail psikoloji okumuyor. Sahte belgeler sunsanız bile bir doktorun tek sorusuyla foyası meydana çıkar."

"Mikail stajyer olarak değil, hasta olarak girip çıkacak hastaneye."

"Uzun süre Mikail'in psikoloğa görünmesi gerektiğini söyleyip durduğumu biliyorum ama o zaman onun bana saplantılı olduğunu zannediyordum. Şimdi ne gibi bir hastalık sebebiyle psikoloğa görünecek? Ne uydurdunuz yani?"

"Psikoterapi değil, fizyoterapi görmek için gelecek Özel İyi Kalp Hastanesi'ne."

"Fizyoterapi mi?"

Mikail lafa dahil olup, "Evet, omzuma açtığın yara yüzünden uzun süre gitmek zorunda olduğum fizyoterapi için seninle o hastaneye gelip gideceğim," dedi.

"Artık bu konu hakkında kinayeli konuşamazsın. Ödeştik dedin ve seni yaraladığım için bir daha böyle kırıcı konuşmamalısın."

Mikail, "Öyle mi?" diyerek o tatlı gülümsemesini armağan edip kendisine baktığında, sıcak çikolata içtiği zamanlarda içinde oluşan o yumuşaklığı hissetti. Anın büyüsünü bozan, ikisini de çatık kaşlarla süzdükten sonra, "Aptal âşıklar gibi bakışmanız bittiyse işimize bakalım," diyen Hamit Bey oldu.

Ceptelefonu Esin'e geri verilince, Kudret Yıldırım'ı aradı; tabii hoparlörü de açmıştı.

"Efendim, Esin kızım," diyerek açtı Kudret Bey telefonu.

"Merhaba, Kudret Amcacığım. Nasılsınız?"

"İyiyim kızım, sen?"

"Ben de iyiyim. En son konuştuğumuzda, yardıma ihtiyacın olursa ara, demiştiniz. Bu sözünüze binaen sizden biri ricam olacaktı."

"Tabii, yardımcı olabileceğim bir şeyse..."

"Staj yapmam gerekiyor bir hastanede, Özel İyi Kalp Hastanesi'nde yapabilir miyim?"

"Sen tıp okumuyorsun ki neyin stajı bu?"

"Tıp okumuyorum ama psikoloji okuyorum. Zaten stajı da psikiyatri servisinde yapacağım."

"Doğru, doğru... şimdi hatırladım, psikoloji okuyordun. Sosyoloji diye kalmış hatırımda. Neyse tamam, yarın git hastaneye belgelerinle, başhekimin yanına çık direkt. Ben şimdi arayıp başhekime söylerim, başlarsın stajına."

"Çok teşekkürler."

"Başka bir şey var mı kızım?"

"Yok, çok sağ olun."

"Babandan haber var mı?"

"Yok, efendim."

"Tamam, kızım. Hayırlı akşamlar sana."

"Size de efendim."

Telefon kapanınca Hamit Bey çekmecesini açıp bir dosya çıkardı ve Esin'e uzattı. "Staj dosyan ve gerekli belgelerin," dedi. "Hastanede staja başladığın andan itibaren tanıştığın her personele kendini Kudret Yıldırım'ın ahbabı olarak tanıtmayı ihmal etme."

"Bu benim asla yapmayacağım bir şey."

"Onurlu davranışlarını sonraya saklarsın. Şimdi şüphe uyandırmadan hastanenin içinde dolaşabilmene ihtiyacımız var. Telefonun sende kalabilir. Yanlış bir şey yaparsan videoyu babana yollarım. Baban, biricik kızı için cevap verdiği an ise onu öldürürüm."

Hafif bir baş hareketiyle bu soğuk uyarıyı anladığını belirtti Esin. Dosyayı ve telefonunu alıp odasına -daha doğrusu Mikail'in odasına- döndü. İlk işi arama ve mesajlara bakmak oldu. Ne acı ki Meryem dışında arayan soran yoktu. O da iki kez arayıp bir de, "Dönem başladı, sen yoksun. Ne oldu? Kötü Bir şey yoktur umarım," diye bir mesaj bırakmıştı.

Esin telefona bakıp Meryem'e ne yalan söyleyeceğini düşünürken Mikail odaya girdi.

"O çocuğu mu arayacaksın?" diye sordu.

"Hangi çocuğu?"

"Çam mı, Çınar mı neyse adı artık..."

"Konuşmadığın onca zaman bu iğrenç esprileri mi düşündün?"

"O çocukla ilgili hiçbir şeyi düşünmeme gerek yoktu. Seni etkilemek için de konuşmama..."

"Şimdi daha ciddi sorunlarım olduğu için bu saçmalıklara kafa yoramayacağım, kusura bakma."

"Ciddi sorunlar?"

"Evet. Okula devam etmek gibi mesela."

"Hâlâ mı aynı konu?"

"Evet, aynı konu! Hastanede staj yapabiliyorsam okula da gidebilirim."

"Hastanedeyken benim kontrolümde olacaksın."

"Ağabeyin açıkça babamı öldürmekle tehdit ederken kime ne diyebilirim ki zaten?"

"Ağabeyimle bir konuşurum okulun için."

"Gerçekten mi?"

"Evet ama ümitlenme hemen, konuşurum diyorum sadece. O ne der bilemiyorum."

"Teşekkürler!"

Mikail'in hiç beklemediği bir şekilde Esin boynuna sarılınca o da kollarını genç kızın ince beline doladı. Bir elini belinden yukarıya, Esin'in ipek gibi saçlarına; diğer elini ise kalçalarına doğru kaydırdı.

Dudakları buluşurken Esin, *"Keşke,"* diye geçirdi içinden. *Keşke Hamit Bey'le babamın arasında bir husumet olmasaydı.*

Eninde sonunda bitecek bir birliktelik için bu kadar yoğun duygular beslemek acı verici olacaktı ileride. Kendini zorlayarak geri çekildi Esin.

"Meryem'i –ev arkadaşımı– aramalıyım. Merak etmiş beni," diye mırıldanarak telefonunu aldı ve banyoya gitti. Olan onca olayın hiçbirini Meryem'e anlatamazdı ama Mikail'le yaşadığı ilişkiden bahsedebilirdi. Zaten şu sıralar sadece o konuda tavsiyeye ihtiyacı vardı.

Klozetin kapağını kapatıp üstüne oturdu ve ev arkadaşını aradı. Meryem telefonu açar açmaz, "Öldün mü kızım? Neredesin kaç gündür? Telefonun da kapalı!" diye seri şekilde söylenmeye başladı.

"İyiyim, korkma. Telefonum kapalıydı çünkü... yurtdışındaydım." Esin'in aklına gelen en doyurucu yalan bu olmuştu.

"Yurtdışı mı? Nereye gittin?"

"Polonya'ya kayağa gittik."

"Yok artık! Gittik derken, Mikail'le miydin?"

"Evet. Hatta ağabeyi ve evin kâhyası da bizimleydi."

"Hımm... Ben de romantik bir gezi sanmıştım."

"Aslında aramızda romantik çok şey oldu diyebiliriz."

"Ciddi misin?"

"Evet."

"Ama sesin hiç mutlu gelmiyor gibi."

"Çünkü sonu olmayan bir ilişkiye başladık. Kafam çok karışık."

"Konuşmadığı için iletişim problemi yaşıyorsunuzdur sadece. Niye sonu olmayan bir ilişki olsun yoksa?"

"Konuştu."

"Ne?"

"Bir kaza geçirdi. Omuzundan yaralandı ve yardım istemek için bana seslendi. O günden beri de konuşuyor."

"Çocuğu aşkınla dile getirdin desene..."

"Pek öyle değil aslında. O beni dize getiriyormuş gibi hissediyorum. İçimde günden güne varlığı büyüyor, korkuyorum."

"Bağlanmaktan mı?"

"Çoktan bağlanmış olmaktan..."

"Eğer âşıksan ona bağlanmış olman çok normal değil mi?"

"Bu aşktan çok daha farklı. Daha önce Barlas'a âşık olduğumda böyle değildim. Hayatı tozpembe görür, sürekli gelecek hayalleri kurardım. Şimdi kelebekler, börtü böcek, pembe kalpler istemiyorum. Tatlı sözler, küçük sürprizler ya da bilindik klişeleri de düşlemiyorum. Yanımda olması yetiyor."

"O zaman niye sonu olmayan bir ilişki diyorsun?"

"Çünkü yollarımız çok ayrı."

"Yerinde olsaydım anın tadını çıkarırdım."

"Zaten her şey anın tadına varma fikriyle bu noktaya geldi ya neyse..."

"Arapsaçına dönmüş gönül ilişkini bir kenara bırakırsak neler yapıyorsun? İyi misin?"

"İyiyim, sen nasılsın?"

"Aynı, dersler filan işte. Sen okula da gelmez oldun. Eve ne zaman dönüyorsun?"

"Okula vaktim yoktu pek ama kısa zamanda derslere girmeye başlarım herhalde. Şimdilik eve dönmeyeceğim fakat kirayı hemen yolluyorum. Bu aralar bir projeyle meşgulüm de... hiç vaktim yok."

"Ben seni çok tutmayayım o zaman, görüşürüz."

"Görüşürüz."

Telefonu kapatıp elini alnına dayadı ve kendini gelecek olan fırtınaya karşı hazırlayarak Mikail'i hiç görmeden, ondan tek bir haber bile almadan yaşayacağı günleri düşündü. Başta zor gelecekti fakat çok geçmeden, yalnızlığını eski bir dostu selamlar gibi kucaklayacaktı. Şimdi şu hastane işine odaklanmalıydı. Ondan istedikleri şey yapamayacağı bir şey değildi. Kimse zarar görmeyecekti, illegal bir durumu belgelemeye yardımcı olacaktı sadece.

Bu süre içinde Mikail'in gözetiminde kalacak olması da onu rahatsız etmiyordu. Babasına uyarı yollamıştı nasılsa, hastanedeyken ona verilen görevi yerine getirmemesi için bir sebep yoktu. Uslu kızı oynayıp söylenenleri yapacak, o nahoş videonun tüm kopyalarının silindiğine emin olduktan sonra da basit, sıradan hayatına geri dönecekti. En azından onun planları bu yöndeydi.

Ertesi sabah erkenden, Özel İyi Kalp Hastanesi'nin başhekimi Çetin Akdemir'i görmeye gitti. Hastanenin az ilerisinde Seymen tarafından bırakılmıştı. Mikail ise başka bir arabayla, Ha-

mit Bey'in şoförü tarafından hastanenin kapısına kadar bırakılmıştı.

Başhekim Çetin ellili yaşların ortasında, kel, göbekli ve oldukça sıradan görünüşe sahip biriydi. Çok meşgul olduğu her halinden belliydi. Altın varaklar ve Osmanlı motifleriyle bezeli, şatafatlı odası Esin'e komik geldi. Ne kadar parlak nesne varsa hepsi bir araya toplanmıştı. Odanın ne bir tarzı ne de yansıttığı bir ruhu vardı. Kapının hemen yanında dikilen, Avrupa'ya özgü şövalye zırhıyla zırhın arkasındaki duvarda asılı çini minyatür arasındaki uyumsuzluk bile zevksizliğin göstergesi sayılabilirdi. Gözleri ister istemez Hamit Bey'le ilgili hangi mekâna girse gördüğü o sanatsal dekorasyonu arıyordu. *Sinir bozucu, hatta dengesiz manyağın teki ama stil sahibi*, diye düşündü Hamit Bey için.

Esin niye geldiğini kısaca özetleyip, "Ama benim bir psikoloğun yanında staj yapacak vaktim yok aslında. Staj günleri birkaç saat kadar uğrayıp dönsem, sorun olur mu?"

Başhekim Çetin, lafı hiç dolandırmadan, "Kudret Bey'in ricası bizim için emirdir," dedi. "Sekreterimin yanına gidin, ne gerekiyorsa yardımcı olsunlar."

Başhekimin hiç de etik olmayan bu teklife hemen evet demesi bile Hamit Bey'in yolsuzluk iddialarını doğrular nitelikteydi.

Esin, boynundan aşağı astığı kimlik sayesinde, yarım saat geçmeden hastanenin içinde personel gibi gezinme özgürlüğü elde etmişti. Anne ve babasının yıllarca hizmet verdiği bu hastaneye bir köstebek olarak gireceğini hiç düşünmemişti. İyi Kalp her zaman görev yapmak istediği bir yer olmuştu ama hiç bu şekilde olacağını hayal etmemişti. O zamanlar, mutlu günlerin hayalleriyle mest olabilecek kadar gençti ruhu. Şimdiki gibi ümitleri tükenmiş hissetmiyordu. Kafasını kaldırıp ana bankonun arkasındaki –ezbere bildiği– yazıyı okudu:

"Özel İyi Kalp Hastanesi'nde iyi kalpli hekimlerimiz sizlere sağlıklı bir yaşam getirecek. Amacımız para değil, kalpleri kazanmak."

Mikail'in fizik tedavisi bitene dek psikiyatri servisinde oyalandı ve staj belgesini imzalayacak psikologla tanıştı. Kadın, aslında stajın gereklerini yerine getirmeyecek birinin stajını onaylayacağı için hiç mutlu değildi. Esin'e laf sokmayı da ihmal etmeden, bunun ne kadar yanlış olduğu konusunda söylendi.

Esin hepsini büyük bir sükûnetle dinledi çünkü kadın haklıydı. Zaten bu da gerçek bir staj değildi. İşi bittiği gibi bu belgeleri yırtıp atacaktı. Psikoloğun yanından ayrılır ayrılmaz, soluğu ameliyathanelerin önünde aldı. Şifreli kapılar arkasındaki ameliyathanelere öyle elini kolunu sallayarak girmek mümkün değildi. Güvenlik ve hijyen koşulları nedeniyle steril alana yalnızca görevli personel girebiliyordu ama zaten içeri girmesine de gerek yoktu.

Ameliyathanenin kapısının önünde oturup gözlem yapmaya başladı. İlk işi, cerrahlarla diğer personeli ayırmak oldu. Gözlemlerine göre, ameliyathanenin otomatik kapılarının önündeki bir bankoda çalışan kız, giren çıkan tüm personeli tanıyordu. Ameliyatların bir listesi yapılıyorsa, o masadaki bilgisayarda olduğuna kalıbını basardı. Fakat öylece kızın yanına gidip ekranları göstermesini isteyemezdi.

Hasta yakınlarının da beklediği koltuklarda oturmuş düşünürken, yanındaki boş koltuğa Mikail oturdu. "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Bir sürü insan girip çıkıyor ama kim kimdir belli değil. Senin nasıl gitti?"

"Fizik tedavi boyunca omzum çok acıdı ve canım her yandığında adını andım."

"Adamın eli ağırdır belki, niye beni suçluyorsun hemen?"

"Adam değil, çok şeker bir kızdı. Elleri de çok marifetliydi, ağrılarımı alabilmek için parmaklarıyla yumuşacık masajlar

yaptı ama egzersiz kısmı, hasar gören kaslarım nedeniyle acı verici oldu."

"Kıza öptürseydin omzunu, acısı geçerdi belki!"

"O çok istekliydi aslında, ama ben işimiz var diye oyalanmadan geldim. Kıskandın mı yoksa?"

"Sen niye geldin ki? Kaçacak olsam çoktan kaçardım. Bir saattir ortada yoksun zaten."

"Kaçmaya çalışacağını düşünmüyoruz zaten. Ben sana yardımcı olmak için geldim. Ortağız yani bu işte."

"Hiçbir işe yaramayan bir ortağım var, ne güzel(!)"

"Sanki sen tek başına, ihtiyacımız olan tüm belgeleri edindin?"

"En azından nereden ve nasıl bilgi edinebileceğimizi buldum ama bilgiye ulaşmada bir engelle karşılaştım."

"Ne engeli?"

"Şu bankodaki kızın önündeki bilgisayarlarda tüm ameliyatlar yazılıdır diye düşünüyorum. Ama kız hiç oradan ayrılmadı."

"Tuvalete de mi gitmedi?"

"Yerine bir başka kızı çağırdı, öyle gitti."

"Hımm... O kızı ben uzaklaştırsam ekranların fotoğraflarını çekebilir misin?"

"Eğer şifre yoksa..."

"Tamam, sistemi açmasını sağlayıp kaldırırım kızı yerinden. Artık açık ekranın fotoğrafını da çekebilirsin sanırım?"

"Sen o kızın kalkmasını sağlayabilirsen tabii ki..."

"Kaldıramaz mıyım sanıyorsun?"

Esin gözlerini devirip kollarını kavuşturunca Mikail, "İzle ve gör!" diyerek kalktı. Bankonun arkasında bilgisayarın ekranına gömülmüş olan kızın yanına gitti. Bu mesafeden ne konuştuklarını duyamıyordu ama kızın, Mikail'in varlığını fark

eder etmez gülümseyerek doğrulduğunu gördü. Mikail ne anlatıyorsa artık, kızın gülümsemesi genişledikçe genişliyordu. Bir eliyle saçıyla oynayarak kızıl buklesini parmağına doluyor, diğer eli de bilgisayarın faresinde, ekranda bir şeyler arıyordu. Aradığını bulamamış olacak ki büktüğü dudaklarıyla Mikail'e bir şeyler anlatmaya koyuldu. Mikail, iki dirseğini bankoya dayayıp kızın yüzüne doğru eğildi. Mikail'e o kadar yakın olmanın nasıl bir his olduğunu bilen birisi olarak kızı suçlayamazdı. Heyecandan yüzü kızarmıştı ve gözleri parlıyordu. Bir anda kalktı ve kırıtıp saçlarını savurarak yürümeye başladı. Mikail, kızı takip ederken Esin'le göz göze geldi ve kafasıyla geride kalan bankoyu işaret etti.

Hipnotize olmuş gibi izleyen Esin, onlar gider gitmez hemen ayaklandı ve bankonun arkasına geçip sandalyeye oturdu. Mikail dediğini yapmıştı ve yapılacak ameliyatların olduğu liste önünde açık duruyordu. Ekranları kaydırarak hızlı hızlı hepsinin fotoğrafını çekmeye başladı.

Her şey yolunda giderken yaşlı bir kadın başına dikilip, "Kızım, benim kocam safrakesesi ameliyatına girdiydi, ne zaman çıkar acaba?" diye sordu.

Esin aniden beliren kadın yüzünden başta korksa da çabuk toparlanıp, "Bilmiyorum teyzeciğim," diyerek kadını başından savmaya çalıştı.

Ama yaşlı kadın cevval çıktı. "Bilmiyorsan bak önündeki bilgisayardan."

"Ameliyatların süresi yazmıyor teyzeciğim burada."

"İçeriyi ara, sor."

Yaşlı kadın öyle bir yerde dikiliyordu ki Esin'in görüş açısını kapatıyordu. Birisi gelecek olursa göremeyecekti ve kaçmaya fırsatı olmadan yakayı ele verecekti. "Siz geçin oturun teyzeciğim, ben elimdeki işi bitirip hemen öğreneceğim," dedi yalancı bir gülümsemeyle.

"Başından savmaya çalışma beni!"

"Ne münasebet, teyzeciğim? Şu işimi bir halledeyim, hemen öğreneceğim eşinizin durumunu."

"Nasıl öğreneceksin, kocamın adını bile sormadın? Hem çalıştığın filan yok senin, telefonu almışsın eline onunla oynuyorsun! Şikâyet edeceğim seni!"

"Et teyzeciğim! Etmezsen hatırım kalır. Girişteki bankoya tüm şikâyetlerinizi bildirebilirsiniz. Hadi şimdi gidin lütfen ama önümü kapatmayın, olur mu?"

"Aaa, terbiyesiz!" Kadın söylene söylene gidince Esin de boynunu uzatıp koridoru kolaçan etti. Mikail ve kız az sonra koridorun ucunda belirdiğinde ise kaplumbağanın kabuğuna çekildiği gibi boynunu kıstırıp bankonun ardına saklandı. Hâlâ fotoğrafını çekemediği bir iki sayfa vardı. Hep o yaşlı kadın oyalamıştı onu! Bankonun yanından eğilip geliyorlar mı diye bakarken Mikail'le göz göze geldiler.

Mikail hemen kızı durdurup, "Telefonunu verir misin?" dedi. Artık o kadar yaklaşmışlardı ki konuşmalarını duyabiliyordu Esin. Kız kıkırdayarak, "Ne yapacaksınız ki numaramı?" dedi.

"Çok belli değil mi? Görüşmek istiyorum seninle."

"Yani, bilemiyorum... Daha yeni tanıştık ve öyle her tanıştığıma numaramı dağıtmıyorum."

Esin kızın bu cümlesi üzerine yüzünü buruşturup midesi bulanıyormuş taklidi yaparak dilini dışarı çıkardı. Kız numarayı tabii ki verecekti, sadece öncesinde bu cümleyi kurarak Mikail'e iyi aile kızı olduğu imasında bulunmaya çalışıyordu. Salakça ve samimiyetsiz bir şekilde naz yapıyordu yani. Esin'in midesini bulandıran da bu yalancılıktı.

Mikail çok tatlı ve bir o kadar da karizmatik bir ses tonuyla, "Ben de herkesten farklı olmak istiyorum zaten," dedi.

Kız, "Peki, yazın o zaman," diyerek numarasını söylemeye başladığında Esin de son ekranın fotoğrafını çekti ve bankonun diğer tarafından sürünerek çıktı.

Sağı solu kolaçan edip diklendikten sonra Mikail'le kızın yanından geçip asansörlere yöneldi. Mikail, Esin'in görevi tamamladığını görünce telefonunu cebine attı. "Ben seni mesai saatinde daha fazla meşgul etmeyeyim. Zaten numaranı aldım, ararım. Sonra görüşürüz."

"Görüşürüz," dedi kız ve elini salladıktan sonra sırıtarak bankoya döndü.

Asansör gelince Esin hiç beklemeden içine girdi. Otomatik kapı kapanmak üzereyken Mikail'in eli belirdi ve tekrar açılan kapılardan içeri girdi Mikail. "Niye beni beklemeden gidiyorsun?"

"Kıza veda öpücüğü vermek istersin diye düşünmüştüm!"

"Elin öyle ağır ki evlenme teklifi etmek zorunda bile kalabilirdim."

"Bazı aksaklıklar oldu, o yüzden geç kaldım."

"Kıza, trafik kazası geçiren bir arkadaşımı aradığımı söyledim. Ekrana baktı, uydurduğum isimde kimseyi bulamadı tabii. Ameliyat olmamıştır da belki odaya alınmıştır, dedim. Hangi odada yattığını bulmama yardımcı olur musun, diye rica ettim. İlk önce kalkmak istemedi yerinden, bu hastane bana çok karışık geldi, diye direttim. Kırmadı beni, kalktı ve ta diğer bloka dek benimle yürüdü, başka bir bankoya gittik. Oradaki arkadaşlarına da arattı ismi, odaya da alınmamış, acaba başka hastanede mi ki, diye yalanlar atarak ağırdan aldım ve döndüğümüzde sen hâlâ bilgisayarın başındaydın. Nasıl bir aksilik çıktı, çok merak ettim doğrusu."

Esin homurdanarak asansörden çıkarken, "Yaşlı bir teyze, kocasını sorup durdu. Yaz gecesi, uykuda musallat olan sivrisinek gibi gitmedi bir türlü başımdan," dedi.

"Daha yaşlı bir kadınla uğraşamıyorsun, bu işin altından nasıl kalkacaksın acaba?"

"Sen kızla kırıştırırken aldım tüm listeleri!"

Hastanenin çıkış kapısından dışarı adım attıkları anda, Mikail, "Burnuma bir koku geliyor," diyerek havayı kokladı.

Esin garip bir koku almadığını söyleyecekti ki Mikail, "Kıskançlığın bu ağır kokusu senden geliyor," dedi ve bunun bir kinaye olduğunu anladı.

"Sustuğun günleri özlüyorum."

"Ben de senin bu kadar nemrut olmadığın zamanları..."

"Ben miyim nemrut?" diyerek yolun ortasında durdu Esin bir an. "Başıma gelen bu kadar olaydan sonra kahkahalarla gülmemi beklemiyorsundur umarım! Benim, daha doğrusu bizim pornomuzu çektin sen!"

Mikail arabanın yanına gelene dek susup cevap vermedi. Arabaya bindikleri an, "Bu iş biter bitmez, o videoya ait her kopyayı yok edeceğime emin olabilirsin," dedi buz gibi bir sesle.

Bir saat süren yolda, eve varana dek ikisi de birbirlerine bakmadan, kendi taraflarındaki camdan dışarıyı seyrettiler. Ayna onları verandada bekliyordu. Siyah elbisesinin üzerine krem rengi bir şal sarmıştı. Mikail onu bu şekilde dikilirken görünce, "Ne zamandır bizi bekliyorsun?" diye sordu.

"Şoföre, yaklaşınca haber ver demiştim. Çok değil, on dakikadır bekliyorum."

"İçeride bekleseydin keşke, hava buz gibi. Ağabeyim yok mu?"

"Yok."

"Belli, ağabeyim olsaydı bu soğukta dışarıda beklemene müsaade etmezdi."

Ayna sabırsızlıkla, "Buldunuz mu doktorların isimlerini?" diye sordu.

"Hadi içeri geçelim, anlatırım."

Mikail, Ayna ve Esin'e yol vererek iki kadın için kapıyı tuttu. Ayna, içeri girer girmez şalını bir köşeye atıp Mikail'i soru yağmuruna tuttu. "Ne yaptınız? Öğrenebildiniz mi doktorların adlarını? Sizden şüphelenen oldu mu?"

"Kimse bir şeyden şüphelenmedi. Ameliyathane listesini aldık. Yarından itibaren, listede adı yazan ama ameliyathaneye girmeyen cerrahları not ederiz."

"Ben tek başıma hallederim," diyerek müdahale etti Esin.

"Bir işi batırmak istersek eğer, seni tek başına salarız ortalığa," dedi Ayna kaşlarını kaldırarak.

Bu kez cevap vermek yerine dişlerini sıkarak susmayı tercih etti Esin. Ayna'nın tavırları artık iyice katlanılmaz olmuştu. Neyse ki Hamit Bey akşam eve döndüğünde, onun gibi nankörlük etmedi.

"Harika!" dedi listeyi telefon ekranından inceleyerek. "Hemen bundan birkaç kopya çıktı alalım. Yarın da hastaneye git ve ameliyathanenin önüne kurul. Buradaki zaman cetveline uyarak, içeri giren tüm hasta ve doktorların üstünü kırmızı kalemle çiz."

"Neden?"

"Geri kalanlar aradığımız doktorlar da ondan. Mikail yine hastanenin içinde olacak ama gerekmedikçe yanına gelmeyecek. İkinizin yan yana dikkat çekmesi daha olası. Altından kalkabilir misin?"

"Elbette. Ama bu iş bittiğinde sözünüzü tutacaksınız ve anlaşmamız gereği o görüntülerin tamamı silinecek."

"Sözüm söz!"

Esin için bu teminat yeterliydi çünkü aslında Hamit Bey'den çok Mikail'e güveniyordu. Genç adam da Esin kadar rahatsızdı bu durumdan ve görüntüler belli ki onun da gururuna dokunuyordu. Eğer Hamit Bey sözünde durmazsa, Mikail'in verilen sözü yerine getireceğine emindi.

19. BÖLÜM: UFAK BİR ARA

"İnsanların en ufak hatalarından, dil sürçmelerinden ve bilmiyorum demesinden büyük alay malzemesi çıkarıp karşısındakini küçümseyenler, kıskançlık içinde olanlardır. Çünkü kendilerinin sahip olamadıkları mevkii ancak Tanrı kadar kusursuz birinin hak edebileceğini düşünecek kadar kendilerini beğenmiş kişilerdir onlar."

Tesin ameliyathaneye giren sedyenin ucuna asılı hasta dosyasını görebilmek için boynunu kuğu gibi uzattı ama sedyeyi iten hastabakıcı yüzünden göremedi. Neyse ki başka bir taktik daha geliştirmişti ve o taktiği uygulamak üzere ayağa kalkıp kahve makinesine yöneldi.

Yaklaşık iki haftadır, ameliyathanenin bekleme salonunu mesken edinmişti. Önce ameliyathanelerin ana giriş kapısına en yakın sandalyeye kuruluyor, ardından da doktorların yaka kartlarının, hasta bilekliklerinin ya da sedye ucuna asılı dosyaların üzerine yazılan isimlere bakıp giren çıkan hasta ve doktorların adlarını görmeye çalışıyordu. Sadece hastalar ya da doktorlar içeri girip ameliyathanenin otomatik kapısı kapanana kadar vakti vardı ve etrafta dolanıp sorular sormak çok dikkat çekeceği için tam kendi tarzına uygun şekilde, bir köşeden gözlemlemeyi seçmişti. Aslında okulda da hep aynı tavrı sergilerdi. Köşeye bir yere oturur, derse veya arkadaşlarının arasına karışmadan dinleyip etrafı gözlemlerdi. O yüzden bu görev ona çok doğal ve kolay geliyordu. Üstelik gözlemleri ve kulağına çalınanlar sayesinde çok şey öğrenmişti.

Onun beklediği hol, içinde onlarca ameliyathane barındıran bir ana kapının önüydü aslında. Üstünde kırmızı, büyük harflerle "AMELİYATHANE" yazan bu otomatik kapının arkasında koskoca bir bölüm vardı. Bunu, katlarda duvara asılı krokilerden öğrenmişti. Öğrendiği bir başka şey de ameliyathaneden giriş ve çıkışın yalnızca önünde beklediği kapıdan olduğuydu.

Arka tarafta bir de yangın için acil çıkış kapısı vardı ama onu tabii ki gerek olmadıkça kimse kullanmazdı.

Kitap okuyormuş gibi saatlerce o holdeki bekleme sandalyelerinden birine oturup aslında içeri girip çıkanı gözlüyor ve listedeki ameliyatlardan biri saatinde gerçekleştiğinde o doktorun adını çiziyordu. Tabii bazen ne adı yazan doktor ne hasta hiç giriş yapmıyordu ki Esin'in aradığı da bu isimlerdi. O isimlerin etrafını kırmızı ispirto kalemiyle yuvarlak içine alıyordu. Burası aynı anda pek çok ameliyatın yapıldığı büyük bir hastaneydi ve eğer kapıdan geçerken isimleri göremezse ikinci yönteme geçiyordu.

Yüksek sesle, "Ah, hayır!" diye hayıflandı Esin kahve makinesine. "Paramın üstünü geri ver, iki bardak kahve istemiyorum!"

Makine homurdanarak ikinci bardağı doldurmaya başladığında, "Aptal makine!" dedi Esin. Aslında makine bu hakareti hak edecek bir arıza göstermemişti. İki kahve için kendisine verilen siparişi yerine getiriyordu sadece. Esin kahveleri alıp, az evvel ameliyata giren hastanın yakınlarının yanına yöneldi. Biri orta yaşlı, ikisi kendi yaşlarında üç kadın, endişeli yüzlerle yan yana oturmuşlardı.

Yanlarına oturmadan önce çekingen bir edayla, "Kahve ister misiniz?" diye sordu. Üstüne yönelen bakışlar dışında cevap alamayınca, "Aptal makine, para üstü vermek yerine iki kahve verdi. Arada yapıyor böyle arızalar maalesef. Üst üste iki bardak kahve içemeyeceğim için bir tanesi ziyan olacak. Siz istemez misiniz?" diyerek kahveyi tekrar uzattı.

Yaşı Esin'e yakın olanlardan biri kahveyi sanki sırf Esin gitsin diye gönülsüzce alıp yarım ağız, "Teşekkürler," dedi.

Esin normalde, istenmediği bu denli belli edildiğinde kimseyi rahatsız etmezdi ama şimdi bir amacı vardı. Sanki kahvenin kabulü onların yanına oturması için bir davetmiş gibi

karşılarındaki koltuklara otururken, "Önemli değil," dedi. "Endişeli bekleyişlerde sıcak içecekler stres düzeyini düşürmeye yardımcı olur. Kimi bekliyordunuz bu arada?"

Gençlerden ses çıkmazken orta yaşlı hanımefendi, "Eşimi bekliyoruz," dedi.

"Çok geçmiş olsun, hangi operasyon için peki?"

"Sırtına vida takacaklar."

"Vida Rod Instrumantasyon yapılacak yani."

"Evet, doktor da öyle diyor da aklımda kalmamış ecnebice adı."

"Korkulacak, endişe edilecek bir operasyon değildir," diyerek teskin etti Esin. Aslında ameliyatın adını listeden biliyordu ve operasyon hakkında bilgisi yoktu çünkü tıp fakültesinde okumuyordu. Ama psikoloji bölümünde öğrenim gören biri olarak hassas duygu durumundaki insanlarla nasıl yakınlık kurulacağının yollarını çok iyi biliyordu. "Onlara duymak istedikleri rahatlatıcı sözler söyle ki rahatlayan bireyler konuşmaya daha yatkın olsun," diye içinden tekrarladı. Ne de olsa bir yakınınızın beş metre ilerideki kapının ardında ölüm kalım savaşı verdiğini düşünürken pek sohbet havasında olmazdınız. Esin asıl bilmek istediği soruyu yönelterek, "Ertuğrul Hoca mı yapacak ameliyatı?" dedi.

"Yok, bizim doktorumuz Deniz Bey."

"Deniz Bey de çok bir doktorumuzdur, eşiniz emin ellerde, hiç endişe etmeyin. Tekrar geçmiş olsun," diyerek hasta yakınlarının yanından ayrıldı.

Bekleme salonundaki rahat koltuklardan kalkıp ana kapının tam önündeki o rahatsız sandalyesine geri döndü. Bu hastanede staj yaptığı için kendisine açık yeşil renkli bir üniforma ve boynuna astığı bir personel kartı verilmişti. Bu iki detay, hasta yakınlarının Esin'i hemşire ya da stajyer doktor sanmasına yetiyordu. Kimse doktorları tanıyor olmasını yadırgamıyordu. Bir personelle kısa bir sohbet ettiğini sanan orta yaşlı kadın,

aslında Esin'e çok ilginç bir bilgi vermişti. Hiç gerçekleşmeyen ameliyatların yanında, bir de bir doktorun diğeri yerine yaptığı ameliyatların varlığını öğrenmiş oldu. Listede adı yazan Profesör Ertuğrul, gün boyu ameliyathane katına dahi gelmediği halde üç ameliyatta cerrah olarak görünüyordu.

Esin bu tuhaf durumu not düşüp gözünü dört açtı. Bazı zorlu operasyonlar için birkaç cerrahın birlikte ameliyatlara girmesi olağan bir durumdu. Ancak adı yazan cerrahların yarısının, o operasyonlarda hiç bulunmamaları çok ilginçti. Tıpkı Doktor Deniz'le ortak yapmaları gereken operasyona hiç uğramayan Profesör Ertuğrul gibi...

Öğrendiği bilgiyi hazmetmeye çalışırken, bankoda çalışan sekterlerden birisi önüne dikildi. Koyu lacivert üniformaları ve sanki havayolu personeliymiş gibi kafalarına taktıkları lacivert üzerine kırmızı-beyaz şeritli kepleri, onların diğer çalışanlardan hemen ayırt edilmesini sağlıyordu. Esin, kafasını kaldırıp kadına baktığında, "Başhekimimiz sizinle görüşmek istiyor?" dedi.

Esin bu zamansız teklifin niye geldiğini hiç anlamasa da sektere bir şey çaktırmayarak, "Tabii, ne zaman?" diye sordu.

"Hemen şimdi. Lütfen beni takip ediniz."

"Yolu biliyorum, staja başladığım gün görüşmüştüm başhekimle."

"Bana söylenilene uymak zorundayım ve size eşlik etmem söylendi. Lütfen, buyurun gidelim."

Esin dikkat çekmemek için sekteri ikiletmeyip kalktı. Hamit Bey'in ters bir durum olursa Mikail'e haber ver dediği an tam olarak buydu belki de ama erkenden ortalığı velveleye vermek istemedi. Başhekim onu çok basit başka bir şey için de çağırtmış olabilirdi.

Hiç bekletilmeden başhekimin odasına alındı. Makamında oturan adamın karşısına geçti Esin ve ağırbaşlılıkla, "Buyurun efendim, beni istemişsiniz?" dedi.

Adam, "Gel, otur şöyle," diyerek masasının önündeki koltuklardan birini işaret etti ve Esin de oturdu. Rahat tavırlar sergilemeye çalışıyordu ki durduk yere şüphe çekmesin. Başhekim hiç lafı dolandırmadan, "Ameliyathanenin önüne kamp kurmuşsun," dedi.

Esin hiç yalanlamadan, "Evet," dedi.

"Ameliyathaneye girene çıkına bakıyor, hasta yakınlarıyla konuşup notlar alıyorsun. Hepsini kameralardan gördüm."

"Doğrudur efendim."

"İnkâr etmiyorsun, öyle mi?"

"İnkâr edecek bir sebep yok çünkü ortada. Buraya staja gelmemin bir nedeni de buydu aslında. İlk geldiğimde size, staja ayıracak vaktimin olmadığını söylemiştim, hatırlarsınız."

"Evet, ama buna rağmen her gün uzun saatler hastanedesin."

"Staj için vaktim yok çünkü okulum ve yazmam gereken bir tezim var."

"Ama okula uğradığın yok sanırım, çünkü neredeyse on saatini burada, hastanede geçiriyorsun."

"Doğru, çünkü tezimle uğraşıyorum."

"Ameliyathanenin önünde tez mi yazıyorsun?"

"Hayır, daha çok yazacağım tez için bilgi topluyorum. Biliyorsunuz ben psikoloji okuyorum ve tezimin konusu da stres düzeyleri üzerine. Yakınları ameliyata giren insanları inceliyor, onlarla konuşarak stres düzeylerini ölçüyor ve not alıyorum."

"En başta niye söylemedin bunu bana?"

"Koskoca başhekimsiniz, değerli vaktinizi tezimin sıkıcı ayrıntılarıyla harcamak istemedim."

"Bu hastanede olan her şey benim için önemlidir. O yüzden en küçük detayı bile bilmek benim görevim. Bir daha böyle kendi başına işe kalkışma."

"Peki. Şey... tezim için gözlem yapmaya devam edebilir miyim?"

"Hasta yakınlarından rahatsız edildiklerine dair bir şikâyet almadığım sürece devam edebilirsin. Çok saygıdeğer Kudret Bey'in yakını olduğun için bu imtiyaz, bunu da bil."

"Çok teşekkürler."

Odadan çıkar çıkmaz derin bir nefes verdi Esin. İzleniyordu, hem de her hareketiyle. Neyse ki soğukkanlılığını koruyup durumu toparlamıştı. Fakat gösterdiği bu çaba, Aslanlar tarafından takdir edilmek şöyle dursun, adeta linç edilmesine neden olmuştu.

Önce arabada, Silivri'deki köşke doğru yolculukları sırasında Mikail paylamıştı onu. "Kendi başına niye hareket ediyorsun? Ya sana bir şey olsaydı? O herif senden şüphelenip seni öldürtebilirdi!"

"Yok artık! Abartma Mikail! Adam katil değil sonuçta, sadece bir başhekim. Naylon fatura ya da ne bileyim vergi kaçakçılığı gibi bir şeyler için ameliyathanede bir tezgâh döndürüyorlar, orası tamam ama adam öldürmezler."

"Daha ne kadar tehlikeli bir işe atıldığının bile farkında değilsin!"

"Anlat da bilelim o zaman!"

Esin'in bu cümlesi tartışmaya virgül koymuş oldu çünkü eve vardıkları an aynı konu yine kaldığı yerden alevlendi. Mikail, yaşananları ağabeyine anlattığında Hamit Bey sazı eline aldı ve Mikail'in bıraktığı yerden devam etti.

"Sana çok basit talimatlar veriyorum! Bunlardan biri de ters –yani bugün yaşadığın gibi– bir durum olduğunda Mikail'e haber vermendi! Aptal olsa anlardı!"

"Abartılacak bir şey yoktu. Daha başhekimin ne istediğini bile bilmeden ortalığı velveleye vermek istemedim."

"Görevi tehlikeye attın!"

Mikail araya girip, "Asıl canımı tehlikeye attı!" dedi.

Ayna maydanoz olmasa olmazdı tabii, o da, "Bu işi becere-mez demiştim," diye araya katıldı.

Esin isyan bayrağını çekip, "Yeter!" dedi. "Hatice'ye değil de neticeye bakın! Mikail'e haber verseydim, belki de sizinle olan bağlantım gün yüzüne çıkacaktı. Adam kameralardan beni izlemiş. Yanına çağırdığında izlemeyecek miydi? Yolda, telefonumla birine haber uçurdum mu diye bakmayacak mıydı? En temizi böylesiydi, ben de böyle yaptım. Bana verdiğiniz bu görevi en çabuk şekilde bitirmeyi inanın en çok ben istiyorum çünkü sıkıldım; bu evden de, sizlerden de! Artık eski, sıradan hayatıma ve okuluma dönmek istiyorum. Son beş ayda tüm ömrüme yetecek kadar aksiyon yaşadım!"

Hışımla merdivenleri tırmanıp Mikail'le paylaştıkları odaya girdi ve kapıyı çarptı. Çıbanın başı Hamit Bey'e bile katlanabiliyordu ama Ayna'ya hayır! Onu gıcık ediyordu. Sanki Esin'in bilmediği bir geçmişleri varmış gibi ezelden nefret duyuyordu ona ve bu nefretini kusmak için hiçbir fırsatı da kaçırmıyordu. Bir an önce üstünü değiştirip yatağa girmek istiyordu. Hırsını kıyafetlerinden çıkarırcasına kazağını kafasından bir hamle de çekip yere attı. Kotunu, yeri tekmeleyerek bacaklarından sıyırdıktan sonra bir tekme de ona savurup odanın bir köşesine fırlattı. Tüm gün göğüskafesini sıkıştıran rahatsız sutyeni çıkarmak içinse bayağı bayağı kendisiyle savaştı. Bu kıyafetler aslında onun değildi. Evine gidip eşyalarını almasına izin verilmediğinden, Ayna'nın onun için yaptığı alışverişten dolabına eklenen parçalardı. Hepsi beden ölçülerine uygun, kaliteli, şık şeylerdi ama hiçbiri Esin'in tarzını yansıtmıyordu. Hepsi fazla kadınsı, iddialı ve çoğu rahatsız kıyafetlerdi. Tıpkı şu an kurtulmaya uğraştığı bordo renkli, ipekle dantel karışımı sutyen gibi! Çok seksi durduğu kesindi ama tüm gün ciğerlerinin yarı ka-

pasitesini kullanabilmişti sanki. Rahat bir nefes almak için bir an önce sırtındaki kopçayı çözüp pamuklu pijamalarına kavuşmak istiyordu. Rahat ve yumuşak giysilerin özlemi içinde, kopçayla uğraşmaktan vazgeçip sutyeni yukarı çekerek kafasından çıkardı ve Ayna'ya olan tüm sinirini bir avuç ipekle dantelden çıkararak onu da fırlattı.

Aynı anda odanın kapısı açıldı ve Mikail yüzüne doğru uçan sutyeni tek harekette yakaladı. "Çok seksi bir karşılama oldu," dedi gayet sakin.

Esin gözlerini kocaman açarak hemen kollarını göğsüne doladı.

"Kapıyı çalmayı deneseydin keşke!"

"Kilitleseydin sen de."

"Anahtar sende unuttun mu?"

"Aa, evet, bendeydi. Ne bileyim uzun zaman sonra seni tekrar çıplak görünce kafam karıştı."

"Ben o karışıklığa bir açıklık getireyim o zaman; aramızda hiçbir şey olmayacak!"

"Tamam ama bu bana yapılan bir haksızlık. Seni sadece çamaşırınla görmek benim nefsimle oynamandır. Aynı şeyi ben sana yapsam ne hissederdin?"

"Hiçbir şey!"

"Emin misin? Ben önünde soyunsam umurunda bile olmaz, öyle mi?"

"Olmaz!"

Mikail önce kazağını kafasından çekip çıkardı, sonra da adım adım Esin'e yaklaşıp aralarında iki karış mesafe kalana dek yanına sokuldu. Kotunun düğmelerini çözerken, boğuk bir sesle, "Hiç mi etkilemiyor seni?" dedi. Kotunu bırakıp ayaklarının dibine kaymasına izin verirken, "Beni fena etkiledi çünkü," dedi.

O andan sonra olanları, etkili bir aşk iksirine ya da vahim bir kara büyüye bağlayabilmek için ortaçağda yaşamayı diledi Esin. Ona ne olduğunu bile anlamamıştı. Kolları kendiliğinden çözülmüş, elleri Mikail'in sert göğsünün üstüne yerleşmişti. Mikail sırtını okşayarak onu kendine çektiğinde ise dudakları kavuşmuş ve gerisi çorap söküğü gibi gelmişti.

Uyandığı halde gözlerini açmak istemiyordu. *Belki de hepsi edepsiz bir rüyadır*, diye düşündü fakat kafasını koyduğu yerin yastık değil, Mikail'in kolu olduğunun pekâlâ farkındaydı. Sırtına değen çıplak bedenin sıcaklığından uzaklaşıp kalkmak istediğinde, Mikail kolunu ona dolayıp, "Günaydın, gün ışığı," dedi.

Esin, "Bunu yok sayıp hiçbir şey olmamış gibi davranalım, lütfen," diyerek tekrar kalkmak istediğinde, Mikail onu belinden tutup kendine çevirdi.

Yüzünde muzip bir ifadeyle, "Tam olarak hangi kısmı yok saymak istiyorsun?" dedi. "İlkini mi, ikincisini mi, yoksa üçüncüyü mü?"

"Komple, hepsini!"

"Ama benim hafızam çok güçlüdür. İstesem de yok sayamam, eminim ölünceye dek tüm detaylarını hatırlayacağım."

"Bir daha olmayacak, o yüzden istediğin kadar hatırında tutabilirsin!"

"Bu söylediğin yalana beni mi, yoksa kendini mi inandırmaya çalışıyorsun?"

Esin kalkmak için tekrar hamle yaptığında Mikail bu kez daha sıkı sarılarak, "Neden korkuyorsun?" dedi. "Benden uzak

durmak isteme sebebin ne? Omzuma çekiç saplayıp altın madalyaya giden kariyerimi baltaladığın halde seni affedecek kadar yüce gönüllü bir adamım."

Esin elinde olmadan çok yüksek sesli bir kahkaha patlattı ve ardından, "Alçakgönüllülükte nirvanaya ulaştın(!)" dedi, "Sadece senden değil, tüm ailenden ve adında bile meymenet olmayan bu köşkten uzak durmak istiyorum."

"Tüm ailem? Bir ağabeyim var zaten."

"Lütfen müstakbel yengen Ayna'yı unutma! Tek gözlü korsanlardan daha çok ödümü koparıyor. Annenle babanın mezarı da hemen arka bahçede ve o kadar tuhaflığın arasına bir de bu korkunç detay eklenmiş oluyor."

"Korsanlardan, bir evden ya da iki mezardan korktuğun için mi benimle birlikte olmak istemiyorsun?"

Esin derin bir nefes aldı ve bu kez ona sarılan kollardan kurtularak yataktan kalkmayı başardı. Dolabın kendisine ayrılan bölümünün önüne geçip bir yandan giyinirken diğer yandan dolap kapağının sağladığı mahremiyete güvenerek konuşmaya başladı.

"Belki de hayatımda ilk kez duygularım konusunda bu kadar dürüst olacağım. Senden deli gibi hoşlanıyorum. Çok tatlısın, yakışıklısın, atletiksin, dövmelerin bir harika, gülüşünü ve gözlerini de çok ama çok seviyorum..."

"Ama?" diye sordu Mikail yattığı yerden. "Bunca övgünün ardından bir ama gelmeli ki benimle birlikte olmayı hata olarak göresin."

"Evet, birden fazla ama var. Ağabeyin var ve babamın peşinde olması yeterince kötü değilmiş gibi bir de İyi Kalp Hastanesi'nde onun için casusluk yapıyorum."

"Yalnızca ağabeyim değil, ben de babanın peşindeyim."

"İşte mesele de bu! Niye peşimizdesiniz? Ne istiyorsunuz bizden?"

"Aslında senden kimsenin bir şey istediği yok. Sen oltanın ucundaki yemsin sadece."

"O halde sen neden bir yemle ilişki yaşamak istiyorsun?" diyerek dolap kapağını kapattı ve giyinmiş vaziyette ortaya çıktı Esin.

"Sen de çok tatlı, güzel, zeki bir kızsın. Güldüğünde yanağında oluşan gamzelerinden öpmek istiyorum hep. Mavi gözlerinin gözlüğünün arkasından bana tereddütle bakmasını seviyorum. Bir yeme göre fazla çekicisin anlayacağın."

"Teşekkürler," dedi Esin sesinde bir alayla fakat gözlerinin içine bakılarak söylenen bu sözler yanaklarını pembeleştirmişti.

Mikail yatakta doğrulup oturdu ve ciddi bir ifadeyle, "Birbirinden hoşlanan iki insanın niye birlikte olamayacağı kısmını hâlâ açıklığa kavuşturmadın?" dedi.

"Tüm bunlar bittiğinde ne olacak? Beni zorla alıkoydunuz ki bu bir suç! Çektiğin o iğrenç videodan ve onunla beni tehdit ediyor oluşunuzdan bahsetmiyorum bile."

"O videodan senin kadar ben de rahatsız oluyorum çünkü ben de seninleyim o görüntülerde."

"Ama sen giyiniksin!"

"Dövmelerimi gizlemek için giyinik olmak zorundaydım. Fark ettin mi bilmiyorum ama yüzümde de kar maskesi vardı."

"Her neyse! O korkunç anları hatırlamak bile istemiyorum! Söylemeye çalıştığım, her şey sona erdiğinde ve beni serbest bıraktığınızda yollarımız ayrılacak; bu yüzden bağlanmak istemiyorum."

"Belki de gitmek istemezsin."

"Okula devam etmeyi, bu evde hapis kalmaya tercih ettiğim için kusura bakma(!)"

"Okul demişken, ağabeyimle konuştum ve okulunu dondurmak istersen..."

"Dondurmak mı? Bir dönem kaybetmeyi öylece kabul edeceğimi mi sandın?"

"Dönem uzatıp not ortalamanın düşmesinden iyidir diye düşündüm."

"O da doğru. Zaten kaç haftadır gidemiyorum. Bu saatten sonra derslere yetişemem."

"Bugün istersen erken gidip önce okulu donduralım."

"Tamam ama kahvaltıyı lütfen burada yapmayalım; Ayna'yla aynı sofrada olmaya katlanamayacağım bu sabah!"

Mikail, "Kadınlar..." diye gözlerini devirerek yataktan kalktı.

Okulun bahçesine girdikleri andan itibaren tüm gözler ikisinin üstüne çevrilmişti. Esin, elini tutan Mikail'e, "Herkes beni senin eskortun zannederken bu şekilde buraya gelmemeliydik," dedi.

"Kimse eskortuyla kampüse gitmez. Özel davetler ya da kalburüstü insanların olduğu kokteyllere gidilir belki ama okul kampüsüne; hayır."

"Emin misin? Tanıyan tanımayan herkes pek bir meraklı bakıyor çünkü."

"İyi bir çift olduğumuz için dikkat çekiyoruz."

"Biz mi iyi çiftiz?"

"En azından öyle görünüyoruz, çaktırma."

Mikail sağ gözünü oyunbaz bir edayla kırparak konuşmalarına noktayı koydu.

Bahçeden geçerken şöyle bir bakan meraklı gözler görmezden gelinebilirdi fakat binanın içine girdikleri anda, pekâlâ du-

yulabilen fısıltılar ve imalı bakışlarla onu taciz eden sınıf arkadaşlarıyla karşılaşmaya başladı. Belli ki bir ders yeni bitmişti ve sınıf arkadaşları da gruplar halinde okul koridorlarında yürüyorlardı. Bu kötü tesadüf Esin'i iyice gerdi. Birkaç arkadaşıyla sohbet ederek yürüyen Çınar'ı görünce iyice telaşa kapıldı.

"Asansöre binelim!" dedi ve Mikail'i elinden çekiştirerek asansör kabinine soktu. Tehlikeyi şimdilik atlatmıştı.

Kaydı dondururlarken, Esin'den okulun peşin ödenmiş ücreti dışında ödeme yapması istendi ve Mikail de okulu onlar yüzünden dondurmak zorunda kaldığı konusunda ısrar ederek parayı ödedi. Nihayet bahar dönemi için okulu dondurduklarında, artık daha sakin görünen koridorlarda yürüyerek çıkışa ilerlediler. Esin, "Çınar'ın burnunun kırılmasına sebep olmuşken okula dönmek zaten aptalca bir fikirdi," dedi.

"Ders seçimi bile yapmamışsın, tabii ki okulu dondurmak en iyisiydi," diye ekledi Mikail.

"Ağabeyin telefonumu geri verdiğinde hâlâ ders seçebilirdim ama korktum sanırım."

"Neden?"

"Çınar okulda popüler bir çocuk ve benim, sırf seni kıskandırmak için ona manyakça bir yalan söylediğimi sanıyor. Burnu kırıldı ki bu da tüm çevresinin olanları öğrenmesi için yeterli bir sebep. Kısacası hakkımda neler konuşulduğunu ya da bana yakıştırılan sıfatları tahmin edebiliyorum. Bunlarla yüzleşmekten korktum."

"Ciddi misin? Omzuma çekici geçiren, çatıda yürüyerek kaçmaya çalışan kız mı söylüyor bunları?"

"Bazen etrafımda beni boğan bir kalabalık olduğunu düşünüyorum. Bunu en yoğun hissettiğim yerlerden biri de okul. Bir sürü ima, soru, laf sokma... Bunlara tekrar katlanabilir miyim, bilmiyorum."

"Tekrar derken ne demek istedin?"

"Seninle *Fındıkkıran Balesi*'ne gittikten sonra, gazetede çarşaf çarşaf çıkan eskort olduğum iddialarıyla baş etmem gerekti. Meğer hepsi ağabeyinin eseriymiş."

"Asparagas haberi ağabeyim yaysa da senin uğradığın kötü muamelenin sorumlusu, kötü sözleri söyleyen kişiler. Kim onlara seni yargılama hakkı verdi ki?"

"İzin istediklerini sanmıyorum. Eskort olduğumu düşündüler ve konuştular."

"Gerçekten eskortluk yapıyor da olabilirdin ve bu, kimsenin senin hakkında atıp tutabileceği anlamına gelmez!"

"İnsanlar kendilerinden düşük seviyede birini görünce ezmek için hiç vakit kaybetmiyorlar."

"Yanlış düşünüyorsun, onlardan aşağı olduğun için bu kadar üstüne gelmediler. Aksine seni kıskandıkları için hakkında bu kadar konuştular. O gece bir prensestin! Elbise üzerindeki değerli taşlar nedeniyle pahalıydı ama asıl değeri senin bedeninin üzerinde ortaya çıkmıştı. İstanbul'a yeni gelen prestijli bir bale topluluğunun galasına benimle gittin. Bunun, sınıfındaki kızların hayallerinin bile ötesinde olduğunu düşündün mü hiç?

İnsanların en ufak hatalarından, dil sürçmelerinden ve bilmiyorum demesinden büyük alay malzemesi çıkarıp karşısındakini küçümseyenler, kıskançlık içinde olanlardır. Çünkü kendilerinin sahip olamadıkları mevkii ancak Tanrı kadar kusursuz birinin hak edebileceğini düşünecek kadar kendilerini beğenmiş kişilerdir onlar."

Esin, gülümseyerek, "Güzel söz, gerçekten bilgece," dedi.

"Yıllarca konuşmayıp kelimeleri kafanda biriktirince arada ortaya böyle bilgece cümleler çıkabiliyor."

İkisi gülerek ana kapıdan çıkarlarken yine Çınar'ı gördüler. Esin'e bakarak yanındaki arkadaşlarına bir şeyler dese de hâlâ Mikail'den çekindiği için Esin ve Mikail el ele önlerinden geçerken başını başka yöne çevirmekle yetindi.

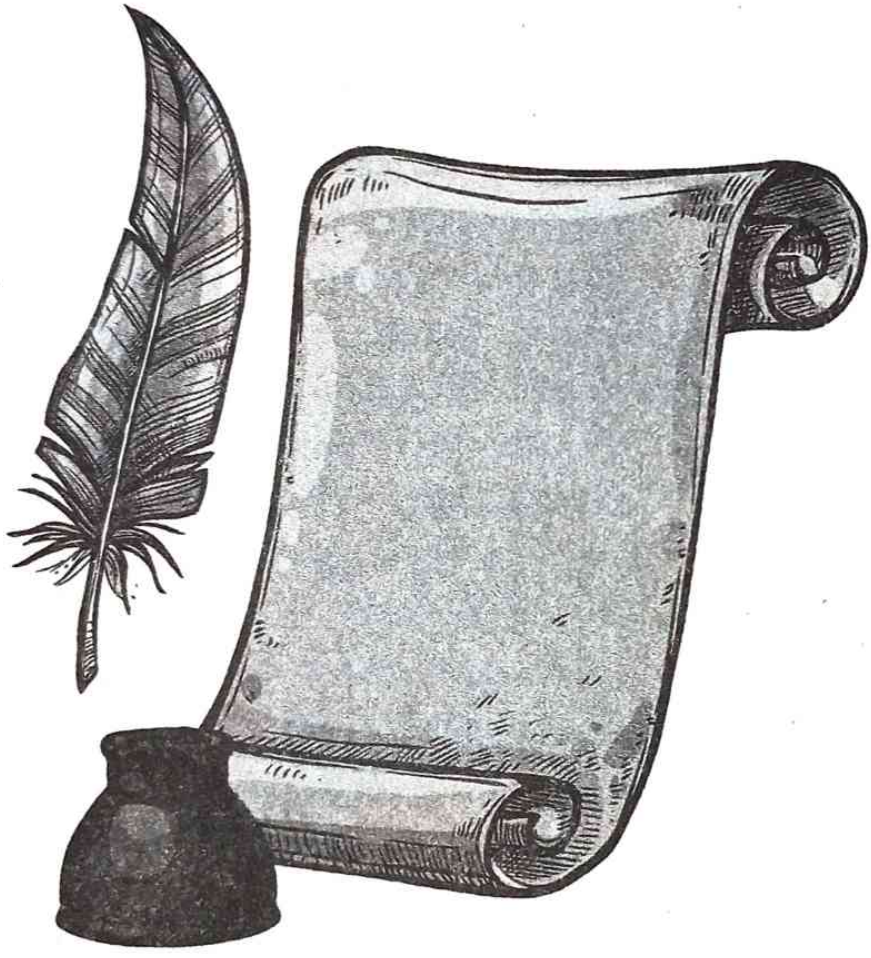
Kapıdan çıktıktan sonra, Esin arkasına döndü ve bir süre, ilk kez anneannesiyle girdiği turnikelere baktı. Annesinin ölümüne rağmen, Esin'in kalbinin sıcacık attığı zamanlardı hâlâ. Şeker hastası olan altmış sekiz yaşındaki anneannesinin, halsiz hissetmesine rağmen nasıl ısrarla kendisini yalnız bırakmadığını hatırladı. Elleriyle kayda götürmüştü onu. Yaşlı kadın evladını kaybettikten sonra tek tesellisi torunu olmuştu ama hem evlat acısı hem de onu kemirip bitiren hastalık yüzünden çok dayanamamıştı.

Yaşadığı acıları bilmeden onu yargılayanlardan hiçbirine, anneannesini ve erkek arkadaşını aynı yaz mevsiminde, yakın bir arayla kaybettiğini söylememişti. Ona acıyıp zavallı demelerindense burun kıvırıp sorunlu demelerini tercih etti. Neyse ki bir süre için hiçbirinin anlayışsız, önyargılı, saygısız tavırlarına katlanmak zorunda değildi. Kendine verdiği en iyi tatildi bu. Onca olayın içinde okula devam etmesi sadece notlarının düşmesine sebep olurdu zaten. Ufak bir ara gerçekten iyi gelecekti.

Mikail, esen kötü havayı dağıtmak için, "Hadi, kahvaltı edelim," dedi ve birlikte hemen okulun yanındaki Saray Muhallebicisi'ne girdiler. Etrafta okuldan kimse yokken ve kızarmış ekmeğe bal ile kaymak sürüp sıcak çayından yudumlarken çok daha mutlu hissediyordu Esin. Çocukça olduğunu bildiği halde Mikail'le bir geleceğe sahip olup olamayacağını sorarken buldu kendini. Olabilir miydi? Belki de olabilirdi... Her şey sarpa sarmasaydı belki...

20. BÖLÜM: KARA LİSTE

"Kara liste artık tamam!"

Yine ameliyathanenin bekleme salonunda pusuya yatmış bekliyor, izlendiğini bildiği halde her zamanki gibi bilgi toplamaya devam ediyordu. Neredeyse üç haftalık uzun uğraşının sonunda kırmızı çizgilerle dolu listenin tamamlanmasına az kalmıştı.

Bugünlük işini tamamlamıştı. Dosyayı kapatıp ayaklandı. Hastanenin yoğun saatleri olduğu için asansörü bekleyen ciddi bir kalabalık vardı. Sekiz asansör vardı ama yine de yetmiyordu. Hastalar homurdanarak asansör beklerken sonunda kabinin kapıları önlerinde kayarak açıldı. Kimse bir başkasına saygı gösterme niyetinde değildi, bekleyenler itişe kakışa asansöre binmeye başladılar. Esin bu kalabalığa dahil olup sinirlerini zıplatmak yerine birkaç adım geri çekilip yanındakilerin geçmesine izin verdi. Hemen önündeki genç kadın da itile kakıla arkada bırakılıp asansöre alınmamıştı.

"Yavaş be!" diye kızarak asansördeki kalabalığı payladı genç kadın. Kapı kapanıp asansör hareket edince de elini beline koyup yavaşça arkasını döndü. Karnı burnundaki kadın öyle gençti ki kendisinden küçük olduğuna emindi Esin. Hamile kadınla göz göze geldiler ve kadın, "Üçtür binemiyorum şu asansöre, sinir oldum," dedi.

Acelesi olmadığı için servis asansörünü boş yere meşgul etmezdi Esin ama personelin rahatça kullanabildiği bu asansörü kullanma hakkı vardı. Asıl amacı doktorları, hemşireleri ve acil hastaları gerekli birimlere yetiştirmek olan servis asansörünü yalnızca personel çalıştırabiliyordu çünkü şifreliydi.

Bu hamile kadına yardım etmek de o durumlardan biriydi Esin için.

"Gelin, ben sizi servis asansörüyle aşağı indireyim," dedi Esin.

"Ay, çok sağ olun!"

Eliyle asansörün olduğu tarafı işaret edince, genç kadın, "Ama o asansörler çalışmıyor," dedi.

"Çalışıyor, sadece personelin kullanması için şifreliler."

"Aaa, ne güzel! Kaç gündür, buraya inip çıkacağım diye on dakika asansör bekliyorum ben de."

"Niye bankodan yardım istemediniz?"

"Yardım ederler miydi?"

"Tabii ki."

"Devlet hastanelerinden sonra aklıma bile gelmedi birinin bana yardım edeceği. İlk defa özel hastaneye geliyorum. Alışmadık götte don durmaz derler ya hani..."

Genç kadın gülerken, toplum içinde dile getirmemesi gereken bir şey söylediğinin farkında bile değildi. Ama bu samimiyet Esin'in hoşuna gitmişti, kadının lafına gülüp gelen asansöre binmesi için yardım etti.

Sedyeleri de taşıdığı için ziyaretçi asansörlerinden hayli büyük olan kabine girince genç kadın, "Kız, burası bizim evin salonundan büyük ya," dedi hayretle.

Esin gülümseyerek karşılık verdikten sonra, "Bebek kaç aylık?" diye sordu.

"Dokuz aylık, eli kulağında yani. Otuz dokuzuncu haftaya girdim."

"Allah bir avazda doğurmayı, analı babalı büyütmeyi nasip etsin."

"Âmin de, nerdeee? Babası olacak hayırsız, bana ne, deyip çekti gitti. Evli değildim ben, erkek arkadaşımdı bebeğin babası. Bebeği duyunca kaçtı it oğlu it!"

"Kaç yaşındasın?"

"On yedi."

"Ailen nerde?"

"Hamile kalınca dehlediler beni evden."

"Şimdi nerede kalıyorsun?"

"Hastanenin misafirhanesinde, hemen yandaki binalarda. Allah razı olsun bu hastaneden, bakımımı üstlendi. Doğumu ücretsiz yapacaklar, sonra da bebeği zengin bir aileye evlatlık vereceğim. Ben yoklukta büyüdüm, bari onun bir şansı olsun."

"Emin misin buna? Bir kez bebeği kucağına almadan karar verme bence."

"Aman, benim etim ne budum ne? Nasıl bakarım ona?"

"Sana yardım edebilirim. Bebekle birlikte bir hayat kurabilmen için para da bulurum."

"Nasıl olacak ki o?"

"Hayırsever tanıdıklarım var diyelim."

Esin not defterinden bir sayfaya telefon numarasını yazıp kıza verdikten sonra, "Fikrin değişirse ara lütfen," dedi. "Hayatın boyunca pişmanlık duyacağın bir kararı almak için çok gençsin."

"Tamam, doktor ablam," dedi kız. Esin'i üstündeki önlük nedeniyle doktor sanmıştı. Asansör durunca ikisi de inip kendi yollarına gittiler.

Hayat maalesef hiç adil değildi. Esin gün boyu kızı aklından çıkaramamıştı. Köşkteki akşam yemeğinde de aklı hâlâ o kızdaydı. Ayna, "Listeden ne haber?" diye sorunca tabağından kafasını kaldırıp, "Haftaya tamamlanır," dedi.

"Madem öyle, sevinmen gerekmez mi? Haftaya özgür kalacaksın. Tabii biz de senden kurtulacağız."

"Öyle tabii," dedi Esin umursamayarak.

Mikail, Esin'deki tuhaflığı fark edip, "İyi misin? Dalgın görünüyorsun?" diye sordu.

"Bugün tutamayacağım bir söz vermiş olabilirim," deyince Hamit Bey, "Kime?" diye sordu.

Bu soru üzerine Esin, yaşadıklarını ve hamile kızı anlattıktan sonra, "Gerçekten ona yardım etmek istiyorum ama kız beni ararsa hangi parayla, nasıl yardım ederim, orası belirsiz," dedi.

Ayna, "Biz yardım ederiz," dedi hemen. Esin bu hızlı çıkışı alay sandı önce ama Hamit Bey'in, "Çiftlikte bir ev de ona ayarlarız," demesi üzerine ciddi olduklarını anladı. Bir bebek söz konusu olduğunda kara cadı Ayna bile yufka yürekli olabiliyordu demek.

Esin, yüzünde güller açarak, "Çok teşekkürler," dedi. "İnşallah kız arar. Numaramı verdim ama bebeği vermek isterse karışamam tabii."

"Keşke kızın adını ve numarasını alsaydın," dedi Ayna. "O hastanede doğurması bile tehlikeli."

Esin bu sözü, yolsuzluk yapıldığı için hastaneyi güvenilir bulmamaya yordu. Fakat abartıyorlardı. Özel İyi Kalp Hastanesi'nde bir şeyler döndüğü kesindi ama bu, hastane ve doktorların kötü hizmet verdikleri anlamına gelmezdi. Hastane yönetimi, zavallı kıza misafirhane açacak kadar merhametliydi. Esin, özellikle Ayna'nın, adını duyduğu zaman bile burnunun altında tezek varmış gibi yüzünü buruştuğu Özel İyi Kalp Hastanesi'yle ilgili olumlu fikirlerini kendine saklamayı tercih etti.

Zifir Köşk'ün bahçesindeki ve bahçeyi çevreleyen korudaki ağaçlar yavaş yavaş bahara uyanıp tomurcuklar açarken, mart ayının da son günleri yaklaşıyordu. Havalar pek ısınmış değildi ama doğa Silivri, Akören Köyü'ndeki bu evin bahçesine baharı getirmeye başlamıştı. İnsana mutluluk veren bu değişimler taşradaki yerleşim yerlerine güzellikler getirirken, şehir merkezindeyse işler tam tersi ilerliyordu. Bahar yorgunluğu çekeni, mevsim geçişi nedeniyle hasta olanı, alerjisi azanı... Liste uzayıp giderken, kış uykusundan uyanan doğayı fark eden pek kimse yoktu İstanbul'da.

Mecidiyeköy'deki Özel İyi Kalp Hastanesi de viral enfeksiyonlardan mustarip hastalarla dolup taşıyordu. Esin birinden hastalık kapmadan buradaki görevin son gününü tamamlama derdine düşmüştü.

Mikail'in de yardımıyla bankodaki bilgisayardan aldıkları ameliyat listesi o gün itibarıyla son buluyordu. Arada, elindeki listede yazmayan acil ameliyatlar, son dakika operasyonlar vesaire de olmuştu ama aradıkları da zaten yapılanlar değil, listede yazıp da gerçekleşmeyen ameliyatlardı.

Dört haftalık gözlemleri boyunca bir döngüyü fark etmişti. Hep aynı cerrahlar, hatta o cerrahların –hemşiresinden anestezi uzmanına kadar– ameliyathane ekibi buhar olup uçmuş gibiydiler. Adları vardı ama cisimleri yoktu. Değil ameliyathaneye girmek, katına dahi uğramadan dört haftada yirmi bir ameliyata girdiği iddia edilen doktorlar vardı. Esin, Hamit Bey'in verdiği görevin bir parçası olmamasına rağmen, hastaları da merak edip isimleri internette arama motoruna yazmıştı. Sözde ameliyat olan bu hastaların hepsi kalburüstü, zengin kişilerdi. İçlerinde pek çok yabancı uyruklu hastanın da bulunduğu operasyonların niye hiç gerçekleşmediğini düşündü uzun uzun. Sigortadan para alabilmek için bir tezgâh mıydı, yoksa devleti dolandırmak için mi yapıyorlardı? Olay her ne ise, parayla ilgiliymiş gibi geliyordu Esin'e.

Hamit Bey'in, babası ve bu hastaneyle ilgili alıp veremediğinin ne olduğunu çok merak etse de üstüne vazife olmayan bir şeye bulaşmamaya kararlıydı. Görevini tamamlamıştı. Babasını da ortaya çıkmaması ve ters bir durum olduğu konusunda şifreli olarak uyarmıştı. Şimdi tek yapması gereken, listeyi verip videonun kayıtlarının yok edilmesini sağlamak ve özgürlüğüne kavuşmaktı. Bu akşam her şey bitiyordu çok şükür. Mikail'i bir daha göremeyecek olduğunu düşündükçe içinin sıkılmasını saymazsa, akşamı iple çekiyordu.

Akşam yemeği vakti geldiğinde kimse yemek yemekle ilgilenmedi. Herkes Esin'in getirdiği listeye odaklanmıştı. Hamit Bey listeyi baştan sona defalarca okuyup, "Kara liste artık tamam!" dedi. "Yirmi yedi kişi! Doktorundan hizmetlisine bu işin içinde olan yirmi yedi kişi var hâlâ."

Ayna listeyi eline alıp, "Başına eklenecek isimlerle birlikte sayı kırk sekiz olur," dedi.

Esin, kendisine yeni bir görev verileceğini sanıp, "Bizim anlaşmamız bu kadardı. Kimi ne için arıyorsanız artık kendiniz yapın bir zahmet," dedi.

Hamit Bey sakince, "Ayna çok eski defterlerden bahsediyor," dedi. "Sen üstüne düşeni yaptın. Sana ait olan, istemediğin tüm o görüntüleri sileceğiz."

Mikail, "Ben yaparım," diyerek masadan kalktı ve iki telefon, bir bilgisayar ve bir harddiskte kayıtlı görüntülerin tamamını, her yerden temizledi. Bunu özellikle Esin'in görebileceği şekilde yapmıştı ve işlem bittiğinde Esin, Mikail'e minnetle baktı.

Hamit Bey, "Kara liste tamamlandı. Artık özgürsün," dediğinde Esin buruk bir sevinç hissetti. Ayna dışında, bu evi özleyebilirdi aslında. Roket'i, Viktorya tarzı mobilyaları, şömineyi, çatı katındaki küçük odasını, kulaklı orman baykuşunu ve en çok da Mikail'i özleyecekti.

Düşünceleriyle örtüşür şekilde Mikail, "İstersen bu gece de burada kal, sabah gidersin," dedi.

Esin bu davete hayır diyemezdi. "Evet, saat çok geç oldu zaten. Kalmam daha mantıklı olur."

Ayna, "Hıh!" dedi alayla. "Birkaç hafta öncesine dek gitmek için camlardan atlıyordun. Ne oldu da şimdi hemen uçup gitmiyorsun?"

Esin verecek cevap bulamazken Hamit Bey araya girdi. "Bizim için çok önemli bilgiler topladı, daha nazik olmasın, Ayna."

"Nazik olmalıyım(?)"

Ayna üstüne basarak vurguladığı cümleyi çekip giderek perçinledi. Hamit Bey de hiç vakit kaybetmeden peşinden gitti. Esin'e göre, Ayna'nın tek derdi onun bu evde bir gece daha misafir olması değildi.

Hamit Bey'in Ayna'ya yetiştiğini yükselen seslerden anladılar.

Ayna avazı çıktığı kadar bağırıyordu: "Evet, bu bilgiler önemli ama bunlar bana söz verdiğin şey değil!"

"Sırası var her şeyin."

"Yıllardır beklemekten sıkıldım!"

"Sakinleş lütfen biraz! Stratejik düşünmeliyiz."

"Senin için sadece aptal bir kadınım, öyle değil mi? Benim fikirlerimin bu yüzden hiç değeri yok!"

"Saçmalama!"

Güm diye çıkan çarpma sesinden anlaşıldığı üzere, Ayna kapıyı Hamit Bey'in suratına çarpmıştı. Mikail ve Esin, salonda donup kalmış vaziyette bu kavgaya kulak misafiri olmuşlardı. Hamit Bey salona geri dönünce Mikail, sanki az evvel hiçbir şey işitmemişler gibi, "Odaya çıkalım mı?" dedi Esin'e.

"Evet, zaten çantamı toplamam gerekiyor."

Hamit Bey'e iyi geceler dileyip Mikail'in odasına geçtiler. Esin hemen dediğini yapıp çantasını toplamaya başladı. Mikail, onu izlerken, "O kadar çok mu istiyorsun buradan gitmeyi?" dedi.

"Takdir edersin ki zorla alıkonulmak hiç hoş bir deneyim değildi."

"Peki yaşadığımız hoş deneyimler ne olacak? Onları özlemeyecek misin?"

İmalarla dolu bu cümledeki mesajı almıştı Esin ve onun en çok merak ettiği de buydu zaten. İlişkileri şimdi nasıl ilerleyecekti? Çekinerek, "Adresimi biliyorsun, bana gelebilirsin özlediğinde," dedi.

"Bu bir davetse daimi misafirin olabilirim."

Mikail, genç kızı belinden kavrayıp burnunun ucunu onun burnuna sürttü. Esin, gamzelerini ortaya çıkaran bir gülümseyişle gözlüklerini çıkardı ve tek hamlede Mikail'in kucağına sıçradı.

Mikail abartılı hareketlerle düşüyormuş gibi yaparak kendini sırtüstü yatağa attı ve böylece Esin üstte, o ise altta kalmış oldu.

"O kadar ağır değilim bir kere!" diye serzenişte bulundu Esin.

"Kilon değil, gücün beni devirdi. Clark Kent gibisin, gözlükleri çıkarınca özel güçlerin ortaya çıkıyor."

"Hımm... Bak sen. Neymiş bu özel güçlerim?"

"Gözlerinde mavi ötesi ışınlar var."

"Kızılötesi denir ona."

"Senin gözlerinin maviliğini arada cam yokken görünce, mavi ötesi ışınlara vuruluyorum."

"Böyle şeyler söyleyip kafamı karıştırma!"

"Âşık olmaktan mı korkuyorsun?"

"..."

Esin'in sessizliğine, "Belki de bizim için doğrusu aşktır," diyerek cevap verdi.

"Değil, bana inanmıyorsan ağabeyine de sorabilirsin. O da sana ikimizin asla birlikte olamayacağını uzun uzun anlatır, eminim."

"Ağabeyim benim adıma kararlar alamaz. Bence sen de sağlıklı kararlar alamıyorsun. Seks yapmamıza da hata diyordun başta ama bak, şimdi rutinimiz oldu."

Dört haftadır hemen her gece birlikte oluyorlardı ve sadece sevişiyor olsalardı Esin için unutmak kolay olabilirdi fakat Mikail onu sevgiye boğuyordu. *"Seni seviyorum,"* demesine dahi gerek olmayacak jestlerle Esin'e bunu ispatlıyordu. Bazen de şimdi olduğu gibi yüzüne öyle bir ifadeyle bakıyordu ki Mikail'in kirpiklerinden süzülen sevgi ve şefkati elle tutulur bir şeymiş gibi görebiliyordu.

Etkilendiğini kabul etmek istemiyordu asla. Kendini toplayıp, "İki kardeşin arasına girmek istemiyorum. O yüzden yarından itibaren gözlüklerimi takıp Clark Kent olduğum, o sıradan hayatıma geri döneceğim. Ama bu gece hâlâ süper güçlerimin keyfini çıkarabilirim," dedi ve saçının bir tutamını seksi bir şekilde kulağının arkasına attı.

Mesajı alan Mikail, tek harekette Esin'i altına alarak yatakta yuvarlandı. Esin, bunun son görüşmeleri olduğunu unutmaya çalışarak Mikail'i öptü. Birlikte geçirdikleri son gecede, ona duyduğu arzuyu ve içinde yavaş yavaş filizlenen aşkı dindirmek istiyordu. Bir kadın bir erkekle son kez nasıl sevişirse öyle olmalıydı ve oldu da.

Ertesi sabah, kahvaltıya dahi kalmadan ve Mikail'le vedalaşmadan ayrıldı köşkten. Gidişini gören tek kişi bir camın ardından onu izleyen Ayna oldu. *Muhtemelen gerçekten gittiğimden emin olmak istiyordur*, diye düşündü Esin.

Şelale Sokak'taki evinin önünde arabadan indikten sonra Seymen'e teşekkür ederek apartmana girdi. Bu kadar köhne bir yerin huzur vaat etmesi garipti. Sıradanlığa açılan bir kapı gibiydi dairesinin eski, ahşap kapısı. Sıradan ve basit dertler huzur verirdi, diğer her şeyse dert.

Hole adımını yeni atmıştı ki Meryem, elinde şok cihazıyla aniden önüne atladı. İki kız karşılıklı olarak çığlık attıktan sonra Esin, "Meryem! Ödümü kopardın!" dedi.

"Sen de benimkini! Saat sabahın yedisi ve biri sessiz sessiz kapıyı açınca, eve hırsız girdi sandım."

"Korkutmak istememiştim, sadece seni uyandırmaktan çekindiğim için eve sessizce girdim."

"Hiç uyumadım ki uyandırasın."

"Niye uyuyamadın?"

"Uyuyamadım değil, uyumadım. Netflix'te yeni bir diziye takıldım. Geceden sabaha bir sezonu daha bitirmiş bulunmaktayım. Neyse, şimdi filmi diziyi bırakalım; sonunda dönebildin eve..."

"Aslında tam tersi, temelli olarak ayrılmaya geldim."

"Ne?"

"Evet ama seni zor durumda bırakmamak için gelecek ayın kirasından payıma düşeni de ödeyeceğim."

"Para dert değil, hemen başka bir ev arkadaşı bulabilirim zaten. Ama sen apar topar nereye gidiyorsun?"

"İtalya'ya gitmeyi planlıyorum."

"Planlıyorum derken?"

"Bu hafta sonu uçup gitmiş olurum."

"Nasıl yaşayacaksın ki orada bir başına?"

"Kuzenim orada yaşıyor, yanına gideceğim."

"Uçak biletini aldın mı?"

"Henüz almadım ama birkaç gün içinde alırım."

"Okul?"

"Dondurdum."

"Niye böyle alelacele gidiyorsun?"

"Ailevi meseleler," demekle yetindi Esin ve Meryem de, "Anladım," diyerek daha fazla maydanoz olmak istemedi. "O zaman daha fazla tutmayayım seni, odanı özlemişsindir, belki."

"Gerçekten özledim," diyerek Meryem'i holde bırakıp odasına girdi Esin. Kıyafetlerini bavullara, kitaplarını ise kolilere koyup odasına şöyle bir göz gezdirdi. Dolabında kalan tek şey, o çok pahalı elbiseydi. Onu paketleyip Zifir Köşk'e postalamayı düşündü önce ama sonra kargo şirketlerinin kolilere nasıl eziyet ederek çalıştıklarını hatırlayıp vazgeçti. Seymen'i arayıp ona teslim etmek en doğrusuydu.

Seymen'e durumu anlatıp gelmesini rica ettikten sonra telefonu henüz kapatmıştı ki telefon çaldı. +48 olan alan kodunu hemen tanıdı bu kez. Polonya'dan aranıyordu. Artık babasının tehlikede olmadığını düşünüp açtı telefonu.

"Alo."

"Esin, iyi misin kızım? Kurtaracağım seni onların elinden. Nerede olduğunu söyleyebilir misin?"

"Evimdeyim baba, ne oluyor?"

"Bu sabah bir e-posta aldım. Kar maskeli birisinin sana saldırdığını biliyorum. Saklama benden. Daha önceki videoda da sana dediğim şifreyi kullanmışsın."

Esin babasının neden bahsettiğini anlayınca donup kaldı. Uzun süre sessiz kalınca babası, "Esin! Orda mısın kızım?" diye telaşla sordu.

Kendini toplayıp, "Buradayım," dedi. "Tecavüze uğramadım. Öyleymiş gibi görünen bir video çektiler ama. Amaçları, seni benimle tehdit ederek istediklerini alabilmek. Ben, gayet iyiyim ve kendi evimdeyim."

"Kim bunlar peki?"

"Hamit Aslan diye biri."

"Geberteceğim o herifi! Benden ne istiyor peki?"

"Elinde önemli belgeler olduğunu söyledi."

"Anneni öldüren adamlar da aynı şeyi istemişlerdi."

"Annemi öldüren adamlar mı! Yani sen en başından beri annemin öldürüldüğünü biliyordun ve kalıp bunu yapan insanların yakalanması için çabalamak yerine dünyanın bir ucuna kaçmayı tercih ettin öyle mi?!"

"Sen de inandın mı? Bunlar istediklerini elde edene dek her türlü yalanı söylerler!"

"Haklısın. Videoyu silmelerine karşılık bir anlaşma yapmıştık ve bana yalan söyledi."

"Ne anlaşması?"

İş görüşmesinden başlayarak Hamit Bey'le tanışmalarını, Silivri'deki Zifir Köşkü, korudaki mezarları, mahzende bulduğu gizli odayı ve içindekileri, Mikail'i yaralamasını, sahte tecavüz videosunu, anlaşmayı ve Özel İyi Kalp Hastanesi'ndeki listeyi oluşturmasını anlattı.

"Ne yaptın sen? Listeye yazdığın o doktorları da öldürecekler! Hemen evinden çıkıp bir yere saklan ama otel olmaz. Bir arkadaşına filan git. Ben ilk uçakla İstanbul'a geliyorum."

"Neler oluyor, baba! Artık anlatacak mısın?"

"İkimizin hayatı da tehlikede, şimdilik bilmen gereken sadece bu. Geldiğimde her şeyi anlatırım. Kimseye güvenme, Esin!"

"Tamam."

"Başka bildiğin önemli bir şey var mı peki?"

"Bu intikam sanki ailesiyle ilgili çünkü ailelerini bir kazada kaybettikleri yalanını söylüyorlar ama elimde, 2001 yılında iki çocuğun kaybolduğuna dair bir gazete kupürü var."

"O kupürü bana ulaştırabilir misin?"

"E-posta atabilirim."

"Köşkün adresini de at."

"Tamam."

"Şimdi kapatmam gerek, geldiğimde arayacağım."

"Peki."

"Seni seviyorum kızım."

Esin, üç yıl önce yaptığı hatayı tekrarlamayarak, nemli gözlerle, "Ben de seni seviyorum babacığım," dedi.

FİNAL

BÜTÜN KUZGUNLAR SİYAHTIR

"Bütün kuzgunlar siyahtır."

Carl Gustav Hempel

Esin telefonu kapattır kapatmaz Meryem'in yanına gitti ve ilk kez hiç arkadaşı olmadığı için utanarak, "Bana kalacak bir yer lazım," dedi.

Meryem, Esin'in yüzündeki telaşlı ifadeden bir terslik olduğunu anlayıp, "Ne oldu?" diye sordu.

"Çok karışık ve anlatamayacağım şeyler ama beni evine alacak, tanıdığın bir arkadaşın var mı?"

"Var arkadaşım tabii ama... başkasının evine sana misafir yolluyorum diyemem. Kendi arkadaşlarına niye gidemiyorsun? Bu çalıştığın evdekilerle mi ilgili?"

"Arkadaşım olsaydı senden rica etmez giderdim zaten ama hiç arkadaşım yok."

Hiç ummadığı bu cevap karşısında Meryem, Esin'e anlayışla baktı. "Senin yoksa da üzülme, benimkilerden ayarlarız bir şeyler. Ne demişler: Arkadaşımın arkadaşı arkadaşımdır."

Meryem birkaç kişiyi arasa da kimse tanımadığı bir kızı eve almaya hevesli görünmedi. Yine telefonda bir arkadaşından ricada bulunurken Esin arkadan, "Para verebilirim," diye belirtti. Ama bu cömert teklife rağmen hiçbir sonuç çıkmadı.

Babası otele gitmemesini tembihlemişti özellikle. Meryem'in önerisiyle günlük ev kiralamaya karar verdi o da. İnternetten ilanlara bakarken telefonu çaldı. Numaranın kime ait olduğunu bilmediği için önce açmamayı düşündü. Fakat sonra babasıyla ilgili aranabileceğini düşünüp derin bir nefes aldıktan sonra tereddüt içinde cevap verdi telefona.

"Alo."

"Alo, Doktor Hanım'la mı görüşüyorum?"

"Yanlış numara, ben doktor değilim."

"Bu numarayı vermişti bana ama..."

Esin birden, arayanın kim olduğunu anlayıp, "Sen asansördeki hamile kızsın, şimdi hatırladım," dedi.

Karşıdaki ses hem çok yorgun hem de ağlamaklı geldiği için tanıyamamıştı, bir de doktor olmadığı halde doktor denilince yanlış numara sanmıştı.

Kız iç çekerek, "He kurban olduğum ablam benim," dedi. "Ablam bebeğimi aldılar benden, vermiyorlar. Yardım et bana yalvarırım."

"Ne demek vermiyorlar?"

"Dün akşamüstü doğum yaptım. Nur topu gibi bir kızım oldu. Gecede koydular yanıma, sabaha kadar koynumda uyudu. Öpüp koklayınca senin dediğin gibi oldu abla, vermek istemedim. Ama sabah zorla aldılar elimden, imza attın vermek zorundasın, dediler. Bağırıp çağırdım, polise gideceğim dedim. Şimdi de öldü bebeğin diyorlar ama inanmıyorum. Yoktu hiçbir şeyi, birden niye ölsün?"

"Tamam canım, sen neredesin şimdi?"

"Hâlâ hastanedeyim. Odaya aldılar beni."

"Sakin ol, ben gelene dek olay çıkarma tamam mı?"

"Tamam, gözünü seveyim, kavuştur beni bebeğime."

Telefonu kapatır kapatmaz diğer her şeyi unuttu ve taksiye atlayıp Özel İyi Kalp Hastanesi'ne gitti. Genç kadının odasını bulduğunda ise kadının ilaçla uyutulmuş olduğunu gördü. O kötü his yine içine çöreklenmişti. Yeni doğan servisine yöneldi direkt ve servisin kendi içinde ikiye ayrıldığını gördü. Pek çok kişinin, ailelerinin yeni üyesi olan bebeklerini izlediği camekânlı salon yerine özel bir şifreyle geçilen diğer kapıya

yöneldi. İçinden bir his, o bebeğin burada tutulduğunu söylüyordu.

Sanki yeğenine bakan bir aile üyesiymiş gibi kilitli kapıya yakın bir konumda, camın önünde dikildi. Az sonra bir hemşire geldi ve Esin, cama vuran yansıma sayesinde dört haneli şifreyi hiç arkasını dönmeden gördü.

Hemşireden yarım dakika sonra da o şifreyi tuşladı ve içeri girdi. Galoş ve önlük giyip, maskeyle bone taktı. Hastanenin genel hijyen koşullarını düşündüğü için değil de tanınmamak için kamufle olmaktı amacı. Koridor boyunca sağına soluna bakınarak yürüdüğü sırada kulağına çalınan sohbetle, bir kolonun arkasına sinip dinlemeye başladı.

"Anneyi susturabildiniz mi?"

"Verdik sakinleştiriciyi, kapadı çenesini."

"Uyanır uyanmaz yollayın buradan."

"Tamam efendim."

"Ölü doğduğuna dair belgeyi hallettiniz mi?"

"Evet."

"Bebeği anneye hiç göstermeyin demedim mi ben size?"

"Yeni hemşirelerden biri yapmış efendim, bizim haberimiz olsaydı asla müsaade etmezdik."

"Siz neredeydiniz peki?"

"Başka bir ameliyat için depodaydık. Depoda ameliyatların biri bitiyor biri başlıyor. Aynı anda iki yere yetişemiyoruz, Firuz Bey. Şimdi de bebeği alıp nakil için havalimanına gideceğiz."

"Bana mazeret uydurmayın! Kudret Bey'e de başhekime de dedim kaç kez; işe yaramazsınız hepiniz! Doktor Tuna yok artık karşınızda, ben o korkak gibi gevşekliğe müsaade etmem! Uçak gece kalkacak. Dün doğumda bebeğin sağ doğduğunu gören tüm personeli tembihleyin. Bebeğin ölü doğduğuna dair

hepsinden imza al. Sorgulayan olursa ne yapacağınızı biliyorsunuz. Hadi ne dikiliyorsunuz hâlâ!"

"Peki efendim."

Esin görülmemek için tam karşısındaki odaya girdi ve kendisini şans eseri, yaşaması için ilahi bir gücün de yardım ettiğine inandığı bebeğin yanında buldu. Ayak sesleri kesilene dek beklemeye karar verdi. İlk başta, bebeğin evlatlık olarak verileceği kişilere gideceğini sanmıştı fakat bebeğin ayakucundaki dosyanın kapağını açtığı anda, okuduklarıyla kanı dondu. Bebek, Fransa'daki yasadışı bir ilaç firmasına denek olarak satılıyordu. Elini ağzına kapatıp nefesini tuttu. Dosyayı da alıp bebeği kucakladı ve koridoru kolaçan ederek hızla dışarı çıktı. Şifreli kapı, neyse ki içeriden şifre istemiyordu. Kırmıza bir butona basmak yeterliydi kapıyı açmak için. Dikkat çekmemeye çalışarak adımlarını yavaşlattı ve görülmeden annenin odasına girdi.

Hiç düşünmeden Mikail'i aradı ama ona ulaşamadı. Hamit Bey ve Ayna'nın da telefonları çalmayınca Seymen'i aradı. Neyse ki Seymen açtı telefonunu.

"Buyurun, Esin Hanım?"

Hiç lafı dolandırmadan, "Hamit Bey'e ulaşabilir misin?" dedi.

"Evet."

"Ona bir bebeğin hayatının söz konusu olduğunu ve yardım istediğimi söyler misiniz?"

"Sakin bir şekilde baştan anlat," dedi Hamit Bey'in o tok sesi ve Esin de Seymen'in, patronunun yanında olduğunu anlamış oldu.

"Hamit Bey, ben çok büyük bir hata yaptım. Mikail'in, sizin, hepinizin hayatı tehlikede, kaçmanız gerek."

"Biliyoruz, biz önlemimizi aldık. Bebekten bahsettin, onu anlat."

Esin derin bir nefes alıp duyduklarını bir solukta anlattı. Hamit Bey hepsini sükûnetle dinledikten sonra, "O hastanedeki tek köstebek sen değildin, benim için çalışan bir hastabakıcı var. Birazdan bulunduğun odaya bir sedyeyle gelecek. Bebeği ve anneyi o sedyeye koyup otoparka inin. Mikail ve Seymen, sizi orada bekliyor olacak," dedi.

"Teşekkür ederim."

"Senin için değil, sadece bebek için yapıyorum tüm bunları."

Kapanan telefonun ardından Esin için telaşlı bir bekleyiş başladı. Hamit Bey'in adamından önce bir başkası gelirse ne yapacağını düşünüp durdu. Neyse ki kötü ihtimaller gerçekleşmedi ve otuz-otuz beş yaşlarında zayıf bir adam, sedyeyle birlikte odaya girdi. "Esin Hanım, değil mi?" diyerek teyit etmek için sordu adam.

Esin rahatlamayla, "Evet," deyince hemen işe koyuldular. Uyuyan anneyi sedyeye alıp bebeği de özenle yanına koydular. Temiz bir çarşafı sedyenin üstüne örttü adam ve Esin'e, "Beni takip et," diyerek koridora çıktı. Servis asansörüyle hastanenin otoparkına indiler direkt ve onları bekleyen araç, farlarını yakıp söndürerek yerini belli etti.

Mikail ve Seymen, hâlâ uyuyan anneyi, sedyeden arabanın arka koltuğuna taşıdılar. Esin de bebeği ve dosyayı alarak arabaya bindi. Seymen, küçük bir torbayı onlara yardım eden hastabakıcıya verip, "Sen de ortadan kaybol, sakın dönme bir daha buraya," dedi.

Adam, Esin'in içinde para olduğunu tahmin ettiği kâğıt torbayı alıp başını sallayarak çıkışa doğru koşar adım ilerlerken araç da hareket etti.

Seymen'in yanında, ön koltukta oturan Mikail arkasına dönüp, "Nasılsınız hemşire hanım?" dedi.

Hâlâ üstünde olan önlük için böyle demişti. Esin, kamuflaj olarak kullandığı bone ve maskeyi çıkarıp derin bir nefes aldı.

Dün gece, onu son görüşü olduğuna bu kadar eminken Mikail'le tekrar karşılaştığına hem çok seviniyor hem de onları ele verdiği için utanıyordu.

Kelimeler, "Ben sizi babama ispiyonladım," diye ağzından dökülüverdi.

"Biliyoruz."

"Nasıl?"

"Telefonunu dinliyoruz, hem de polisin yaptığı gibi yazılıma gerek duymadan. Şu saatten sonra başkaları da telefonunu izleyerek sana ulaşmaya çalışacaktır. Al şu numarayı, yeni numaram diye babana at ve eski hattını da kır at."

Esin hiç sorgulamadan denileni yaptı ve babasına yeni numarasını e-posta ile gönderdikten sonra hattını kırıp camdan dışarı attı.

Yeşilköy'de, bahçe içinde dört katlı bir eve girdiler. Kapıyı, üstünde siyah bir kazak ve altında kotuyla, "Evime hoş geldin," diyen Ayna açtı.

"Hoş bulduk," dedi tedirgin bir şekilde Esin ve yeni yeni ayılan anneye destek olmak için bebeği Ayna'ya teslim etti. Onlar daha yoldayken anne ve bebek için bir oda hazır edilmişti.

Genç kadın tamamen ayıldığında, bebeğini ona uzattı Ayna. Kadın, Esin'e gözyaşları içinde teşekkür ederek, "Adını bile bilmiyom Doktor Abla ama sen beni bebeğime kavuşturdun," dedi.

"Adım Esin ama doktor değil, psikoloji öğrencisiyim."

"Olsun, doktor olsan da olur olmasan da... Melek gibi insansın sen."

"Senin adın ne peki?"

"Gülbin."

Ayna, yatağın yanına daha da yaklaşarak, "Gülbin, bundan sonra bebeğinle sana kimse dokunamaz," dedi. "Bizim korumamız altındasın. Sana ve bebeğine en iyi şekilde bakılacak."

Bebek, adının geçtiğini anlamış gibi ağlamaya başlayınca Gülbin, "Ben, buncağızı doyurayım be ablam," dedi.

Ayna itiraz edip, "Sana sakinleştirici olarak hangi ilacı verdiklerini bilmiyoruz. Bu öğün sütünü sağıp çöpe atalım. Bir sonrakine emzirirsin olur mu?" dedi.

"Ee, aç mı kalacak şimdi?"

"Olur mu canım, biberona adapte mama hazırladım. Onu veririz şimdi."

Ayna biberonu ısıtıcıdan çıkarıp bebeği kucağına alırken, odadakilere göz gezdirip onları bakışlarıyla kovdu. Mesajı ilk alan Hamit Bey, "Biz çıkalım da istirahat etsinler," diyerek Mikail ve Esin'le dışarı çıktı.

Mikail, Esin'in elini tutup onu yönlendirdi ve üçüncü kattaki, sade döşenmiş bir çalışma odasına girdiler. Hamit Bey, kardeşine, "Yalnız konuşsak senin için sorun olur mu?" dedi.

Mikail, Esin'e güven verici bir gülümseme yolladıktan sonra ağabeyine dönüp, "Olmaz," dedi ve odadan çıktı.

Yalnız kalmaları üzerine oluşan sessizlikte Esin iyice gerildi. Söylemeyeceğine dair söz verdiği her şeyi bir bir ötmüştü babasına. Babası ve yaptığı pis işler aklına gelince yüzünü buruşturarak, "Haklıymışsınız," dedi. "Bu hikâyenin kötü adamı babammış."

"Yanlış, baban büyük şeytanın küçük iblisi sadece demiştim."

"Büyük şeytan kim peki?"

"Kudret Yıldırım."

"Ben her şeyi babama anlattım ama sanırım siz bunu zaten biliyorsunuz."

"Evet. Öncelikle Ayna adına senden özür dilerim. Videonun bir kaydını saklamış ve nefsine yenilerek babana yollamış."

"Babamdan o da nefret ediyor, değil mi?"

"Onunki daha kişisel bir mesele diyelim."

"Hep böyle üstünkörü konuşuyorsunuz ve hiçbirini anlayamadığım için gerçeği bilmiyorum."

"Gerçeğe ulaşmanın yolu doğruyu bulmaktan geçer. Doğru olanı yaparsan daima gerçek seni bulur. Bugün gerçekten cesur ve erdemli davranarak doğru olanı yaptın ve babanın gerçek yüzünü görmüş oldun."

"Kara listeye bir isim daha ekleyin, Firuz adında bir doktor. Bebeği kurtarırken konuşmasına kulak misafiri oldum. Bebeğin yanında bulduğum dosyada da adı geçiyor. Babamın yerini almış... Babamı insanların hayatını kurtaran, başarılı bir cerrah olarak tanırdım hep. Oysa bebekleri araştırma laboratuvarlarına kobay olarak satan acımasız biriymiş."

"Herkesin üç kişiliği vardır, der Karr. Ortaya çıkardığı, sahip olduğu, sahip olduğunu sandığı. Babanın sahip olduğu, bir katilin elleriydi. Sandığı şeyse yaptığının sıradan olduğuydu. Ortaya çıkardığı ise iyiliksever bir doktor profiliydi."

"Babam niye böyle bir şeyi yapmayı kabul etti, aklım almıyor."

"Para için."

"Hiçbir cerrah için ülkemiz şartlarında az kazanıyor denilemez. Açlıktan ölmüyordu ki para için böyle şeyler yapsın..."

Hamit Bey, Esin'in sözünü tamamlamasını beklemeyerek, "Dünyanın en zengini nasıl olursun, biliyor musun?" diye sordu. "Hiçbir şey istemeyerek! O zaman kimse sana istemediğin yanlış bir işi yaptıramaz. Gerçek özgürlük budur işte. Ben hiç

var olmayan şeyleri satıyorum ve insanların tüm gerçek varlıklarını, bu sanal rakamlar, soyut hiçlikler için harcamasından kâr sağlıyorum. Onların açgözlülüğünü sağıyorum. Bedenimiz, ağaçlar, hayvanlar, gökyüzü, toprak, yuvamız, ailemiz... Bunlar gerçekten sahip olduğumuz değerli şeyler ama para, var olmayan bir kocaman bir illüzyondan ibaret. Kâğıt paranın ilk adının kaime, yani halk arasındaki tabiriyle kayme olmasının sebebi altın paranın karşılığını temsil eden hazine bonoları olmalarıdır. Yani kaime denilen kâğıtlar sahip olduğun ve hazineden alacaklısı olduğun altının teminatıydı ilk başta. Şimdi kimse altınını teslim edip bir parça kâğıt aldığını hatırlamıyor bile. Dünyadaki tüm paralar altının karşılığı sayılır ama dünyada dönen kâğıt paranın karşılığı kadar altın yok.

Ve şimdi, olmayan altını temsil eden kâğıt parayı da kaldırıyorlar. Paranın varlığını ispatlayan cismani özelliği de kaldırılıp sanal paraya geçiliyor. Bunu özüne dönüş olarak görüyorum. Zaten bir hayaletten ibaret olan para, üstündeki cismani kılıfı çıkarıp gerçek kimliğini ortaya koyarak sanal oldu. Bitcoin fikri ortaya atıldığında piyasa bu fikre bayıldı. Bir hayali satarak para kazanma fikri tam da dünyadaki mevcut düzenin seveceği şeydi çünkü.

Düzen kelimesinin, zavallı insanlarda uyandırdığı pozitif etkinin sahteliğini en güzel düzenbaz kelimesi karşılar. Bu düzenbazlığı tek başıma bozamayacak kadar küçüktüm. Sabırla bekledim. Büyüyüp serpilmeyi, güçlenip silahlanmayı... Günü geldiğinde sisteme dahil olup o kaynakları kendim için kullanmaya başladım. Bunca vahşet ve kötülüğü para için yapan sırtlanların benim için çalışmalarını, parayı aracı ederek sağladım. İşte anneni böyle buldum.

Baban ve annen, illegal yollardan kazandıkları paraları bir hesaba aktardılar hep. Baban, olur da her şey ortaya çıkarsa annen hapse girmesin diye paraları kendi adına oluşturduğu bir hesapta topladı yıllarca. Sonra yıllar geçti ve aralarındaki

aşk bitti. Baban, kendine genç bir sevgili buldu. Paylaştıkları sır öyle büyüktü ki boşanmalarını imkânsızlaştırıyordu. Annen, kocasının kendisinin de hakkı olan parayı başka bir kadınla tatillerde, yaptığı hafta sonu kaçamaklarında yediğini öğrenince Doktor Tuna'nın foyasını ortaya çıkarmak istedi. Tek şartı yüklü miktarda para ve kızının, yani senin güvenliğindi. Ancak ben annene ulaşamadan ve bana vereceği bilgileri alamadan, anneni ortadan kaldırdılar."

"Babam mı yaptı?" diye cevaptan korkarak sordu Esin.

"Hayır ama babanın yüzünden oldu diyebiliriz. Sonrasını az çok biliyorsun. Baban paraları, sevgilisi ve annenin ona son dakika emanet ettiği bilgilerle sırra kadem bastı. Ortalık da bir müddet duruldu ama şimdi her şey eskisinden daha şiddetli geri dönecek."

"Her şeyi anlattım, köşke gideceklerdir. İşyerinizi de biliyorlar, sizi bulacaklardır!"

"Boş bir ev bulacaklar sadece. Babanla konuşurken Ayna'dan hiç bahsetmedin ve bu bize büyük avantaj sağladı. O köşk de bu ev de Ayna'nın üstüne tapuludur. Biz, o köşkte sadece kiracıydık ve evi boşaltarak kaçıp gittik. Bir bekçi ve Roket'ten başkasını bulamayacaklar. Ev sahibi Ayna ise memleketi Türkmenistan'da yaşıyor sözde. Bekçinin tek diyeceği bunlar olacak."

"Köşk Ayna'nın mı? Vay be! Kurum kurum kurularak bana tepeden bakmasına şaşmamak gerek, evin hanımıymış da haberim yokmuş."

"Ayna kimseye havadan bakacak bir kız değildir. Bunu, onu sevdiğim için söylemiyorum. İyilik dolu kalbini defalarca ortaya koyduğunu gördüğüm için söylüyorum. Sadece babanla olan kişisel meselesinden ötürü senden nefret etti. Hep babanın kızı olduğunu düşündü ama bugün, o bebeği kurtararak öyle olmadığını gösterdin. Kan bağı yerine bir masumun kanını kurtarmayı seçtin ve işte o an kuzgun sürüsüne katıldın."

Esin, Hamit Bey'le tanıştığı gün ofisinde asılı olan kuzgun tablosunu ve Mikail'in ailesine ait bir fotoğrafın arkasında okuduğu "*Kuzgun*" kelimesini hatırlayıp, "Aslan değil de neden Kuzgun, dediniz?" diye sordu.

"Çünkü aslında soyadımız Kuzgun'du ama annemle babam öldürülünce kaçmak zorunda kaldık. İki küçük çocuktuk sadece ama o zaman bile çok zekiydim. Bizi bulduklarında, soyadımızı kasten yanlış söyledim ve soyadımız olarak aslında babamın adı olan Aslan'ı yazdırdım polise. Mikail zaten konuşmadığı için ben ne dediysem onu yazdılar. Ama kuzgunun soyadımızdan başka anlamları da vardır benim için. Kuzgunlar zekâları ve numaralarıyla bilinirler. Ben de yıllardır büyük bir oyunla düşmanlarımı tuzağıma çekiyorum. Bana kendi ayaklarıyla geldiklerinin farkında bile değiller. Her adımlarını önceden görerek hamlemi yapıyorum."

"Ama benim ihanetimi öngöremediniz..."

"Yanlış. Ayna'nın tez canlılığını da, senin hassasiyetini de biliyordum. Şu an her şey tam istediğim gibi. Hesapta olmayan iki şey oldu sadece; kardeşimle yatman ve o bebeği kurtararak bize dönmen. Bunun dışında her şey hesapladığım gibi gidiyor."

"Hamit Bey, yanlış anlamayın ama söylediğiniz her şeyi oturup dinledim ve hâlâ merakla sonucun nereye bağlanacağını bekliyorum. Ailenizin ölümüyle ailemin ilintisi neydi ve asıl amacınız ne? Çünkü şu söylediklerinize bakarak diyebilirim ki siz de babam ve Kudret Yıldırım kadar kötüsünüz. Üç canı –ki biri daha reşit bile değildi– gözünüzü kırpmadan öldürdünüz! Ve öldürülmek üzere pek çok insanı kara listenize eklediniz. Niye kendinizi daha yüce bir amaç için kötülük yaptığınıza inandırdınız bilmiyorum ama benim gözümde aynısınız."

"Madem soyadımız Kuzgun, bunu da sana Carl Hempel'ın pek meşhur kuzgun paradoksuyla açıklayayım. Carl Hempel,

'Bütün kuzgunlar siyahtır!' diyerek siyah olmayan şeylerin kuzgun olmadığını söyler. Çok sayıda siyah kuzgun ve yine çok sayıda siyah olmayan ama aynı zamanda kuzgun da olmayan cisim vardır. Siyah olmayan tüm cisimler incelenmeden bu fikre varamayız yani. Hempel, bu paradoksla tümevarım yönteminin itibarını sarsmıştır.

Sen de benimle ilgili olarak hep tümevarım yöntemini kullandın, hiç tümdengelimle elindeki kanıtlara bakmadın. Bu paradoksu, bilimsel gerçekliğinden sıyırarak, kendim için uygun olan şekilde mecazen ifade etmek gerekirse sana soruyorum: "Bütün katiller kötüdür, öyleyse iyi olan kimse katil değildir. Peki, masumları kurtarmak için kötüleri öldüren katil nedir? Dünya siyah ve beyazdan ibaret değildir. Söyle bana şimdi, *bütün kuzgunlar siyahtır,* demek doğru mudur?"

"Değildir," dedi Esin yenilgiyi kabul ederek. Haklı bir davanın neferiydi Hamit Bey ve bu savaş, Esin'in içinde yavaş yavaş anlam kazanıyordu. "Sizi daha iyi anlıyorum artık. Beni de kuzgun sürünüze dahil edebilirsiniz," dedi içtenlikle. "Ama her şeyi tüm çıplaklığıyla öğrenmek istiyorum. Geçmişte olanları, bugün peşinde olduğunuz her şeyi tek tek bilmek istiyorum."

"Peki ama öğrendiklerin hiç hoşuna gitmeyecek şeyler olacak, yavru kuzgun. O yüzden de gerçekleri, zamanı geldikçe ve bulduğun doğrularla takas ederek vereceğim sana. İlk gerçeğini çoktan hak ettin, acı gerçeği duymaya hazır mısın?"

"Evet."

"Özel İyi Kalp Hastanesi, hayırseverlik(!) ederek ekonomik durumu olmayan yalnız annelerden bebeklerini ya da tedavi olacak parası olmayan hastalardan sağlam organlarını çalıyor. Baban o hastanede, yıllarca insanların organlarını çalan bir cerrah olarak çalıştı."

Esin, öğrendiği çarpıcı gerçekle gözleri kör, kulakları sağır olarak donup kalırken kafasında, bir yalandan ibaret tek bir

cümle tüm benliğini saracak ve aynı şiddetle sarsacak şekilde dolanıp duruyordu: *Bütün kuzgunlar siyahtır!*

Ailesi, hiç tanımadığı insanların canını almış ve döktükleri kanla kazanç sağlamışlardı. Esin, yıllardır -bilmeden- masumların dökülen kanlarıyla beslenip büyütüldüğünü öğrenince midesi ekşidi, ağzına iğrenç bir tat geldi. Öldürülen masumları geri getiremezdi ama bu cenderenin daha fazla kişinin canını yakmasını engellemek için uğraşabilirdi.

O andan itibaren Esin için yeni bir hayat başlamıştı. Bunun en büyük nedeni, geçmişte yaşadıklarının artık bambaşka anlamlar kazanmış olmasıydı. Esin'in aldığı bu büyük kararın meyveleri ise gelecek günlerde olgunlaşacaktı. Geçmişinin kara gölgelerinde kuruyan ümitleri, gerçeğin parlak ışığıyla tekrar yeşermeye başlarken güçlü hissetti. Tüm rüzgârlara göğüs gerebilecek bir kuzgun gibi gözü karaydı artık. Kanatları, gelen fırtınanın şiddetini hissederek karıncalanırken kendi kendine mırıldandı:

Bütün kuzgunlar siyahtır!

DEVAM EDECEK...

"Dünya siyah ve beyazdan ibaret değildir. Söyle bana, şimdi bütün kuzgunlar siyahtır demek doğru mu?"

Kabuğuna çekilmiş psikoloji öğrencisi Esin, beklenmedik bir iş teklifi alır ve şehirden çok uzak, gizemli bir köşkte çalışmaya başlar. Kendisinden istenen, konuşmayı reddeden mutizm hastası Mikail'e arkadaşlık etmektir.

Günler geçtikçe Mikail ile Esin'in yakınlaşmaları kaçınılmaz olur. Öte yandan, biri tarafından izlendiği hissi Esin'i rahat bırakmamaktadır. Kaçıp gitmesi gerektiğini gösteren işaretlere rağmen köşkte kalmayı tercih eden genç kız, kendini derin sırların ve intikam planlarının ortasında bulur. Fırtınalı ve karanlık bir gecede saplantılı bir sapığı olduğu gerçeğiyle yüzleştiğinde ise büsbütün sarsılır.

Bütün Kuzgunlar Siyahtır, sizi karanlık geçmişin gölgesinde büyüyen, soluksuz okuyacağınız, gizemli bir maceraya davet ediyor.